
Васил Пекунов
РОЯЛЪТ
НА АНГЕЛА
Аз пожелах да
говоря с вас

Васил Пекунов

Роялът на ангела

Аз пожелах да говоря с вас

© Васил Пекунов, автор, 2017
© Едо Циротин, художник на корицата, 2017
© Мария Сариева, художествено оформление, 2017
Издателство „Факел”, 2017

ISBN 978-954-411-238-7

ИЗДАТЕЛСТВО
ФАКЕЛ

Авторите на тази книга са три светли души –
Божият ангел Ханс,
Вергиния Мартева, личност със свръхсетивни способности,
и писателят Васил Пекунов.

В „Роялът на ангела“
няма никакви художествени измислици.
Книгата е плод на дългогодишното сътрудничество
между ангела Ханс и човека Вергиния.

И се появява пред читателя
като резултат на това
живо духовно общуване между тях,
което писателят Пекунов е съхранил за всички ни.

От издателя
Румен Леонидов

Пролог

„Роялът на ангела” е лично изживяна книга, посветена на духовните послания и практическата работа на ангел и човек. Практическа работа с хората и за хората. Героите на тази книга са Божият ангел Ханс и Вергиния Мартева, неговото второ аз тук долу на Земята, необикновена жена със свръхсетивни способности. Тя постоянно общува с Ханс, тя го вижда и чува, тя го разбира, тя предава – устно, но много често и писмено – посланията и съветите му, за да помагат те двамата на нас хората. Тя е той на Земята в някакъв определен, ясен, ала и магически смисъл; той е тя на Небето – онази част от нея, останала горе и живееща у него и чрез него там някъде в Господните селения. Те са един отбор, едно ангелско-човешко цяло, двете небесно-земни страни на една и съща монета.

А моя милост ще се постарая да присъствам по-назад и по-нарядко, доколкото е възможно, а това няма да е никак лесно. Съдбата отреди аз да записвам в началото на ръка и да събирам мъдростта и добротворчеството на Ханс, а от дванайсет-тринайсет години натрупах и огромен архив от звукови файлове, без който тази книга би била немислима.

Участвах в създаването на тази книга по много причини. Най-простичката, ала и най-светлозарната измежду тях: моят небесен наставник Ханс ми предложи да я напишем заедно. Поставен пред такъв избор, не ми оставаше нищо друго, освен да приема задачата със смирение и радост.

Ще ми се да спомена и още една важна за мен причина: човек свиква и с чудото. С всичко свиква, включително с чудото. Аз живея с чудото вече осемнадесет години и очевидно – за Ханс и онези над него, които виждат несравнимо по-надалеч от нас, – е било крайно време да споделя как се живее с чудото. А ангелите са чудо. Едно от чудесните чудеса на Господа Бога ни. И хората, които си говорят с ангелите, са чудо. Още повече пък неколцината люде като Вергиния, които са едно цяло със „своя” ангел.

Идеята за книгата зреше през годините и Ханс често споменаваше, макар и бегло, че предстои такава мисия, такъв съвместен труд. „Роялът на ангела” обаче се роди като конкретно предложение през един благодатен за мен мартенски ден на 2015-а. След като приех задачата, Ханс каза:

Двамата с теб ще напишем книга за един роял. Човешката душа е роял. Сядаме на клавиатурата и натискаме клавиш след клавиш. Някой ден ще звучим еуфорично, друг ден – песенно, трети ден – драматично, четвърти ден – романтично. Имаме много да разкажем. Не държа на тази публичност, но държа нещата, които съм ви учил, да останат.

А след още няколко месеца ангелът добави:

Седни с мен на рояла, ще свирим двамата. Ще се присъединят и другите Духовни Водачи и Учители, всичко ще бъде наред. Ще те научим как да изсвириш тази музика, тази соната, тази еуфория или ударите на съдбата. Всички заедно ще свирим с всички ръце. Но без твоята ръка ние не можем да го направим. По същия начин сте всички вие за нас и всички ние за вас. Всички сме взаимосвързани. Душите са безсмъртни, а безсмъртието сте вие, вие сте осъществяването на безсмъртието. Ние всички сме едно цяло и работим в името на Светлината.

Тогава и нататък, докато пишех, Ханс неведнъж заявяваше, че книгата „Роялът на ангела” няма да проповядва нечие учение или да направлява когото и да било в определени посоки. Тя цели хората да чувстват по-често опрощението. Целта ѝ е да им даде ясни примери от живота, че Небето съществува. Ханс иска хората да вярват и да се радват, че ни има: и Бог, и Небето, и ангелите, и нас – човеците. Ханс иска да ни накара да вярваме не заради страха си от живота, а да вярваме, защото Небето наистина го има. И да вярваме щастливо, а не да вярваме в страх. Най-големият приоритет за Ханс е не да

се спасим от самия страх, не как да не бъдем нещастни, а как да бъдем щастливи, как да живеем щастливо. Как да постигнем осъзната вяра в щастието. Ханс настояваше: трябва, трябва да говорим за тези благодатни неща.

Ангелът много държеше и да се каже черно на бяло, че той е напълно наясно за възможността книгата да създаде някакви объркванията, безпокойства. Би ли могло да е иначе? Нашият небесен наставник очаква тя да предизвиква понякога такива тревожни чувства или размисли. Това е съвсем нормално. Така или иначе „Роялът на ангела" е плод на реални преживявания на реални, на живи хора. В книгата няма измислени неща, няма романизирани епизоди или художествени фантазии. Всичко, което включих, е истина, преживяна много често лично или засвидетелствана чрез Ханс и Вергиния.

И две чисто „технически" бележки.

Първата: в книгата понякога – доста рядко – се срещат думи, термини, понятия, чието значение е многозначно и многофункционално. Моля читателя да ги възприема в най-земния им, най-достъпния им смисъл. Такава дума например е ученик. Ханс употребява ученик единствено в смисъла на човек, който учи. Нищо повече. Но и нищо по-малко. Понеже Ханс уважава людете, които искат да се учат, и то по собствена воля!

Втората и много по-важна бележка: небесното слово на Ханс и на неговите и наши Духовни Учители, което мъдро слово постоянно ще звучи в тази книга, винаги и без изключение е чуто, „разчетено", осъзнато, пречупено и облечено в думите на българския език от човешко същество, от земно създание като всички нас – Вергиния Мартева.

Благодаря на Господ, че ни изпрати Ханс. Благодаря ти, Ханс, благодаря ти, Вергиния, за съвместния ни труд. За мен бе висша благословия да участвам в претворяването на небесното слово в книга, сиреч в земна жива плът.

Здравейте,

Аз съм Ханс – просто един ангел. Нищо необикновено за нашия свят. Ученик и Учител, вестител и пазител, наставник и приятел. Просто духовна братска енергия, която желае да ви каже: „Не сте сами. Съществуват паралелни светове и нетипични за вас енергии или реализирани приказни светове, за които не сте и подозирали. Не съм сам, много сме: светли, добронамерени, истински. Просто не ни чувате и усещате, но не е и необходимо. Ние сме там, където трябва.”

Моля ви, ако не се отвори душата ви, не четете книгата. Човек или е готов, или никога не би приел посланията тук –
дори и те да се разкриват като холограма пред вас. Усещайте със сърцето си.

Благодаря.

Ваш Ханс

Началото

Запознанството. Август 1998

Пловдив. Млада хубава жена тихо разговаря със съпругата ми Радиана. Това е Вергиния, човек с необикновени сензитивни способности, „отделно" лечител, „отделно" е във връзка и с Небесата, откъдето контактува с нея ангелът Ханс. Отделно е в кавички, понеже всичко, разбира се, е едно.

Сеансът на жена ми продължава доста дълго. Аз съм в другата стая с домакините – наши приятели, чакам да ми дойде редът. Ала редът ми така и не идва. Вергиния ми съобщава с извинителен тон, понеже тя винаги – това ще го науча с годините – се чувства едва ли не виновна, задето ѝ се налага да бъде и вестител на лоши новини, че ангелът е отказал да беседва с мен, защото не съм готов за такъв разговор. Без да ѝ даде обяснения защо не съм готов; и въобще какво означава да не си готов за разговор с Небето; и за какъв такъв разговор не съм готов.

И – толкова. Да съм огорчен или обиден, не съм. Да съм смутен, смутен съм. Да съм поуплашен, поуплашен съм малко. И доста учуден, по-скоро озадачен. Дума да не става, не съм очаквал такова отношение откъм Небесата. Жена ми също не разбира какво се е случило, обезпокоена е заради мен. Набързо разправя какво е чула и научила за себе си и за децата ни – неща, които още от оня топъл ден на късното лято драматично започнаха да променят живота ѝ към добро, много добро. И не само нейният, но и нашият със синовете ни драматично започна да променя.

Разделяме се, благодарим на приятелите ни за възможността жена ми да бъде с Вергиния и чрез нея с Ханс, прибираме се у дома в София. И минават почти осем месеца, преди отново да идем в Пловдив.

Втора среща. Април 1999

Многоетажна сграда с офиси. Балкончето в края на коридора. Стоя там в очакване и наблюдавам отвисоко трафика на автомобилите в слънчевия пролетен следобед. Жена ми е вътре при Ханс и Вергиния. Времето тече бавно. Сетне се появява тичешком малката дъщеричка на Вергиния, за да ме извика при мама.

Пиша, пиша в бележника си, едва смогвам да не изпускам главните послания. Ханс говори, Вергиния ми предава, почти не се обаждам, понеже той сам отговаря на всичко, което си бях намислил да го питам. Пиша, пиша, пиша много лични неща, които знаех или които не съм и предполагал дотогава за себе си, препоръки лично за мен и не само за мен, записвам наставления, предупреждения, укори и похвали. Записвам думи и думи, които излъчват огромна добронамереност, топла небесна любов и някакво неясно предусещане за нещо повече, за нещо по-голямо, нещо по-дълбоко, за нещо действително съдбоносно. Ала не разпознавам предусещането. То остава обаче у мен това скъпоценно предчувствие за новото и вълшебното. Остава, макар и неразгадано.

Затворен си като птиче в клетка! Усмихвай се! Вярвай! Бъди свободен! Истински свободен. Много скоро ще почувстваш радостта от духовната свобода. Търси реката!

Така говори Ханс, а аз внезапно осъзнавам, че на 45-годишна възраст и почти десет години след падането на Берлинската стена моя милост в клетката все още не може да чувства радостта от духовната свобода. Ако изобщо някога съм приближил духовната свобода.

Ако те поведа тук, в долината на смъртта, ще видиш колко е хубав животът. И колко неща губите всекидневно, докато сте слепи колко е хубав животът.

Записвам посланието на Ханс и изтръпвам от ужаса на нашата човешка глупост, защото чудесно знам колко е хубав животът, но се боя, че от седмици не съм си го помислял дори, камо ли да спра за момент и да се насладя на хубостта му.

Затварям бележника, сеансът е приключил. Благодаря на Ханс и Вергиния от цялата си душа. Всичко е толкова странно, объркано, магическо и в същото време делнично, спокойно, ведро. И топло, топло, обично.

На раздяла двете жени сърдечно се прегръщат. И това също е хем странно – след само две срещи през осем месеца, хем е и някак естествено, едва ли не в реда на нещата.

Пътуваме към София с жена ми. И двамата все още не знаем, че сме поели по друмища, които ще ни отведат далече-далече встрани и нагоре от обичайните коловози на живота ни. Ала знаем вече със сигурност, че всичко оттук нататък няма да бъде същото. Достатъчно възрастни сме, за да знаем, че няма как да бъде същото.

Без да броим в чисто човешки план радостната тръпка от зараждащото се ново приятелство.

Вълшебната приказка

Кой е Ханс

Не, не съм забравил да представя Ханс по-подробно. Наясно съм колко е важно да се знае кой е и какъв е Ханс, за да се разбере по-ясно и по-дълбоко всичко, което ще напиша оттук нататък. Той самият обаче не искаше да избързва в началото на запознанството ни с Вергиния и избягваше да говори много за себе си. Учеше ни и ни обясняваше нещата от живота: нещата от единния живот тук и при него там. Сега ще представя ангела с неговите собствени слова за себе си, като ще прескачам напред-назад през годините, за да не се разкъсва органичността на посланията. Навсякъде в тази книга ще запазвам автентичния начин на изразяване на Ханс, неговия често особен и неповторим език и слог.

На една от зачестилите ни срещи ангелът ни позволи да научим поне частица от пъзела кой е той или по-скоро кой беше тогава. Каза ни, че търси проходи в душите ни, че кармичната му задача е да променя мирогледа на човека към по-добро. Това е вид експеримент, който представлява много труден път за него.

Аз съм Христов импулс, Христова програма. Не разговаряте с дух, а с жива енергия.

Друга среща, броени дни след началото на третото хилядолетие след Христа:

Аз съм ангел. Намирам се на първо стъпало. Ние сме чисти души. Предаваме това, което ни казват нашите Учители. Не съм висока йерархия. Аз съм най-нисшият воин на най-висшата класа. И аз като мнозина човеци също съм ученик, но тук горе. Отговарям пред Висш Духовен Съвет. Той (ВДС) е част от Висшия Вселенски Разум (ВВР). ВДС се състои от 36 същности, като 12 взимат висшите решения. Всички са пряко отговорни пред ВВР. ВВР е поле от информация, светлина; поле, което движи всичко.

Това е моята същност тук.

Работя по Христова задача. Пратен съм да помагам на хората да коригират душите си. Самият аз съм допускал много грешки и имам тежка карма. Сега започнах и аз да си откоригирвам кармата.

Мога да влизам в контакт с извънземни цивилизации, но не съм извънземен. Повече не мога да разкрия за себе си в това отношение. (Тогава не е могъл.)

Моята голяма задача на тази земя е да се внесе в хората позитивна енергия. Страхът е най-големият ви грях. (Това ще го чуваме много и много пъти през годините!) Целта е да се внесе любов и разбирателство у хората. Злото използва страха и стреса, за да разрушава човека.

Посланието ми е любов. Има много лъжепророци, говорещи за любов, а зад маската стоят страшни същества. Борбата е за човешката душа.

Още при тези първи общувания всичко около нас е наситено с огромната ангелска любов към нас. Цялата работа на Ханс е насочена към поддържането на огъня на любовта между хората. Невъзможно е да се предаде с човешки думи усещането за атмосферата, когато ангелът е с нас. Той сядаше зад своя небесен роял и лееше топлите тонове на светлината и милостта.

Голямата задача е хората да се обичат и да си вярват един другиму. Помогнете ми!

Аз съм енергия, която внася силна положителна енергия у всеки, дошъл при мен. Всичко е избор за вас, ние сме само Учители.

Старая се чрез вибрациите на думите да създавам чувство за радост и спокойствие у хората. Изборът е ваш дали ще препредадете това чувство на другите. Трябва да внасяте мир, радост и доверие у тях. Голямата задача е да бъде затворен звярът. Цялото небесно войнство воюва за всяка душа. Аз и моите братя сме тук, за да помогнем с

положителна енергия на хората. (Необходимото зло обаче ще е тук винаги.) Положителната енергия се усеща със сърцето като радост, любов… А и чрез онази страст да помагаш на хората безрезервно!

Пак тогава научихме и прашинка от отговора на отдавна гложденото ни питане защо Ханс е с Вергиния:

При нея съм от раждането ѝ. Животът ѝ не беше с толкова тежка, нещастна програма. Като ангел хранител аз ѝ помогнах и ѝ помагам. Олекотявам програмата ѝ, доколкото е възможно и е позволено. Господ може всичко. Страданията извисяват човека.

Ханс отново за себе си със слова, които няма да се уморява да ни повтаря многократно оттогава:

Вие понякога погрешно тълкувате посланията ми. Аз не съм гадател, а съм Учител за вас. И след това, на второ място, умея да предвиждам нещата. Задача ми е преди всичко да ви науча. Когато казвам нещо в момента, това е част от урока. Винаги изпълнявам онова, което обещавам, но моята задача тук е да ви науча, преди да го изпълня. Понякога методите ми са странни, но са единствено правилните в този момент. Всичко това, което се върши, се прави от чиста любов към всеки един от вас, за да съхраните онова, което ви е дал Бог, и да не го разпилеете. И задачата ми тук е именно да помогна в това обучение. Тоест: който иска, да ме изслуша. Който не иска, си взима собствени решения и преценява какво да върши.

Нямам спомен Ханс да не ни е оставял правото на избор, при това изрично напомняйки ни за този основен вселенски закон. Не е имало случай да ни е нареждал, заповядвал, принуждавал, без да се съобразява с нашето мнение.

И как умееше да ни показва близостта ни до него, да ни издига към себе си, да ни подтиква да вървим нагоре към него – да вървим като него, „патилия урока”.

Аз също изтърпявам някакви кармични задължения. Идвайки тук като Учител, ви съобщавам собствените си грешки. Искам да ви предпазя от онова, което съм сбъркал. Имате привилегията да научите нещата от патилия урока, а не от онзи, който е наизустил стиха. Така че моето предназначение като Учител е да ви предам собствените си болки и това, което съм изстрадал, да ви предпазя вие да не го правите. Бил съм на Земята и моят ангелски статут е придобит. Затова твърде много съм наясно за някои от земните неща, защото съм бил тука твърде много време, но придобих този сан чрез страшно многото мъка, която преживях. Убиван съм много пъти. В началото на живота ми долу имаше много безразсъдство. Благодарение на битките и голямата любов към Бог и вярата в Бог, която изградих във времето, ми бе дадена възможността да стана Учител. Горд съм със себе си, че си извоювах това право. Но колкото съм горд, толкова съм и нищожен пред тялото Господне, защото бих се радвал да целуна дори нозете му.

Хората при Ханс и Вергиния

Време е вече за кратко да погледнем към хората, които идват при Вергиния. Всякакви хора са: млади и стари с огромни болки на сърцето, с тежко наранени души, а също и „професионални” паникьори, и напразно, слава Богу, уплашени люде или просто любопитковци. Само Вергиния със собствените си способности, Ханс и Вергиния заедно или само Ханс чрез Вергиния помагат на всички, които имат нужда от помощ – разбира се, доколкото това е възможно според небесните и земните закони и правила в сила за всеки един от нас конкретно. (Често на едни и същи люде им се налага да идват по няколко пъти, дори по много пъти, за да им се помогне изцяло, докрай.) А онези, които нямат нужда от помощ, просто научават, че нямат нужда. И защо нямат.

Не знам как продължава животът на хората, нито какво и доколко се променя у тях, след като научат онова, което им се полага на този съответен етап от развитието им. Конкретно мога да свидетелствам само за себе си, за най-близките си и за неколцината роднини и приятели, които свързахме по-трайно с Ханс и Вергиния. Коренно, издъно, драматично се променихме част от нас, а други по-малко. Според човеците и промяната. Промяната към добро, да уточня все пак.

Ще ми се да кажа нещичко за благодарността и неблагодарността. Твърдя, че повечето люде са благодарни по един или друг начин за стореното им добро. Тогава и помощта за тях е много по-действена. И това последното е добре да се знае и да се разбере от колкото се може повече човеци. Понеже всички рано или късно, малко или много имаме нужда от помощ, а благодарността е един от Божиите инструменти да обменяме добра енергия помежду си.

Е, да, проявите на неблагодарността привличат много повече жадното ни любопитство към сенчестата част на душите ни. Поне при повечето от нас е така. Дума да не става, че ще привеждам примери за тежка неблагодарност към Ханс и Вергиния за доброто, което са сторили някому. Пред очите ми е цяла върволица от такива несретници, непроумели какво са получили. Случва се – пак добре че доста рядко – човекът, захвърлил благодарността си като старомодна изживелица, да попада дори в лапите на мрака от глупост, алчност, ревност, малодушие, от проклетия.

А сега нека надникнем в чудото, чудото в делничния му облик. Преди това две думи за доверието. При хората, които познават Вергиния, които се нуждаят от нея втори, трети или десети път, доверието в работата ѝ е нещо естествено. Останалите, които идват за първи път, нерядко проявяват недоверие и към Вергиния, и към Ханс, ако той „се включи", което недоверие само на пръв поглед е абсурдно. За жалост човек попада в трудни или безнадеждни – според него – обстоятелства и тогава се обръща за помощ и към средства, в които не вярва особено, към хора, на които няма пълно доверие, и то въпреки препоръките, които е получил. Както и да е: шарен свят, шарени съдби, често преизпълнени с истински беди непосилни горчилки. И дай Бог всекиму моралната сила да не се изкушава да съди чуждите пътеки и чуждата орис. Понеже неговата си орис понякога само това и чака, за да го научи (по най-трудния път!) да не съди.

По-долу ще разкажа два извънредно интересни случая от практиката на Ханс и Вергиния.

При Вергиния идва измъчена жена. Разплаква се, докато разказва. Свекърва ѝ е тежко болна, неподвижна, безпомощна.

- За първи път виждам някой да плаче за свекърва си – немалко се учудва Вергиния.

- Тя ме отгледа – обяснява посетителката през сълзи. – От 16-годишна съм задомена при нея, тя ми е повече от майка. И винаги, винаги е била зад гърба ми. Тя е най-добрият човек, когото познавам.

И продължава да описва отчаяното положение, в което е изпаднало семейството им. Свекървата е сполетяна от тежък масиран инсулт. Грижат се за болната у дома си, всичко е под нея. Като капак жената не може и да говори след мозъчния удар.

- Втора година страда – казва снахата. – Вече не издържаме да я гледаме как се мъчи в това състояние.

И пита с плаха надежда:

- Може ли да ѝ се помогне с нещо?

- Не, не мога – отвръща истината Вергиния.

Жената мълчи съкрушена.

- Разберете – добавя Вергиния, – единственото, което можем да сторим, е ние двете с вас да се помолим. Не искам да ви лъжа, в случая и аз съм безпомощна като лечител.

Жената кимва с благодарност. Двете почват да се молят. Снахата плаче и се моли от едната страна на масата, Вергиния се моли отсреща.

Минават две седмици. Жената се появява цялата в черно – свекърва ѝ е починала. Какво обаче се е случило?

Преди да си тръгне от тоя свят, свекървата идва в съзнание и внезапно проговаря, макар и трудно разбираемо. Жената със съпруга си (синът на покойната) дори се преизпълват с упование, заблуждавайки се, че тежко болната благодатно започва да се оправя.

Свекървата пошепва на снаха си:

- Познаваш ли някаква Вергиния ли, Вержиния ли?...

Снахата и синът слушат онемели.

- Дойде един ангел – мълви отиващата си жена. – Едно момче… Цялото светеше. Рече ми, че ти и тази Вергиния сте се молили за мен, искате аз да се оправя и да живея… А той ме попита аз дали искам. Отговорих му: „Ангеле, ако така живея и нататък в това състояние, дето съм сега, по-добре да ме няма.”

Снахата поглежда Вергиния и поклаща глава:

- Разказа ни това и издъхна.

Мир на праха ѝ на онази смела жена.

Вторият случай е твърде характерен за подхода ни към вечния въпрос за връзката между Небето и Земята, ако въобще познаваме и признаваме тази връзка. И е доста емблематичен за някои наши характерни заблуди, първата измежду които е „вярата” на едва ли не почти всеки един от нас, че той е центърът на вселената, че с него всичко почва и свършва, а каквото е извън кръгозора му или пък не го разбира – това са „глупости”, предразсъдъци и бабини деветини.

Ала роялът на ангела изпълнява своите приказни балади, оди и реквиеми, без да се интересува какво ние мислим за музиката му.

Срещу Вергиния седи жена, която иска да знае бъдещето си. Класика. Вергиния започва с наизустения „урок” за бъдещето като относително понятие, за изборите ни, които всеки момент променят парадигмата на настоящето ни и съответно на онова, което ни предстои. И че никой земен човек не може точно да предскаже бъдещето, защото никой не може да знае естеството на изборите ни, от които то зависи. След което ѝ казва на жената каквото провижда за нея. По някое време обаче Ханс решава да се намеси. Ангелът започва да диктува на Вергиния, тя пише, той ѝ говори, Вергиния предава. Посетителката слуша, слуша, изведнъж става, развиква се, позволява си дори да се подиграва на Вергиния какви ги бръщолеви за разни ангели, с които си контактува. Заявява грубо, че всичко това са глупости, възмутена е как, да речем, измамнически са постъпили с нея и съответно с лелеяното ѝ светло бъдеще.

Напуска офиса бясна и продължава да приказва наляво и надясно (това Вергиния го научава от самата нея по-късно), че или Вергиния е не е „у ред”, или пък е шарлатанка. Класика.

След което тази „разочарована” жена отива на някакъв коктейл. Хапва, пийва, бъбри. Изведнъж до нея приближава много красива непозната жена, облечена в черно и с изискан кок на главата. И тя държи чаша в ръка, проговаря кратко:

- Много поздрави от Ханс.

Нашата гневна познайница просто е в шок. Щяла била да изпусне своята чаша, както споделя на Вергиния по-късно. Докато дойде на себе си, докато отвърне каквото и да било, странницата в черно изчезва. Няма я никъде, сякаш е потънала вдън земя. Изумената жена хуква при охраната, която е пускала гостите само с покани, разпитва за загадъчната жена с кока, описва я, ала охранителите твърдят, че не са виждали такава дама, че няма такава дама сред поканените.

Финалът е добър, светъл. Жената успява да надмогне каквото ѝ се е следвало да надмогне, идва отново при Вергиния, разказва ѝ всичко и ѝ иска прошка за недоверието.

Така „работи" понякога светлият Ханс. Находчиво и поучително за онези, които могат да надмогнат каквото им се е следвало да надмогнат. И добротворно. Задължително добротворно, по ангелски.

Милостта на Господ сте самите вие

Тук ще приведа съвсем малка част от онова, което Ханс ни е споделил, и то само до края на 2001-ва: послания на висша мъдрост и безкористна обич, които изобщо не са свързани с ничия индивидуалност и с никакъв конкретен проблем.

На първо място – Бог.

Господ е енергия и жизнена сила, която движи света. Той е Висш Вселенски Разум. Той е цветето, което се ражда, тревичката, пробиваща земята, бебето в ръцете на майката, Слънцето на небето…

Бог е любов. Искам да работя за това!

После – Бог и ние хората.

Вие сте големите Божи символи, а сте се заземили. Голямото щастие е онова чрез сърцето. Духовното щастие радва душата. На човек му поникват криле.

Слънцето в човешката душа е големият символ – топлина, живот, радост, себеотдаване! Голямата мъдрост е мъдростта не да съдим, а да обучаваме нуждаещите се от подадена ръка.

Пусни мост там, където си падал! Обичай безрезервно! Дай хляб на гладния!

Имате божествен произход, но всички сте ученици. Всички вие сте свещици, които сами правят избора си. Никой не бива да се чувства обвързан от кармата на някого другиго.

Нищо ново, нали? Ала едно е да го прочетеш някъде, друго е да ти го изсвири нежно и тихо белият ангел зад белия си роял. И да чуеш небесния химн с ушите си.

И пак Бог. Тук дословно ще приведа топло Божие послание от онзи период, предадено ни чрез Ханс:

Искам да видя заслужената радост в очите ви, искам да усетя щастието на сърцето ви, искам да усетя топлотата на хляба ви, искам да усетя милостта към децата ви; искам да усетите, че кръстът е символ на Моето разпятие и символ на Моята мъка.

Не кръст искам да слагате, а ръка на сърцето и челото си. И да знаете, че няма ден, час, минута и секунда, в които Аз да не бързам по вашата кръв.

Колкото повече осъзнаете, че Моето творение е и вашето творение, колкото повече отворите ръцете си за гълъба, който ви изпращам, а това значи мир; колкото повече сте тези, които ще приемете словото Ми, толкова повече няма да съм сам и ще спася планетата ви. Тя е толкова Моя, колкото е и ваша. Не бъдете лоши деца! Вярвам във вас! В дъното на планетата циркулира бомба със закъснител, вие винаги можете да я спрете! Просто кажете, че Ме познавате!

Амин!

Той вярва в нас, вярва! А ние вярваме ли си?

А Ханс говори и говори за задачите си тук долу и с какво можем да му помогнем ние. Ангелите търсят нашата помощ в помощта си за нас, призовават ни да ги подкрепим в битката им за собственото ни благо!

Моят глас, колкото малък и скромен да е, трябва да бъде чут. Който иска, ще чуе. Помогнете ми да предам своята информация, за да направя детето щастливо.

Знаете ли какво е силата! Тя се намира и концентрира в една-единствена думичка: любов! Тя свързва мен, Ханс, с всички добри сили и ме кара да живея така, сякаш всеки ден е последен. Най-важното, което трябва да се вдъхне на човек, е любов и оптимизъм.

И още едно Хансово поучение:

Няма задължителни книги, няма задължителни учения – има любов, съграждане.

У човека съществува програма. Човек знае онова, което трябва да прави. Всичко друго е празни приказки. Господ иска да го обичате. Нищо друго. Иначе приличате на компютри, които не си помнят менюто.

И две думи за музиката:

Музиката е създадена, за да настроите душата си за любовта.

И намек за темата, по която ще ни говори надълго и нашироко нататък през годините.

Смъртта е началото на нов живот. Адът е тук на Земята. Училището е тук. Някои души никога не се научават и отиват в „голямата дупка".

В ония първи години на общуването ни Ханс все по-често споделя много неща за нас хората и изборите ни, за Земята, за България, често дори за политиката в България. Извънредно ценни, вдъхновяващи, странни, изненадващи, сурови, понякога стряскащи откровения.

* В България има много злато. Докато не се изчисти цялата патриаршия и дойдат любящи хора; и докато заблудените не се отзаблудят, дотогава златото не ще се покаже, в пещери са залежите.

* Вашата майка Земята вече плаче от вас. Вятър, огън и вода ще ви залеят. Земята е жива. Тя е мислеща планета.

* Припомнете си библейските учения. Ще се появят много хора, които в Негово име ще отричат Бога. Обединете всички сили, молете се в кръг, със стиснати ръце. Трябва да се съберат всички позитивни сили, за да се спре упадъкът на България. […] Чужди сили промениха сърцето на този народ, но той си го заслужи. Свикна да живее на леко. Отворете скрижалите. Припомнете си ги още веднъж. Всяка думичка е актуална. Това е основното – 10-те Божи заповеди. Вие сте като миди с перли – там, където е утайката: за да станете украшение на Господ, преработвайте мътилката.

* Другаде не съществуват чувства. Вие сте особени. Вие преживявате любовта. Земята е песента и поклонът на Господ – така наричат Земята.

* Никога не забравяйте вселенската етика: правото на избор.

Само да вметна: ето по този достъпен за нас, мек и възвишен маниер Ханс ни изпращаше небесните истини за „песента и поклона на Господ", за „вселенската етика", за същността и смисъла на целия непрестанен труд на бялото ангелско войнство.

Малко преди Коледата на 2001-ва Вергиния записва от Ханс ново духовно послание-благослов.

Защото няма вечна мъка, защото няма вечна несправедливост, защото няма вечна хармония в нехармоничността на света и няма вечна светлина в тъмнината! Винаги едно се смесва с друго. Това е чудото на вселената. То ни учи да се стремим да раздираме оковите, защото иначе ще си останем все пленници на изгубения шанс да опознаем чувствата и живота!

Мир вам! Милостта на Господ сте самите вие. Душите ви са милостта на Земята, която се съпреживява чрез вашето съществуване.

Вие сте онези светли единици в тъмното, които ангелите наричат „дъгата на Земята”. Тоест вие сте светлината на пустошта, в която, ако ви нямаше вас, нямаше да има природа, красота, птичи песни, сълзи – нищо. Приемайте се като щастливи творения и част от името Господне. И нищо че адът е тук на Земята, и нищо че училището е тук; тук е чудото на живота, красотата да имаш красота и великото тайнство да разбереш топлината на хляба и свежестта на водата.

Нека животът ви бъде полет на птица с криле, а не мъчението да ви пораснат криле. И полагайки крилете си в земята, знайте, че това е възможност за новите криле, които идват с почит към заровените вече криле. С други думи – вече сте обновени! Прераждане има!

Изворът на живота има три нива: Бог – Отец и Син; наследството от сътворението на раждането ви, тоест програмата ви; любовта на създаването или силата на чудесата.

И пак тогава, но вече пред нас и към нас, една от светлите души, отдала живота си за свободата на поробена България, внезапно „се включи” откъм Небесата, а Ханс препредаваше:

Чуйте камбаната, чуйте камбаната, тя бие, за да знаете – идват тежки дни за България, сняг и студ, безпаричие и глад, песимизъм и безскрупулност, недоверие и отвращение, но… идва и пролет! Пролетта на загубеното доверие, недоволство и бунт! Аз и другите ви призоваваме – не спете! Стани, стани, юнак балкански, от сън дълбок се събуди…, че в сън-летаргия те слагат, кръвта народна не кипи! Не кипи, не кипи! Стани, юнак балкански, кръвта народна събуди, аз и другите бунтари ви подкрепяме от висини!

И няколко думи от същата свята душа за тогавашния наскоро избран премиер на България:

Царят е позор за бащата. Бащата е в ужас! Царят е гол! Царят иска да е гол! Царят не знае, че е без дрехи, но и не иска нищо да знае, нито се интересува от това гол ли е или не! Мъртви очи, той има мъртви очи… Българийо, майко света, с колко сълзи можеш да напоиш земята, но сълзите ще родят цветя на полетата ти!

Чета и си мисля с благоговейна благодарност за колко много глобални катаклизми ни е предупреждавало още тогава, през 2001-ва, Небето. Катаклизми, които от дистанцията на времето днес, докато пиша, изглеждат пророчески, ала и някак вече делнични със своето черно присъствие. Тогава на нас сякаш не ни се искаше да приемем цялостно и в дълбочина преломната нова епоха, в която навлизаше човечеството. Не успявахме да обхванем с разума си новото качество на новата епоха пред нас. Дори и след трагедията в Ню Йорк на 11 септември не успявахме, струва ми се. Ала Ханс бе с нас, така че много и много от напразните притеснения, страхове и ужаси, с които хората живееха постоянно, ни бяха спестени до голяма степен благодарение на нашия ангел хранител.

Приказката става все по-вълшебна: 1999-2007

Космос от обич в себе си

Сега пак ще се върна назад към първите години. Ханс вече разгръща пред двама ни с жена ми много по-широка картина за Вселената, Земята, за България днес и дълбоко назад във времето. За енергийното раждане на сатаната, за превъплъщаването му като личност, която ще проповядва за мир и добруване, която уж ще обединява нациите, а в действителност само ще стимулира да се проявява сатанинското у хората, които са му подвластни. Ханс говори и за предстоящото тежко слънчево затъмнение през август 1999, за идващото ново хилядолетие, за задачите и ролята, която следва да изиграят добрите хора, за да върви човечеството напред. Цитирам мъничко:

Изборът е ваш! Който чуе – чуе, който разбере – разбере! Гласът на Вселената чуйте!

Днес сте тук: всички добри, свети, по-малко грешни и повече човечни, за да хванете ръцете си в енергийна верига, да се помолите за унищожаването на всяко зло, за спасяването на мало и голямо, за усмивката на всеки един от вас и да се помолите на този, който плака за вас! Гласът му остана глух, пророците бяха оплюти, посветените забравени. Още не е късно за вас, още има глътка надежда. Господ извръща лицето си от този род, но Земята ще бъде спасена за тези, които се молят и които ще се преборят с отрицателните въздействия върху своята душа.

За първи път Ханс ни споделя и някакво определение за човешката душа:

Всичко е душа! Душата представлява огнено енергийно ниво, биополе, съставено от непознат за вас газообразен материал, в който има фосфоресциращи елементи, задържащи светлинните стойности. Преди раждането на всеки индивид тя възстановява своята същност и включва мозъка като електрически ток. Генът се съчетава с душата. Тя е индивидуалност и сбор, част от енергията на Господ, в която е вложена в миниатюрен вид същността на живота. С душата се запазва и разумът като енергиен вариант. Силни микрочастици съхраняват ДНК. Кръвта пази душата и в мозъка тя е стабилна и трудно разрушима. А сърцето пази организма, като захранва кръвта, така че тя да създава биополе около човека. Вие сте 33-ти експеримент за човешки род. Много галактики около вас са минали по вашия път, само че там лицата са други – идентичното са разумът и кръвта.

А ето какво чух в личен план, но посланието на Ханс се отнася, разбира се, и за мнозина като мен, затова го предавам дословно:

Духовната литература, която четеш, е само подпора. Градиш се всеки ден сам. Нищо не е така, както изглежда. Необятна е Божията вселена. Ако искаш да я осъзнаеш, направи космос от обич в себе си.

Космос от обич в себе си, звучи откъм светлия небесен роял. И нататък:

Ако искаш да бъдеш щастлив и спокоен и съзнанието ти необятно да плува по правилен и спокоен път, недей да искаш да ти се разкрива кодираният ти живот. Не бъди толкова любопитен към природата. Тя няма да ти отвърне със същото. Не искай да ти се отгадае неотгаданото, иначе ще са ти криви пътищата. Успокой се, идват светли пътища. Спокоен бъди, за да се отворят всички пътища и доброто да дойде по-бързо към теб. Амин!

Така говореше Ханс някога отдавна, през миналото хилядолетие...

Апропо, и още нещо поучително за всички ни:

Тайната на успеха на всеки човек се крие в театъра на живота, където би трябвало да се играят роли, но честно.

Годината вече е 2000-ата, лятото. Онази среща, когато Ханс за първи път ни довери, че е „Христов импулс, Христова програма”. Тогава за първи път се случи и нещо изключително в живота ни: бяхме допуснати да се запознаем с послание и от много по-висши, неизмеримо по нашите мерки по-висши от Ханс небесни сили – послание от Висшия Вселенски Разум.

Впечатленията ми от този незабравим ден са изобразени „от натура” в края на романа „Схемата” (2001), който пишех по същото време. Там описвам един любопитен момент, който ни накара да се посмеем. Съпругата ми Радиана бе преписала – с разрешението на Ханс – посланието на ВВР, получено преди дни от приятелката ни, върху бланки на Центъра по телематични услуги на Българската телекомуникационна компания – ЕАД! О, да, и Небето обича да се забавлява! Особено „телекомуникационо”.

А това е посланието на Висшия Вселенски Разум:

ЗАВЕТИ

Не отвръщай на горчилката с горчилка, защото животът ще е безнадежден.

Не отпъждай усмивката с бездушност.

Не предавай Бог с думи за Бога излишни.

Обичай всички, които те обичат, и прости на всички, които са те обвинили несправедливо.

Не гони просяка с тоягата на унижението, че утре твой ще е пътят му.

Не забравяй мъртвите, защото си част от тях и пак при тях ще идеш.

Добрувай и мисли доброто, то е заложено с дъха у теб.

Не късай пуснатите вече мостове с ненужни обвинения и лъжесвидетелстване.

Издигай пътища над всички пропасти, в които си пропадал, за да не се погуби идващият ближен.

Замени страха с времето, което лекува и побеждава всичко.

Гради, вместо да рушиш, съзиждай разрушеното и сред щастливите ще бъдеш.

Ако имаш брат добър, в беда не го оставяй!

Приятеля до теб не предавай, за да не си безпътен и самотен.

Почитай майката, за да поддържаш духа си, защото тя е изворът на енергията тук на Земята.

Уважавай себе си и Природата, защото сте част от Бога.

Хлябът е свещен, не го подхвърляй на песовете. Той е най-голямото имане наред с любовта.

Ако си получил милост, грижа, не я забравяй, бъди и ти като дарилия ти доброта.

Ако посегнат на живота ти, не им го давай, защити се и Бог ще реши.

Ако жаден за слово духовно си бил и дарба у тебе Творецът е сложил – пий, не пресъхвай.

И твои ще са силата и славата, и щастието да се наречеш син Божи.

И ангели небесни ще разтворят двери и няма да си вече чужд на близките и бедняк между богатите.

И няма теб неверни, злостни сили да те заробуват, а далеч от теб ще бъдат, без да те споменуват.

И враговете ти врази не ще ти бъдат и злото в тях ще се разпръсне бързо.

И запомни добре, солта и хлябът с теб да бъдат, замъци в душата си съграждай от любов и умиление, защото всичко тленно е, въздушно, остава само в книгата голяма със златни букви да напишеш любовта, солта и хляба.

Заветите свещени запази! Не е за всеки този залък. От сто един да види с очи ще съм доволен, благодарен. И дойде ли мигът свещен и словото до всеки да достигне, и глухия, и слепия за мен съдът Господен ще го стигне. Защото мярка е заложена у всеки, когато още се е раждал.

И няма смърт такава, която в човешките представи се явява, а има стълба към дома свещен и на кое стъпало ще достигнеш и кой ще е до теб… и земното чистилище в училище ще се превърне.

Доколкото мога да съдя от сегашната си камбанария (2016-а), някъде по онова време на нас с жена ми започва да ни стига умът, че бива да занимаваме Ханс със семейни и лични проблеми само в краен случай. Лека-полека темите на беседите ни с него се разширяват и извисяват, а радостта и болката от наученото и осмисленото стават все по-дълбоки; все повече осъзнаваме, че Небето и Земята, че горе и долу е едно, едно, едно, наистина едно, на живо едно, просто едно – точно както пише в дебелите книги.

Вече чета четирилогията „Два живота” на Конкордия Антарова. Чета този велик роман с огромно благоговение, с искрено възхищение пред изумителния философски и

литературен език и буквално с духовен потрес от грандиозната картина, която се разгръща откъм Земята към Небето. Как да се изразя без апломб? Просто съпреживявам Ханс и „Два живота” едновременно. Стигнал съм до третия том на романа. Нямам точен спомен, но някъде тогава ще трябва да съм решил да го преведа. След няколко месеца вече съм се захванал с превода, който ще ми отнеме пет щастливи творчески години. А Ханс през целия този период ще е до мен и ще ме подкрепя.

Тече края на ноември 2000 година. Ханс смирено ни учи да сме духовно смирени и просто да вървим по пътя си. И вече търси трибуна, за да изкаже Божии мисли. „А измежду хората, който иска, да чуе!” – добавя.

Питам, а той повтаря въпроса ми:

Що е духовна практика ли? Бъди добър, милостив, всеотдаен, предан към нещастните хора, които срещаш съвсем случайно – ето ти духовна практика, ето ти и медитация.

А ние четем тлъсти многоучени томове и все нещо не ни достига там, та да се захванем с духовно практикуване „по свой вкус”.

Някъде хората търсят да постигнат духовни нива, като си мислят, че ще се включат в различни моменти на релаксация, излизане извън тялото и полети на духа… Смятат, че така духовността им се извисява. Не, това са химери. Любовта, съпричастието, добронамерeността, слънцето в човешката душа – ето ги духовните практики, които ни издигат на върха.

Знаеш ли, че любовта към едно човешко същество и спасението му е голяма стъпка към духовността? Дори спасяването на куче е такава стъпка. Хората следва да се възпитават като децата. И да се променят като децата – стъпка по стъпка. От един милион души трима да чуят – това вече е посято семе.

И заключителен акорд откъм рояла – за Бог:

Бог е кладенец на нещо велико. Индивидуалният разговор на всеки с Бога е съвестта.

Друг път Ханс ни съобщава, че е много тъжен. И не за първи път е тъжен пред нас. Боли го, че хората сме глухи за огромната космическа, както той я нарича, литература, която би променила много неща в живота ни. За първи път обаче чувам топлото обръщение, което вече петнайсет години предизвиква дълбок отклик у мен. Цитирам малка част от онова, което ангелът ни довери тогава:

Приятелю, времето за отлагане свърши! Всичко казано ще се изпълни. Ние сме само служители, всичко е в ръцете на Господ! Приемете сериозно казаното ви. Висшите сили се борят да затворят, да озаптят злото. Борбата на доброто и злото накланя в момента везните към злото. Целта на Небето и на част от хората, които ни разбират, е да се мобилизира доброто.

И по-долу:

Що е сатаната? Той е скрит зад прекрасен образ; под видимото добро се купува душата на човека, тя се манипулира, внушава ѝ се, че тя непременно трябва да се издига в йерархията. Човекът обаче няма такава карма, обърква се, разстройва се, съкрушава се, че не успява, и се срутва.

Нататък:

Много ви е трудно да разпознавате кои са воините на сатаната: те могат да се усещат само със сърцето. Как да се води борбата долу на Земята? Затваряй се пред такива хора! И спри да се срещаш с такива хора!

И още – по повод мои въпроси за Спасителя:

Христос е доказателството, че има прераждане!

Да приседнем някъде в самота и мълком да поразмишляваме над последната мисъл на Ханс.

Гледай отвътре

Настъпи по-различен период за всички ни, включително и за Вергиния, белязан с тежки избори. От време на време съм записвал (все още на ръка) ценни ангелски послания, ала невинаги си спомням в каква връзка ни ги е споделял. Късчетата злато леко-полека се трупаха в бележниците, без да подозирам, че някога ще станат достояние на читателска аудитория. Злато, злато, събирано през годините…

Иконният образ е създаден за по-пряка връзка на хората с Бога. Християнството е най-човеколюбивата религия: тя разчита на човека, на силите му. Светците са реални образи. Тези духове и личности са вечни.

Така съм го запазил – „духове и личности".

* Най-важното в живота е да обичаш и да бъдеш обичан. Любовта прави хората щастливи. Който казва, че обича целия свят, лъже. Трябва да обичаш хората около себе си. Любов плюс милост плюс състрадание. Ако липсва последните две – няма любов.

* Няма различни царства – растителни, животински… Има едно царство на живота. Всичко е едно. Всичко живее в Христос.

* Вземи бобено зърно, огледай го, посади го, то ще израсте. Това е Господ. Христос е животът. Христос е любовта.

А това е от лятото на 2002-ра:

* Космическото влияние над Земята нараства. Ще има много тероризъм – за да се всее страх.

* Българите са уморени, болни, изнервени. Много българи са унищожители на енергии. Прави се обаче и някакво движение „за добро" у вас.

* Бог е смутен. Неговото светло братство иска да разпръсне у хората позитивни енергии.

И нещо любопитно от средата на 2004-та. Цитирам дословно хапливия понякога език на Ханс, когато иде реч за родната политическа класа:

Енергиен хаос цари в България. Сегашните боклуци ще се рециклират и ще дойдат нови боклуци.

Това бе един от много случаи, когато никак не ни се искаше ангелът да е прав. Ала те дойдоха. А след тях се рециклираха нови и нови.

В началото на декември 2004 Ханс се обърна към моя милост със сърдечно послание по повод творческите ми безпокойства и лутания. Още тогава го нарекох за себе си „Гледай отвътре". То е дълбоко лично послание и затова дълго се колебаех дали да стане част от тази книга. Включвам го почти цялото, първо, защото разкрива светлата ангелска същност на Ханс, и, второ, защото вярвам, че небесното слово ще е от полза и ще е утеха за много събратя на кръстопът.

Гледай отвътре

Откритото съзнание, което притежава душата ти, музиката на словото ти и светлината на очите ти не чакай да погълнат като глътка въздух онези, на които вече чуждо е гълъбовото щастие, любовта, прегърнала дните на разума, и светлината на буквите, които отдавна са се превърнали във финикийски знаци.

Обичам те.

Когато питаш защо това, защо не сега, защо онова става, а друго не в писанията, дадени горе… Защото една е програмата на раждането, друго е пътят, който ще си подготвиш сам. Слушай си душата.

Гледай отвътре.

Обичам те и ти казвам, че пак те обичам и винаги ще те обичам. Ти си мой брат, аз съм твой брат.

Пиши и никога не се отказвай, защото ако днес пътят ти не е този – значи, объркал си, търси другия път, той непременно ще ти донесе успех. Носи вода. Чистата вода от извора на благородството. Там няма неуки. Ще дойде ден и един от нас ще ти помогне. Ще ти е пратен и тогава само тихо ще ми кажеш: „Благодаря, брат." И ще знаеш, че си намерил пътя и… пак те обичам.

Слънце са мечтите ти и успокой душата си, за да не предизвикаш бурята на недоволството, което освен да донесе разрушение, не ще направи нищо друго. Ти като все пак земляник [у теб] се прокрадва чувството за неоценка, за несполука, но казвам ти – за всичко ще получиш времето и мястото. Гледай отвътре. Най-големите умове на нацията са обявени за еретици. Гледай отвътре. Аз съм с теб – „верника". Потърси ни и ще ни намериш в загубата на котвата.

Гледай отвътре.

Да искаш хляба – тялото Господне, от онези, непознаващи хляба и тестото? Възможно ли е да ядеш вкусен хляб [от тях]? Не можеш. Простичко е. Направи си сам тялото Господне, за да ти стане вкусен хлябът и да не са плюли в него.

Гледай отвътре.

И топлината на душата ти пак ще те грее, и сърцето ти няма да е пусто, и ще върнеш музиката на света само в две очи, защото на тази земя само едни две очи могат да изпълнят пространството с онзи вик на удоволствие от твоята същност, което плъховете не познават.

Гледай отвътре.

Ще успееш. Аз, рабът Божий, наричан с името Ханс, го казвам. Ти ще успееш и там, където е писано: неуспял.

Гледай отвътре.

Амин.

По-добре пчела работник, отколкото жилещ глупак

През февруари 2005 Вергиния ми прати по пощата писмо с послание от Ханс.

„Здравей, скъпи Васко – пишеше тя. – Твоят приятел и дългогодишен наблюдател Ханс е решил да ти изпрати послание, което чаках да получа и едва днес успях. Ето го и него."

Така научих, че Ханс освен всичко останало е и мой „дългогодишен наблюдател". Надолу прочетох следния „кратък курс" по история на съвременна България (съкращавам тук-там):

До пътя на успеха, скъпи ми братко „приятел и благодетел на думите", се включват три пътеки, по които, колкото и безразсъдно да вървиш (а ти не вървиш така), все водят до него. Ще питаш как така, та и безразсъдно?… Бог помага на смелите, търсещите и искащите помощ. Намираш се в отрязъка време, в което на власт са оси и търтеи, а пчелите работнички са принудени да живеят в онази система на смесения кошер, където властват подчинението и примирението пред по-горе споменатите породи. И ако, не дай Боже, пчелата майка дръзне да роди умен и кадърен работник, веднага осите и търтеите, заемащи мястото, подобаващо главно на майката, идват, за да не позволят той да се развива повече от необходимото, та така да се наруши съзвучната идилия и да изпъкне невежеството им. За да не видят другите къде е медът в килийките или пък да не си помислят, че родилият се работник е талантлив, умен, смел и може да им отнеме правото да жилят, ядат и да разпределят плячката свободно. Подобен род породи виреят и в твоя кошер. Ще ги срещаш и си ги срещал и в други пчелини и ще продължаваш да ги срещаш, защото те тепърва ще мутират и ще създадат хибридни майки, раждащи още по-

хибридни създания, дето и медът им не е мед, и килийките са стаи, и колкото и да носят работничките, все няма да стига. Така че, скъпи ми „благодетелю на думите", единственото, което ти остава, е да бъдеш пчела работник до времето на почистването на твоите и на страната ти кармични задължения, но по-добре пчела работник, отколкото жилещ глупак.

Обичам те!

Ето как терминът „хибриден" влезе и зае постоянно място в моето светоусещане – цели десетина години преди да се превърне в една от най-употребяваните думи на тази земя.

Добрият, „наблюдателният", всичко виждащ отгоре Ханс! Познавачът на нашето хибридно национално битие! Познавачът на нашите полудепресии! Който не е преживявал дълбокото разочарование, стигащо понякога почти до отчаяние въпреки вярата и въпреки помощта от Небето; който не е чувствал как се задушава от безпросветната тъмница в кошера на осите и търтеите – тъмница политическа, тъмница икономическа, социална, духовна, творческа, той няма да разбере каква подкрепа и каква утеха бе това Хансово послание за мен. И какво упование да продължа да бъда „пчела работник", нежели „жилещ глупак".

Продължаваха да текат едни от най-гнусните години на българския ни пишманпреход от нещо си към нещо си. И Ханс се стремеше да ни съхрани, та да не изсъхнем от болка насред пътя си към повече светлина в живота ни.

Докато ми бие сърцето

През вече далечната 2006 година Вергиния получи още един завет, както определяше Ханс тези послания., Той ѝ казал, говорейки с нея за небесно-земните ни работи, че „просто е необходимо ние хората да грешим, за да се учим и да израстваме". Необходимо! Ала от грях до грях имало разлика. Това било степен на обучение. А дори и да сгрешиш, после трябвало да си направиш анализ на грешките.

И по повод този им разговор Ханс ѝ продиктувал един странен примерен завет, обърнат наопаки. Не от Бог към нас, а наш, човешки завет, отправен нагоре към Бог. Ханс озаглавил завета „Докато ми бие сърцето".

Докато ми бие сърцето, аз никога няма да престана да обичам Теб, другите, всичките.

Докато ми бие сърцето, аз никога няма да престана да прощавам и да искам прошка за себе си и другите.

Докато ми бие сърцето, аз винаги ще искам Теб, за да ме научиш, за да ме удостоиш с правото да бъда ученик.

Докато ми бие сърцето, аз винаги ще моля да се науча да бъда благодарен на себе си, че съм се родил, на другите, че са около мен, на сълзите, които съм изплакал, и на болката, която преживях.

Докато ми бие сърцето, аз никога не ще забравя да въздарявам милост, кротост към близките, приятелите, чуждите и болните.

Докато ми бие сърцето, винаги ще те обичам Теб, Който ми даде хляб на масата, избърса очите ми, премахна сълзите ми, вдигна ме от прахта.

Докато ми бие сърцето, ще се постарая да греша така, че да не забравям чувството за съвест и мярка и да вярвам винаги в Теб – Онзи, Който ме отне от вятъра и ми даде любовта.

Винаги ще Те обичам!

Бог не наказва, Бог учи

Нека чуем още за Бог. Нека погледнем нагоре към Бог!

Ще прескоча малко по-напред, пак без да спазвам стриктно хронологията, защото Ханс ни говори какво ни очаква след смъртта. Говори и за Бог! Говори и за доброто и злото, за Божия промисъл! Роялът неуморно звучи, музиката се лее:

Искам да обясня какво представлява Бог, преди да сте го видели, защото всички го виждат. Е, има някои, които, дори виждайки го, не го възприемат; дори отивайки горе, нямат очи да го погледнат. Но повечето, идвайки тук, където сме ние, разбират какво е Бог.

Знаете ли какво е Бог? Бог е всичко онова, което обичаш. Ако ти обичаш страшно много майка си и тя много те е обичала и ти е дала всичко – любов, нежност, грижи, – ти ще видиш нея, най-добрата майка на този свят. Ще видиш някого, който не е нужно да ти говори, ако те е обичал; ти ще видиш някого и ще бъдеш най-щастливият и най-обичаният човек на този свят тук горе. Ти ще усещаш своята майка. Ако това е баща ти, баба ти, ще видиш баща си, баба си или ще видиш някого другиго, който е отдал живота си на теб с най-голямата любов на вашия свят долу. Той няма да говори, ти ще усещаш неговата любов. Бог практически се явява в такъв образ, в какъвто вие обичате най-добрия човек на света. Ще видите горе най-добрия човек на света.

Така че вие ще видите Бог в различни лица. Той никога няма едно лице. Бог има много лица. Той означава любов. Бог не наказва, Бог учи. Наказанията хората ги възприемат така – неправилно, защото който смята, че е наказан, това е неправилно. Във вселената няма точно наказание, има само обучение, всичко е училище. Няма абсолютен виновен, ако не броим редките изключения. Дори най-големият престъпник, дори и людоед да е, дори и някой, направил нещо ужасно, дори убиецът на децата си – той също „не се води" като абсолютния престъпник. Имало е нещо, което е предизвикало всичко това да се случи. Неговата душа също търпи еволюция.

Горният абзац бе и е за мен един от най-впечатляващите уроци по този така мъчителен предмет в училището на живота: „Не съди!" Следваше нещо разтърсващо.

Има обаче души, на които им са дадени безкрайно много шансове, но това е много рядко, и които Господ с огромната сила, която притежава, просто разрушава. Някога, когато е съществувал само Бог, когато той е започнал да създава Земята, когато е почнал да създава и другите планети, той е сътворил и недостойни души – между другото Бог също се учи чрез нас, – той е допуснал да не се унищожават души, които са били недостойни. Така се е появил сатаната. Сатаната съществува. Сатаната не е мит, който вие определяте тук на Земята като някакъв изкусител. Сатаната практически съществува. Той се изявява в различни форми и също има немалка сила. Но разликата между Бог и сатаната – освен по отношението на любовта – е в това, че само Бог може да създава. Сатаната няма тази сила. А щом той не може да създава, значи, той не е по-силен от Бог.

Да, злото не е субстанциално, то не може да съществува самò по себе си, то съществува само като сянка на доброто. И още: тъкмо затова злото не е способно да твори, да ражда. И слава Богу!

Ханс продължава да обяснява по възможно най-достъпния начин:

Сатаната съществува и по една друга причина. За да се създадат спойките между планетите, за да се създадат някои дори енергии, дори метали, дори течности, трябва и отрицателен заряд. За да се създадат точно такива, каквито са необходими за даденото съществуване. Тогава е необходимо свързването на тези две енергии. Сатаната обаче също има много лица. Той също се опитва да наподобява Бог, явявайки се в различни форми. Той също е битката, която трябва да водим. Той също е част от кармата ни. Той съществува като мярка за добро и зло. Така че тук вече идва философското заключение –

той всъщност е необходимото зло. Човекът обаче трябва да намери баланса. Когато е създадена човешката душа, винаги в нея е заложена и тази битка, която е задължителна, защото така Господ вижда какво сътворява и какво правят онези, които Той сътворява. Господ се себеопознава и когато Господ създава човека, той никога не може да бъде абсолютно сигурен дали този, когото е създал, ще съумее да се пребори с онова, което му е дадено изначално: като плюса и минуса. Кое ще надбори у човека? В човека всичко е битка, нито една съдба не е абсолютно написана. И това е погрешна представа, ако някой си мисли иначе. Ако всички пророчества се сбъдваха, отдавна Земята нямаше да я има. Поради тези причини трябва да знаете, повтарям, че съдбата не е написана напълно, знаят се от нея само основните ѝ функции, за да може все пак човек да върви по някаква линия, както влакът върви в коловоза, но къде ще отиде влакът, колко пътници ще качи, с колко товар и дали ще претовари вагоните, и дали ще мине през добри пътища, за да стигне целта си, решава само ръководителят на влака, тоест душата. Няма хороскоп; няма предсказание, дори било то и най-качественото, чрез което да може да се каже – да, това ще стане. Има изключително точни предсказания, но лудост ще е, ако някой рече за себе си – аз знам, аз мога всичко, имам абсолютна сигурност, разбирам го това. Съдбата няма твърда гаранция. Гаранцията за съдбата е любовта на самия човек. А любовта има много измерения. Щом умееш да обичаш, щом си милостив, щом си състрадателен, оттук нататък там, където ще мине влакът, пътят никога няма да е лош.

Нека починем тук за малко и пак да почетем кога пътят ни „няма да е лош”.

Апропо, дума по дума цитирам. Не променям лексика, начин на изказ. Само да спомена, че е краят на 2006-а и вече записвам всичко в звукови файлове, лека-полека трупам архива, без който тази книга, споменах вече това, щеше да е невъзможна в този си вид.

И още, още етюди от магическия роял. Ханс за Господ:

Във всеки един духовен човек или у всеки, който поне се опитва да достигне такова ниво, трябва да има тишина, хармония, нежност в изказа и любов към останалите. Когато Христос е ходел по Земята, всички са се чудели, защото той е обичал всички хора. Никога не си е позволявал (освен с търговците в храма) да изгони някого, да нагруби или да обиди някого.

Хората не си задават често въпроса какво е искал да покаже Христос на хората, преминавайки през своите изпитания. С пътя си към Голгота, със самото си разпъване той е моделирал живота на всеки един от вас. Всъщност той показва битката на всеки един от вас. Как по същия начин ще ви предават хора, пред които не сте виновни. Че ще ви разпъват без вина. Че от най-злите можеш да очакваш повече милост, отколкото от тези, които смятате, че ви обичат.

И ето, Ханс за първи път ни споделя, че когато ни дойде часът, той ще ни чака горе:

Обичам присъстващите тук. Когато всеки един от вас отиде горе, аз ще се срещна с него. Пожелавам си това да е колкото се може по-късно. И всеки от вас ще ме познае, защото аз ще ви чакам. Всички тук сте свързани с мен и затова сте избрани. Вергиния също е избрана и всички, с които е свързана, също са избрани, включително и лошите хора в живота ѝ. Смятам вас за приятели. Безкрайно много дължа на вас, защото по някакъв косвен начин изпълнявахте моите функции, когато Вергиния не можеше да ме чуе поради някакви обстоятелства. Благодаря ви. По тези причини вие си „купихте” една допълнителна енергийна защита.

А по-долу ни поучава за величествения кръговрат на живота.

Тук сте временно. Животът е цяла вечност…

Ето ви едно клише. Животът е лодка, която се носи по бурни вълни. Най-много се давят онези лодкари, които смятат, че карат много стабилен или модерен кораб. Най-много се съхраняват онези, които смятат, че карат сал или че лодката им не е особено

стабилна в бурните води. Тях винаги Господ ги пази. Когато всеки един от вас изпадне в депресия, почувства разочарование от близките си, от приятелите, работодателите, нека да се обърне към Христос и да разгледа живота му. Христос през цялото време показва какво един човек преживява в живота си. И трябва винаги да помните, че каквото и да се случи, винаги има възкресение. След леталния изход почвате да живеете по друг начин – в друго време и в друг свят. Всеки съхранява в себе си една голяма „черна кутия", пълна с молекули и атоми. Всеки един от тези атоми и молекули съхранява информация. Горе това се нарича по друг начин, но тука аз го наричам така. Всеки един човек, съхранявайки тези молекули и атоми, пази и спомените си. Когато той е готов за друго прераждане и слезе тук на Земята, у него се появяват усещания, свързани с минали животи. Миналите животи никога не се забравят напълно, защото са свързани с кармата. Поради това е хубаво да се изпълняват съветите, които ви се дават. Не сте се научили да мислите глобално, което е разбираемо. Но все пак ако искате да разчупите кръга на сегашния си живот, да знаете, че сте длъжни да се съхраните и за следващия. От това зависи не само вашият живот, вие сте отговорни не само за вашия живот, вие носите отговорност за живота на децата си; ако сте учители, носите отговорност за живота на учениците си; носите отговорност за живота на хората, които спасявате, на които помагате или пък наранявате.

И нататък: за свободата ни да избираме доброто – каквото и да става, дори и с последния ни дъх!

Съветвам ви колкото се може повече да мислите и да чувствате. Никога не бива да се доверявате само на чувствата си, защото те в определен момент са слабост, нито пък да ги изключвате, защото без тях няма да сте това чудо на вселената, което представлявате. Опитвайте се да правите най-трудния баланс в живота си – между разума и чувствата. Никога не трябва да се обвинявате до такава степен, та да мислите, че сте сгрешили много, че грешките ви са непоправими, че няма за вас път. Винаги когато се появи у вас такава обреченост, върнете се отново към Христос и погледнете как той е простил на убиеца, на престъпника, и как този човек е получил нов живот. Всеки в един момент има правото да завие в друга посока и да му се опростят направените грехове, стига да не ги е повтарял много в преражданията си. Това е урок номер едно. Най-важният урок. Всички други уроци не са уроци, те са следствия на първия урок.

Изведнъж Ханс пак загатва нещо за небесното светло войнство:

Тук горе има едни много интересни йерархии. В нашия свят също има много странни модели на съществуване. И ако си мислите, че ние сме надживели всичко и сме безгрешни, жестоко се лъжете. Ние на своя си етап на развитие също сме ученици – ние също се учим. А част от нашите уроци идват чрез вас.

Слушам сега, докато пиша, гласа на Вергиния и все така като някога тръпна от благоговение пред Божиите пътища, които са се откривали и всеки миг се откриват пред всеки от нас.

При същата тази наша среща питаме Ханс не е ли време вече хората да спрат да делят религиите. Опитваме се сиреч да разберем не идва ли лека-полека времето човечеството постепенно да се обедини около една обща религия, чрез която да общува с Бог. Отговорът е категоричен:

Не е време. Невъзможно е сега. Еволюцията на човечеството не е достигнала този етап. Биологичните и географските ви особености са различни. Затова са ви дадени определени Учители. Всъщност Христос е Учител, който е наравно с Бог и седи отдясно на Бог. Точно както е написано в Библията. Той е Божи син.

И точно както е в сърцата и душите ни.

Вива светлината, вива Бог, вива светлите души!

В средата на 2007-а на Вергиния ѝ предстоеше много тежка операция. През юли тя ни гостуваше, за да ѝ направят изследванията. Ханс бе постоянно „на линия", успокояваше ни за изхода на операцията. Разбираемо е, мисля, че няма да навлизам в никакви подробности. Ханс твърдеше, че операцията ще бъде съпроводена с определени трудности, ала и той, и събратята му горе, които били ангажирани (по непонятен за нас начин) със съдбата на Вергиния, не виждали друг нормален изход (в кратки срокове) от трудната ситуация със здравето ѝ. Съществували различни подходи, но удължаването на срока на извъноперативното лечение, тоест отлагането на операцията, щяло да увреди и други нейни органи. „Едно печелиш, друго губиш" – рече ясно ангелът небесен.

А после смирено заяви, докато Вергиния тихо препредаваше:

Молим Богу за съдействие и за правилно решение на проблемите около теб. Щом си се оставила в Божиите ръце, облегни се на тях. Каквото и да стане, ще е най-хубавото.

Почти девет години след онази паметна юлска вечер мога спокойно да свидетелствам, че „Божиите ръце" наистина сториха „най-хубавото" за живота и здравето на приятелката ни.

Чета дневника си с лаконичните ми записки и се дивя как са се струпали толкова сериозни житейски проблеми около Вергиния заедно с цял куп неотложни (за мен) творчески задачи. И това в летните жеги и отпускарските месеци! Може би затова и Ханс бе така свръхдобронамерен към мен. И ме пречисти и вдъхнови с толкова чиста любов! Ще цитирам след мъничко какво означава да бъдеш насърчен с топло ангелско охрабряване, но нека преди това Ханс пак да ни поговори още малко за себе си, за връзката си с Вергиния:

Някога аз имах майка. Защото съм бил земен тип човек и като казвам земен – това значи, че има и други земи, други хора, други народи там.

Само да обърна вниманието на читателя: ето по този начин – простичко, някак между другото, като подразбираща се от само себе си, ни се съобщаваше най-, най-съкровена информация, над която човечеството си блъска главата, спори, приема безрезервно или гневно отрича.

Знаете ли какво казваше майка ми: „Ако в този живот успееш да помогнеш, сине, само на един човешки живот да се възстанови човекът и да продължи да живее, значи си изкупил греховете си за дълги периоди от време и за дълги животи. Амин." Защото за Бог няма нищо повече и по-ценно от това да спасиш неговото най-висше творение, за да поражда то живот.

- Ами лекарите, които стотици пъти спасяват човешки живот? – питаме ние?

- Те са благословени с работата си – отвръща Ханс. – Ала ако някой от тях опорочи всичко онова, което е извършил, само с едно грозно действие – дали във връзка с желанието си да живее охолно, например взимането на огромни подкупи, или с несъгласието си да помогне на човека да живее, такъв лекар разрушава с една дума, с едно действие всичко, което е направил дотогава.

Майка му е притежавала духовна сила, разказва ни Ханс. Една от причините той да работи с Вергиния, да е едно с Вергиния е, че тя прилича на майка му. Имала е и има същия тежък живот. А Ханс, повтаря ни ангелът отново и отново, „търси сродни души".

От майка му разговорът се пренася към отношенията ни с възрастните ни родители, към глупавите, макар и редки, наши амбиции да ги променяме на стари години според собствените си критерии за едно или друго. Да чуем какво ни съветва Ханс:

Когато едно дърво е старо и вековно, ти не можеш да градиш върху него нищо ново. По простата причина, че то си носи своята корона, търпи си своите птици и приютява в хралупата си само онзи, когото вече е пускало, или неговите близки

сродственици. Така че, скъпи мои, ако вие решите на това дърво да направите нещо, да го заградите, да построите, да му поокършите клоните или да му откършите неговите си нови филизи, то постепенно ще умре. Оставете дървото да живее, както иска.

И внезапно добавя:

Вива светлината, вива Бог, вива светлите души!

А сега само малка част от благодатната любов, която ми бе дарена тогава.

* На теб са ти осигурени така наречените хора ангели, както са осигурени и на твоята, така да се каже, всемирна приятелка Вергиния. Когато се осигурява подобен потенциал от хора, които да подкрепят твоя живот в трудни моменти, това значи, че ти имаш да изпълняваш някаква голяма задача, ама много голяма. Ако погледнеш през бинокъла на всемирната библиотека, ще прочетеш, че всичко, което става с теб, е на базата на дълбоко обмислена процедура.

* Колкото повече време минава, твоята вътрешна битка се задълбочава, брате. А аз искам ти да престанеш да се дълбаеш в дебрите на нещо, което само би могло да разконцентрира приемането на информацията, която ти доверяваме, което пък би засегнало дълбоко моята душевност, така както и на твоите братя отгоре, които безкрайно те обичат.

- Би ли дал дефиниция какво значи да обичаш? – предложи ми Ханс.

- Ще перифразирам нещо, което прочетох снощи – отвърнах веднага. – Много е близо до моята представа за обичане. А аз съм много далеч от това да заявя, че съм постигнал представата си, идеала си за любов. За мен той е съзнателното отдаване на всичко най-добро у себе си на човека или на хората, които обичаш. И с максимален стремеж да не изискваш съответната всеотдайност от тях. Тоест даваш максимум, искаш минимум или нищо.

- Ето това трябва да пишеш в книгите си – рече небесният ни наставник.

След десетина дни Вергиния бе оперирана успешно. Вторият том на „Два живота" вече бе отпечатан и в същия ден, деня на операцията, издателите организираха представянето му, на което звучеше роял.

Не мога да скрия, обичам „случайностите".

Първите идеи за „Роялът на ангела"

Година по-рано, на 1 юли 2006, за първи път получих задачата един ден да напиша книга за Ханс, за Вергиния, за Небето и Земята в едно. За него, Ханс, и за тях, всичките ни духовни пастири горе; и за нас тук долу. Който е чел четиритомния роман на Кора Антарова „Два живота", ще разбере какво изпитвах тогава – превел докрай само преди три месеца четирите книги след пет-шест години къртовски труд и лека-полека редактиращ и подготвящ четирилогията за печат. Да, чувствах се осенен от неземна радост и съвсем земна боязън пред огромната отговорност, която се стоварваше върху ми.

„Здравей, Васко – каза ми Ханс „лице в лице", – искам за събереш някои мои неща, които притежаваш, и някои неща у Вергиния от мен, за да ги направите в книга за поколението. Събирайте мъдростта и опита си от мен, моля те. Това е за вашите деца и внуци – с любов. Само на теб мога да разчитам в тази мисия. Вашият пример с вас самите. Това е като притчите и поуките. Това трябва да се случи."

Ханс искаше да разкажа какво е трябвало Вергиния да преживее с него, какво аз съм преживял с него.

„Бъди абсолютно сигурен, това ще се случи" – твърдеше той. Предлагаше ми да опиша опита ми с Вергиния, опита на жена ми Радиана с нея. Опитът на семейството ни. Когато минат години и това се прочете, щяло да се види колко е било истина.

„Давам правото да използваш моите енергийни носители за каквото искаш” – заяви Ханс. Така се изрази: „енергийни носители”.

След месеци Ханс отново се върна към книгата, която ми предложи да напиша. Този проект, това намерение за книга вече си имаше и заглавие (друго заглавие) към онзи момент, но не виждам смисъл да го споменавам, защото всичко се промени оттогава и замисълът на нашия ангел неимоверно се разшири и задълбочи паралелно с разширяването и задълбочаването на огромната информация, която се натрупа.

По онова време обаче, края на 2006-а, Ханс поставя съвсем „скромна” задача. Тъй като „мозъкът и психиката на Вергиния са безкрайно претоварени”, той е решил да я пази от прекомерна преумора. Затова моли мен, а не нея, да разкажа за него. Ханс не иска да присъства като обект, като герой, а „само” с това, на което ни учи.

Ние вече притежаваме немалък материал, свързан с него, продължава Ханс. Също така и немалко лични впечатления. Той моли да се направи един „споменик”. Нещо, което ние сме преживели с него, ето то да се събере. Целта му е енергията му да достигне до хората, които я искат. Иска да каже много неща на хората, те да чуят нещо много важно. И като преценява ситуацията, смята, че аз мога да свърша тази работа, когато съм готов и съм свободен от други ангажименти.

Ех, деликатният Ханс! Какви други ангажименти, когато ангел те моли да свършиш нещо! Ханс заявява:

Някои неща трябва да се чуят. До което ухо стигнат – стигнат. Искам да кажа нещо глобално. Става въпрос за Земята, за нейното развитие, за хората ѝ. Това е важно! От милиони хора дори да достигне до десет души – пак е важно. Не искам моето присъствие сред вас да бъде напразно. Хората трябва да чуят под някаква форма онова, което знам и нося.

Разбира се, всички тези идеи на Ханс присъстват в тази книга. Но и много, много още, което благодатно се роди през следващите десетина години.

Ето такъв бе първоначалният замисъл за тази книга, която имам щастието и дълга да пиша в момента. С годините той се видоизмени много, но същината си остана непокътната.

А след време приех и още една задача, която обаче изпълних по-най-бързия възможен начин: да напиша „И рече Бог”. Но за това по-нататък.

„Два живота”

Сега да посветя още няколко реда на четирилогията „Два живота” – епохалния труд на Конкордия (Кора) Антарова. Как срещнах Кора Антарова и романа ѝ, съм написал в моя сайт: там съм предал истината най-лаконично. Имам много какво да добавя, но не е нужно тук. Романът отскоро е достъпен чрез интернет (и оригиналът, и преводът ми), вероятно може да се намери и в книжарниците тук-там.

През пролетта на 2008-а бе отпечатан и четвъртият том. Въздъхнах облекчено, прекръстих се, като че повярвах най-накрая. Да, повярвах, че приключих с това благословено дело, че успях да се справя. Държах четирите книги на романа, галех ги, радвах им се, постоянно чувствах огромно, дълбоко, съвършено чисто, някак извънличностно удовлетворение. Дума да няма – заслужаваше си усилията, които положихме с Радиана. Тя ми оказа безценна помощ и подкрепа при превода, обработката, сверяването и редактирането на текста.

Ханс доста пъти говори пред нас за Кора Антарова. През годините, та и досега все се връщаше и се връща към „Два живота”, към ролята и значението, които тази книга има и ще има за съдбата, за живота на много и много хора. И за нашия живот, разбира се, което вече много добре усещахме и осъзнавахме.

Ще събера тук най-важното, най-вълнуващото според мен, за романа на Кора Антарова и за връзката ни с нея. Няма да скрия, че доста от онова, което чухме от Ханс, бе твърде изненадващо, да не кажа изумяващо за мен. От което ведрият покой и блаженството в душата ми ни най-малко не страдаха, даже напротив. Самата Кора Антарова, мир на праха ѝ, отдавна ме бе научила да не се изненадвам и да не се изумявам от нищо, което Небето ни праща с любов. А какво друго е Ханс, ако не любов, ангелска любов?

Ти имаш две важни задачи. Първата задача е това, което правиш с Кора Антарова. Втората задача е да пишеш. Ти дори не съзнаваш, брате мой, че това, което вършиш, не е плод на твоите способности като литератор, а е плод на дълбоко хуманна и дълбоко сериозна информация, която се пуска чрез теб на хората независимо в какъв вид е пусната тя. Приеми, че си един контактьор, който има задачи в този живот. Приеми, че това, което правиш, си е чисто всемирна задача, и започни да гледаш на себе си като на човек, който изпълнява определени задължения към така наречения Бял Съвет или към нашия голям велик Баща, нашият Бог Исус Христос.

Това е от 2007-а. Тогава за първи път чух, че преводът и публикуването у нас на „Два живота" е било моя „задача". Информацията по-долу, която преизпълни сърцето ми с благодат, е все от 2008-а.

* Знай, че пространството винаги намира път във времето. Вие с Кора Антарова ще се срещнете и ще се отворят врати, затворени до момента за вас с Радиана, ще се разрешат проблеми, до момента неразрешени за вас. Не е напразно това, което е направено. Вие си „купихте" не само за този живот, но и за време напред, положителни неща да ви се случват. Не за дни, не за години, а за много животи напред – и вие с Кора Антарова ще се срещнете в други светове.

* Искам да знаете колко огромно нещо сте направили с Радиана. Не го съзнавате дори. Искам да ви обясня защо е трябвало да направите всичко това. Отделно за самата Кора Антарова, защото вие бяхте призвани да го направите от нея. Нейният дух ви призова и вие извършихте това под нейна диктовка, предадена чрез мен и по някакъв друг начин. Тя също така ви е дала задачата, за да „подсигурите" по-добра карма на всички ваши близки. Вие с Радиана свършихте най-голямата работа за децата и близките ви, пък и за други хора, до които е дошла книгата. Книгата е предадена библия по някакъв много особен начин. А библията, Васко, никога не остава, без да ѝ се обърне внимание независимо кога във времето и пространството тя ще намери пътя си.

А тук ни говори духовен наставник от по-висш ранг, чиито слова ни препредава Ханс чрез Вергиния:

Безкрайно ти благодарим за превеждането на тази велика библия. До когото стигне, стигне. Ти направи най-голямото си дело. И ти дори не можа да осъзнаеш в пълнота какво извършихте в името на собствените си родове, за собствените си родове и за самите вас и за собствените си приятели. Вие им дадохте с тази книга кармична лекота. Защото понякога един човек може да извърши такова дело, което да облекчи частично болката, самотата или проблемите на хората, които обича около себе си. Кора Антарова беше наш дълг, който ние предадохме. Благодарим ви, че изпълнихте този дълг с достойнство. Никой и никога не очакваше печалби. Печалбата, най-голямата, от лотарията на живота, спечелихте вие. Защото това е част от олекотяване на кармата и на вашите деца – освен великата любов и състрадание Господни. Някои енергии идват, за да изпитат човека и да видят доколко той е заслужил милостта Господня. И колко тя трябва да му се даде. На вас ще се даде много, но искам да знаете, че нито един от вас не е освободен от кармата, но всеки един от вас ще получи голямата милост.

Благодарим, че ни слушахте.

Аз съм Висша Енергия, идентифицираща се във висока степен на йерархично развитие. Не желаем да кажем кой говори. Бъдете благословени. Денят е необикновен. Бъдете щастливи всички вие заедно дълги години и дано смъртта никога не ви раздели. Обичаме ви. Амин!

Когато стигнем (скоро) до „И рече Бог" и до посланията, които получих във връзка с написването на тази книга, Духовните Учители над Ханс отново ще споменат Кора Антарова и моята „кармична мисия с превода и издаването" на романа ѝ. А сега е пак Ханс при друга наша среща:

„Два живота" има енергийно раждане. Ако ти не я бе превел, а това бе част от твоята задача на Земята, ти нямаше да си си изпълнил задачата и оттам щеше да загубиш на много нива. Я си върни лентата! Видимо уж като по чудо, без да полагаш някакви неимоверни усилия, под някаква форма, макар и минимално, за теб нещата винаги са се нагласяли. Това го правят само ангелите. Книгите имат духовно раждане и практика, несъизмерими със земните ви виждания. Не можеш от една посята фиданка да искаш веднага плод. И то фиданка, за която се надявате да стане здраво дърво.

След което Ханс внезапно заговаря за себе си и за Учителите от Висшия Енергиен Съвет, без да пропусне отново и отново да ме облее с небесната си ангелска обич:

* Обичам вечерите с вас. Обичам да съм тук с вас. Продължавам да съм горд, че мога да предам мислите на Великите Учители и да има кой да ги разбере. Защо според вас са дошли на Земята Духовните Учители в „Два живота"? Най-голямото страдание на Духовните Учители е това, че когато са горе или когато са долу, не ги виждат и не ги чуват. Понякога Висшият Енергиен Съвет се събира и пита Бог защо хората не могат да бъдат така устроени, че пряко да ги виждат и чуват. А Бог отговаря мъдро, както винаги: „И какво от това, като ви видят и ви чуят? Те толкова много неща виждат и чуват, че за тях стават обикновени. А сега вие сте необикновени. И вероятността да ви чуят е по-голяма.

* Дай ръката си. Обърни я с дланта нагоре. Защо те намерих? Заради вярата, достойнството, заради детството ти, заради сълзите ти, заради страха ти, заради любовта ти, заради греховете ти. Затова си тук с мен. Обичам те, вярвам ти, ти за мен означаваш много. Не само за мен, но и за цяла гилдия Духовни Учители. Ти направи за нас онова, което ние не можехме да мечтаем да се направи тук. Ти осъществи нашия първи план – „Два живота". След това всичко останало. Първо беше човек, след това беше писател… Живееш в материален и прагматичен свят – вярно е, но ти си като птиците, Бог намира начин и те храни…

И още, и още много любов и ласка...

Признавам, понякога си мисля какво би представлявал този ми живот, ако Ханс не бе избрал да се срещнем. Никак, никак не ми е трудно да си отговоря.

Странната, благословената 2008-а

Божествената същност, наречена съвест

Ще започна разказа си за тази вълшебна за мен 2008 година отзад напред. Струва ми се, че така ще е по-прегледно и ще се усети по-добре цялата красота на магията, която преживях.

В края на ноември бяхме у дома с Вергиния. Предстоеше ѝ поредната тежка операция. Пишех по онова време романа „Милост Божия", няколко години отнапред замислен, писан и написан с идеята на това заглавие. Цялата ми духовна настройка, всичко съзидателно у мен бе обърнато към Божията светлина у човека, към Божието чудо у нас. Изобщо нямах никакво предусещане, че тази книга ме е подготвяла за задачата, която щяха да ми предложат само след десетина дни. Ханс, от своя страна, преценявайки, че заради операцията няма да можем да контактуваме известно време, също бе решил, че ще е добре да ме „предразположи" за неочакваната милост Божия, която ме снизходи през декември. Тогава високи Духовни Учители и наставници се обърнаха към мен с предложението на напиша книга за Спасителя ни Христос – бъдещия роман „И рече Бог". Ала аз не знаех, разбира се, нищичко за промислите на Ханс, за благослова, който съвсем скоро щеше да ощастливи пътя ми, живота ми.

Още при първия удобен момент Ханс обърна за кратко разговора ни към Исус Христос. Слушахме го тихи и смирени и през ум не ни минаваше, че буквално след дни Господ Бог Исус Христос, Божият син, Спасителят, лъчезарното упование и пристанът наш, ще пристъпи благо усмихнат в нашия живот и в нашия дом и някак неусетно ще се превърне за нас, ще се превъплъти за нас и ще пребъда завинаги за нас – освен като Бог и Божи син – и като лъчезарния личен наставник, ще се превъплъти във всеопрощаващия приятел, в сетното убежище.

Трудно ми е да го изразя с думи. Бледи сенки са думите редом с чувствата ни към Христа.

Пак беше вечер, Ханс ведро и полека ме подготвяше за мисията, която горе вече са били решили да ми възложат, а записващото устройство фиксираше словата, с които оттогава щях да другарувам постоянно:

За Христос не е проблем да направи така, че той да се фокусира и да го видиш. Да направи все едно фокус, трик, та да го видиш. Христос е против това. Христос ще се появи в твоя живот, но в действие. Очите лъжат, думите лъжат. Само действията доказват, че Христос го има. Само действията доказват, че и тебе те има – това, което ти правиш. Христос може да извърши чудеса: пред вас да премести планини – за него това не е проблем, той е създателят, той ги е създал и може да ги премести. Той може да размести и земните пластове просто защото от нещо е възмутен. Може да дойде и хванал ръчичката на едно дете, да ти каже: „Аз съм Христос. Виждаш ли ме?" И ти ще го видиш. Той може да направи това, но за него това не е важно. Той е дал символа на живота. Това е семето, пуснато в почвата, което начева да никне. Той е дал вече своето материално проявление – в създаването и в растежа. Той иска да научи всички вас да гледате отвътре. Човек трябва да се опитва да гледа отвътре. (Помните ли преди години – гледай отвътре!) Там е най-истинското, там е най-дълбокото, но там са и най-големите заблуди. И ще ме попитате тогава: „Как да отсеем житото от плявата? Как да отсеем заблудата в собственото си аз от Христовата истина?" Ами винаги във всеки един от вас има божествената същност, наречена съвест. И ако тя не е параноична, ако съвестта ти не е в параноично отклонение или не е заглушена в даден момент от някаква силна емоция, тя много добре ще ти покаже накъде си тръгнал, сама по себе си тя винаги ще ти посочи верния път.

А човечеството? Какво става с човечеството?

Коя е най-голямата ябълка на раздора у човечеството? Човечеството престана да вярва на себе си, хората престанаха да вярват на околните. Човечеството, хората, застанаха един срещу друг. Ябълката се раздели на четири, а разделиш ли ябълката на четири, тя никога вече няма да е добър плод. Човечеството престана да вярва на себе си, а хората спряха да вярват помежду си.

Тук Ханс направи остър завой и се обърна директно към нас с поредното си любвеобилно насърчение.

Вие трябва да разберете великата си мисия. Само заради вас Господ още не е напуснал света. Само заради вас. Заради хората като вас Господ все още седи и покровителства по някакъв начин този свят. Вие имате велики мисии. Не се променяйте. Всичко, дадено днес, ще даде добър плод утре. Когато бъдете разбрани. За всяко нещо има време и място. Подкрепете Христос да свърши цялата работа. Тук има много за чистене.

Сетне разговорът потръгна някак по-леко въпреки възможно най-сериозната тема. Ханс умее да тушира страховете, да представя грандиозното, непосилното в представите ни като нещо постижимо и земно, човешко.

Вергиния замлъкна за известно време. Пишеше, рисуваше. Иначе казано, Ханс ми пишеше послание и рисуваше с ръката на приятелката ни. Бе нарисувал себе си и моя милост. Рече:

Това сме ти и аз, двама братя. На моста на времето седим аз и ти. Аз – отчелият се във времето, ти – заложилият в бъдещето.

Искаше да запазя този лист. И пак заговори за бъдещата книга, тази, която пиша в момента.

Защото ние двамата с теб ще напишем нещо, което вече се дава, дава, дава на хората. Ние ще напишем интересна книга за хората, която пък ще стане интересна част от живота ти по-късно.

И пак накара Вергиния да пише, този път поздрав на кализански език, така го нарече. Това бил език на ангелите хранители. И се пошегува, че ако искаме, някой ден ще ни направи речник на думите на този език.

- Знаете ли по какво си приличам с хората, с които се срещам? – рече развеселен Ханс. – Много съм спонтанен – като вас. И тук ми се карат, че съм спонтанен.

Спонтанно прихнахме.

- Идва време да спите, деца – напомни наставникът ни.

- Ангелите спят ли? – попита жена ми.

- Не знам какво да ти кажа – отвърна весело Ханс. – Не знам какво разбираш под сън, но понякога полягаме под някое дърво, свиваме крилата си и казваме: „Приспи ни, Господи, много се уморихме днес с човеците.”

Нов смях сред човеците.

- С такива досадници като нас – подхвърли жена ми.

- Човекът никога не е досадник – заговори отново сериозно ангелът след дълга пауза. – Висшето сътворение на природата човек означава много. Човекът е нещо уникално. Човекът е велико същество – творение от любовта на Бога и завистта на сатаната.

- Да можехте да чуете начина, по който го каза – вметна възхитена Вергиния.

- Не, човекът никога не е досадник – продължи темата Ханс, най-изненадващо свързвайки хората със своя сан горе. – Моят сан, деца, се вдига благодарение на хора като вас. Колкото повече хора чуват и разбират какво говоря, толкова повече тук горе моите наставници казват: е, значи, той добре обяснява. Оценяват, че ставам един добър

Учител, и ме издигат в сана ми. Оценяват, че и техните усилия, на Учителите ми, техните усилия и грижи за мен не са били напразни – и ме издигат в сана ми.

Бяхме онемели.

След което Ханс ни съобщи още нещо изумително: част от „Белия Съвет" горе ни предаваше чрез него, че всъщност и ние сме ставали един вид негови, на Ханс, учители, както той е наш Учител. Опитът му с нас, нашето обучение, работата му около нашето обучение го учела и него, което водело и до растежа в сана му.

Трябваше ни време да осъзнаем какво чуваме и да дойдем на себе си, но нямахме време и се налагаше да отложим размисъла за по-късно, защото Ханс вече говореше за човешката душа.

Казах ви, че човекът е нещо уникално. Знаете ли какво представлява човешката душа? Човешката душа прилича на едновремешните дървени ведра в гераните. Жаден си и пълниш кофата с вода догоре. Толкова пълниш и препълваш само и само да загребеш повече, за да не се мъчиш да я пускаш наново в кладенеца, че вече не можеш да вдигнеш кофата и тя цялата се разлива. Ето това е човешката душа. Трябва да пълните ведрото толкова, колкото сте способни. И ще ви стигне хем да се измиете, хем да пийнете, а и няма да се олеете. Мързелът на човека наново да потопи ведрото в герана е най-големият ви проблем. Или пък сте толкова жадни, че току дръпнете прекалено рязко – и кофата се разлее цялата. Всичко трябва да се върши бавно, умерено, това ви е най-трудно.

После Ханс пак се обърна към мен. Готвеше ме, деликатно ме готвеше за благословията, която Небето се канеше да ми дари през щастливите предколедни дни на 2008-а. Знаеше Небето, че за да разчита да свърша някаква читава работа след време, то трябва да ми помогне да се преизпълня освен с благоговение и благодарност към него – и със самоуважение и възможно най-пълно доверие към самия себе си.

- Страхотна битка има вътре – насърчаваше ме моят наставник по повод един от романите ми, излязъл наскоро. – Много голяма битка. На страсти, усещания, чувства, вини, сила, мощ и времеви енергии. Тази книга аз съм я прочел, да знаеш. Благодаря ти за битките в книгата ти. Те дори и сътворени, са част от реалния живот. Енергийното ниво на книгата отговаря абсолютно на земния опит… Благословен да си за тази книга! Знаеш ли защо ти казваме: „Благословен да си за тази книга!" Защото чрез тази книга ти проведе огромна битка със самия себе си и се научи на нещо. Тази книга е едно твое изстрадано дете, оцеляло в битката на времето. Всички са го пренебрегвали, отхвърляли, изоставяли, но ти спаси това дете и от сираче направи един добре отгледан човек.

Съкращавам почти всичко, понеже е дълбоко лично, и стигам до края, до последните думи на Ханс към мен, преди да се срещнем отново след операцията на Вергиния.

- Не се променяй, скъпи приятелю, не преставай да бъдеш такъв, какъвто си. Остани си такъв. Не се променяй. Затова си тук. Затова си обичан. Затова независимо какви бури и страсти ще връхлитат живота ти винаги ще има някъде протегната небесна ръка за теб. Защото дълбоко в себе си въпреки вярата, въпреки доверието, въпреки силата, с която неведнъж сте се доказали, защото дълбоко в корените на всяко едно човешко същество винаги и абсолютно винаги се прокрадва тънкото семе на плевела, наречен съмнение. И тогава просто поеми протегнатата ми небесна ръка. Ти не можеш да бъдеш друг. Ти не трябва да бъдеш друг. Просто понякога, тогава, когато затъваш в страховете си, звънни с вълшебното звънче и аз ще дойда, за да ти кажа, че няма от какво да се страхуваш.

И звънях, звънях, звънях, толкова пъти звънях с вълшебното звънче. И той все идваше, идваше, идваше. Благословеният ангел Божи Ханс.

- Време е да спите, деца – рече настоятелно той в оная вечер на ноември 2008. – Енергийните канали се затварят бавно и продължително. Изтощението започва да става

силно. Поради спуснатата енергия и присъствието на висши сили ще започнат трансформации, които ще ви изтощят. Човек може да се събуди сутринта страшно уморен, страшно изтощен. Това са висши енергии, когато са се намесвали и членове на Съвета. Лягайте веднага.

„И рече Бог”

Оперираха пак Вергиния в началото на декември. След около седмица я изписаха. Отидох да я прибера у нас, където тя остана пет дни.

Вторият ден от възстановителния ѝ престой у дома бе и си остава най-прекрасният и най-вдъхновяващият ден както в духовния, така и в творческия ми живот. Тогава, две седмици преди Рождество Христово, получих небесната задача да напиша „И рече Бог”. Бе ми възложена мисията да напиша, да сътворя роман за Христа. Ако избера да приема.

Грехота ще е да пропусна нещо съществено от посланията на този изумителен ден. Ако пък някой читател, от своя страна, избере да не повярва на това, което ще прочете, нека го възприеме като приказка. Хубава съвременна приказка, в която и той би могъл да участва, ако пожелае.

Започвам ред поредом. Още първата сутрин Вергиния изненадващо ми съобщи, че Ханс и негови духовни ръководители искали да говорят с мен – разбира се, в присъствието на Радиана. Усетих някаква тържественост в гласа на приятелката си. Ханс топло ме поздрави, съобщи ми, че с него са и негови Духовни Учители. И без никакви предисловия веднага ми предложиха да напиша книга за Исус Христос, който слиза на Земята и живее между хората. Днес, в наши дни.

Бях втрещен. И колкото и да е изумително – не толкова от фантастичното, благословеното поръчение свише, а от съвпадението, ако мога така да се изразя. Ще обясня. Преди две години бях написал огромен роман, „Визитацията”, чийто главен герой е Христо Ботев, който също слиза на Земята. Тук идва, в България. Да, да – днес, в наши дни! Бях подготвил вече книгата за печат, тя бе току-що странирана, тъкмо четях коректурите.

Бях като парализиран. Мълчах и премислях. Учителите продължаваха посланието си. Да вметна, че Ханс говореше почти през цялото време от името на висшите бели братя – ние, ние, ние.

Тази важна задача е свързана с кармата ти. За първи път го чуваш днес. Ако не изпълниш задачата, това няма да бъде тежест в живота ти. Дори само като идея да мине през теб, като помисъл, без да напишеш нищо, този епизод от живота ти пак ще е част от кармата ти, разбира се, но няма да те натовари кармично. Това не е задача, която ти непременно трябва да изпълниш.

Слушах, без да обеля звук.

Защото когато ние правим щение с Исус, и ние горе, и вие долу, то трябва да го направим с отворена душа. Не че ти нямаш отворена душа, не че ти не искаш, не че ти няма да го извършиш. Въпросът е как човек ще поеме тази огромна тежест да пише за това.

Тъкмо там бе наистина въпросът! Воистина!

Имаме още един приятел писател в Лондон, но понеже познаваме душата ти, ние решихме, че между двете души твоята е по-чиста.

Господи! Исусе Христе!

Решихме, че душата ти ще може да се справи с тази задача, ако пожелае. Но ти имаш право на избор. Никой няма да ти се разсърди, ще се усмихнем и ще кажем: „Всеки решава сам.” И ще продължим да те обичаме.

- Имам няколко въпроса – промълвих.

- Слушаме те – казаха те.

- Къде да дойде Исус? В България или някъде по света?

- Където искаш – отговориха те. – Както ти решиш. Но все пак живееш в България. Живееш тук и имаш поглед за живота тук.

Исус Христос в днешна България! Исусе Христе!

Учителите продължаваха равно и топло:

Имаш десет-петнадесет дни за размисъл. По принцип, знаеш, при нас сроковете не са от толкова голямо значение, но точно тази задача трябва да се изпълни в рамките на някакви определени времеви граници. Защото тази книга е част от подготовката за идването на Исус, за идването на енергиите на Исус.

Каквото звучи на записа, това цитирам. Посланието за „идването на енергиите на Исус" тук долу при хората, каквото и да означава тази фраза и както и да я осъзнава всеки от нас, бе изпратено в контекста на онова, за което говореше Ханс преди около месец – за наскоро роденото зло (ще споделя по-нататък за това), а „енергиите на Исус" би следвало да са реакцията на светлите сили, противоборството им срещу мрака.

Би могъл да имаш, да изпълниш огромна мисия. Затова, ако решиш да пишеш тази книга – пиши я без страх, пиши я все едно гледаш гълъб, радваш му се като нещо красиво, което ще излезе на бял свят и ще литне от кафеза. Трябва да пишеш книгата с любов, с лекота, тя трябва да бъде за теб като пречистване, защото Учителят, защото Исус Христос през цялото време ще бъде с теб! През цялото време двамата ще бъдете в едно общуване, което не всеки би могъл да си позволи.

Още не бях успял да оценя великолепното фино чувство за хумор на небесните ни наставници с това „което не всеки би могъл да си позволи", а вече чувах директен въпрос:

- Можеш ли да си представиш, че Той иска това?

Замислих се как да отговоря.

- Искам да бъда напълно откровен – рекох предпазливо. – Лесно си го представям, фантазията ми е достатъчно богата да си го представя някак си. Ала от друга страна – как така такова доверие към мен! Кой съм аз?

- Не ни питай кой си ти! – намесиха се те. – Ние знаем кой си.

И доста по-нататък:

Идеята е да се покаже на всички незрящи хора, че Исус е сред вас. Идеята е да се разкрие, че Исус може да бъде във всеки един добър човек. Да се напомни отново и отново, че в безпътицата има пътища. Да се каже на хората, че те и в момента, и днес не са сами в извора на злото.

Слушах и с усилие свиквах с мисълта, че евентуално ще пиша „с лекота" за хората, поставени насред „извора на злото". А те с лекота четяха мислите ми.

Това е важна задача. Книгата, ако ти решиш да я напишеш, отначало може да тръгне трудно, с притеснения. Но после тя ще потече с лекота. Ти извърши своята много важна кармична мисия с превода и издаването на Кора Антарова. Ако желаеш, приеми и тази задача, тя ще е много вълнуваща за теб. Такава ще е и за близките ти, за приятелите ти, за всички, които са вярващи – и ще обедини в едно много хора. Ще се получи една много интересна и много завладяваща за теб мисия. Ще ти помогнат много хора. Издаването на книгата ще бъде комплект от помощ на много хора. Говорим за финансова помощ. Не се бой в това отношение.

О, поне „в това отношение" наистина никак не се боях…

Нужно е просто хората да разберат, че Исус е тук, във всеки един милостив, добър човек. Той следва да бъде обобщен образ на добрите хора. Защото нас, Духовните Водачи, много ни боли, че Той ни праща нас, че самият Той слиза на Земята по различен начин и в различни форми, но малцина го усещат, малцина го чуват. Не можем да кажем,

че книгата ти ще промени света, но тя ще промени много неща при много хора, защото тя ще върви като енергиен източник. Като твоя роман „Зрящият и Незрящата”, по същия начин, само че с много по-голяма сила. Не се страхувай, книгата за Исус се пише лесно. Той всъщност е много обикновен в своето величие. И знаеш ли защо е обикновен? Защото е обичащ. При Исус няма гордост, при Исус няма тщеславие. При Исус единственото, което струи от енергията му, е съзидание, любов и милосърдие. Не можем да кажем, че Той не се възмущава, не се гневи, дори не можем да кажем, че Той не плаче – Исус притежава и тези качества. Но при него всичкото това е свързано с великите думи преди неговото разпятие, завършващи с „Отче, прости им, понеже не знаят, що правят”. Така че и чувството му понякога за гняв, и болката, която изпитва, и сълзите, които плаче, всъщност преминават през тънките нишки на прошката. Всичките тези качества при Исус имат качеството да завършват с прошка. Това е великото на нашия Отец.

Вергиния направи дълга пауза.

- Имаш ли да питаш нещо? – предаде тя. – Разбра ли всичко?

- Разбрах, доколкото ми стигат разумът и сърцето да разбирам такава задача – промълвих.

И допълних, че ми се ще да споделя едно притеснение. Разказах за романа си „Визитацията”, който предстоеше да бъде отпечатан. Обясних, че се опасявам от чисто формална гледна точка да не би, без да искам, да се повторя, да го „направя” по подобен начин и втория роман, макар че единственото общо между евентуалната бъдеща книга и реално написаната и вече готова за печат щеше да бъде, че и двамата – Исус и Ботев – слизаха в наши дни на Земята, че действието се развива на Земята, и то в България.

Обяснението ми бе объркано, притеснявах се да излагам на глас притесненията си, но те чудесно схващаха и от половин дума. И ме успокоиха само с няколко думи.

Това е другата причина, поради която ти възлагаме тази задача. Ти вече имаш опита да интерпретираш това, което би се случило, но притежаваш и душата да го осмислиш. Не се тревожи.

Небесните наставници върнаха беседата ни към колегата от Англия.

Английският писател бил 45-годишен. Живеел в стар квартал на Лондон. Бил изключително духовен човек. Малко странно, но бил православен християнин: родът му не били чисти англичани – нещо смесено имало, може би славянски корени. Вергиния обаче не беше сигурна дали точно приема какво ѝ се казва за предците му. Духовните Учители общували понякога с него. От известно време взел много да пие. Пушел и тежки цигари. Всичко било нормално, когато не се минавало границата. Тях не ги интересувало дали си пил, като пишеш. Само да не се минава границата. Ала този човек бил „денонощно с алкохола, с уискито с лед, с пурата”! Макар и талантлив, макар и добър, той се провалял и не можел да се бори със себе си. Душата му почнала да се обърква от пиенето му, изпадала в състояния, заради които не можело да му се възложи такава задача.

И тогава си помислили за мен.

- Има теглилки на енергии – смееше се Ханс, – теглилки на душите. Като везните на Темида. Можеш да поставиш там две души и да ги сравниш.

- Моята тежи един грам повече ли? – обадих се аз.

- Няколко грама повече – поправи ме Ханс.

Ей Богу, бях стъписан, бях объркан, бях и малко уплашен. А потресът ми само се увеличаваше от удивителния факт, че абсолютно вярвах на ушите си и че някак с лекота се самонаблюдавах отстрани и съвършено хладнокръвно възприемах, че всичко, което се случваше, се случва именно с мен.

Ханс пак заговори топло и благоговейно.

Бог е нещо огромно! Аз не мога да кажа, че лично говоря с него. Ти ще направиш най-прекрасното си произведение. Най-прекрасното, което излезе от твоя, от вашия труд, бе Кора Антарова – като библия. А най-прекрасното, което ще напишеш оттук нататък, ще е тази книга.

Знаеш ли как ние горе общуваме с Бога? Ние го приемаме като усет. Ние знаем, че Той ни говори. Представи си, обръщаш се и хоп – върху ръката ти калинка. Това е Бог! Той може да бъде толкова мъничък и толкова огромен. Толкова е прекрасен!

Ханс се зае да ми „подсказва" разни идеи за бъдещата книга. Гласът на Вергиния звънтеше от любовта, която течеше през нея.

- Ние сме пълни с идеи – подхвърля накрая Ханс. – Ако имаш нужда, можем да ти помогнем.

Избухвам в смутен смях.

- Разбира се, че имам нужда от помощ! – произнасям високо.

- Даже преливаме от идеи! – намесва се някой от светлите братя на Ханс, както ми обяснява Вергиния.

Всички се смеят – и те горе, и ние тримата долу.

- И ако ни позволиш тази книга, това щение с теб да стане „нашата книга" – продължава в същия дух веселият Хансов брат, – в която ние да имаме пряко участие, ние бихме били щастливи, че си ни допуснал.

- Позволявам – продумвам през смях.

Нататък продължи само Ханс:

Важното е хората да добият увереност, че не са сами. Те се чувстват изоставени и търсят помощ там, където не може никой да им я даде. А Исус е сред тях. Трябва да се подготви навлизането, приемането на енергиите му от хората, доколкото това е възможно. Това е. Трябва да се разкрие чувството за самота при хората, за безпътица, за това, че нямат гръб и няма кой да ги подкрепи, че това ги убива в съвремието. А те трябва да знаят, че Исус е тук, защото той е там, при тях.

- Учителите няма да говорят повече – съобщи внезапно Вергиния.

- Е, честито! Имаш петнадесет дни за размисъл – вметна обичливо-закачливо Ханс.

Горе веднага усетиха колко ми е тежко „да се върна" във всекидневието. Пожалиха ме, посланието чрез нашия небесен приятел продължи още малко.

Знаеш ли колко честит ще бъдеш ти, ако решиш да приемеш тази мисия? Бихме могли да дойдем при теб, да те целунем и да ти кажем колко много те обичаме. Ние го правим всекидневно. Бихме могли да благословим ръцете ти и да видиш колко щастлив ще си ти. И този период ще бъде един от най-щастливите периоди в живота ти като духовно щение. Ти ще се чувстваш тогава щастлив, нужен, тогава няма да те интересуват злободневните неща в работата ти или от дома ти. Ти ще бъдеш осенен, окрилен, ще чувстваш ангелите хранители до себе си и дори да възникне колебание, а то ще възниква, ще бъде за кратко, ще се усмихваш, ще вдишаш въздух, ще отвориш широко прозореца, ще видиш света и ще кажеш: „Но Исус все пак е сред нас!"

Където има зло, има и добро.

И защо Исус да не е тук, в България? Защо не?

Наистина – защо не?

- Е, мили приятелю, сложна задача – рече Ханс. – Повече няма да общуваме в момента. Енергиите се размътват. Ние казахме това, което трябва да кажем. Имаш ли въпроси?

- Нали няма срок за започването и написването на книгата? – уточних още веднъж.

- Срок няма. Но да знаеш, че по принцип идеята се размива във времето.

Вече знаех.

- Идеята, когато се подава, а после мине твърде много време, тя губи своето значение. Имаш петнадесет дни за размисъл и ако откажеш, ще сме и щастливи, и благодарни, че си бил честен с нас. И ще продължим да те обичаме. Това не прекъсва връзката ти с нас, нито те товари с негативна карма.

Трогнат, благодарих на Ханс и на всички Учители с него. Много благодарих, от сърце благодарих.

- Миличкият ми – съчувстваше ми Вергиния.

- Наш беше импулсът за превода на Кора Антарова – напомни Ханс в заключение. – Романът ѝ наистина много промени хората, които стигнаха до него. Наш импулс е и това, което се случва тук и което ще промени три пъти повече хората, които ще прочетат бъдещата книга, ако я напишеш. Ти дори не можеш да разбереш колко огромна мисия имаш и колко олекотяваш кармата на всички в семейството си. И да повторя: в никакъв случай не бива да те притеснява, не бива никакъв страх да има у теб, че ще навредиш на семейството си, ако ни откажеш.

Телефонът ми, който бях забравил да изключа, звънна. Беше наш общ близък приятел.

- Разбирам – изрекох високо. – Ако реша да опитам да напиша книгата, няма да го направя, за да олекотявам кармата ни. Ще го направя, защото приемам да изпълня тази мисия.

Те ме чуваха, макар Ханс да не добави нищо повече.

Обадих се на поредното позвъняване. Приятелят ми питаше как е Вергиния след изписването от болницата и кога могат да дойдат да я видят с жена му.

- Когато искате – отвърнах. – Тя си е тук като член на семейството.

***

Имах часове да мисля и да премислям как и накъде се обръща животът ми. А вечерта на същия този 11 декември 2008 тримата с Вергиния и Радиана продължихме общуването си с небесните ни наставници. Току-що Вергиния бе записала с едри букви послание към мен, което предавам по начина, както тя го бе разположила върху листа.

Василе,

Василе,

Не се бой! Не питай, не се съмнявай, само си затвори очите и слушай. Не е страшно да не можеш да приемеш „товара”. Лошото е, ако се опиташ да повярваш, че не можеш да понесеш „товара” небесен, без да си опитал.

Вергиния тъкмо „си разчиташе” записаното и ни обясняваше какво е доловила покрай думите. Те ми казвали един вид: „Не се бой, чедо, ние сме с тебе. Няма от какво да те е страх. Ти не си в някакви дебри, където да се чудиш какво да правиш. Ние сме тук, не се бой, това у теб не е оня страх – от нещо или от някого.” И добави шеговито, че те си ме увещавали, но то не било увещание в буквалния смисъл. Не било задължително, не бивало да смятам, че е задължително да приема.

- Искат да проведат едно интервю с теб – съобщи внезапно тя и пак се засмя.

Обясни ни развеселена, че Ханс не е сам. Учителите и друг път често се нареждали зад него или до него, но тя много рядко чувала гласовете им. Те му шепнели, а той ѝ предавал информацията, недостъпна за нейните уши. По принцип Ханс ѝ казвал това, което е получил от ръководителите си. Отдавна го правел – повечето от нещата, които ѝ давал, които той пишел с ръката на Вергиния, били под тяхна диктовка.

- Над Ханс има много интересен Учител – разказваше ни тя какво вижда в момента. – Искам да ви го опиша. Той седи и леко се усмихва на моите обяснения. Облечен е като римски сенатор. Бяла роба, преметната през рамото. Няма коса на темето – прилича на монах.

След кратка пауза Вергиния продължи с посланието на Учителя:

- Аз съм един от великите философи, които са си отишли от Земята. Нямам право да демонстрирам името си. Член съм на Съвета. Имаш привилегията да разговаряш в момента с личност като моята.

Ханс му правел път, информира ни приятелката ни, а Учителят го погалил.

- Можеш да питаш? – рече Учителят.

Комай нямах какво да питам толкова нависоко.

- Времето от петнадесет дни ще ти стигне ли да вземеш решение? – попита на свой ред той.

- Да – отвърнах начаса. – Много по-малко ще ми е нужно.

- Решенията трябва да се вземат без страх, без чувство за дълг – напъти ме Учителят. – Решенията трябва да се вземат осъзнато, с чувство за сигурност, с чувство за важна мисия и с огромната любов, желание и нетърпение тя да се извърши. Ако у теб въпреки нашите думи се появи и грам съмнение и кажеш: „Не съм достоен за това! И кой ми говори?" – недей да се захващаш, не търпиш никакви кармични тежести, ще получиш нашата благословия за идните ти дни и ще предадем на друг мисията тя да се извърши. Тя трябва да се извърши.

- Няма да попитам кой ми говори – обадих се.

- Няма и да ти кажа. Забранено ми е да ти се казва. Много отдавна бях велик философ. Ще ти кажа само едно – бил съм дори и в Кришна.

Така се изрази Учителят, „бил съм дори и в Кришна". За кой ли път в общуването си с Ханс и неговите наставници целият изтръпвах от благоговение пред величието на сътвореното от Господ Бог. И от което сътворено разбирах толкова малко, но и то ми стигаше, за да се преклоня пред Божия промисъл.

- Много странно изглежда той – говореше Вергиния. – Много е високо нивото. Виждала съм го и друг път до Ханс. Той му е някакъв наставник. И другите съм ги виждала, но тях ги виждам като подредени бели сенки зад него.

- Все пак имам въпрос – престраших се. – Занимава ме от няколко часа.

- Да чуем – отзова се Учителят.

- Аз почти съм взел решението си – говорех по навик на Вергиния, вместо да се обърна директно „нагоре". – Те знаят, не мога да си представя, че те не знаят какво е то. Ако имам някакви съмнения, те са ясни какви са: за качеството на работата ми, която ще свърша. Но аз ще я свърша, доколкото мога.

- Можеш ли да допуснеш, че ние ще възложим задача на някого, без да сме сигурни в него? – Въпросът на Учителя бе реторичен, а тонът му вече бе доста по-строг. – А ти ни питаш дали си щял да се справиш. Ние сме сигурни в теб, ние ти го казахме. И ти как така си задаваш такива въпроси!

- Да, не е логично – продумах. – Все още не мога да свикна с мисълта…

- Василе, знаеш ли как ходим горе? – прекъсна ме Учителят. – Непризнати от вас, боси, бедни и усмихнати. Ти ходиш на тази земя по същия начин – бос, беден и усмихнат. Ти не искаш много от живота. Затова ти даваме задачата. Ти не очаквай да ти кажат браво, ти не очаквай да те разберат.

И последва дълго послание за човечеството, за Земята, за книгата, за мен. Както и досега правя, ще пропусна някои лични моменти.

Човечеството не е готово. Човечеството беше готово, но вече не е. Човечеството беше стигнало на етап да бъде готово, но човечеството много се провали.

Василе, ти не очаквай хората да разберат всичко онова, което правиш. Когато има висок връх, колко души могат да го изкачат? Кажи ми ти! Слушам те. Колко могат? (Сам отговаря.) Група алпинисти, добре обучени. Който не може да изкачи върха поради незнание или поради прекалената си смелост, умира в преспите, а другите забиват

знаците. Ти не очаквай да се получи при теб, в твоето творчество, разбиране на този етап… Много, много те боли. И нас ни е боляло, слизайки и живеейки долу на Земята. А тук разбираме, че единственото и най-важното е да ходим боси, вярващи, гладни и усмихнати. Не онзи глад – гладен съм, защото съм беден, а онзи глад за любов, а онзи глад за знание, а онзи глад да обичаш все повече и повече другите и останалите, и врага си да възлюбиш – ето туй ни е гладът. Когато ходиш бос и нямаш под краката си нищо или най-много едни леки сандали, ти чувстваш земята, ти чувстваш там, където си бил, ти чувстваш извора, ти чувстваш минуса, който балансира в тебе плюса, който е горе. Затова ние ходим боси, заземяваме се, Василе. Заземяваме се. Защо ходим усмихнати? Защото знаем къде сме, защото знаем при кого сме и защото знаем каква велика мисия извършваме. Защо сме усмихнати ли? Знаем, че сме неразбрани, но сме усмихнати въпреки това, защото не е важно да ни разбере един човек. Важното е много хора да се спасят по някакъв начин. Важното е, че ако загубим един човек, бихме могли по друг начин да спечелим хиляди хора и да спасим хиляди хора. И сме благодарни за това, че Господ ни е обърнал внимание, поставил ни е тук в Съвета, за да разрешаваме задачите, които той ни възлага, и да ги разпределяме. Не се смятаме за велики, ние сме Учители.

Веруюто на Висшия Духовен Съвет се изразява в прости неща. Помни: солта, любовта, милостта и хляба. Всичко това е равностойно на усмихнати, боси и гладни, но вярващи. Висшите духовни ценности запазваме и ние горе, защото това, което вие не можете да извършите долу, ние сме длъжни да го съхраним горе в банката на човечеството. Защото човечеството ще умре, Василе, и ние сме длъжни да създадем нова раса и да се опитаме да направим от нея нещо по-добро и по-духовно. Трябва да запазим горе в банката на ДНК на човечеството възможно най-доброто. Ние сме длъжни да запазваме горе онова, което долу не можете да опазвате.

Мълчахме. Учителят върна разговора към книгата.

- Всичко онова, каквото трябва да бъде направено, ще бъде направено за тази книга. Ами ние ще ти я пуснем...

- Мога ли да завърша книгата, която пиша? – попитах. – Или да я прекъсна?

Имах предвид „Милост Божия”.

- О, не! Ти трябва да изродиш своето дете! – бе отговорът. – Нищо от твоя творчески процес няма да бъде спъвано. Не бързай да взимаш решение. Пътят не е лек. И същевременно, Василе, твърде е лесен.

И изведнъж Учителят заговори за старата ни кухненска маса.

- На тази маса се получаваха най-великите послания. Ние присъствахме, те минаваха през Съвета. Никога не изхвърляйте тази маса! Може да си купите най-красивата маса, с най-оригиналната дърворезба или с най-скъпия обков – от този маса по-скъпа няма.

У нас си е тя и до днес, нашата стара домашна приятелка.

Учителят отново се обърна към мен:

Ще получаваш помощ, защото често ти си натоварен психически. Ще има битки у теб. И когато ти започнеш битките, които тепърва предстоят, потърси Вергиния, повикай я и ние ще ти помогнем, ако в момента преценим, че трябва да ти помогнем.

Благодарих отново за помощта.

Вие знаете, ние избрахме теб, защото ти знаеш за босите, ти знаеш за усмихнатите, ти знаеш за вярващите. За теб не е от толкова огромно значение днес какво ще сложиш на краката си. За теб от основно значение е да ходиш. Просто да ходиш. Често Учителите те наблюдаваме как ходиш с твоята чанта и казваме: „Ето го нашия мил приятел, елате да го видите! Той е в момента на тази спирка или пазарува тук.” Ти отдавна си избран от нас. Ние отдавна следим живота ти. Няма от какво да се боиш. Ние

знаем кой ще пише тази книга. Коя душа евентуално ще поеме ангажимента да напише тази книга.

Май не съм споменавал досега колко е добре, че човек седи, когато слуша такива послания. Сърцето ми думкаше в гърдите, преглъщах на сухо и мълком слушах каквото Учителят бе преценил, че ми се полага да чуя.

Няма душа – не се съмнявай, няма душа, която да не е грешила, няма душа, която да не е минала през ада. Такава душа единствено и само се нарича Исус. Дори и в тази висша душа се е прокрадвало семето на съмнението, но много малко и за кратко. Така че всички са достойни и призивът, основният призив е всички да бъдат равнопоставени. Няма значение мнението на един човек. Има значение чувството на много хора. Човекът трябва да се губи.

Катаклизмите, които преживя с Кора Антарова, ще ги имаш и тук. Защото висшите духовни учения, всичките примери, които са най-близко до човека, се раждат трудно в света на невъзможните чувства. Чувствата на хората са толкова невъзможни, че те не разбират какво притежават, какво издават, какво получават. И боли. Но нашата задача е да съхраним високото, което взимаме от ниското.

Учителят ни заразказва за съдбата на Вергиния:

Когато даде душата си с любов на Христос, когато даде душата си и се научи да бъде в щение с него, тя беше много малка. Тази програма беше готова за нея отдавна. Вашата с Радиана любов беше обаче ракетата, на която ние изнесохме тази програма. Необходимо беше да мине през всичките си битки, за да разбере какво е избрала малката ѝ душа, когато се е раждала. Знаете ли защо, когато някой се бори от малък за живота си, толкова го искат от другата, от тъмната страна? Защото прераждания му са много, опитът е натрупан, възлюбил е добрите сили и най-голямата им победа на злите сили ще бъде да я „вземат". Ала дядо ѝ реши да даде част от дните си, за да живее тя. Когато като дете тя умираше, дядо ѝ побърза – никой не знаеше – и се помоли Богу: „Моля те, вземи мен и дай години на нея!" За тези неща знаем само ние, той и никой друг. Тя получи тласъка на ракетата на любовта още със своето идване, тя винаги се е носила на ракетата на любовта. Програмата за оцеляване, спасение и битка с тъмните сили се извършва единствено и само с огромната любов на другите към дадената душа, която заслужава любов според тях.

На прощаване Учителят пак се обърна към мен:

- Трябва да си тръгвам. Много думи казах – важни думи. Ако има нещо и не съм разбран, питай ме, защото дълго време няма да можеш да говориш с мен.

Благодарих, но избрах да не се възползвам от предложението. Прецених, че не бива повече да задържам небесния ни наставник.

- Той се оттегля – съобщи ни Вергиния.

Тя ни разказа как се разделят Учителят и Ханс. Ханс го гледал със страхотен респект, с огромна любов. Бил велика същност, предаваше тя думите на Ханс. Било огромна чест да е с нас. А погледът на Учителя към Ханс бил като към брат. Вергиния пак го описваше – бялата роба, преметната през рамото. Светел от само себе си „в бяло с малко синичко". Държал жезъл от най-обикновено дърво. Стоял най-отпред, а другите Учители били като сенки зад него.

- Имахме огромната чест да видим днес този Учител – рече Вергиния. – Той винаги е първи, след него са останалите. Такава любов усещам, те толкова ме обичат! Толкова съм щастлива!

- Вчера хубаво се посмяхме, а днес хубаво ни поговориха – намесва се отново Ханс с великолепното си чувство за хумор.

- Толкова го обичам Ханс! – възкликва Радиана през смях. – Толкова го обичам!

- Още гледа нагоре, където беше Върховният Учител – информира ни Вергиния. – Не можете да си представите какво благоговение излъчва фигурата му. Седи чинно с прибрани криле.

Ханс е във великолепно настроение и ние го осъзнаваме само след минути. Двете жени споделят на глас вечните ни човешки проблеми със самочувствието ни, вечните ни човешки вътрешни главоблъскания. Споделят весело, просто всички разтоварваме огромната енергия, преминала през нас. А Ханс отново се обажда и Вергиния предава, едва говорейки от смях, какво ни казва нашият небесен приятел и покровител:

- С едната имам проблем, че не била правилно виждала нещата и не била достойна, а с другата, че не ме била слушала, както би искала! Боже, Васко, какво да правя с тези хора! – смее се Ханс. – Е, знам, че не е точно така… Сестрите просто ме учудват. Иначе нямаше да ви обичам така, ако не бяхте такива – едната със съмненията си, другата с противоречията си.

След малко кухнята утихва, а той продължава нежно, но вече сериозно:

- Никога не се разделяйте! Ще се опитат да прокрадnат между вас семето на съмнението! Ще се опитат да посеят коприва по вашия път! Ще видите! Не позволявайте това да се случи!

- Кой? – не се сдържам аз.

- Слушат ви и другаде – отвръща натъртено Ханс. – Ще искат да опитат да ви разделят! Предупреждавам ви, че нещата видимо ще изглеждат толкова истински! Дяволът създава илюзиите за истината. Дяволът не създава пълната истина.

- Можем ли да разчитаме на Ханс, че ще ни защити в такъв момент? – пита Радиана.

- А, това си е вашата човешка същност – отвръща той. – Аз мога само да ви помогна, ако ме повикате за помощ...

Не, никак не ни хареса, че ще опитват да ни разделят. Споделихме го гласно на Ханс. А той поясни:

- Семето на съмнението ще се прокрадва оттук нататък под различна форма. Дяволът ще сменя лица. Ще ви атакуват и на други нива. Нисшите форми на развитие ще ви атакуват и на други нива. Трябва да останете колоси, никой не трябва да ви разделя. Пропуснете ли сянката на съмнението, пропуснете ли плочките под краката ви да се пропукат, ние няма да залагаме на вас.

Ханс направи пауза, сетне добави бавно-бавно:

- Ще идват първо тихо, с бавни стъпки. Ще подават единия кози крак. Ако отвориш и за другия, дори и само да ги слушаш, вторият крак ще влезе, после и опашката. И не си мислете, че сте толкова силни.

Никой от нас не си въобразяваше, че е силен, но само Ханс си знаеше защо ни предупреждава за всеки случай.

- Казва, че се оттегля – съобщи ни Вергиния. – Отива да се свие. Да починел. С боси крака и усмивка – така ми казва.

Пожелахме му лека почивка и се запрiказвахме. Ала пак го споменавахме, позовавахме се на негови думи. Изведнъж той бе заговорил отново на Вергиния и тя ни разясни нещо ново за нас в общуването ни с Ханс.

- Докато призовавате името му, той трябва да стои тук. Тази връзка с нас е толкова силна, мощна енергийно, че тя го заковава. Енергията върви след Учителя, тя е река и още дълго време няма да спре. Нека не споменаваме името на Ханс, така го принуждаваме да седи с нас. Той е длъжен да седи, докато ние седим, защото каналът не е затворен. Учителят си е тръгнал, Ханс също си тръгва, но каналът тече…

- Какво да направим ние? – вметнах.

- Просто да лягаме и да си затворим очите. А енергията ще продължи да тече, толкова е силна.

***

След два дни, в ранния следобед на 13 декември, споделих на Ханс буквално следното:

- Приемам в пълен разум мисията, задачата, благодатта, която ми бе спусната отгоре и с която бях благословен. Ще направя всичко, на което съм способен, за да я изпълня.

Ханс ми отвърна:

- Огромно благословление получаваш за взетото обмислено и неспонтанно решение. Благославяме те за това, че прие мисията си изключително сериозно. Тежка задача поемаш, но искаме да знаеш, че ти ще бъдеш един от най-доволните хора на тоя свят, когато завършиш задачата си. Винаги можеш да разчиташ на нас. Ще гледаме да те запазим здрав и щастлив, доколкото е възможно да се живее по този начин на Земята. Възможни са по пътя и нервност, и колебание, и много други неща, но да знаеш, че пътят е правилен. Ти знаеш какво трябва да направиш, можеш и имаш общение с нас и не само чрез Вергиния. Така че няма от какво да се страхуваш. Единственото, което трябва да правиш, е дълбоко да вярваш, че това е правилно.

- Благодаря – промълвих.

Ханс ме напътстваше:

Искаш ли да си пообщуваш с Бог? Преди да започнеш книгата. Намери си място – може да е храм, може да е сред природата. Кажи му специално за книгата: „Господи, Ти и аз оттук нататък. Трябва да сме ръка за ръка.” И си правиш някакъв вътрешен разговор с Бог за книгата. Ти ще му чуваш отговорите, ще видиш колко е интересно. Ще му усещаш отговорите. И изобщо не си мисли, че си толкова малък, та той да не желае да общува с теб. Това е негова задача към теб. Дай му посланието си, не че той не го знае, не че той не знае какво искаш. Просто останете сами двамата – ти малкият и той големият, той малкият и ти големият. Имам предвид калинката в ръката, за която ви говорих. Ще видиш колко лесно се диша, колко леко се диша, ще ти стане хубаво и спокойно. Ако щеш, може и вкъщи да е общението ти с Бога. Където желаеш, иди да общуваш с него. Призови го. Кажи: „Господи, предстои ми да пиша за Теб, подкрепи ми ръката.” Помоли му се по някакъв начин. Дай му енергийната си връзка към него. Той иска така. Господ иска така. Може би за да види нещо... Ние нямаме идея защо...

Още по малко пък аз.

Мери

А сега да се върнем към началото на странната и благословена 2008-а. Наистина бе такава! Толкова фантастично добри и грозно недобри неща се случиха; толкова интересни, причудливи, неочаквано красиви и твърде страшни неща, понякога съдбоносни неща преживяхме, научихме, осмислихме.

Тя така и почна тази година – странно, изумително!

В средата на януари говорехме с Ханс и изведнъж ангелът ни попита дали искаме да чуем нашата Мери, любимата ни наскоро починала котка, с която живяхме и съпреживяхме какво ли не цели седемнайсет години. Понеже Мери била до него и го молела да ни поздрави. 2008-а започваше с послание от нея. Както ни го предаде Ханс, така и го цитирам:

Много ми липсва семейството ви. Приемете моите благодарности, че толкова време сте ме отглеждали с голяма любов и грижа към мен. Аз невинаги бях такава

благодарна и не възприемах всички хора в семейството ви. Много ми е мъчно за всички в къщи, липсва ми вашата любов. Понякога ми е студено, защото бях топлолюбива. Често ви посещавам, но никой не ме усеща. Обясниха ми, че няма как да ме усетите.

Умирах в продължение на една година. Страшно много се натъжих, когато осъзнах, че не съм при вас. Още повече се натъжих, когато разбрах, че мога да съм при вас, но вие не ме усещате. Но... това е. Няма как.

Живях в общество, в каквото повечето от моите събратя не са имали тази чест. Искам да ви благодаря за това, което направихте за мен, за търпението, което проявявахте към мен в последните ми мигове. Ние котките можем да говорим. Разбира се, по странен начин, но можете да се свързвате с нас астрално.

Понякога се опитвах да лекувам някои от вас, без вие да разбирате. Вие мислите, че ние го правим несъзнателно. Не е вярно. Ние изпитваме любов и неправилно мислите, че се привличаме от топлината на болен орган. Не, ние знаем къде ви боли и когато ви боли, отиваме да ви помогнем.

Много ми е тъжно, че не ме виждате. Страшно много се терзая от това, че си отидох точно от вас, и продължавам да казвам, че ми е студено. Когато си вземете друго, но малко котенце, сложете му одеялце в панерчето. Аз ще идвам понякога.

Оценявах, че всички вие се грижите за мен. Понякога ви казвах разни неща и с времето вие почнахте да разбирате какво ви казвам. Човек свиква с животното и животното с човека. Тъгувам така, както никога за нищо не съм тъгувала. И ви обещавам, че доколкото мога да идвам тук, ще се моля на котешкия пазител (котешкият ангел пазител?!) животното, което вземете в дома си, да е винаги здраво, за да не ви създава проблеми. Моля ви, не взимайте коте, което прилича на мен. Бъдете благословени вие и вашият дом.

Ще идвам отново и отново. Понякога ще чувате моето тихо присъствие. Да знаете, че съм в действителност при вас. Понякога ще събарям нещо. С времето придобивам силата да местя, така че не се учудвайте, ако бутна нещо, без да искам.

Ще ви обичам дори и да ме преместят от този свят и да ме сложат в друг. Не знам нищо повече по вашите неща, за онова, което Радиана говори с другите хора, които аз невинаги харесвах, но знам, че има друг живот – това разбрах. И знам, че съм била привилегирована да живея този си живот с вас. Много ви обичам.

Какво да кажа за нас с жена ми – дори Вергиния беше покъртена. Каквото чухме, чухме го, и то точно така, както го прочетохте по-горе. Велика котка беше Мери – достойна, порядъчна, умница!

Отворете очите си!

Вероятно сте забелязали, че много често животът на – най-обобщено казано – медиумите, е твърде тежък. Физическите тела им носят страдание, а най-малкото им причиняват дискомфорт, притеснения, несгоди; за изпитанията на душите им да не говорим. Лесно е да си обясним защо е така. Трудно е да гледате това на живо и от упор, да живеете с тази мисъл за чуждата непрестанна духовна и физическа болка. Като пиша „чужда болка", имам предвид, че не е лично наша. Свидетелствам, че това не е кой знае какво успокоение, когато се отнася за близък, сърдечен, вековен приятел.

Медиумът Вергиния не прави никакво изключение от всеобщото правило. Така е с тях.

Ханс често се връщаше и се връща на тази тема – и поводи имаше и има за жалост много и много. Така лека-полека научавахме и за връзката им във времето и сега, и за

горчивите чаши, които трябва да пият людете тук долу, когато са пратени отгоре да вършат добро – пак тук долу.

Сега ще пропусна личните подробности от пътя на Вергиния, особено извънредно мъчителните, да не кажа почти трагичните, а подбирам онези пасажи от посланията и изповедите на Ханс пред нас, които, допускам, ще имат важно значение за всички, които четат тази книга.

* Разказвам живота ѝ, за да разберете по какви причини се търпят всички тези катастрофални периоди. Тя преживя тежки удари, единият от тях целеше смъртта ѝ. Част от тях парирахме. При други не можем да предотвратим последиците, защото е извършено клетвоприношение, а то се задейства мигновено.

* Не се самовзривявай с различни вътрешни питания – например за цената на малките ти лични женски прищевки. Не можем да кажем, че това е тщеславие, а е част от приветствието на живота. Когато се радваш на живота, ти непременно се радваш на самия живот и непременно се радваш на вкуса на живота. Ти се радваш на живота като гълъба, който е пуснат отдалеч – дълго държан в клетка и сега щастлив, че лети. Ти се радваш на собственото си тяло. Ето това си ти.

Затова ти осигуряваме част от нужните ти неща, за да се облечеш, обуеш, да се порадваш на живота, защото твърде дълго беше затворена, стисната от високи клещи, за които сме ти разказвали поради какви причини се е случило при теб.

* Успокой се, дъще, тези страдания донякъде те научиха на смирение: да не искаш много; това донякъде те научи на пътя, който наричаме търпение.

И защо ти възвърнахме живота, когато забрави да му се радваш? И защо осигурихме всичко необходимо да се радваш на живота, а сама на себе си си решила да сложиш качулка на очите си и да ослепееш насила? Научи се на две важни неща. Първо, да не чуваш онова, което те дразни. Второ, да не виждаш онова, което очите ти не възприемат.

Нашият светъл събеседник няма предвид да не чуваме и виждаме тъмното, злото в живота си, а да го възприемаме без раздразнение, без емоционални самоунищожителни турболенции – именно за да сме способни да му се противопоставим и да го побеждаваме.

Все през 2008-а Вергиния преминаваше през болезнени семейни катаклизми. А Ханс благо я съветваше:

Имаш да си довършиш кармата и ако я прекратиш по-рано от необходимото, повярвай, ще ти се стоварят такива неприятности, че ти ще удължиш агонията на живота си твърде дълго.

Ако сега не ни послушаш […], животът ти ще се превърне в постоянен ад и самообвиняване. Затова те спираме и те заковаваме за това семейство с така наречените ти пранги. Докато не ти минат кармичните задължения, не се освобождавай оттам, защото това означава да направиш бягство от затвора, който сама си си „купила” в минало прераждане. Всяко зло приключва с времето си. Остави нещата на своя ход. До две-три години ще се освободиш от всякаква зависимост и ще заживееш свободно. Просто търпеливо, мирно, тихо и послушно ще седиш там, където ти е отредено мястото, но не послушно към оногова, който не заслужава да бъде слушан, а послушно към ангелите хранители и всички, които отговарят за твоята карма и поведение. И бъди смирена, бъди търпелива и си затвори очите и ушите абсолютно самоосъзнато. […]

По-добре кратък период, през който е необходимо да завършиш присъдата си, отколкото дълги години болка, самота, самообвиняване и психически проблем. Не искаме да страдаш, не искаме да изживееш това.

Затова не се учудвай, че вътрешният ти воин така се бие, бие, бие, пък тъкмо уж да победи – и пак си прибира щита. Ние му го прибираме.

Не ми се ще да описвам каква вътрешна сила и каква дълбока вяра в небесното добротворчество са необходими, за да се вслуша човек и да избере по своя воля да продължи изпитанията си, вместо да захвърли всичко и „да се освободи" от прангите. Докога обаче? И на каква цена ще е „освобождението"?

Гледай, слушай и повярвай! Някога преди много-много години аз те нарисувах: хубава, млада, усмихната. Ти не ми повярва. Ето те – започна да ставаш това, което ти обещах. И няма нещо, което Духовните Учители да обещаят, а то да не се сбъдне. Има само траектория на времето, която за съжаление зависи от самите вас. И когато дадено предсказание не се изпълни, не се сърдете на никого – сърдете се на самите себе си. То по принцип винаги се изпълнява, щом е предсказание и щом Духовните Учители са решили да ви го дадат, но вие разтегляте или съкращавате времето в зависимост от решенията, които взимате, смелостта, с която постъпвате, и грешките, които правите. Това е – хора сте.

Това е – хора сме. Нататък:

* Понасяш атаки от кармичните си врагове. Има два начина за справяне в такава ситуация при хора като теб. Първо, затваряш очи и уши, казах го, и затваряш цялата си емоционалност, което ще е абсолютно трудно за теб; второ, минаваш през Божия дом, сядаш вътре, казваш: „Боже, смири ме! Боже, помогни ми, Боже, дай ми път, Боже, позволи ми да си поплача тук и при теб!"

Или просто вдигни телефона и звънни на твоите приятели.

* Радвай се на живота, който ти е даден, обичай Господ и всички, които те обичат, и не приемай за ненужна даденост всеки дребен земен жест, с който те предразполагаме да се научиш да се радваш на живота. Беше превърнала живота си в служба на група търтеи. Крайно време е да възпроизведеш онзи позитивен егоизъм, който ще накара душата ти да се освободи от хиляди пранги.

Долните редове може би ще внесат поне малко успокоение в душите на хората, които са подложени на тежки лични несправедливости:

Ако смяташ, че не сме били до теб, когато си плакала, и ако смяташ, че не сме били до теб, когато си обиждана, когато ти е посягано, когато си мамена, когато са ти се подигравали, и ако смяташ, че не сме били до теб, когато са те предавали – много, много, много си се излъгала. Всичко се записваше в голямата книга на живота, която някога разгърна да четеш и доброволно прие да четеш. А щом доброволно си я приела, трябва да я изчетеш. Ние трябва да гледаме и да те наградим според търпението ти. Имало е време за болка, имало е време за страдание, има време и за песен. Знаеш ли, знаете ли, че Господ се радва тогава, когато душата се радва дори и за дребни неща? Ти даваш послание за твоята радост и Той се радва.

Най-полезното за нас, слушателите, бе „традицията", която постепенно и неусетно се бе създала при нашите срещи: Ханс „използваше" конкретните ни въпроси, текущите ни проблеми, за да премине към обобщаващи духовни послания.

* Всекиму Господ дава духовното право да се бие. В битката на живота нищо не е предначертано сто процента и нищо не може сто процента да се случва от предвиденото. Човек има право на битки, той винаги има право на нов път, винаги има право на завоюване на нови територии – ето това не можахте да разберете от великата Библия.

* Ако имахте способността да се пренасяте във времето, колко много хора, с които общувате, не бихте съжалили. Знаете ли защо нямате тази способност? Защото още не сте пораснали дотам да разбирате, че Бог и чрез такива хора като тях праща своите изпитания и ви учи да бъдете по-добри. Проявата на хуманност и към най-големия грешник е проява на висша форма на развитие на индивида, а вие хората много път трябва да извървите, за да стигнете дотам. Затова Бог не ви е дал това право да се пренасяте във времето, както го е дал в други планетарни измерения и както е в част от

тибетската нация. След време и вашето поколение ще преодолее тази йерархия, потомците ви ще имат възможността да виждат и да се пренасят, и да знаят, но те ще са разбрали вече висшата Божия цел, че независимо от всичко ние трябва да бъдем хумани, обичащи и помагащи.

- Как да бъдем хумани към злодеите? – питахме хорово ние.

Ханс се смее, съобщаваше ни Вергиния. А той продължаваше към нея и към нас:

Вижте, изключения има винаги. Има ситуации, когато, ако не можете да бъдете хумани, кажете си, че Бог си знае работата, и отминете.

В твоя случай, дъще, всеки си заслужава съдбата. Всеки е тръгнал по своя път и моля те, не прави съдбата си по-тежка. Нито нещо ще промениш, нито ще накараш някого да те вижда по друг начин, някой да види твоето страдание и да промени себе си. Камъкът променя формата си с времето, душата променя формата си с времето, но някои души дори и в страданието няма да се променят с нищо. Така че, както казват ангелите ти, дето са винаги с теб, промени себе си.

А сетне последва притчата за моста:

Ние, ангелите хранители, пак научихме голям урок с теб – винаги да се изненадваме от хората. С теб ние, ангелите хранители, пак научихме голям урок – на човешката раса никога не ѝ стига просто едно страдание. На човешката раса ѝ трябва изтезание, за да се чувства добре и щастлива. Затова човешката раса дълго време няма да може да стъпи на духовните устои и да промени нещата. Войни, катаклизми, бури и промени в климата и у човека ще настъпят. Много се надявам, че няма да си жива да ги видиш, но това ще реши само Бог. Целувам всички ви, обичам ви, смейте се и се радвайте на живота, защото предстоят и хубави моменти. Недейте да плачете за неслучили се неща, защото Бог може да промени всичко само с един замах, само с един пръст и само с един поглед, стига само да прецени, че времето за това е дошло. Защото това не зависи само от твоите желания, твоята любов и молитвата ти. Трябва и някой друг да даде и от отсрещната страна, за да се получи спойка, линията, моста, който да затвори пропастта.

Не можеш да сложиш въже, ако минаваш над жестока и дълбока пропаст – само въже няма да издържи. Трябва летвичка по летвичка да се засрещнат от двата края, да се образува здрав и силен възел, по който да се мине. Затова нито твоята страна, нито тяхната страна, нито неговата страна, нито нейната страна може да извърши сама онова чудо, което наричаме спасение и промяна. Винаги очакваме да се срещнат двете позиции. Понякога духовното ниво на един човек се е извисило дотам, че почти стига до другия край на пропастта. И той видимо смята, че е сложил последната летвичка на моста. И чака от отсрещната страна да заковат последния пирон, но те няма да го заковат, щом не са сложили още своята първа летвичка. Затова практически няма мост. Ето защо каквото и да свършиш, както и да отредиш, няма ли я отсреща поне първата летвичка, няма ли го следващия пирон за втората летвичка, мостът ти е загубен, дори и да стигнеш почти до края. И човек попада в дълбоката бездънна пропаст на отчаянието, на болката и тъгата.

Велик урок! Колцина от нас обаче осъзнават колко и какви усилия хвърлят на вятъра!

Затова, дъще, примири се съвсем, прости на онези, които са те огорчили – не е необходимо да ги обичаш, но не е необходимо и да ги мразиш. Просто не участваш в случая емоционално. Участвай актьорски, с актьорско майсторство.

И неизменната ангелска безгранична любов:

Заслу́жи си вселената да те обича, защото в теб остана милостта и любовта, а това е най-голямата ти сила и най-голямата ти слабост. Обичам те. Направѝ везните така, че силата и слабостта да са на една линия. Да управляваш и двете достатъчно добре, за да

може добре да ти служат. Обичам те и те поздравявам – и онези, които са тук. И да пеят славеи.

А накрая – две малки „оди на радостта”.

* Всяка задържана радост задържа енергийни канали и радостта става по-малка радост. Радостта може да се удвоява, може да се утроява, колкото можете утроявайте радостта. Защото благословията, дадена от радостта, действа по-силно от всякаква защита.

* Отворете очите си! Вижте, идва слънчев ден за всички нас, които обичаме Господ. И днес с раждането на Света Богородица аз ви пожелавам светли бъднини, много радост, много любов един към друг, по-малко тщеславие и повече отворени очи. Амин.

Горе има оценка само онова, което е висша стойност

Тук подбирам само някои от по-интересните ни преживелици с Ханс през 2008-а.

В средата на лятото Ханс внезапно ни съобщи:

От сутринта починалите са се наредили и чакат времевата ивица за връзка. За да дойдат и бъдат толкова настоятелни, има някаква сериозна причина. Тъй като ти, Радиана, правилно отбеляза, че идва времето на промяната, времето на разплащането, времето на изчистването. Те искат да се присъединят към онези синовни послания, които ти заслужаваш. Това им е времето за откат, най-хубавото им време.

После рече на жена ми, че душата на покойния ѝ отдавна баща, към когото тя бе много привързана, е тук с нас. Че е бил воин като нея, че тя приличала на него. Енергията ѝ доближавала бащината. И ангелите искат тя да продължава да е като него.

Ние очакваме да си воин като дух. Ние очакваме като дух да си като него. Но ти облагородяваш, ретранслираш и омекотяваш онова, което при него не ни харесваше. Ти си всъщност онова, което бихме желали да бъдеш. Но трябва да снижиш нивото на емоция за всеки и всички, за да запазиш сърцето си, не душата си, а сърцето си като орган.

А след това заговори духът на баща ѝ:

Най-важното е да имаш хляб и сол на масата. Не се тревожи за нищо, най-малко за синовете си, защото те са защитени: който се тревожи за другите деца, Бог защитава неговите. И при теб като при Вергиния любовта и милосърдието са ти най-голямата награда и най-големият ти враг. Но благодарение на любовта ти към чуждите деца каквото и да се случва с децата ти, то винаги ще завършва добре. Никой не може да ги освободи от кармата, но заради твоята любов към другите Бог ще вземе под опеката си децата ти, те ще бъдат защитени, щастливи и доволни, но чак след като изминат кармичния си път.

Много е пораснала душата на един човек, щом може да изпита болка, състрадание и милосърдие към ближния. И още много може да учи човешката душа, щом е стигнала до този извод, но е позволила емоцията да започне да я разрушава. Разбра ли ме?

- Опитвам се – промълви жена ми.

Ами как да ти го обясня? Това е като ножа с хляба. С ножа можеш да убиеш. С ножа можеш да си разрежеш хляба. Любовта и милосърдието, които изпитваш към чуждите, са дали голяма награда за децата ти, защото те ще бъдат защитени от всичко онова зло, което се случва навсякъде с други хора, и животът им ще бъде добре направляван, въпреки че никой не може да изчисти техните кармични задължения. Ала твоята любов и състраданието ти към чуждите хора могат да бъдат толкова големи, че да заприлича на приказката, оная, дето човек носи дявола на гърба си. Ти трябва да растеш още, за да се

научиш докъде трябва да достигат и към кого трябва да бъдат отправяни любовта и състраданието ти към чуждите хора.

Хората, които са имали възможността да разговарят с духовете на обичните си покойни родители, знаят каква подкрепа е това по пътя ни през земните перипетии.

Друг ден. Вергиния пита Ханс защо той често твърди, че му е по-лесно, а понякога единствено възможно да контактува с нея за дълбоко личните ѝ проблеми в наше присъствие, някак чрез нас и чрез нашето посредничество, което ние с жена ми, случва се, дори не усещаме. Защо чрез нас точно, иска да знае тя, а и ние искаме да знаем, разбира се.

Ами просто защото от прераждания сме се водели ръце за ръце, отвръща добродушно Ханс, даже му е весело от въпроса ѝ. Другата причина била, че сме приятели, свързани и днес с много любов. А той черпел чрез нашите „информационни банки" онова, което му е нужно, за да стигне то до нея.

Ханс се забавляваше, а ние се правехме, че разбираме всичко, но не разбирахме всичко.

Сетне той ни даде „бърза помощ", както се изрази. Само на нас тримата я давал тази древна мантра, тя била връзка с висшите енергии, когато имаме проблеми. Мантра за връзка с Бог и висшите енергии: задаваш въпрос към тях, след като кажеш тази мантра, и тогава получаваш отговор. Нещо като молба: „Би ли отворил вратата, Господи, имам нещо да те попитам."

Мантрата бе на някакъв странен език. Ханс нарочно ни я спусна така, понеже звънтенето на звуците ѝ успокоявало и зареждало с небесна енергия.

Нататък през годините често щяхме да чуваме послания и благословии на този „ангелски" стар език.

А после разговорът се обърна така, че Ханс реши да обясни на жена ми защо я обича.

Защо те обичам? Защото си друга, защото си истинска, защото си наша, защото светът около теб не е просто звук от живота, а ценност, която трябва да се съпреживява. Обичам те, защото си различна от различните и можеш да видиш през невидимото и да поплачеш. Затова те обичам.

Каква атмосфера създаваше Ханс в благословената ни кухня! Как преизпълваше с ангелска обич временното ни обиталище!

Друг ден. Ханс споменава набърже Кръстова гора. Самият център на кръста, кръгът там било „челото" на Бога. Много трябвало да се внимава какво си пожелаваме там горе, защото всичко се сбъдвало рано или късно. Ако човек отиде там с чувство на мъст, яд, злоба, то щяло да връхлети самия него.

Друг ден. Ханс говори на мен за мен – писателски тегоби; всякакви люшкания. С други думи, тече поредното ми щедро ангелско зареждане с любов, вяра и кураж. Само мъничко:

* Може времето, за което съм заявил, да бъде в движение поради ваши си причини. Но това, което съм казал, не може да се промени. Времето за изпълнение може да се промени, но не това, което съм казал. Всеки да си изчака времето – спокойно, разумно. Когато се прецени, че енергетиката е готова и трябва да се задвижат енергиите, ние ще зададем код. Може пет души да видят резултатите, но точно тези пет души да променят света. Нещо ако се забави, значи, трябва да се забави, има някакви причина. Но ще стане каквото ти е казано и което е писано, ще се задейства. Времето е различно.

* Енергетиката в България е лоша. Когато отгоре искат да направят нещо добро, то винаги става трудно и има хиляди пречки.

* Не си мислете, че само децата избират родителите си. И родителите избират децата си.

Кара ме да протегна дясната си ръка към него.

* Здравей, приятелю. Пипам ръката ти в момента. Не зная какво усещаш, но аз усещам топлина. Обичам те, приятелю. Поздрав от всички неземни братя. Аз съм Ханс със своите приятели, които всички сме ученици като всички останали. Ние приличаме на учениците на Земята, но сме ученици на Небето и затова можем да си позволим да бъдем ваши Учители – ние, които сме учениците на Небето. (Вергиния: „Пипа те с една светлинна ръчичка.”) […] Горе има оценка само онова, което е висша стойност.

* В такива моменти на духовни битки сядаш срещу мен. Аз съм седнал на единия камък, ти седиш срещу мен. Аз съм си свил крилата и съм се навел. И ти си си свил краката и си се навел. Помисляме, сещаме се за онова, което се учим, и забравяме за онова, което става.

И да бъде волята Божия!

Човечеството има избор. И молете Земята да ви прости!

А сега да пристъпя към информацията, която досега не съм споделял дори и с по-близки приятели.

На 6 ноември вечерта, четвъртък, отново бяхме в кухнята ни: Ханс и ние тримата. На Вергиния – писах за това – ѝ предстоеше нова тежка операция, вече насрочена. По едно време Ханс заговори за човечеството, за България, за Земята и далеч от Земята. Никой от трима ни не предполагаше нито какво ще чуем до след полунощ, нито кой ще ни „посети” и ще се обърне към нас. И само да припомня, че два дни по-рано, на 4 ноември, вторник, Барак Обама бе избран за президент на САЩ.

Ще се постарая да не прекъсвам Ханс. Сега, докато пиша тези редове, когато мандатът на Барак Обама приключва, нека ангелските слова прозвучат все така автентично и недвусмислено; словата, с които той бе избрал да ни информира само два дни след американските президентски избори за неща, за които огромната част от човечеството нямаше (и няма!) абсолютно никаква представа и в заблудата си празнуваше победата на „светлите сили” в Щатите. Просто настръхвам, като слушам записа как „горе” са били напълно наясно какво ни чака, как „отгоре” всичко се вижда като на длан – и вдъхновените ни от Бога озарени добротворения, и греховните ни черни падения. Разбираемо е вече за читателя, отново съм принуден да съкращавам огромни пасажи.

* Земята се готви за катаклизъм. Обама ще направи още по-голяма грешка, отколкото сегашния президент. Изтегляйки войниците от Ирак, ще създаде широк достъп на злото и ще почнат старите истории. Ще се обърне към лошо светът.

* Колкото и невероятен, нежен, добронамерен и доброизлъчващ да ви се струва, той е една брънка от огромното тяло на сатаната. Обама е син на сатаната. Сатаната ще роди много синове. И няма да е дълголетен този син. За да роди други, по-страшни синове. Този човек, Обама, изпълнява програма да се даде път на злото – под маската на миролюбиви практики. По този начин бариерите пред злото ще почнат да се вдигат. Злото ще разпростре пипалата си навсякъде. Навсякъде по света ще се усилят храненето с наркотици, тоест наркотрафикът, убийствата, най-различни други долнопробни практики. Оттам, от Обама, ще произлиза зло. Това е изпит, който народът на САЩ не издържа. Идването на Барак Обама бе подготвено преди години с големи митинги срещу расизма, а САЩ никога не са били свободни от расизма. И в тази расистка все още страна под егидата на свободомислещи личности сега ще го използват като маша този човек – той става маша на голямото тяло на сатаната. Той има ангелско лице, видимо е избран от народа, но това е грешка: той ще пусне юздите на злото по целия свят, като

изтегли войските от Ирак. Уж хуманитарни казуси, уж очевиден мир, а пътят на злото ще бъде отворен: наркотици, оръжие, изнасилвания, гаври, бедствия.”

Ще разбира ли той какво върши, питаме ние.

О, да, това е програма да победи черен президент в расистка страна. Той е подставено лице и знае какво върши. Нарочно му е избрана физиономията. Нарочно е избран да бъде такъв. […] Биографията му не е истина. Осиновен е много малък. Негови родители са блудница и крадец. Ще се акцентира върху християнските ценности, семейството, Бог – това му е в програмата.”

Добре, след като ще провежда все пак добра социална политика, кое е сатанинското у него, пак питаме ние.

* Това е началото на промиване на мозъци. Той спира войните и отваря вратите автоматично – те не се виждат тези врати! – на всички зли сили. Престава възпирането на злото. Юздите, които досега са държали част от света, вече няма да ги има. И се отварят уж в името на мира и доброто, на съхранението на хората, уж за да спре избиването на хора. И започва избиването на други нива, масовото избиване. Не само с преки военни действия и с кървави събития, а чрез наркотици, шпионаж, оръжия, отвличания, експерименти, всичко се отваря. Няма забрани. Всичко в името на мира и благото на човека. Ето това е ужасът.

Хитлер. След него тръгва маса народ и го обожествяват до някаква степен. Той бе първият сигнал за човечеството, че се появява такъв тип зло. Затова се пише история, за да се види моделът, да се види до какво водят тези модели. Но този нов модел на сатанински синове е много страшен. Нито Хитлер, нито Сталин, нито другите сатрапи – те са бледи, нищожни, дори милостиви подобия на това, което идва. Защото тези новите ще се опитат да променят мозъка на децата ви, внуците ви, правнуците ви. Този нов модел ще разпространи след себе си ученици, ще роди нови синове. И става страшно. Просто сърцето на човечеството се променя.

Учете децата си да не се възхищават на фалшива политика.

* Човечеството има избор. Господ е като учен, който тръгва да създава нещо – човека, което да се развива и прогресира, но той е учен, той иска да види какво ще стане с това, което е сътворил. Този научен труд е успявал до известно време, сега се обръща срещу него – като Сатанаил, най-добрият му ученик и служител.

Най-слабо казано, бях потресен от това, което слушах. Въпреки общата ми негативна нагласа и към демагогиите на Обама, и към цялата му левичарска реторика неочакваното послание на Ханс ме разтърси и обезпокои донемайкъде. Източният европейски човек е свикнал някак си с кремълското зло. То е дълговечно, то е „като слънцето и въздуха”. Но когато ти съобщят от Небето, на което вярваш, че тепърва злото ще идва и отвъд Атлантика, оттам, откъдето ти винаги си очаквал с упование тъкмо битка, съпротива, помощ срещу кремълското зло и изобщо срещу злото; оттам, откъдето въпреки честите разочарования все пак си се надявал да идва озаптяването на злото – и то, озаптяването, наистина е идвало неведнъж, та тогава, когато чуеш каквото си чул, объркването и тревогата са обясними.

Впрочем… С времето се свиква и с това. Свиква се с новата нагласа да гледаш с широко отворени будни очи на очевидното. И пак с времето тази нова нагласа започва много да ти харесва. Макар и хората около теб да са абсолютно слепи или в най-добрия случай почти напълно слепи за очевидното.

После Ханс заговори за България. Цитирам дословно най-главното според мен. И само най-поносимото. Напомням – в края на 2008-а сме!

* България ще бъде продадена, но народът ще е по-добре след време. Ще има бум на ракови и психически болести, това ще е бич. Ще почне биологическа чистка. Много нови деца ще се раждат, ще започне подновяване на нацията.

* Нефт ще се открие на две места, а държавата ще го използва по най-нерационалния начин, ще го продава.

* Тук няма комунисти, няма демократи, няма отделни партии – съществува една мафия със страшно много пипала. Прави се модел, който уж трябва да прилича на европейска държава, каквато никога не сте били.

Ще дойде напълно мафиотско правителство; изборите ще представляват нещо като плацебо.

* Секат се много полезни дървета. ДПС е създадено като мафиотски регулатор. Умен човек го е изчислил, вече бе убит – Луканов.

* Ще има лично възмездие за всеки. Няма случай някой да се е отървал от личното възмездие.

* Патриархът ще умре скоро и на негово място ще дойде друг, по-добър човек. Той ще внесе много смут в лоното на хора, които са свикнали да живеят по-греховно и от най-обикновените грешници. Висшите йереи смятат, че ще могат да го купят. Той е достолепен и може да се разчита на него. Визията му ще вдъхва сила. Ще даде отпор на всички долни неща, които се вършат в тази българска църква, и ще иска да въведе нещо ново, а то е строг контрол. Дали ще му дадат? Ще видите как ще минат няколко години след избирането му и какво ще се случи… Това е… Какво да ви кажа? Път, път…

* Господ може да промени всичко. Господ чака от народа да се обърне към него и да каже: „Господи, не искам само за себе си. Господи, искам да бъдеш мой приятел. Ти можеш да бъдеш мой приятел. Аз не се страхувам от Теб. Искам Ти и аз да бъдем приятели.”

Щом кажеш на Бог, че искаш да бъдете приятели, значи ти си готов да живееш с него. Бог може да отмени и най-тежките кармични удари, защото създавайки човек, Господ му дава и самостоятелна програма. И той очаква тази самостоятелна програма да започне да мисли, да действа и да се развива. Той не е посадил нещо, за което винаги е знаел как ще завърши. Той се е самоопознал и се самоопознава чрез вас по някакъв начин.

Признавам, не е леко да слушаш и да четеш такива думи за България. Но и с това се свиква. С истината се свиква. И то много по-леко, отколкото с лъжата? Особено ако всекидневно наблюдаваш потвърждаването на истината.

Тежка вечер беше, макар и благословена. Не по-малко сурови слова чухме и за състоянието на Земята заради нашето престъпно отношение към нея. Ханс обобщава, има пред очи цялото човечество и целокупния му „принос” към опазването на природата:

Вие не можете да видите нещата глобално. Земята вече не е земя. Водата вече не е вода. Слънцето дори вече няма да свети като онова слънце. Това, което наричате атмосфера, е ад в сфера. Произвеждате вече самоунищожителни химически реакции. Земята няма да може след години да изпълнява функциите си. Никой не обръща внимание на майката Земя. Никой не я уважава, никой не я почита. Тя стене. Всеки вади от нея, само суче от нея. Всеки я кара да ражда, а нищо не дава за нея. Майката Земя е отчаяна. Майката Земя е помолила Бог за помощ да си почине. И тъй като и той, и тя са глобални понятия, те ще се пречистват в глобален аспект. Тя е готова да умре, за да живее пак наново, отколкото да продължи да живее така. Тя е жива, организмът ѝ е жив, тя мисли, чувства, въздиша, боли я, но в глобален аспект. Земята е жива. Тя е съставена от самите вас, от вашия хумус. Белите дробове на Земята не са дърветата, а водата. Ръцете ѝ са върховете. Дърветата са порите на кожата ѝ, откъдето организмът ѝ се снабдява с кислород и с всички необходими вещества. Тя живее и моли за помощ. И само Бог я чува.

Ще прекъсна за миг Ханс, за да споделя колко странно бе и тогава, и винаги да слушаме нашия наставник да говори досущ като земен човек, да навлиза в подробности, в актуални наши земни безобразия, да се изразява като публицист или държавник понякога, ала онова ангелското, небесното, надматериалното винаги продължаваше да звучи в речта му.

Под маската на добре прикрити мафиотски, при това силни браншови „защитници" на природата – не по сърце, а по бранш, тъмни хора променят законите, за да образуват „благородната" мафия и да се съобразявате с тях. Знаете ли кой обича природата? Само онзи, който върви и целува земята, който погалва всяко цвете и казва: „Благодаря ти, Господи!" Само онзи, който отпива водичката и благодари, че може да я отпива. Ето този човек обича Земята.

Малко са природозащитните организации, които не са ангажирани с мафиотски интереси. Малко са онези, които не изпълняват нечии поръчки. Страшно е това. Вие живеете в лъжа. Мамите самите себе си. Земята става арена на огромен театър, който театър е животът. Театър, подобен на онзи, в който на времето са умирали гладиаторите. Цирк за околните, смърт за играчите.

И молете, молете Земята да ви прости, за да ви пусне да си тръгнете, когато дойде времето – независимо в чия инкарнация ще е вашата душа. Молете Земята да ви прости, защото всеки един от вас по малко е грешал към нея. Защото тя трябва да ви пусне, а някои няма да ги пусне, просто ще ги унищожи по някакъв начин, така че да не могат да се заселят другаде. Няма такава земя във Вселената по красота като нашата Земя. Тя е уникална, създадена е наистина по волята на Вселенския Разум, който е вложил тук всичките си умения.

Някак естествено Ханс премина и към бъдещето на Земята, към болките и изборите ѝ. И, разбира се, към съдбата на бъдещите хора. По-точно – на част от бъдещите хора.

Земята започна да охка заради разкъсването на озона. Все едно да ти разкъсат кожата, как ще живее човек?

Колкото и да биеше аларма Земята, колкото и да викаха онези, които бяха определени да викат, нямаше кой да ги чуе. Гласът на Бога остава глух и неразбран. Човечеството се е самозабравило и дори обожествило.

Живейте сега и днес. В утрото винаги има надежда и път. Дори ако надеждата и пътят ще бъдат в натоварването на големия влак на светлината и политането ви в друга орбита. Значи има път напред. И голямата поука, която ще носят новите хора, е тази: „Не убивайте майка си!" Онази, която подложи себе си, за да ви роди и да ви обича. Всички души, които идват, ще носят програмата за любов. Те ще са онази светла раса, за която ви известяваме.

Подготвя се нова планета за тези души. Къде е Ноевият ковчег? Той изобщо не е тук, отдавна е заминал, за да подготвя това, което ще се случи. Да разнесе гените, за да дойдат готовите хора. Ноевият ковчег е вече там.

Тези нови души са земни души, преминали през кръговете, изчистени са, доказали са се във времето.

Кой ви е казал, че няма да има по-хубаво от Земята? Казах ви, че в момента тя е най-хубавата!

Когато пеят птиците там, те ще бъдат чути. Някой ще каже: „Колко хубаво пеят тези птици! Дайте да ги опазим, за да ни пеят!" Когато слънцето блесне там между дърветата и листенцата, затрептели като златни мъниста, ще кажете: „Дайте да опазим мънистата и да опазим слънцето, за да има какво да блести!" Когато потекат буйните реки и потопите босите си нозе, ще кажете: „Колко хубава вода – бяла, кристална и чиста! Нека да я запазим такава, защото ние носим спомена от болката за изгубеното." Всички души дълбоко в съзнанието си ще носят чувството за съхранение. Те ще бъдат

научени души. Но не си мислете, че и там няма да започне битката. Злото винаги пуща корени някъде. Плевелът винаги расте сред култивираната трева. Но няма да говоря за това.

Само да знаете – най-ценното е да не престават да слушате песента на славеите и да искате да я чувате.

Това е пример за душите човешки – как се създават душите човешки и колко боклук събират след това.

Майката Земя е забила кръст в сърцето си и плаче. Тя ще бъде един пример на апокалипсис. Апокалипсисът първо почва тук – отвътре, в сърцето. Тя ще се самовзриви по този начин, ако не я опазите. Тя не може да приеме апокалипсиса и се самоунищожава, все едно се самоубива. Тя приема факта да се взриви отвътре, защото тя е Бог. Тя е жив Бог. Ако не я опазите, тя ще се самовзриви, тя не иска повече да съществува така мръсна, морално или душевно.

Бяхме разтърсени от всичко, което научавахме. Наши близки общи приятели бяха дошли междувременно, а Ханс очевидно ги бе изчакал, за да ни изненада с изумително продължение на тази свята вечер. Много съм изкушен да предам всичко точно както беше и в пълния му обем, но не бива: посланието бе и е прекалено интимно и засяга много лични аспекти на взаимоотношенията ни с Вергиния. Редно е да напиша само следното.

Ханс ни бе събрал четиримата с приятелското ни семейство по поръка на Висшия Енергиен Съвет (ВЕС), както той ни предаде. Извикали ни били, за да ни дарят енергия. Трябвало мислено да коленичим, както ангелите го правели пред Съвета, а Учителите щели да дойдат с любов, за да ни вдигнат.

Сетне Вергиния изчете от лист предварително записания текст, с който ВЕС ни даваше благословията си – на нас и децата ни. Написана бе на специален език, с който говорели горе. Да сме си я казвали, когато ни е тежко или тъжно, и да знаем, че горе ни слушат. Тази благословия била знак на любов и благодарност. Щяла да ни пази от злото. Докато я слушаме тази благословия, да си спомняме с любов за тях и тяхната благодарност.

Ханс ни преведе какво се казва в благословията, дадена в името на Христа и на всичките му „ученици, архангели и главнокомандващи", цитирам. И ни напомни, че „всяко едно добро се умножава горе по две и се записва със златни букви в книгата на живота". Заръча ни да пазим благословията за внуците си, понеже „това ще върви в поколенията". Листът можел да се сложи и в Библията – той бил мощна енергия.

И още: благословията ще пази децата ни, но няма да действа, ако помолим Небето за ближен, който е мошеник, крадец, извършил е зло, причинил е несправедливост. Тогава благословията не действа.

Благодарихме смирено от цялата си душа за милостта и великодушието на висшите духовни наставници, ала и това не бе всичко за онази изумителна вечер. Защото Ханс продължи да ни разкрива дверите на Небесата.

Ангелите хранители стоим на колене пред Висшия Енергиен Съвет. Но те не ни държат дълго, идват и ни вдигат с любов. Те са дванадесет. Същият модел като долу с апостолите. Това са великите души, чрез които Господ изпълнява определени програми. От тях зависи всичко. Господ е оставил почти всичко в техните ръце – да решават и да го изпълняват. Те имат правото да се намесват в дребен проблем на отделен човек, както и за глобалните проблеми.

Защо дребен проблем на отделен човек? Защото Господ е и в мравката, и в най-малкото. Щом той е там, значи и те са там. Те могат да слязат при ангелите, за да им умият краката. Онези ангели, които стоят на колене пред тях. Както Господ е направил с апостолите. И те правят това.

Чудесата се извършват другояче, чрез хора, чрез добри хора. Ангелите нямат право пряко да се намесват. Всяко семенце при добра почва расте добре. Не всеки може да извърши добро. Човек трябва да е много добър, много милостив, за да го направи.

Вие знаете, че няма смърт. Просто една гардеробна. Трудно е преобличането. Тегли ви огромен вакуум. Тук е адът, на Земята, някакъв вид ад. Тук може да бъде и рай също така. Адът е в изпитанията. Чрез изпитанията стигаш до рая.

Има и друг ад, там се помещават злите духове, те се в отделна йерархия. Когато за даденатa душа няма никаква надежда, когато до такава степен е извратена тази душа, такива души се натикват в отделен свят. Но те могат да преминават и в другия, в ангелския свят. Имат тези способности. Защото в безумието си те притежават и безумна сила.

Щастлива ли е горе човешката душа, питаме ние. А Ханс възкликва:

О, не искаш да си тръгнеш оттук!

Тук за първи път Ханс говори за „филма" горе. По-нататък пак ще се върне на тази тема.

След кончината ви най-големият страх е да не ти извикат публика при прожекцията на филма на току-що приключилия ти живот. Да не дойдат хората, на които сте сторили нещо лошо, дори и да е злословие.

По някое време ние връщаме темата към нечестивия. И питаме: „Откъде да знае човечеството, че това е синът на сатаната, за да не му позволи да се роди?" Ханс отвръща със сурови думи:

Не, човечеството знае. На подсъзнателно ниво всички са подготвени за това. Фактът, че човек не се променя, макар и да гласува за благородни каузи, е заявление, че иска сина на сатаната. Вижте си вашата „промяна" в България – подкрепяте програми менте. Да подкрепиш кауза, която ти самият не изпълняваш, е най-голямата сила, която получава синът на сатаната.

Човечеството имаше шанс да спре раждането. Биеха камбани навсякъде по света, аларма биеше, по всички канали течеха предупреждения – никой нищо не чу. Човечеството нямаше желание да се бори със злото. Падналият ангел Сатанаил се оказа доста силен на Земята.

И добави топло, обично:

Не се променяйте. Можете да промените само онова, което вътрешният ви аз казва – тук сгреших. Защото притежавате гласа на Бога. Просто трябва да го задвижите.

За да дойде донякъде успокояващото послание:

Идва и нова раса. Деца и души, успели да се инкарнират вече – великата нация на децата индиго. Не е необходимо да ги разпознавате. Те знаят кои са. Децата индиго ще се опитват да събират от старите души онези, които си заслужават да бъдат събрани. Те са пратени да селектират. Те го правят инстинктивно, без да съзнават, че го правят, за да може, когато дойде времето на преместването на друга планета, те да вдигнат тези души и да ги пренесат, където трябва. Аз не мога да ви обясня с човешки думи как ще стане това.

Разберете, синовете на сатаната се раждат, но Господ праща и другите синове. Това се децата индиго, те вече са родени. Сатаната ще ражда синове, но тук ще се раждат и светли синове. Просто Господ си задвижва програмата за бой.

Както пише в Библията, когато дойде апокалипсисът, ще слязат могъщи ангели и ще оповестят с тръбен зов, че идва апокалипсисът. Това, което става вече, е част от тръбния зов. Навсякъде по света в момента тези ангели идват под най-различна форма и викат. Не очаквайте огромни човеци да слязат и да тръбят. Трябва да приемате нещата по съвсем друг начин.

И финалът:

Душите имат способността дори и на подсъзнателно ниво да правят избори. Най-правилен е синхронът. Не можеш на подсъзнателно ниво да избираш, а съзнанието ти да те дърпа към друго, тогава ще разрушиш и подсъзнанието. Трябва да се действа в хармония. Битката със себе си е най-голямата битка. Няма по-кървава и опустошителна битка от нея.

Както и много пъти преди и след това, така и в онази прекрасна ноемврийска вечер Ханс рязко прекъсна проповедта си и ни прати да спим. Енергията, която преминаваше през нас, отново ставаше непосилна за физическите ни тела.

2009: Божията благодат

„И рече Бог". 2

Днес, съвсем в началото на 2016-а, когато отново се връщам назад към благословената 2008-а, времето сякаш добива съвсем други измерения. Като едро решето времето – вероятно за да ни щади, – пропуска към небитието всичко мимолетно и ненужно за паметта ни, за опита ни, за израстването ни и в ситото остават само едрите и полезни уроци. Без значение дали са били болезнени или пък леки.

Преглеждам сега дневниците си за 2008-а, хвърлям поглед към ситото какво се бе задържало там за тази щедра година. Много от Небето и тук-там нещичко от Земята.

Небето: Бог, Ханс заедно с неговите и наши Учители. Неусетно бяха минали цели десет години, откакто ангелът и Вергиния се бяха появили в живота ни. И една задача в ситото, една мисия откъм Небето, която бях приел и която не излизаше от ума ми.

Земята: обич, доверие, писане, почти завършвах вече „Милост Божия". И един манастир, за който пропуснах да спомена по-преди. През юли 2008 ме споходи щастливата съдба да прекарам четири дни и нощи в манастира „Свети Стефан" насред Рила. Сам-самичък, ако не броим прекрасната сурова приятелка – планината, както и прекрасния приятел отгоре ѝ – небето. В манастира нямаше прокаран ток. Вечер и нощем бях заобиколен от тишината, мъдростта и проникновената благовест на природата, която се научих и да усещам, и да разбирам поне мъничко по-добре. И до ден днешен си мисля, че ако не беше ми се открил шансът да побъда насаме с Господ в този уединен манастир, едва ли след пет месеца щях да бъда удостоен с отговорността да се опитам да пиша за Господ тук долу при нас. Впрочем само Господ знае как щеше да е.

И тъй, бе настъпила новата 2009-а и аз имах всичкото време на света да мисля за онези няколко дни на току-що отишлия си декември, през които Исус Христос леко и любвеобилно се настани завинаги в дома ни. Вече и като бъдещ литературен герой освен всичките му други ипостаси. Може би с това – колкото и да е странно и донякъде нелепо – ми бе най-трудно да свикна: с битието му на бъдещ литературен герой. Сякаш останалото, с което ми предстоеше да живея, работейки по книгата, бе по-лесно.

Цялата ми 2009 година бе белязана с романа „И рече Бог". Всички послания за тази задача, цялата „документация" за мен е безценен дар, велик опит и най-висш урок как Небето общува с нас с добронамереност, търпение, разбиране, помощ и любов.

С цел прегледност ще събера в тази глава само основното, което е свързано с „И рече Бог". От самото начало, още от януари, та чак до 6 ноември, когато приключих писането на романа. Да, без изобщо да обърна внимание как ще се получи съвсем накрая, аз сложих точката на 6 ноември – точно една година след онази чудна и чудесна вечер, когато Висшият Енергиен Съвет даде благословията си на семейството ни. Такива ми ти работи със случайностите…

Пак за прегледност ще подразделя тази глава по месеци. И дано успея поне мъничко да предам огромната благодат, която изживявах и преди, и по време на създаването на книгата, която се самонарече „И рече Бог".

Януари: Ще пишеш така, сякаш пишеш за най-добрия си приятел

В средата на месеца Вергиния отново ни гостуваше няколко дни за контролни медицински прегледи.

Имах, разбира се, много въпроси към Ханс. Те разкриват доколко още не съм разбирал, макар и месец след приемането на задачата, какво ми предстои да напиша и как да го напиша. А Ханс и Учителите (той пак говореше и в множествено число)

правеха каквото е необходимо, за да улеснят труда ми. Следвайки мъдростта, че предупреденият човек е два пъти спасен, те не ми спестяваха нищо за близкото ми бъдеще, меко, но открито ме информираха кое как би могло да бъде и ме успокояваха, че винаги ще мога да разчитам, както и досега впрочем, на безценната им помощ.

Искаме да те предупредим, че когато почнеш да пишеш книгата, предизвикателствата ще са много. Ще се надигнат тъмни сили срещу теб, ще искат да те откажат от пътя ти. Когато няма да могат да те откажат чрез думите на други хора, ще се опитат да те бъгнат чрез самия теб: ще се опитват да те карат да вършиш неща, които не са специфични за тебе като човек. Ще се опитват у теб да се всели съмнение, яд, болка, недоволство, агресия. Ще водиш много големи битки. И предварително ти пожелаваме да ги спечелиш. Защото, когато в света на сатаната се заговори за Христос, става страшно. Ние отгоре няма да те рискуваме, ние те пазим. Искаме да знаеш обаче на какво ще бъдеш подложен, духът ти ще е подложен на големи изпитания. Но голяма ще е и наградата ти за това. […]

Трябва да се бориш със собствените си демони, защото те много ще те нападат. Колкото по-скоро решиш да почнеш да пишеш книгата и по-бързо я свършиш, толкова по-кратко ще продължат и битките ти, понеже книгата ще се напише на един дъх.

Чудесно знаеха те, че „И рече Бог" наистина ще се напише на един дъх. Техния дъх.

Винаги когато сядаш да пишеш, запалвай червена, жълта, лилава или бяла свещ. Кандило да палиш, ако нямаш свещ. Така привличаш положителните енергии. И да знаеш, че през нивята се проправя път само когато се върви с боси крака и през тръните трудно се върви добре обут. Защото решат ли тръните да пробиват, и през обувките ще те пробият. Трябва сам да направиш така, че да знаеш къде да стъпваш: нито да смачкаш нивата с узрелите жита, нито да нараниш краката си на шиповете, дето ще те издерат. Трябват да гледаш да стъпваш между тях.

Настъпи дълга пауза. Сетне Ханс ме посъветва:

Не преставай да мислиш за книгата, не преставай да я композираш. Според нас ти вече си я почнал, понеже мисленето и конструкциите са по-важни от написването. Продължи да мислиш за нея. Нека не те разконцентрират сатанинските енергии – към теб ще идват такива предизвикателства! Нека не те разконцентрират неуспехите в нещо, нека не те разконцентрират разочарованията от нещо! Приемаш нещата такива, каквито са, приемаш, че не можеш да ги промениш, и единственият начин да се скриеш от злото, да го заблудиш – това е търпението. Защото нито една от тези сили не обича търпеливите хора. Искам да разграничиш търпението от глупостта. Едно е умно да търпиш и да търсиш начини нещата да вървят, друго е да бъдеш глупав, да бъдеш като агне, готово за заколението. Трябва да намираш средния път. Много е труден средният път.

Говорихме за още много и много неща, преди да спим, ала „И рече Бог" го оставихме засега при моя „среден път".

На другия ден Ханс пак се върна на предупрежденията им от вчера:

Никой от ония тъмните не обича да се говори за Христос. Естествено! Ще бъдеш подлаган на атаки, ще искат да те разколебават! Очаквай всичко! Това обаче все едно не се случва – така го приемай! Представи си, че участваш във филм, само във филм. Ти само гледай, без да реагираш. Това не е истина, прави се изкуствено. Не се поддавай на такива чувства във връзка с писането на романа – да те е страх, да бъдеш притеснен, нервен, реактивен. Атмосферата около теб много ще се насити. Предварително трябва да си създадеш формула за защита. […] Това е решение на душата. Другата помощ е от нас, но душата реши ли, става непробиваема. Не се разколебавай: мнозина ще се надигнат и ще ти кажат – защо го правиш това, кой ще го чете? Бъди непоколебим!

Кимнах умислен. Какво пък, не беше кой знае каква работа. Предстоеше ми „само” да събера в едно мрак и светлина, добро и зло, вяра и безверие. И да бъда непоколебим, събирайки ги.

А добрият ми Ханс изведнъж заговори с най-нежния си глас, сиреч с най-топлия глас на Вергиния, и кухнята ни се преизпълни с неговата обич и търпеливо проникновение:

Пиши, сякаш пишеш най-красивото нещо на този свят. Пиши така, сякаш си най-спокойният на този свят. Защото думите ще идват, асоциациите ще идват, сюжетът ще идва и ще усещаш главно любов и топлина. Няма да пишеш с никакво напрежение, няма да пишеш с никакъв страх, защото ако ти го вложиш вътре, книгата ще спре да се пише. Ще пишеш така, сякаш пишеш за най-добрия си приятел. Ще пишеш така, защото знаеш как ще ти се усмихне Отецът. Ще пишеш така, защото знаеш как ние ти се усмихваме. Ще пишеш така, сякаш искаш да зарадваш най-обичните си хора. Така трябва да се пише тази книга.

Престраших се, поговорих с Ханс как върви като цяло човечеството през последните две хиляди години.

- И трябва отново да му се дава този същия зов за любов и съпричастие, така ли? – уточних накрая.

- Точно така! Възкресението!... Ти трябва да дадеш надеждата, че Христос е тук, при вас. Така трябва да завърши и книгата – с „Вива!”. Просто да се знае, че Христос никога не умира, че дори измъчван, умрял и възкръснал, той пак е тук и има надежда за всички добри хора. И че Господ праща на човечеството своите ангели хранители.

Колкото и да ми беше все още неясно какво ще излезе от бъдещия роман, поне за едно можех да свидетелствам от първо лице: Господ наистина и во истина праща на човечеството своите ангели хранители.

Ханс сякаш „се изключи” за малко. Телефон звънна, минаха минута-две.

- Когато пишеш книгата, винаги помни думите, които Вергиния приема като мото в живота си. – Ханс се включи тихо, но някак съвсем естествено; явно изобщо не се бе „изключвал”. – Ние не случайно сме ѝ ги пъхнали в главата.

Така рече – „пъхнали в главата”.

- Те са от „Ще бъдеш в бяло” на Яворов – обясни Вергиния.

- Спомни си ги, преди да почнеш книгата – нареди Ханс.

Вергиния цитира поета: „А мисля днес; света прогнил от зло не е, щом той е твоята родина.”

- Това е, по което ще се водиш – поде пак Ханс. – Тоя свят може и да е зъл, но Христос стъпва там, нали? Значи, обича го и иска да го промени.

- Понякога първото, което ми идва в главата, като се събудя, е това, тези стихове на Яворов – сподели приятелката ни.

По-късно Ханс отново се върна на „Два живота”. Попитах го защо прави връзка между романа на Кора Антарова и бъдещата книга за Христос.

- Защото и това е мисия – отвърна Ханс. – Има обаче и друга, втора връзка. В „Два живота” Духовните Учители са описани в началото като литературни герои. По същия начин следва да покажеш и Христос. Там обаче той присъства все едно като обобщено понятие, а тук ще участва директно като живия човек, идващ, минаващ, живеещ сред хората.

- Да – вметнах.

- Трябва да бъде изобразена и любовта – във всички аспекти! – приключваше с напътствията за романа Ханс. – Всичко да се опише във всички сфери! Ще видиш – пишеш ли със спокойствие, всичко ще се подреди! Седни, хвани химикалката и се

усмихни на този ден, когато почнеш да пишеш първите щрихи от твоята книга, защото ще е цял празник за теб, докато я пишеш!

Видях. Беше дори повече от празник. Благодат беше.

По едно време Вергиния съобщи, че ангелът повтаря: „Вива! Вива! Вива!" Млъкнахме. Говореше отново Ханс.

Аз обичам и уважавам братята си толкова много, както обичам и вас. Духовните Водачи ми казват, че трябва да се науча да не сливам понятията, понеже ставам уязвим от хората и често страдам. Много съм страдал от Вергиния. Но не защото тя ме е наранявала, а защото нараняваше себе си. И вследствие на това аз страдах и плачех в един ъгъл. Плачех, тъй като тя не ме чуваше. Когато бе разстроена, тя не ме чуваше. Когато вие сте тук (ние с Радиана), аз мога да говоря спокойно, защото знам, че тя ще ме чуе. Обикновено ви събирам тримата тогава, когато наистина нещо много важно трябва да ѝ се каже. Иначе вълната за помощ винаги е включена. Винаги, денонощно съм с нея. Когато тя „натисне звънеца", аз идвам, освен ако евентуално не спасяваме хора, не сме призовани на някакви грандиозни мисии, в които всички братя участваме. Понякога не ѝ отговарям, искам сама да реши нещо...

Карат ми се… Аз обичам всички вас, до болка ви обичам. Мене ме боли, а не трябва да ме боли. Трябва да бъда състрадателен, добър, трябва да бъда Учител, а не да се обвързвам с емоции. А аз се обвързвам и според Духовните Учители това е слабост. Казват ми, че на това трябва да се уча. Но не мога иначе, аз все пак съм бил човек, земен човек. Ала ще слушам и ще се съобразявам с Духовните Учители. Все по-често и по-често те ми казват: „Остави хората на своите битки. Твоята задача не е такава. Твоята задача е да им посочиш как трябва най-добре да водят битките си, но ги остави сами да ги водят. Не се въвличай, не се поддавай на болката, че те не водят правилно битката. А аз ви обичам, Духовните Учители – те всички ви обичат. Те са страхотно милостиви. Готови са винаги да простят, двадесет и четири часа в денонощието да дадат прошка. Те обаче са надскочили чувството за отговорност спрямо вас, а аз не съм го надскочил. Затова трябва още да се уча, а дали ще мога, това е друг въпрос.

Грях не грях, ще се наложи да призная нещо важно. Тогава ние все още бяхме толкова себични, че тайно, пък и явно понякога, се надявахме, че Ханс скоро няма „да надскочи чувството за отговорност спрямо нас" и ще продължи „да се обвързва с емоции" и да не ни оставя „сами да водим битките си". Колко наивни сме били да мислим, че някой – дори да е откъм Небесата! – би могъл да ни спести поне малко от собствените ни избори и собствената ни отговорност пред самите себе си!

Много грешно ме интерпретирате като гадател. Аз не съм гадател, тя (Вергиния) е гадател. Аз съм помощник, защото тя има способността да вижда оттенъците от миналото и съответно провижда проблемите; аз и да не съм там, тя ще ги види под някаква форма. Аз съм висшата форма на нейното ясночуване, в което не се казва на човека: „В живота ти ще се случи това и това", а му се дава съвет: „Направи това, за да не се случи или пък за да се случи еди-какво си в живота ти. Не се препъвай в този камък, за да не се удариш и да не те боли."

Знаете ли колко съм се учудвал на човечеството! Не мога да го разбера. Не мога да ви разбера. Често знаете, че ви се предлага правилният избор, но отивате и се удряте в камъка. Тя знае колко пъти съм я прегръщал и плакал. Дори съм прегръщал и плакал с нейни близки. Често пъти отивам при тях и шепна: „Братко, не бива така. Не може." Понякога те ме чуват. В очите им се появяват сълзи. А после? После – нищо.

Допусках, че Ханс ще заговори за нашата съдбовно проклета „неслушаемост". Седемнадесет години вече не преставам да се изумявам как може на човек да му се случи (най-често веднъж в живота, и то на малцина щастливци) ангел небесен да го напъти за каквото и да е, а той, човекът, клетникът неразумен, да не го послуша, а да следва

собствените си егоистични подбуди. Но не, вместо да ни кори за „неслушаемостта” ни, Ханс ни обля с поредната порция обич.

Възхищавам ви се за очичките – в тях има светлина. Като погледна в очичките на човек, сякаш виждам прозорец. Колко много очи си мислят, че са затворени, а аз гледам през тях. Не е нужно да кажеш нещо – очичките, очичките, там е животът, там е истината, те никога не могат да излъжат. Излъчването на очичките… Повечето целители лекуват чрез очите. Или разрушават чрез очите. От очите излиза главното у вас. Те са проводниците, през които минава енергията.

Радиана се обади:

- Струва ми се, че на някои хора са им мъртви очите.

- Лошо – рече сухо Ханс. – Те и душите им са такива. – И добави топло: – Ала вие се радвайте на живота. Да знаете, че всяка липса на радост от живота е обида към Духовните Учители. Ценете живота. Ако човек не умее да оцени живота, за какво бихме могли да говорим с него нататък!

Февруари: Всеки един човек – от най-нисшия до най-висшия – може да отгледа, да изведе доброто у себе си. Може!

В края на февруари ни предстояха още два изумителни дни, увенчани с най-висше присъствие. Добре е отнапред да отбележа, че не всичко, което Духовните Учители говореха в поученията си, се отнасяше пряко за романа, който щях да пиша. Няма как обаче да разграничa посланията им на отделни части според „тематиката”. Така или иначе и „срещата” ни, и цялата информация, и всички наставления бяха във връзка и като следствие на задачата, която бях приел да изпълня според силите си.

След като свършихме с „текущите” проблеми, Ханс заяви, че иска да говори за книгата. Ала чакал нещо, което Съветът (Висшият Духовен Съвет) още не му бил пуснал като информация. Плюс нещо много сериозно за Вергиния, което Съветът също още не му бил съобщил. Ставало дума не за „индивидуална душа”, както той се изрази, а за нещо глобално, за което само Съветът може да говори.

- Очаквам камбанен звън – рече спокойно Ханс, сякаш идеше реч за нещо делнично, обикновено. – За всеки от нас тримата тази година предстои изпит. За всеки поотделно.

- Тримата сме Ханс, ти и аз – уточни към мен Вергиния.

- Никой не чака да сгрешите, за да ви пише двойките – добави ведро и все така успокояващо Ханс. – Това по-скоро е изпит, който може да донесе страшно много благо на хората и никаква вреда за вас. Но изпит, който ще вдигне нивото ви или ще ви задържи на същото ниво.

След малко Вергиния благоговейно продума, че вижда как силуетите на Духовни Учители се нареждат отново пред вътрешния ѝ взор. Разбира се, тя не ги разпознаваше. Оттук нататък тя ту разказваше или преразказваше какво чува и вижда, ту директно предаваше, цитираше думите на Учителите и най-вече на Учителя Гея, ту пишеше. В скоба: много често Вергиния пише или почти рисува каквото ѝ се диктува на свой (и на Небето) особен „език” и със свой особен почерк. Така правеше и сега – бързо, със замах, понеже трябваше да не изостава след посланията. Десетки листа, изписани едро и нашироко, пълни с особени завъртулки, думи, някакъв техен си с Ханс и не само с Ханс общ код, който тя единствена е способна да разчете. Така или иначе, всичко ставаше някак естествено, начините на общуване преливаха един в друг, ала винаги ни бе ясно кой говори и евентуално какво прави в момента.

- Един от Учителите казва, че възлагането на книгата е на базата на твоите канали и на техните желания – пишеше Вергиния.

Веднага след това тя ме предупреди да не си скръствам ръцете и изобщо да не допирам ръцете и краката си. Бях го сторил, без да се усетя. Не било „благоприятно” за връзката ѝ с Небето.

- Говори ни висш Духовен Водач, наречен Гея, като Земята – рече Вергиния.

Учителят Гея я „поправи”:

- Не, не съм Земята. Аз съм началният път, по който Бог стъпва. Един от Съвета съм.

Междувременно приятелката ни бе възпроизвела на листа неговия поздрав за нас.

„Той е енергията, която командва Съвета – разказваше Вергиния какво ѝ се предава, – след като получи Божиите заповеди. Тоест интерпретира пред Съвета Божиите енергии, посредник е между Бога и Съвета. Той е служител. Има няколко имена, с които върви в „ефира”. Не е важно как се нарича. Той се представя и казва: „Добър вечер.”

- Добър вечер – обадихме се ние с жена ми.

Вергиния продължи:

„Питам го не сме ли много малки за неговото голямо присъствие. А той ми отговаря, че са го задължили да ни се покаже.”

Сетне Вергиния почна да възпроизвежда директно словата на Учителя Гея:

Представете си ме като Учителя Йода. Аз просто разпределям Божията енергия. Бог ми дава да я владея, а аз просто я разпределям. Представлявам нещо като преход между Съвета и Бог. Не съм само аз, има и други служители. Но аз препращам определени послания, команди към Белия Съвет.

Вергиния го попита работи ли индивидуално с личности. Шеговитият отговор гласеше:

Не, но им се усмихвам. Предавам на други задачите, но се усмихвам. Бог ме задължи да ви се явя, за да знаете, че аз съществувам. Аз съм преходът от едните към другите, пътят. Посланикът от едните към другите. Това, което виждате нарисувано, е енергийното ми присъствие във вид, който вие можете да възприемете. Мога да бъда и друго. Аз съм стар, древен, мъдър и спокоен. Сега ще видите други лица, членове на Съвета. Това са енергийни имена. Съветът иска да ви се представи.

Вергиния вече изписваше имената на Учителите и рисуваше послания им на отделни листа. В тишината на записа се чува само шума от бързата ѝ работа с химикалката и кратката информация от Учителите и за Учителите.

Аз съм Етна. Аз съм мъдър, властен и спокоен.

Аз съм Справедлив. Висшите учители ще носят ведрост и учудване за всяко нещо, онова удивление от чудото!

Ерус. Внимателно и нежно говорѝ!

Вит Ма (ма е нещо като сан). Запази мира, не се вълнувай!

Наричат ме „Военната игра”. Бъди добър, не ме призовавай в битка!

Наричат ме „Добрината на душата майка”.

Аз съм „Вълновият помощник”.

Този Учител не можело да бъде нарисуван с лице. Представлявал нещо като нашата „бърза помощ”. Когато се налагало човек да бъде спасен, пращали него – „Вълновият помощник”. Те били ангели на много висша нива – това били космическите им кодове. Казвали, че е огромна чест за нас да получим „вълновите” им поздрави, сиреч онова, което можем да възприемем на нашите по-нисши, по-ниски „вълни”.

Вергиния пак взе да пише в пълна тишина. С Радиана чакахме с нетърпение какво ще последва. Последва огромно разочарование.

- Има разкъсване на енергийния поток – съобщи бързо и някак задъхано приятелката ни. – Разконцентриране на енергийния поток – уточни тя.

Заговори ѝ Ханс.

- Спри информационното поле! Утре ще бъде продължено. Дотук!

- От какво се получава? – попита го Вергиния.

- Поради независещи от теб обстоятелства – отвърна Ханс. – Енигма, необяснимо е за вас. Духовните Учители ще продължат беседата си. Не сега. Има претоварване на енергийните линии. Не можете да ги понесете. Измийте си очите и лицето и почивайте!

Измихме се и легнахме да спим.

На сутринта се бях заредил с куп предварително написани въпроси и с надежда очаквах сигнал, знак, че Духовните Учители са пак при нас. И когато те „дойдоха", аз наченах с питанията си. Само дето не довърших и първото. Духовните Учители ме прекъснаха, все едно ми заявяваха, че е безсмислено да задавам конкретни въпроси, понеже те са си свършили работата предварително. Не ми се случваше за първи път (с Ханс), нямаше и да е за последен.

Информационната банка вече е вкарана. Ретранслирането на различните видове информации, енергии и сюжети вече е започнало да тече по жилите ти. Остави ги те „да се наместят" по местата си, защото всичко е програма, която сме пуснали чрез светлинния дъжд, който тече вчера. По неосъзнати за теб пътища, дори и под формата на сън, ще ти „се налива" определена информационна банка, която твоят мозък ще ретранслира така, както намери за най-добре, и впоследствие ще я селектира. Ние сме направили вече всичко онова, за което ще питаш. Всичко, каквото и да е, от най-малкия до най-големия въпрос, от буквичката до стиха, от песента до героя, от сюжета до аномалията в книгата – всичко сме вкарали вътре.

Вергиния ме изпревари и ги попита каква е тази аномалия. Отговорът бе зашеметяващ и същевременно шеговит:

Аномалията в книгата се нарича: „Битката между Васко, книгата и нас."

Тук вече аз помолих за помощ, та дано разбера нещо. Те явно добронамерено се забавляваха, а гласът на приятелката ни – весел, закачлив – препредаваше не само отговора, но и настроението им.

В определен момент някои неща, които пишеш, ще ти се сторят странни. Ще си кажеш: „Аз го изписвам, но в момента то не е напълно в съзвучие с мен. Защо тогава го пиша?" Ще видиш, че ще има такива моменти.

- Тоест ще протестирам срещу собственото си писане ли? – уточних дали правилно съм схванал. И на мен ми ставаше весело.

Точно така, защото вече ти е спусната информационната банка. Ти и тя ще влизате в противоречие. И ти ще водиш такива битки. „Защо точно така съм го написал, не може ли това или онова да се предаде по друг начин?" Това ще е аномалията в книгата. Така че ще имаш и такива битки, такива щения. Когато усетиш тези неща, значи ние ти даваме право на избор да го напишеш, както искаш, както трябва, според теб. Ние ти имаме доверие, можеш да спориш един вид с тази информационна банка, която ти спуснахме. Тя е спусната по такъв начин, че ти можеш да оспорваш онова, което тя ти предлага. Ние сме толкова благородни, че ти можеш да променяш онова, което сме ти дали. Ти можеш да си го направиш по свой си начин, ако нещо не ти се връзва в текста, в написването. Не се страхувай. Когато се изправиш пред казуси, които не успяваш напълно да разбереш, защото мозъкът ти невинаги може да е спокоен – тогава можеш да задаваш въпроси и ако ние решим, че трябва, ще ти отговорим.

Всичко, което чувах, бе балсам за ушите ми. Особено пък последното изречение.

Вергиния каза, че много добре виждала Духовните Учители как отново са подредени: всички онези, които вече ни се бяха представили снощи.

- Ханс го няма в момента – съобщи ни тя. – Говори сякаш Учителят Гея, на него ми прилича.

Учителят Гея бе сменил темата и вече ни поучаваше какво представлява Христос. Не само думите бяха странни понякога, самият изказ бе странен и някак извънземен, небесен – само така мога да го определя. О, и тонът бе сменен, гласът на Вергиния вибрираше от смирението и благоговението, които препредаваше:

Христос е една висша енергия, която може дори да благодари на хората, колкото и безкрайно високо да стои той в сравнение с тях. Христос благодари чрез нас, своите ученици, на теб, че ти си се заловил със задачата да покажеш, че той съществува винаги; също и днес. Защото много хора го трансформират в иконния свят, а той върви сред вас под най-различна форма. Не поемаш риск, пишейки тази книга, поемаш благородство, поемаш благодарност от Небето.

Трябва да се знае, че едно от най-важните правила човек да бъде с Христос, да бъде в единение с Христос, е да вярва, че никой не е толкова велик, че да не може да прости, че да не може да благодари, че да не може да се наведе и да завърже обувките или да измие краката на някого, който е по-нисш от него. А формата да се поклониш на по-висшия, че съществува, че Бог го е създал, че той се старае да бъде по-висш, нищо че неговите енергии все пак стигат до един известен предел, е благодарността към живота, че съществува и друг, по-нисш от теб. Най-висшите Учители благодарят и на най-нисшите си ученици, че ги има. Защото те са формата тези Учители да растат по-нагоре. Ето това също искаме да бъде включено в книгата, но ти вече го носиш като информационна банка. Желаем в книгата да прозвучи, да се види колко всъщност Христос е земен, от една страна. Това е целта на книгата: Христос слиза сред хората. И иска да им покаже, че всичко е човешко, а най-важното у човека е божественото. Христос идва на Земята, за да покаже, че той не е само горе, някъде в другия свят, откъдето ръководи живота, той е и долу при хората. Той е у всеки един от вас. И всеки един човек – от най-нисшия до най-висшия – може да отгледа, да изведе доброто у себе си. Може! И у най-лошия човек има добро, и у най-лошия човек Бог е заложил себе си и иска да изпъкне доброто у този човек. Бог слиза сред хората да покаже точно това – достъпността на Христос. Христос е достъпен за хората.

- Ханс го няма в момента – повтори изведнъж Вергиния и дълбоко въздъхна заради огромното напрежение, което минаваше през нея. А Учителят Гея ни засипваше с най-неочаквана, изумителна информация за Ханс.

Книгата ти... Вие не знаете това, но ние ви го казваме. Ханс застана преди време на колене пред нас. И негова беше великата идея за създаването на тази книга. Ние приехме идеята му, одобрихме я, получихме разрешение тя да се реализира. И заявихме, че единствен Ханс от всичките енергии, обучавани от Учителите на нашите нива, само той пожела да се направи такава книга. А ние приехме с радост идеята му. Спусната ни бе „директива" отгоре, буквално като заповед, да се направи подобна книга. Така че тази книга е идея на Ханс, когато той на колене застана пред нас и изложи своята идея пред Съвета. В началото ние предложихме друг да напише книгата, ти знаеш тази история. Това, което ти не знаеш, е, че след това, след като онзи човек бе „отклонен", пак той, пак Ханс, наново дойде и пак на колене каза, че според него само ти можеш да извършиш тази работа. И ние те одобрихме. Това ти не знаеше досега.

Не се чувах как дишах. Бях разкъсван от най-различни силни емоции, без да броим потреса ми. И вероятно най-могъщата емоция, по-скоро най-дълбокото чувство, което изпитвах, бе огромната ми благодарност към моя Учител и приятел Ханс – за доверието към мен. Нямахме време за някаква естествена човешка реакция. Бяхме зашеметени от следващите слова на Учителя Гея:

Енергията, която спуска към вас Христос, е на любов и благодарност. По начин, недостъпен за вас, той ви казва, че създаването на тази книга наистина трябва да се

случи. И че неговата енергия трябва да живее и под една такава форма на книга. И благодари, че ти пое тази задача.

Господи!

Без никаква пауза Учителят Гея добави още нещо, което хем ни смая, хем неимоверно ни зарадва:

След всичко това Ханс бе вдигнат на три нива над своята йерархия. Излезе от лоното, където бе до момента, и бе издигнат с три стъпала нагоре. Той скри това от вас, не ви го каза. Остава му малко, за да влезе при нас.

Вергиния плахо попита онова, което искахме да научим и тримата.

- Нали вие сте дванадесет, а това число общо взето не се мени?…

Отговорът гласеше:

Някои от нас минават в другите числови редици, в другите групи по дванадесет – и се освобождава място. Тогава идва времето за онези, които са били чираци.

„Чираци”!

Учителят Гея бе така добър да ни обясни малко по-подробно структурата на йерархиите, макар и да бе напълно наясно, че ние почти нищо няма да разберем.

Те били групи по дванадесет Духовни Учители и отговаряли за различни „небесни дейности” в различните паралелни светове. Местели ги на нови нива, освобождавало се място, идвала друга енергия. Много трудно било да ни обяснят йерархиите, защото нашият мозък нямал абсолютно никаква представа за това какво се случва там. Но всичко, което ставало долу на Земята, имало някакъв паралелен модел горе. Под някаква форма моделите на земното и небесното съществуване били много близки. Не като мисли и чувства, а като йерархически структури.

Сетне Учителят Гея пак се върна на книгата:

В началото ще се чувстваш изпразнен, преди да почнеш да пишеш. Като че ли няма да знаеш коя ще е първата положена буква. После нещата ще тръгнат от само себе си. Информационната банка ще идва към теб като пясъчен часовник. Тече, тече, спира – трябва да обърнеш часовника. Така е нагласено, че да имаш известни интервали в твоето писане. Да може мозъкът ти добре да обработи всичко. Няма никакъв риск за теб. Пуснати са ти честоти на енергиите, които са достъпни за твоя мозък, без да те увреждат, без да ти създават чувството за дискомфорт и несигурност. Ще чувстваш почти еуфорично състояние – когато пишеш, няма да си тук, ще изчезваш по един и друг начин.

Съвършено вярно! Учителят Гея много добре описваше как щеше да бъде!

Дойде ред и на загрижените препоръки към мен:

Ябълката на раздора в работата ти ще дойде от тъмните сили. Те ще ти кажат: „Кой си ти, че да напишеш тази книга? Кой си ти да интерпретираш такива неща и да ги поднесеш така?” Ще имаш подобни нападки. Но ти трябва да си горд и да отговориш достойно. И да помниш онова, което Христос е рекъл: че всички трябва да сте като децата; че няма недостойни и да знаете, че Христос идва за вас; че всеки един от вас има правото да го прегърне, да го попита, да го възлюби, да го стисне за ръката и да каже: „Ти си мой брат, ти си като мен.” Защото точно в това е силата на Христос – в достъпността му и във величието му, изразяващо се в достъпността му за хората, в любовта му към хората, в това, че той може да прости всичко, да разбере всеки, да му стане жал дори и за най-лошия човек, защото и у него има част от искрата на Бога. И Христос иска да извади това добро и да го измъкне, за да направи света по-добър. Ти трябва да се защитаваш, без да се страхуваш и без да се срамуваш, че го правиш, защото той също е и до тебе и той те обича и благодари, че ти се заемаш със задачата, заради която ти ще получиш нападки, ти ще получиш критики. И трябва да си готов за това. Защото нищо светло не остава непокрито от тъмното.

Продумах, че за срам и дума не може да става, а и комай вече не ме е и страх толкова. На което Учителят Гея ми отговори с ново, сбъднало се съвсем скоро след това пророчество за лечебната сила на самия процес по създаването на книгата. И отново за Бог, за Христос.

През цялото време книгата ще те лекува. Тя ще е на много високо ниво. Книгата ще лекува душата ти. Ако си тъжен и болен или ако нещо те тревожи, когато ти започнеш да пишеш, изведнъж ще изчезва всичко и сякаш ято гълъби ще излитат от душата ти и ще се чувстваш лек и весел. Защото Христос и Христовата енергия носят точно това. Ще чувстваш гласа му някъде близо и той ще ти казва: „Добър ден, братко, аз много те обичам. Аз винаги ще бъда до теб.” Или: „Добър вечер” – зависи какво е времето. Той винаги ще идва да те погали, да те одобри, да те поощри, да ти каже колко много те обича и да ти каже, че ти си поел голямата отговорност да го защитиш сред хората. Защото е дошло времето и висшият Отец да получи защита от вас, от хората. Не защото му трябва. Само с един пръст той може да разруши, да създаде или да направи нещо друго. Не, не, а за да чувства, че хилядите прашинки от неговото златно време не са били напразни. Защото Бог – както и при вас хората – невинаги може да предвиди онова, което създава. Затова, когато един човек, защото вие сте модел на Бог, почне да рисува картина, да пише книга, той не може винаги стопроцентово да знае какъв продукт ще излезе от крайния резултат. Човек, както и Бог, се опознава чрез онова, което сътворява. Това трябва да се знае. Бог абсолютно невинаги знае как ще се развива това, което селектира. Защото той винаги когато прави нещо, дава правото на избор душата сама да доразвие това, което той е заложил, или по някакъв начин да се самоопредели в друга линия. Правото на избор, което Бог е дал, му дава възможност той да опознае себе си, да ви накара вие себе си да познавате и да ви накара да мислите свободно. Това е най-висшата цел на Бога. Затова той никога не създава абсолютно точни програми. И може би най-висшето и най-благородното му дело е правото на избор. Това право еволюира душата, това е еволюцията на душата.

След тези слова последваха други, които отново ме изправят пред постоянния ми (свободен) избор, докато пиша тази книга: да пропусна ли част от записите, отнасящи се лично за мен, както го сторих и ще го сторя още много пъти, или да включа откровенията на Духовните Учители с единствената цел да разкрия как те общуват с хората, на които по някакви свои причини и критерии те гласуват доверие. Все си мисля, че думите на Учителя Гея заслужават да бъдат прочетени от повече люде. Убеден съм, те могат да помогнат на мнозина да намерят увереност в себе си. И би било чудесно всеки, четящ тези думи, да си представи, че ги чува за самия себе си. Защото всеки човек, който върви – дори и опипом, дори често колебаейки се, – по извечния, по първопроходния път на доброто, е вече готов да чуе за себе си и да се окрили в себе си от такива слова.

Искаме да знаеш нещо за себе си. Ти си за нас не по-малко достоен от Учителя Ханс. („Те вече го наричат Учител”, вметна от себе си Вергиния.) Ще ти кажем нещо, за да разбереш за какво става въпрос. Човек, приел тази мисия, човек, ако успее да устои на противоречията – а ние смятаме, че ти ще устоиш, – които биха могли да възпроизведат написването и излизането на тази книга, и тъй като ти осъзнаваш риска и отговорността, които си поел – такъв човек, ти ще бъдеш достоен наш брат, наш гост, наша уважавана енергия.

Не ти казваме това с цел да събудим у теб някакво чувство за битка. Искаме само да си наясно, че всеки един човек, приел каквато и да е мисия с благородна цел – дали ще спаси живот, дали ще помага на хората, дали ще събира помощ за болно дете, дали ще се хвърли да спаси някого от смърт, дали ще направи някаква суперблагородна постъпка от милост, – той е достоен да застане до нас, между нашите редици, и ние ще му кажем: „Добър ден, братко, ние откога те чакахме, ти си наш!” Всеки, който

извършва благородна постъпка, е достоен да застане до нас. И всеки е достоен да получи нашия поклон така, както Христос би се поклонил. Структурата тук горе, светлите енергии горе, които структурират нашия свят, се крепят на взаимния обмен на любов. Затова, когато ние казваме и определяме, че Бог е любов, това не е клиширана фраза, това си е действителността. Всички онези, които отиват при Бог, новопредставените, всички усещат чувството на огромна любов, усещат, че някой толкова много ги е чакал! И те не идват непознати горе. Те идват, прегърнати от огромна положителна енергия, която казва: „Синът ми се върна! Дъщеря ми си дойде!" Ако те са направили и малкото добро, с което са заслужили да усетят тази бащина любов на Христос.

Поехме си дъх. За да въздъхнем и отново си поемем дъх.

А има някои, които не отиват там. Знаете това. Бог е равно на любов. Няма други формули. Бог не съществува под друга форма освен под формата на любов. И всичките нейни възпроизводни: милост, радост – това също е форма на любов, да изпиташ радост е някаква форма на любов, – нежност, състрадание, съпричастие…

- Прошка – пошепна жена ми.

Да, прошка. А знаеш ли какво е прошката? Прошката е форма на доверие. Възвръщаш формата си на доверие към даден човек. Прощавайки му, ти все едно му даваш нова възможност, връщаш му доверието си. И когато в прошката не се гласува наново доверие, значи ти не си простил. Тогава дълбоко в душата ти се е загнездило недобро чувство, тогава това е половин прошка и както няма половин истина, престава да съществува и половината прошка.

Учителят Гея внезапно заговори на Ханс, обръщайки се „задочно" към него. Такова удоволствие бе да усещаме топлата любов, с която Учителят Гея къпеше нашия ангел и наставник:

Камбаните бият, приятелю! Ханс не дойде тук, но не защото го няма, а защото се е свил. Той не обича да му се ръкопляска. Той седи там нейде зад един камък и свети. И ние му казваме: „Приятелю, излез!" А той отвръща: „Аз не обичам да се говори за мен като за светец. Не обичам наградата ми да се изразява в слова. Обичам другите да са доволни от това, което съм извършил."

Така че вашият приятел е един достолепен пример каква трябва да бъде една енергия, какъв трябва да бъде един Учител. Той е готов за Учител на други нива, той бе вдигнат много нависоко. В нашата йерархическа структура той се издигна на много високи нива. Той е един от най-смирените братя, които познавам. Той е един от най-опрощаващите. Той винаги търси вината в себе си. Когато негови ученици сгрешат и ние търсим отговорност защо това се е случило, той първо казва: „Аз съм виновният, защото явно аз не успях да покажа нещо някъде. Явно аз съм сгрешил." И търсейки вината в себе си, той дълго плачеше, молеше се и искаше път и начин, по който да поправи някаква своя грешка. Той никога не обвиняваше. Ето това беше другата причина той да расте в небесната йерархическа структура.

Прекрасно, вълшебно!

Искаме да знаете с какво високо ниво общувате. Искаме да знаете колко добър, милостив, щедър е вашият брат. Той не иска да се говори колко е пораснал, не иска да се говори какво е направил. Единственото, което иска от вас, е да изпитвате любов и благодарност към неговия голям баща, нашия Учител и Съдържател Исус Христос, защото само чрез него всичко е станало. Нито един от нас, нашите енергии, нямаше да достига до вас и нямаше да съществуваме, ако той не бе рекъл: „Да бъде и да стане!"

След кратка пауза гласът на Вергиния утихна, зазвуча някак доверително, ласкаво.

Идва нов век. Всички навлизате в нова ера – ерата на събуждането. Едни я наричат ерата на Водолея. Други я наричат „новото време на новите енергии", а ние я наричаме „ерата на благодарността". Колкото повече благодарите за онова, което ви е дадено,

колкото повече благодарите за уроците, които получавате, колкото повече благодарите и за трохата хляб, която имате честта да изядете, толкова повече ще ви бъде давано. Защото благодарността е мантрическият символ на доброто. И колкото повече благодариш, толкова повече ще получиш. Благодарността има интересното химическо състояние да се множи постоянно. Тя създава чувството на светъл дъжд, на радостно удовлетворение от самия себе си, че си успял да надмогнеш щенията си и да благодариш. И човешкият дух се чувства щастлив и свободен заради това, че е успял да отвори душата си и да каже: „Благодаря ти, татко, благодаря ти, майко, благодаря ти, брате, благодаря ти, Боже, че имам хляб, благодаря, че децата ми са здрави! Благодаря дори за онова, което си ме поучил, защото аз съм заслужил да получа това поучение." Благодарността умножава себе си стократно! Това помнете!

Благодарим ти, Учителю Гея!

Следваше злото:

Злото! Злото пък добива невероятна тежест! И една прашинка зло може да тежи много тонове. Гледаш я прашинка, а тя може да стовари огромни тежести в човешката душа. Когато кажете, че сте направили „едно малко зло", тогава неговата тежест става огромна, защото дори само чувството, че си извършил нещо лошо, тежи ужасно. Както благодарността се размножава, така е и със злото. Особено когато не сте се разкаяли. Съзнавайки, че сте направили зло и не съжалявайки, че сте го сторили, а искайки да го омаловажите своето зло, което сте извършили, вие го увеличавате хилядократно като тежест. Защото вие не разбирате, че не е трябвало да го извършите, и се оправдавате. И точно както става и с благодарността – умножавате го!

Каква ли енергия поемаше Вергиния, каква ли мощ преминаваше през нея! Чувам я как диша шумно, как въздиша от силата на Небето, която един слаб земен човек трябваше да предава към нас.

Учителят Гея пак се върна към Бог. Научихме, че Бог „плаче"! Нямам идея дали е точно така, както си мисля, но все ми се струва, че и най-покъртителната, най-невероятната информация, е възможно да бъде приета съвсем просто и естествено, при това с пълно доверие, стига да съществуват две условия: отвън да говори авторитетна за теб същност, а отвътре да си тих, тих, тих и отворен в тишината си. Слава Богу, точно така и беше в онзи фантастичен февруарски ден!

Единственото, за което Бог плаче често, е, че децата се раждат лоши. Когато казваме: „Бъдете като децата!", имаме предвид тяхното доверие, имаме предвид, че те вярват в чудеса, че те единствени са способни да помнят на подсъзнателно ниво. Защо децата вярват в приказки? Защо те живеят в един приказен свят? Защото те помнят на подсъзнателно ниво как Бог е извършвал някакви чудеса с тях. Затова казваме: „Вярвайте в чудесата! Бъдете като децата! Обърнете се, отворете се към доброто наивно, с вяра, с отворени обятия!"

Но вече се раждат поколения, които са активирани от сатаната. Детето още с раждането си захапва беззъбо плацентата на майка си и излиза. Излиза със злоба, с вече вкоренена злоба. За съжаление вече има и такива селекции от нови души, които се сътворяват от сатаната. Затова Бог плаче, защото му бе откраднато нещо съкровено. Нещо като вашия патент си представете – все едно му бе взет патента за селектирането на душите.

Вергиния отново пишеше трескаво.

- Говори нещо за небесните коне – съобщи, помълча, взе да препредава все така зашеметяваща информация.

Знаете ли, че има небесни коне – като вашите? Те са обаче стада от светлинни енергии, които са във формата на конски бяг. Обикновено с тези светлинни енергии ние изпращаме торнадо някъде, където трябва да се изпрати. Някъде, където трябва да се

изпрати дъжд, където трябва да се изпрати слънце, някъде, където трябва да се изпрати спасение, някъде, където дори трябва да се изпрати разрушение. Но то трябва да се изпрати поради някакви физични или кармични причини. Всичко, което прави Бог, е дълбоко обмислено. Всичко, което прави Бог, дори и вида разрушение, което извършва, преди това той е дал възможността и на най-малката фигурка да направи своя избор, за да се спаси. Както когато бяха белязани с кръв вратите на онези хора в Содом и Гомор. По същия начин Бог дава на човека да направи нещо, някакъв избор, за да го спаси Бог точно в този момент от това разрушение. Ще кажете: „Защо тогава Бог е любов, когато разрушава, съзидавайки преди това нещо?" Ами разрушава го от любов. За да не се опорочи любовта. И там, където се случват тежки бедствия, не се случват по волята на сатаната в повечето случаи, и то особено природните бедствия, а те се случват да разрушат нещо генетично, което е възможно да се изврати. Бедствията идват там и тогава, където и когато се вършат някакви неща, които не бива да се вършат. Но Бог винаги на всички преди това е дал правото на избор, нещо е подсказал, нещо е направил, за да може да спаси и най-малкото човече там, в дадената общност, на даденото място.

Учителят Гея – естествено – знаеше каква болка предизвикват у хората такива тежки истини и каква съпротива срещат понякога истинните слова. И затова спокойно, търпеливо ни обясняваше, за да не се изкушаваме от безсмислени (в случая) съмнения:

Може да не разбирате много неща, може да си задавате хиляди въпроси, може много неща да не са ви ясни сега. Когато дойдете горе обаче, ще видите всичко и ще кажете: „Боже, така беше!" Защото колкото и да прилича на света, където сте вие долу, този свят, в който сме ние, той е толкова различен, енигматичен, странен, огледален, неосъзнат добре от и за вас. Не си блъскайте излишно главата, не задавайте много въпроси. Просто приемайте онова, което чувате. Защото някъде няма човешки думи за обяснение и трябва да се види и да се усети. Горе, мили ми приятели, само „се диша", усещайки. Горе важното е вашият дух, вашата душа и вашите чувства. Чувствата не са материя. Чувствата представляват топчета от енергия, светлинен прах, звездна целувка, божествено погалване, усмивката на дете във формата на целувка.

Боже, колко красиво говореше този мъдър Духовен Учител!

Понякога – ще видите горе – на едни розови прести облаци са полегнали деца, възрастни, бедни, болни, на които още душите им не са освободени от земната мъка. Ние ги вземаме тези души. (Това са все едно някакви неземни носилки, когато те състрадават на хора, които много са се мъчили, и ги вдигат на розови прести облаци като носилки, и ги носят, носят, докато душата си почине и почва да се изчиства от мъката, която е натрупала, обяснява ни Вергиния, която очевидно е знаела нещо от Ханс за тези неща.) Тази душа, която се носи върху символичния розов перест облак, е оценената душа. Тя трябва да си почине и да се разтовари от болката. Ние ги носим всичките и ангелски песни успокояват душите на хората, вдигнати горе, за да могат да свикнат с другия свят, за да могат да се приберат при Бог, да усетят божествената му любов, разтоварвайки се от страшно много мъка."

Последва дълга-дълга пауза в пълно мълчание.

- Излез, братко! – рече Учителят Гея на Ханс

- Той излиза – съобщи ни какво вижда Вергиния, – досега беше седял там в един ъгъл.

- Не стой там! Ти заслужи да не си там – продължи Учителят Гея и се обърна към нас: – Той е пример за вас, че човек не бива да изпитва гордост, горделивост. А той бе издигнат на много, много високи нива.

И пак към нашия прекрасен Ханс:

- Хайде, пристъпи, за да те видим колко светиш!

Ех, как завиждах на Вергиния, задето можеше да вижда всичко, което се случваше там някъде, където се случваше. И да му се наслаждава.

Учителят Гея заговори към мен бавно, с много шеговита любов и доста по-тихо:

„Ние, Учителите, препоръчваме в книгата, която ти ще създадеш, която ще напишеш – това ще си е твое, това ще бъде твоят подарък към Небесата, – да благодариш на него, който е измолил на колене написването на тази книга. Защото понякога и висшите ангели имат нужда от още крила да им се прибавят. Не се безпокойте – той ще се свие, той ще откаже, той ще се скрие отново зад камъка и зад ъгъла, за да се притеснява от това, което ще стане, но ще му поникне някое и друго крило въпреки всичко. Въпреки всичко той ще се усмихне.

Още много-много послания ни подари в онзи незабравим ден Учителят Гея, но те не са свързани с романа „И рече Бог". Ще се върна към мъдрите му слова по-късно и по-друг повод.

Март: Ако Бог иска да общува с теб, отива и общува

Съвсем в края на март Вергиния отиде в чужбина да изпълнява важна мисия, за която ще разкажа в отделна глава. Срещнахме се, разбира се, преди да замине. Ханс бе така добър да отговори на цял куп мои въпроси и творчески тегоби, свързани с книгата.

- Точно това е целта – начена бавно. – Да се каже на хората, че нещо трябва да се промени. Всеки един човек е модел на Исус – и всеки един е разпъван, изкушаван. Исус е у всички хора. Мисията на книгата освен глобалната е да покаже на обикновените хора, че Исус продължава да живее. Просто да им се внуши: те го знаят, но не го осъзнават. И чрез художествения прочит той да дойде по-близко до тях, да им се отворят сърцата.

Ханс развиваше темата:

Трябва да знаеш целта на тая цялата мисия. Поне мъничко на хората трябва да им светне, че Бог го има, че той не е умрял с Библията, че той не е умрял с разпятието. Макар и някъде горе, някъде, където никой от вас не го вижда, той е постоянно и долу. Господ не седи там, висящ като някакъв бездушен портрет, на когото вие се молите. Бог слиза. Това е самата истина! Който иска да го разбира, който иска да го чуе, който иска да го приеме! […] Ние съвсем отговорно ти възложихме задачата. Ние никога не възлагаме мисии безотговорно. Не че не можете да ни изненадате. Вие можете да направите всичко, от което ние да сме страшно изненадани! (Смях.) Но ние свеждаме изненадата до минимум, както при Вергиния, която също ни изненадва понякога.

Ханс бе във весело настроение и явно се забавляваше с обърканите ми притеснения. Ала напътствията му бяха съвършено сериозни.

Трябва да се внуши на хората, че Бог е навсякъде. Във всеки един момент, във всеки един от вас може да го срещнете и трябва да знаете какво правите. Не може да бъдете груби, лоши! Трябва да знаете, че има кой да ви изслуша болката и да ви каже, както примерно на Вергиния: „Стига си плакала! Дай да те вдигнем, много се настрада! Дай да те поставим в друго положение! Ти си изкупи греховете или кармата, недей прави нови! Аз искам да те извадя от болката, да си здрава!" Хората трябва да знаят, че Христос го има, тук е и постоянно ви чува.

Може би тук му е мястото да вметна, че не престават да се изумявам (изумявах се далеч преди да познавам Вергиния) как е възможно да съществуват уж вярващи хора в така наречения християнски свят, които да „не знаят" съвършено очевидната проста, земна и същевременно космическа истина, че „Христос го има, тук е и постоянно ни чува".

- Искаме да знаеш, че ние очакваме с нетърпение да добиеш необходимия кураж и да започнеш – заяви малко по-късно ангелът. – Няма от какво да се страхуваш. Всичко е

наред – добави кротко той. – Всичко, изглеждайки хаос, всъщност е добре подредено, но просто така изглежда външната му страна. Ти обаче гледай отвътре. Няколко пъти ще спираш, няколко пъти ще се объркваш – това е нормално. Това е съвсем нормално в хода на раждащо се събитие особено когато то е толкова отговорно. А накрая ще ти дадем и дипломата. Ето, Вергиния отива на един изпит, ти на друг. Всъщност отивате на мисия.

Ханс помълча малко, заговори ми ласкаво:

Знаеш ли, ние смятаме, че ти ще чуеш небесните камбани. Ще разбереш кога ще стане, кога ще си готов за мисията. Душата ти ще се надигне, ще има някакъв прелом, нещо ще се случи, което ще те вдъхнови и ще те накара да си отвориш вратата. Може би филм, а може би песен. Ти знаеш, всички трябва да знаете, че Бог е тук. Той може да дойде при вас с едно погалване, като ви пусне музика, когато ви пусне музика. Той може да дойде чрез песен и да докосне у вас точно тези струни, отдавна забравени, мухлясали, прашасали, и да отключи нещо ново и важно. Той може да дойде чрез звън на камбана и да възпроизведе във вас милост. Той може да дойде чрез обикновен човек, който да ви каже нещо важно. Той е във всичкото и в нищото. Трябва да разбереш, че той чака да общува с теб. Няма според него седящи високо. Всеки е достъпен за всеки, щом иска да общува с другия. Ако Бог иска да общува с теб, отива и общува. Ако ти искаш да общуваш с Бог, Бог ще дойде при теб по някакъв начин. Бог казва, че няма прекалено високи. Съществува йерархия, разбира се, трябва да има йерархия, но всеки може да слезе при всеки и всеки може да се качи при всеки.

Ханс продължи с още по-вдъхновяващи слова, които осмисляха самото съществуване на човека тук долу:

Стълба има за всички – и за слизане, и за качване. Бог е пуснал достатъчно стълби и мостове. Той може да слезе ниско долу и днес да ти умие краката. Утре ти можеш да се качиш твърде високо и да отидеш да поговориш с него. Стълбата има обратен път: път нагоре и път надолу. Щом има стълба, има мост.

Ханс деликатно ни изчака да дойдем на себе си. Сетне отново се захвана да ме окуражава. Искаше да осъзная силата в мен. Нарисува ми картина от бъдещето, където голяма част моите произведения се носят във времето, в което няма вече да ме има тук. Когато се създавало обаче едно произведение на изкуството, в моя случай – книга, тя се създавала да бъде дълговечна и за когато ѝ дойде времето. И винаги идвало времето. Не можело да дойде времето само на глупака, който пише, за да продава. Това рано или късно се превръщало в скандална гротеска, в „безинтересие", както той се изрази. И даде пример с прочут съвременен автор, който написа велики (и според Ханс) книги, за да ги превърне (пак според Ханс) само в обект на глобално организирана търговия.

Ханс чудесно знаеше колко ме вълнуват извечните проблеми не само за творческата съдба на писателите, но и за съдбата на произведенията им и след кончината на автора им. И реши да ми „отдели" няколко минути на тази тема. Читателите, запознати с романа „Два живота" (и ролята на Толстой там), веднага ще разберат какви откровения бяха за мен посланията на небесния ни приятел.

Едни от най-великите умове, не всичките, разбира се, са били разбирани и са ставали известни или в заника на дните си, или след тяхната смърт. Ако питаш защо става така – обяснявам ти. Има един вододел, след който времето изисква своите хора. Изисква своята информация, на която то е дало ход. И тя си работи нататък.

Горе се радва на изключително голямо внимание Лев Толстой. Ние го смятаме за един от най-великите писатели. Той е един от най-великите умове в художествената литература. Най-хубавото е, че на Земята този човек запази себе си – запази духовността си, запази добрината си. И въпреки че той бе признат за велик приживе, въпреки славата си той не помръдна надолу нито на йота в духовното си развитие. Той тук горе е с ранг на светците, до такава степен е високо неговото равнище. Лев Толстой е да не кажем

най-великият, но един от най-великите „спуснати” долу умове. Такива хора почти не се прераждат. Те идват, дават каквото е необходимо, блясват като звездите и си отиват. И повече същата звезда не се ражда. Ако има някакво подобно прераждане, то вече е форма на опит да се продължи нещо, което обикновено не успява.

Знаете ли на какво се чудим горе ангелите? Странно се подреждат нещата! Толкова преродили се сатани долу, които стават все по-големи и по-големи сатани! И толкова малко преродили се живи ангели… Това е заради голямата битка между доброто и злото, в която се очаква победа на доброто. Толкова лесно е да се преродиш сатана, а толкова трудно е да слезеш, да се преродиш ангел и да се запазиш такъв.

Някак естествено Ханс пак се върна на книгата:

Ние имаме мисия, знаем защо го правим и на кого я поверяваме. Смело, лудо, дори рисково е да започнеш да пишеш всичко това! Но ние ти даваме тази задача и знаем, че ти ще я изпълниш. Толкова много неща в този живот са правени от любов, заради любовта и заради мисия. Най-великите неща са правени с „лудост”, с видима „лудост”!

Има предел на човешкото съзнание, наричаме го сигма. Това е тогава, когато човек притежава всички качества да се качи до сигмата. Той е способен, неговият характер, неговият зов е способен да приеме огромния риск, да приема нещо напълно непознато. Отиваш и вършиш нещо, което малко хора са си позволявали. Такава способност, такава сигма притежават малко хора. На такава сигма не може да се качи всеки.

Всеки може да говори – аз съм готов да направя това и това, аз ще направя едно или друго. Но не всеки ще има хъса да го довърши до края. Възможно е да има готовността, желанието, надеждата да го свърши, но да го направи – не всеки ще има тази „лудост”. Тази осъзната „лудост” на характера е вид смелост, която обаче преминава отвъд границите на смелостта. Това не е просто смелост, това не е само смелост, а по-високо състояние на духа. Все едно си под упойка. Не подреждаш разумно нещата. Разсъждаваш ли много, ще се откажеш. И колкото повече мислиш, толкова по-страшно ще ти става. Това е особено състояние, все едно си под наркотик. Взимаш някакво смело решение и за да го задържиш, за да го извършиш, сякаш се наркотизираш. Това състояние на духа наричаме състояние на сигмата. Ако трябва да го определя като някакво правило, като дефиниция, това е победа на духа над самия себе си в името на дадена цел, на кауза, която е добре осъзната, но достатъчно рискова, така че не всеки може да я извърши. Дава се на определени хора с определени честоти на енергетиката, с определени характери.

Април: Остани насаме с Бог. Бог те чака на разговор

Тук ще избързам малко, за да довърша темата по-горе. При една от следващите ни срещи Ханс каза:

Не се страхувайте и от видимо най-лудите идеи! Най-великите неща са ставали по най-странния начин. Неведоми са пътищата Господни.

Нашата приятелка междувременно замина, където се налагаше, и изпълни началото на мисията си. С Радиана всеки ден се молехме за нея да е жива и здрава, да свърши всичко, за което доброволно бе поела отговорност пред Небето и пред себе си. А аз четях за пореден път и за кураж и вдъхновение великия роман на Чабуа Амираджиби „Дата Туташхиа”, окуражавах се и се вдъхновявах… През февруари бях завършил романа си „Милост Божия” и го редактирах, в началото на април излезе от печат романа „Визитацията”… И вече леко ме сърбяха ръцете за нова творческа работа. За писане на книга, в която главен герой ще е моят, нашият Господ Бог Исус Христос…

В средата на април Вергиния пак бе у нас – за втори път след връщането си от чужбина. Ханс пожела да ми изпрати послание – и все така от първо лице множествено число:

- Сега ще те накараме да свършиш нещо нетрадиционно – рече направо. – Имаш ли време да го изпълниш? Близо е до теб.

Не бе необходимо да отговарям утвърдително. Вергиния пишеше бързо своите „йероглифи" и хем накъсано, хем някак тържествено ми съобщаваше словата на Ханс, от които ме полазиха тръпки:

Днес ще имаш задачата да идеш в най-близката църква до вас и да останеш насаме с Бог. Необходимо е да поговорите. Необходимо е той да ти вдъхне невидими сили и да ти „вкара" невидими думи. Отиди и се помоли, защото днес е специален ден. Ти знаеш, тежка енергия върви днес.

И когато се върнеш, ще вземеш белия лист и ще напишеш първите десет изречения, които ти дойдат в съзнанието. Това ще е началото на новата ти книга, която ще започне да се пише още днес. И тези форми, които получиш днес… Е, те няма да са конструкцията, ала това ще е началото на книгата. Ти ще ги местиш, ще ги оформяш, ще ги разширяваш и ще ги разтягаш, но ти ще получиш първите десет изречения, когато се прибереш. Ще напишеш първото, което ти дойде в ума след църквата – независимо какво е то. Първата ти мисъл, която дойде! Тя ще тръгне с някаква цел. Десет изречения ще дадат началото на твоята книга и ти вече ще си наясно, абсолютно наясно, къде е пътят и къде е ключът, и къде си тръгнал. Бог те чака на разговор. И ако питаш защо в църква, и ако питаш защо сега – ще ти кажем: „И ние не можем да ти отговорим."

Продумах на глас, че за мен „сега" е ей-сега, като свършим разговора ни, по обед. Налага се да спомена, че беше Разпети Петък и се налагаше да ида преди вечерната служба в храма.

- Препоръчваме ти в късен следобеден час, за да може да се получи енигмата – посъветва ме Ханс.

Уточнихме да ида към четири и половина-пет часа. Ангелът добави лаконично:

Отиди сам. Остани насаме с Бог. А после той просто ще изслуша богослужението за себе си.

Точно в четири и половина бях в храма. Преживях каквото преживях. Бе невероятно да науча, да осъзная, да прозра до каква степен човек би могъл да се смири и да се смили – включително и над самия себе си.

Вечерта седнах и за петдесет минути написах много повече от десет изречения. И много бележки и идеи за нататък.

Благодарих на Бог, на Духовните Учители, на моя си благ Учител Ханс, заспах омиротворен.

Май: Любовта и свободната воля винаги вървят ръка за ръка

Не бях започнал да пиша книгата, когато се видяхме отново през май. Духовните Учители обаче бяха решили да ни спуснат онова, което задължително трябваше да влезе между кориците от тяхно име. Още едва ли не се настанявахме около масата, а Вергиния вече ни съобщаваше, че Ханс ще диктува молитва-призив, която трябва „да се вгради" в началото на книгата. Молитвата била – подчерта Ханс – от името на Висшите Духовни Водачи, на Висшите Духовни Учители, на Висшите Енергийни Сфери, от името на всички ангели и архангели, на самия Ханс и на Вергиния. Учителите и Водачите били различни същности, уточни пътем Ханс, без да ни обяснява нищо повече.

Вергиния записа молитвата-призив, като гласно произнасяше какво чува. Сетне Ханс я накара три пъти да я прочете, като ни позволи тя евентуално да претърпи незначителни езикови корекции – с тяхното одобрение, разбира се.

Духовните Учители, Духовните Водачи и Ханс продължиха посланията си. Енергията бе извънредно наситена. Вергиния отново записваше, но често прекъсваше и стоеше неподвижна.

- Опитват се да объркат информацията – остави химикалката приятелката ни.

С Радиана нямаше нужда да питаме кой се опитваше да пречи.

- Ханс казва да спра да пиша в момента – добави Вергиния.

Изчаквахме.

След малко той ѝ разреши отново да записва. Това бе послание, което трябваше да се постави в края на книгата.

Не бе възможно дори повърхностно да осмислим чутото, а Вергиния записваше нова кратка молитва или откровение. И това смирено обръщение Богу, и този копнеж по Божията милост следваше да бъде поставен съвсем в края на книгата.

Бяхме като замаяни и от словата, и от напрежението. Ханс ласкаво ни бе предупредил, че след посланията и тримата трябва веднага да почиваме, да спим. Вергиния обаче заговори, понеже Ханс ѝ съобщаваше нещо важно:

Информационното поле, което се спусна току-що, търпи редакционни корекции в последната част. Редакционните корекции се налагат от накъсването на смисловите съчетания поради гонка на тежки енергии (точно така се изрази Ханс: гонка на тежки енергии), които не желаят книгата да бъде завършена. Бъдете смирени и спокойни, защото тя ще претърпи смислово-редакционни корекции, които ние ще прибавим или отхвърлим след време – оставете на Съвета да реши това. И недейте да искате в момента нито един съвет, защото ние се страхуваме за вас. Врагът бди. Никой от тях не желае книгата да бъде написана. Само ние знаем какво ще напише Васко.

Ще ви кажем кога пак ще имате възможност за разговор с нас.

Молитвите обаче не претърпяха почти никакви смислово-редакционни корекции. Питах Ханс за това, ала Висшият Духовен Съвет очевидно бе решил, че нито ще прибавя, нито ще отхвърля нещо съществено от изпратеното ни през май 2009.

Вечерта ангелът съобщи на Вергиния, че отгоре я молят да си стопли краката. Източвала се доста енергия и в момента от нея, затова трябвало да се стоплят силно, почти до нетърпимост краката ѝ, а оттам цялото ѝ тяло.

Има три изтичания на енергийни връзки поради записаното от нея и поради битката със злото, която протича сега. Откакто дадохме път за тази книга, то не престава да бди. Никой от тях не иска Христос да бъде песен, но бъдете сигурни, че всичко ще бъде наред, защото ние ще направим така, че това да се случи.

Затворете очите си за сън. Поехте силни енергийни напрежения, но същевременно и релаксиращата хипноза, която ви дадохме.

След десет дни пак разговарях с Ханс в София. Имах толкова много нови (е, и стари) въпроси! Като за встъпление произнесох кратка „реч" около питането дали мога да се захвана полека-лека за работа. Ханс ми отговори доста поетично:

- Духът ти смел сам ще избере часа и начина, и пътя. Указанията вече ги имаш, ще постъпваш по душа.

Великолепно, нали? Да постъпваш по душа!

- Краен срок нали няма, както ми казахте? Или има вече?

Последва съобщението на Вергиния, че Ханс се смеел, докато казваше:

- Няма краен срок. Всъщност има – целия ти живот. Но недей да забравяш, че животът е кратък.

- Ясно – произнесох весело. – Има ли някакви изисквания за обема?

- Господ е в мравката и във вселената – рече топло Ханс. – Ще направиш толкова, колкото усетиш. Тук няма мерило.

Ханс изведнъж сподели нещо приказно, нещо вълшебно красиво:

Всеки мисли, че Бог е нещо недостижимо. И е прав. Същевременно Бог е най-достижимото нещо на този свят, защото Бог е животът, любовта, детската усмивчица зад биберончето. Бог е в очичките на състрадателния човек. Бог е в сълзите на майката, която губи детето си. Бог е във вярата. Бог може тихо да седне до теб, без да го забележиш, на пейката в парка и да ти каже: „Ей, човече, не ме ли виждаш, аз съм тук. Няма да те оставя да си в бедност, в болест, в беда, да си гладен. Ще накарам птичката да ти донесе отнякъде хляб и тази вечер ти няма да заспиш гладен." Бог е близо. Колкото е близо обаче, толкова е и далеч.

После пак питах, питах, питах…

Ханс отговаряше и вече се смееше отново:

- Всичко ти е заложено бе, Васко, ще видиш! Всичко ти е дадено, ще видиш! Ние отдавна сме написали романа ти, за тебе остана...

- Лесно им е на тях! – проплаках през смях.

- ...най-важното.

- Да го препиша от тях ли? – попитах.

- Ние сме ти дали петолинието, трябва сам да наредиш нотите – отвърна приветливо, но вече сериозно ангелът. – И ключа сме ти сложили.

Ханс използва възможността да ни поговори за свободната ни воля.

Да, ти сам. Защото ние не искаме да нарушаваме най-важния Исусов завет – свободната воля. Тоест освен нашите заложби какво да пишеш, които ти дадохме, ти ще имаш и свободна воля. И щом питаш, ние ти казваме някои неща, които в момента не са ти ясни. Ние казваме: о`кей, ние сме длъжни да отговорим на въпросите, които ти задаваш. Искаме обаче да вложиш и своята свободна воля, ако ти се струва, че някои неща трябва да се променят. Защото ако ние не спазим Исусовите правила, за какво ни е тази книга? Ние, нашите отношения трябва да стоят на такава база.

Настъпи кратка тишина. Наруших я с полушеговито признание:

- Ето един от редките случаи в моя живот, когато творческата свобода не ме радва особено. Щях повече да се радвам, ако ми казвахте: „Тук сложи „ла", тук „сол", хайде ти помисли за „ми", сега пак е наш ред." Никак нямаше да се чувствам несвободен така!

Ханс възкликна с много обич:

- Ако знаеш горе с какви очи те гледат! Ако знаеш колко много се надяват на теб! – И добави все в този тон: – И ако знаеш каква отговорност си мислиш, че ти поемаш, а каква радост си мислят те, че ти дават!

Съгласих се веднага за радостта. Макар и никога преди това и през ум да не ми бе минавало, че отговорността би могла да бъде единствено радост. А беше, вече беше. През идващите месеци ми предстоеше дълбоко да разбера това с всяка фибра на душата си и да се убедя в това завинаги.

Знаеш ли колко е важно да заложиш вярата у някого! Това значи, първо, да му дадеш свободна воля, второ, да му дадеш любов. Любовта и свободната воля винаги вървят ръка за ръка. Когато любовта е без свободна воля, тази любов става паническа любов, става деспотична любов и от любов тя се превръща в чувство, което никой на никого досега не е дал правилното определение.

Пиши спокойно, бъди сигурен, че правиш правилни неща. […] Всъщност, Васко, тази книга не е нищо друго освен един от романите, които ти ще напишеш. Ти и го знаеш. Тоест трябва да я приемаш като нещо, което е съвсем нормално да се случи в твоя живот.

- Чак пък нормално… – пошушнах шеговито на Вергиния, сякаш Ханс би могъл да не ме чуе.

Ханс, разбира се, бе чул. Не знам вътрешното ми състояние ли бе причината, но ни предстоеше да изживеем още нещо незабравимо, свързано с романа.

- Напиши накратко мечтите си на отделен лист! – нареди ангелът.

Искаше просто да напиша импровизирано, без много-много умуване, моите мечти лично за мен и за близките ми.

Ами сега? Взех лист, написах ги.

- Прочети ги! – рече Ханс.

Прочетох мечтите си пред Ханс, Радиана и Вергиния.

- Дай ми листа! – протегна ръка Вергиния.

Ние с жена ми безмълвно наблюдавахме как тя слуша недостъпните за нас указания от Небето и подчертава определени думи от всяка моя мечта.

- Това е планът на твоята книга – върна ми листа приятелката ни. – Сега сам ще си прочетеш подчертани думи, казва ти Ханс.

Той обаче се намеси пряко:

- Тези подчертани думи фактически са квинтесенцията на книгата. Твоите мечти, макар и в миниатюрен план, свързани с твоите ценности, с твоето семейство – това трябва да има в книгата. А сега ги прочети на глас!

Прочетох подчертани думи:

Любов; Общуване; Здраве; Мъдрост; Гордеят; Мир и покой; Преборя със суетата си; Хората; Енергия; Справедливост; Милост.

Ханс заговори тихо-тихо, но натъртено:

„Това трябва да има в твоята книга. Твоите мечти, обикновените, човешките, които са всъщност много нависоко – това трябва да има в книгата. Ето това трябва да бъде твоята книга. Не е важно къде ще се развива романът, къде ще натъртиш, къде ще посочиш, кои ще са героите и толкова много ли ще са – това има ли го (Вергиния взе силно да тупа по листа с мечтите ми), това разбрал ли си го, това важно ли е, всичките тези неща (туп-туп) има ли ги – ти си направил най-важното! Всъщност ти си написал своята книга (Вергиния пак тупаше листа с мечтите ми) ето тук вкратце. Това е животът (туп), това е животът (туп)!”

Така беше онази вечер. Туп.

Юни: Вие не съзнавате колко сте щастливи

В началото на юни започнах да пиша романа „И рече Бог”. Около средата на месеца разказвах на Ханс как се чувствам след две седмици работа над книгата. Стана дума за посланията на Духовните Учители, за Бог, който е дори в „гукането гърлено на гълъба”. Ханс ни разясни защо гълъбът е символ на Светия Дух. Защото гълъбите притежават някои основни неща, които характеризират Светия Дух. Цветът им е цветът на небето. В гукането на гълъба имало мир. В грациозната им походка също се криело нещо свято. И у тях нямало ярост: понякога се биели само да покажат, че са силни, и то в размножителния си период.

После беседата ни някак се прехвърли върху музиката.

- Изпитвам страхотна нужда от хубава музика, откакто започнах да пиша книгата – заявих. – Направо жажда за хубава музика.

После Ханс ни разправи с Радиана какво правят те двамата с Вергиния отскоро. Те изпълнявали една много интересна краткосрочна мисия – „в определена часова ивица вечер, когато много от хората спят”, те седели на компютъра за около два часа и

помагали на нещастни хора. В момента имали трима „спасени” от общо четиринадесет души, а това било голямо постижение.

Сетне Ханс сподели едно от своите „лирически отклонения”, които винаги изпълваха и изпълват душата ми със смирение и покой. То има само косвена връзка с романа „И рече Бог”, но пък чудесно се връзваше с разговора ни за мисията им с Вергиния.

Когато започнете да чувате небесните камбани, ще се чувствате добре. Когато рано сутрин се събудите и ги призовете тихо, без причина, без принуда, ще започнете да ги чувате в главата си и ще се чувствате щастливи. А те много лесно се слушат. Те могат да бъдат призовани! И когато те често започнат да бият в съзнанието ви – да знаете, за вас има шанс и спасение. Тука имате много поводи да чувате камбаните. Събудете се сутрин и сами ги забийте. Така ще почнете да ги чувате, без да регулирате процеса чрез съзнанието си, организмът ви ще стане силен и ще се успокоява. Небесните камбани винаги могат да бъдат призовавани, по всяко време могат да бият и да успокояват. Те се ръководят от съзнанието. Желая ви лека нощ. Свивам крилата си в знак, че съм уморен. Свивам ръцете си и ви благодаря, че сте ме изслушали. Сядам и свивам коленете си в поза на благодарност и молитва към Господа, че ме е допуснал сред хората. С прибрани криле съм, със смирени ръце, с умоляващо тяло. Аз искам да кажа на всички, че Бог е велик. И че вие не съзнавате колко сте щастливи. И чак когато дойде мракът, когато дойде болестта, чак когато дойде нещастието и видите онова свито четиринадесетгодишно момченце (става дума за един от трите случая на „спасени” от Ханс и Вергиния хора), едва тогава виждате величината на Бога. А аз я виждам всеки ден.

Вергиния ни описа как е застанал Ханс: целият в бяло, крилата – бели, свити, плътно до гърба му. Ханс добави:

За мен бе чест, че и тази вечер се чухме един друг. Ще се чуваме и в бъдеще. А за Вергиния не се притеснявайте. Днес ще е едно, а утре друго. Днес морето ще е бурно и мътно и ще изхвърля много водорасли за изхвърляне. А утре ще е синева. Когато погледнеш, ще виждаш коралите долу и ще ти става спокойно и щастливо. Живот, моето момиче, живот. Знаеш ли как най-добре се оцелява в морето, било когато е бурно, било когато е спокойно? Ами направи си сал! Сал от надежда, от любовта на хората, които те обичат, сал от силата, която ти даваме, и със знамето – попътен вятър, с който Бог ще те движи напред. Салът има курс, има си всичко! И ако имаш здрави устои, ако го балансираш добре, той не може да не те преведе през бурите, просто не може. Знаете ли, че един сал може по-добре да преведе хората отколкото огромен, сигурен кораб?

Поздрави! Лягайте!

Лека нощ, Ханс.

Юли-Октомври: Обетът

Завърших романа „И рече Бог” на 6 ноември. Писал съм нарядко и с малко по-добро темпо, но никога не бих могъл и да си представя преди това, че е възможно човек да твори в такава вътрешна хармония и с такава съвършена чиста радост в сърцето. Имам предвид – ако този човек съм аз.

Нека да спомена още, че през тези пет месеца Небето ме остави да пиша в пълно спокойствие, без никаква външна, видима, осезаема намеса в работата ми. Колкото и да ми се щеше на моменти да се намесят, самият аз също не питах и не подпитвах за нищо. Послушах ги и просто следвах „информационната банка”, интуицията си, вътрешните си духовни подтици и естествената логика на повествованието, което се раждаше буквално от само себе си.

И още нещо, което ме изумяваше и същевременно ме опиняваше с простата си божествена красота. Колкото повече напредвах с книгата, толкова повече свиквах с мисълта, че пиша за Бог, за Исус. Представях си го като млад мъж, като весел събеседник, като милосърдец, като добротворец... Представях си го така, както всеки писател си представя своя герой, докато пише за него. Визуално героят е винаги в ума му, пред очите му. И в същото време пишех, като всеки миг не забравях, че този млад мъж е Бог, че е Исус Христос – моят Бог, моят Господ, моят Спасител. И се получаваше. И двата образа, и двете ми представи, съзнанието и за двете въплъщения – божественото и човешкото – съжителстваха мирно и пълноценно. Нищо не противоречеше на нищо.

Ех, благодаря ти, Ханс!

Почти завършвах, когато към края на октомври Вергиния пишеше и рисуваше у нас загадъчните си йероглифи в пълната тишина.

- Закон! – бе първата дума, която тя произнесе; и тя не знаеше защо закон и какъв закон.

Ханс диктуваше:

Днешната среща е посветена на книгата. Ще се кажат кратки и ясни неща, защото идва времето за завършване. Предстои да се вземат важни решения за книгата. Трябва да кажеш готов ли си в продължение на три дни да бъдеш в пост.

- Да, разбира се – произнесох ясно.

Този пост трябва да се изразява в пълно въздържание във всички посоки – в интимно отношение, хранителен пост, алкохол, избягване изговора на лоши думи, на критики. Постът е строг. Само ориз, картофи, хляб, разрешено е олио. От днес в полунощ. Така ти ще приемеш последните информационни полета за книгата.

- Как? – намесих се.

- Те си знаят – отвърна Вергиния. – Но ти трябва да кажеш дали си съгласен! Те искат твоето разрешение!

- Да, съгласен съм – потвърдих.

После заговори отново Ханс:

- Днес е много важен ден, защото от утре ти започваш пост. Тази вечер до дванадесет часа не трябва да заспиваш. В полунощ вземи чаша вода и си кажи какво ти си обещаваш пред Бог, което можеш, което е във възможностите ти да го изпълниш. Нищо, което смяташ, че няма да изпълниш пред Бог, не си обещавай!

- В каква област? – уточних.

- Във всякаква. Но бъди сам, защото ще приемеш информация за финала на книгата, а е възможно и за началото. Отделно от текста на твоя роман. Вергиния също ще получи тази информация. Ти оставаш в дванадесет часа сам. Ти, Бог и Духовните Учители. Те ще се наредят около теб в полукръг като почти завършена луна. Или ще си ги представиш, или ще ги усетиш.

Вергиния бе така добра да ми го нарисува.

- Ето така – посочи ми. – Тук е Бог, а тук си ти.

- Този обет трябва да го извършиш сам – продължи Ханс. – Той трябва да е обмислен, да се каже шепнешком, да е твоя тайна. Никой не бива да знае твоя обет! Хубаво е да си го съчиниш предварително. Но не включвай нищо от онова, за което смяташ, че не си подготвен! Никой няма да ти се сърди, че не си обещал туй или онуй. Искам да ти предам, че Господ иска да се разчисти пътя около теб. Този обет може да бъде свързан с миналото ти, с всичко, което искаш или не искаш да повториш, което желаеш или не желаеш към момента на започването на поста. И да знаеш, че от полунощ постът тече. Тридневен е. Да знаеш, всичко това може и да те изнерви малко.

- За колко неща мога да поема обет? – попитах.

- За колкото искаш, няма значение – отговори Вергиния.

Не можех да се преборя с „любознателната” си природа и не спрях да разпитвам:

- А защо трябва да поемам обет за неща, за които съм сигурен, че мога да ги направя, а не примерно за нещо по-трудно, но все пак изпълнимо?

Дума по дума отговорът на Вергиния гласеше:

- Защото възможността за предизвикателството да не го изпълниш е голяма, а наказанията двойни.

Добре че „се поинтересувах” все пак.

Тук пак се включи нашият небесен приятел:

- Дори ако обетът ти се състои в това, че всяка сутрин ще започваш деня си с песен или с молитва. Никой не иска от теб нещо, което душата ти не желае. Много трябва да бъдеш отговорен към този обет. Целта е по-скоро да ти се даде сила, отколкото да те ангажира с нещо.

Благодарих за всичко.

Вечерта дадох обета си пред Бог. И благодарих Богу за милостта му да преживявам всичко, което бях благословен да преживявам.

По-късно: Който вярва, че е жив Христос, трябва да приеме неговите служители

На 6 ноември 2009 около половин час преди дванадесет часа на обед сложих точката на романа. Чувствах се много, ама много добре. Вечерта гледах някакъв уестърн и заспах като младенец.

***

В началото на 2010-а Ханс пак бе у нас. Каза ми, че няма никакви забележки към написаното. Преведено на наш земен език, това означаваше, че Небето одобрява голямата картина, без да навлиза в подробностите, които по принцип не интересуват Небето. Мозъкът на Вергиния бил преуморен, затова отлагали енергийното зареждане, тоест диктуването на уводните думи, които щели да бъдат техни. И заключителните също. Уводът щял да е кратък. Той щял да е като благословия, като подарък за онези, които решат да отворят тази книга и да я прочетат. Романът бил израз на любовта на светлите братя (тъй като информационното поле е тяхно) към хората.

Щял да се намери издател за книгата. (Намери се.) Тя щяла да излезе през есента. (Излезе от печат на 5 ноември, а за 6 ноември 2010 – трети поред 6 ноември! – ще разкажа след малко.)

Пропускам отново всички топли, невероятно обични слова към мен.

Нареди ми да не правя големи корекции – освен техническите. Споделих, че книгата се е изляла като песен и не знам какво „пише” в нея, говоря за детайлите. „Нормално е да не знаеш, след като е имало готова матрица”, каза Ханс. И добави, че няма да имам особени проблеми с редактирането. (Така беше.)

Уточнихме въпроса за заглавието. Писах тази книга, без да имам в главата си заглавие (нов за мен опит). Дори за работно заглавие не си позволявах да помисля. Ханс заяви, че те ще предложат няколко варианта за заглавие, аз ще имам право на избор. Този избор щял да бъда в съзвучие с моето виждане за романа. (Така стана.)

Научих нещо много важно и за Вергиния, и за мен. Част от енергийните канали за книгата са минавали и през нея (това ясно), за да текат и през мен. Суровата информация, поднесена директно към мен, би могла да промени кръвното ми налягане, пулса и така нататък. През цялото време, докато е текла информацията, тя е текла през канал, за да е в по-смлян вид за мен. Всичко това, но най-вече отрицателната енергия, насочена към Вергиния, е повлияло каналите към мозъка ѝ да са до такава степен

застрашени, че е имало опасност за нея от трайни увреждания, инсулти или частична загуба на памет. Справила се била с тяхна помощ и с помощта на приятелите си.

***

В началото на април имахме нова двудневна среща.

Ханс съобщи, че по независещи от никого измежду нас трима с Вергиния и Радиана обстоятелства тръгването на книгата ще се бави още седем-осем месеца. (Тя бе отпечатана точно след седем месеца – точно до ден!) Някои неща били предвидени, други дошли впоследствие. Да не се притеснявам за нищо. Тъмните енергии силно се били задействали, за да спрат делото. Всичко, което се говори за Христа, било дразнещо за тях. „Цялото мрачно войнство" се било надигнало. Според тях никой „нямал правото" да популяризира Христовата енергия. Именно защото книгата щяла да стигне до много хора, Духовните Учители ме поздравявали, че много добре съм се справил. Щял съм да премина през изпитания, да ги преодолея, всичко щяло да се подреди както трябва. Не били изпитания на вярата. (Всичко се подреди както трябва. Не бяха изпитания на вярата.)

Този разговор протече през деня.

Вечерта Духовните Учители ни спуснаха обещаните текстове, с които започва и завършва книгата.

След това пак обсъждахме варианти за заглавието и как да изглежда корицата. Корицата трябваше да бъде лице на човек, което наподобява Христовото лице. Силно светещ образ! Искаха да е лице, а не стилизиран образ. Искаха Христовото лице да заема цялата корица. И тя да свети. И задната корица също да свети. Цялата корица трябваше да излъчва светлината на Христа.

На другия ден разговорът ни с Ханс продължи. Говореше пак в множествено число. Не е възможно да възпроизведа черно на бяло твърде личните моменти, свързани включително и с онова, което рано или късно ме очакваше горе, когато ми дойде времето долу. Що се отнася до книгата, Ханс за кой ли път ми благодари „за участието в една огромна работа". Те ме обичали безкрайно много. Те ме обичали отдавна и винаги щели да ме обичат. „Ти си част от нас", каза Ханс.

И още, и още… Благослов…

Какво можех да сторя, освен да благодаря с полушепот и да преглъщам.

***

Подготвих ръкописа за печат, корицата бе готова, всичко се подреди, както и ни бе обещано, на 5 ноември получих част от отпечатаните екземпляри. На 6-и отново бяхме заедно с Ханс и Вергиния – третият пореден 6 ноември, който щеше да остане в сърцето ми.

Пак само в скоба. Покойната ми вече майка е родена на 5 ноември и имах радостта да ѝ подаря книгата в залеза на дните ѝ. Любопитното е, че десетилетия наред тя се водеше по паспорт, че е родена на 6-и. И този 6-и се бе загнездил в съзнанието ми още от най-ранна възраст. А покрай Ханс щеше да си остане и остава там завинаги.

Случиха се едни хубави слънчеви есенни дни. Бях щастлив.

Разговаряхме не само с Ханс, но и с Духовните Учители. Те казаха, че това е празник за всички тях. Интересно бе как Ханс смирено се опитваше да се отдръпне назад и участието му в създаването на романа да остане в сянка.

Заговори Учител на самия Ханс:

Ние желаем да бъде показано живото присъствие на Христос, за което е доказателство самата книга, която ние вече пуснахме чрез Вергиния и Васко. Желаем да бъде обявено на всички, които присъстват на премиерата, че Духовните Учители

съществуват. Който вярва, че е жив Христос, трябва да приеме неговите служители. Това е победа на Небесата, това е победа на вашите Духовни Учители. Вие трябва да накарате Ханс да бъде земно... привлечен. Той не иска това, той се свива, притеснява се. Ние, Белите Братя, молим да му бъде оказана необходимата чест. Защото цялата енергия е ретранслирана чрез неговото биополе. Неговото име не трябва да бъде крито. Той ти продиктува предговора, затова там е Х.

Съвършено вярно! В няколкото думи от мен отпред Ханс ми нареди името му да бъде споменато като Х.

По-късно се включи и Ханс. Милите му слова звучаха като небесно откровение:

Здравей, братко, аз съм Ханс. Доживяхме! Всичко онова, което с теб и с нея мечтахме да се случи, стана на един дъх, сякаш по вода, независимо от забавянията и уточняванията. Всичко беше сякаш сън. Често, когато спеше, ти слагах поредната матрица – като отпечатани коли, ти знаеш как става. Ти спиш, а аз пиша. Ти спиш, а аз печатам над главата ти. Толкова много неща! Тя спи и аз минавам през нея и казвам: „Включи се!" Включвам нейния двигател и прокарвам през твоя, защото ти не можеш директно да приемаш силната космическа енергия, тъй като е възможно да бъде застрашено здравето на биополето ти. Това ставаше, докато спиш. А сънят ти нима се променяше? Не. Всичко, което правехме, когато се диктуваше книгата, дори има оздравителен ефект. Помагахме ти да не се разболяваш или неразположенията ти да минават леко, докато книгата се изпращаше. Спускахме много високо енергийно поле, което по специален начин е преработено да бъде достъпно.

Знаех, знаех, че са го правили, без да разбирам съвсем добре как го правят!

Доволен съм от онова, което бе извършено. Не исках да афишираме своето присъствие. Но Духовните Братя настояват и казват, че и аз се издигам нагоре, потупват ме по рамото и казват: „Браво на теб, изпълни задачата си!" Това пожелаха те.

Ханс не мислеше обаче за себе си, а как да е полезен на нас, човеците:

Всеки един, прочел книгата, трябва да избере формата и начина да помогне на някой нещастен. Да му докаже, че Христос го има. Да му покаже в жив вариант онова, което сме искали да кажем всички ние в тази книга.

Ханс си бе позволил да даде израз на радостта си:

Радвам се, че всичко се материализира. Исках Христос да получи детски очи (на корицата) и той ги получи. Помниш ли? Исках излъчването на Христос да не е онова понякога смразяващо излъчване от иконите, въпреки че всяка една икона има своята харизма, а исках Христос да е човешки достъпен и същевременно неизказано велик. Всичко това го има там: кротост, благост, детство и изражението на мъдрост. Всичко това го има. Книгата има енергиен заряд с много висок интензитет.

И добави нещо, което в първия момент ме стъписа, за да осъзная малко по-късно, че твърденията на Ханс са напълно естествени и логични:

Който прочете открай докрай книгата и ако си зададе програма за лекуване на сериозни заболявания, те ще бъдат облекчени, а някъде и излекувани в зависимост от онова, което човекът си е „купил" с кармичните си задължения. Книгата има и лечебен ефект. Особено добре ще се повлиява при болки в гръбначната област; болки, свързани с психически отклонения и заболявания; болки, свързани с нервност и безпокойство; деца, които са нерегулируеми; деца и родители и изобщо близки, които не се разбират.

Ако се зададе програмата още от началото на четенето и книгата се прочете подробно открай докрай, тя ще извърши тази своя мисия.

Ханс отново ни предупреди да не се страхуваме от недоброжелатели, от атаки, от нищо. И да забравим за всички трудности, за тежките енергии, с които се бяхме сблъскали при създаването и издаването на книгата. Било каквото било.

Да поясня с две думи и какво означава човек „да си зададе програма”. Ханс има предвид да се настроим преди четенето, да отправим мислите си към онази помощ, която бихме били благодарни да получим откъм Небето.

***

Тримата с Вергиния и Радиана посрещахме новата 2011 година заедно. (Книгата вече бе представена в Пловдив, след две седмици бе премиерата в София.) Както винаги Ханс се включваше, когато пожелае. Рече ми следното за романа, за да ме предпази за сетен път от всякакви илюзии:

Книгата може да остане неразбрана. Хора, които са недоучили, но се смятат за интелигентни, за знаещи или пък можещи, няма да могат да я оценят напълно. Защото при тях прагматиката или пък някакви реалистични доказателства са на преден план, отколкото да разберат духовния план на книгата. А тя ще събужда много въпроси и ще дава много отговори. Тази книга обаче има и друга много голяма цел – да дава мир и спокойствие на човека.

Толкова за романа „И рече Бог”.

А сега да се върнем обратно към началото на 2009 година.

Божията помощ

И така, отново сме в средата на януари, първата ни среща за годината.

Разговорът ни започна с необичайно съобщение на Ханс. Можело да ни звучи странно, от утре по света започвал някакъв масов молебен. От Небето била дадена задача на всички позитивни сили, на всички техни, на светлите сили, представители тук долу, да извършват определени молитвени ритуали. Ханс ни молеше „утре между два и половина и три да кажете няколко думи на запалена свещ”, защото се задействала програма, която целяла възпирането или поне омекотяването на някакви много сериозни катаклизми. Молитвата трябвало да постигне „мантрическото обединяване на звук с енергия” и частичното париране на тежки енергии, които вървели в момента. За да се справи Земята с една много сериозна ситуация.

- Още отсега има задвижване на агресивни енергии – рече Ханс. – Не само в България, а и в много други страни ще започнат конфликти, сблъсъци, размирици.

Той обясни, че това са някакви цикли на задействане на сатанински енергии. И затова всички добронамерени хора получават задачата да произнесат тези молитвени слова.

Сетне той бавно, дума по дума, продиктува на Вергиния молитвата на онзи древен език, техния, небесния.

Ханс завърши и ни направи „енергиен превод” на съвършено неразбираемите за нас слова, ако изключим „Домини ностри Йези Христи”.

Молитвата имала за цел парирането на всички служители на сатаната, пратени на Земята да извършат поредния експеримент с хората. Всички светли сили призовавали Бог в негово име и с негово съдействие да се неутрализират тези тежки високочестотни енергии. Защото имало хора, които нямало да пострадат „по карма”, а щели да пострадат невинни. С оптималната сила и с харизмата на Господ щели да се молят и ангели, и хора да изчистят със своята любов и с Божията помощ тези тежки енергии на Земята. Най-важното било хуманното отношение: да се запазят невинни хора „да не страдат, да не пострадат”. Защото имало и такива, на които не им е писано в кармата да пострадат по този начин, а те биха страдали, ако не им се помогне.

Разбира се, на другия ден между два и половина и три следобед ние сторихме онова, за което бяхме призовани от нашия Учител.

Саможертвата

Читателят помни, че обещах пак да се върна на незабравимите два дни в края на февруари, когато с нас тримата разговаряха Учителят Гея и други Духовни Учители. Преди да пристъпя към разказа си за необикновената мисия на Вергиния в странство, ще приведа едно малко странно „отклонение" в беседата ни, което ще позволи по-добре да се разбере защо именно тя е била избрана за тази мисия. Вергиния неочаквано запита (плахо, на пресекулки) Учителя Гея защо тя, според нея „недостойната за техните йерархически структури", има честта Ханс да я обича, да бъде с нея.

- Смеят се – информира ни приятелката ни. – И ми казват да ви предам картината как се смеят.

Учителят Гея пак взе думата:

Хайде де, за какво говорихме? Нали обяснявахме, че всеки един човек е достоен. Ханс ти бе даден. Той пожела да те вземе, да те осинови, да те изведе, да ти покаже и да те научи, защото ти беше тук. Ще си спомниш, като се върнеш при нас. Ти беше тук. Трябваше да бъдеш обучена. Много скъпа цена плащаш и вече си плати, за да дойдеш отново при нас. Преди душата ти да се роди, взе определени решения. Поради тези причини Ханс идва да те подкрепи в тежката задача, с която душата ти се е заела. Защото понякога душите вземат малко по-големи тежести, отколкото могат да понесат. И тъй като техните щения са високоблагородни, им се праща помощник.

Така че не питай защо. Недей говори кой е достоен, кой трябва или не трябва, защо това или онова. Щом е решено да бъде там Духовният ти Учител и наставник, той просто трябва да бъде там. И за него е достойнство, за него е радост, за него е чест, че той е заедно с теб. Защото Бог обича всички.

Духовният Учител Гея продължи със слова, които бяха откровения и за трима ни:

Преди да се родиш, ти прие важни, тежки, отговорни мисии, носещи ти болка и мъка. Не казваме, че винаги беше права, когато поемаше изборите си. Ти знаеш, че поетата отговорност е поета отговорност, тя трябва да се изпълни. И раждайки се долу, но не помнейки отговорностите си, ти си задаваше хиляди въпроси – защо все на мен, защо все аз, какво причиних и какво направих… Ами, момиче, не помниш какво си си избрала и не е редно да помниш. За да извършиш делото, без да се обвиняваш в нещо, без да се разколебаваш и да се страхуваш, не бива да помниш. Затова някои неща са изчистени от човешкото съзнание.

Ние обаче помним саможертвата на дядо ти, лекарят. Не ние го извършихме, а дядо ти каза: „Нека аз! Моля ви аз да си тръгна, вместо това детенце да си отиде!" На колене ни молеше в една църква и плачеше с глас. Той измоли своята преждевременна смърт, давайки ти част от живота си. Той го пожела. Подвигът на дядо ти е голям. Един ден, когато имаш внуче, момченце, помоли да го кръстят на дядо ти, за да живее той пак, да е щастлив, да е радостен, защото той би се радвал на такова нещо. Той беше един от най-благородните хора, които сме срещали. Той е достоен да се нареди сред всички нас и да му кажем: „Благодаря ти, че те е имало!" Много велика мисия е да отидеш в храма и да заявиш: „Вземи моя живот, но то да живее." И много обмислено, с много болка, с много мъка и сълзи, този добър човек пожела да се замести неговия живот с твоя, за да живееш ти. Той поиска да ти даде сила за живот, още сила, за да оцелееш."

Мир на праха му.

Мисия в чужбина

Най-голямата победа на един ученик е да привлече тъмното към светлото

И тук, както и другаде досега, не всички небесни откровения ще се отнасят пряко към драматичната мисия на Вергиния. Няма как обаче да изведа на друго място безценния духовен опит, с който бяхме благословени, без да се изгуби ключът към разбирането на цялостната божествена картина, без да се загубят връзките, които самият живот бе завързал. От друга страна, по много и много причини е невъзможно да разкажа всичко и за мисията на Вергиния, и за резултатите от мисията ѝ в цялата им пълнота и съдбовност.

По някое време Вергиния ми съобщи, че Духовните Учители ще ми кажат нещо, което те искат да знам, но частично. Трябвало да зная, че душата ѝ е поела, преди да се роди, някакъв много важен ангажимент. Предстояла тежка рискова ситуация. Щели да я пратят на място, където щял да бъде последният ѝ изпит. Изпит на смелост, изпит доколко душата е пораснала, изпит на избора, който тя е поела и който е твърде тежък; и урок, за да знае Вергиния друг път какви избори да поема.

- Ще бъда в голям риск – въздъхна приятелката ни. – Ще ида на страшно място, където могат да загинат много хора. Звучи невероятно, звучи като филм, но всичко това вече е факт и започва да се случва. И ще продължи да се случва скоро.

Радиана била уведомена вече. (Виж ти!)

Духовните Учители ме обичали и затова ме молели душата на Вергиния да бъде подкрепена. Заплашен бил не толкова животът ѝ, колкото изпитът, който трябвало да положи.

- Не искай да знаеш повече! – настоя от тяхно име тя. – Не бива, за да не се страхуваш излишно за мен! Много е страшно там, където ще отида, много е страшно онова, което ще видя. Но много може да спечели душата ми, много могат да спечелят и много хора, които са заплашени, ако аз издържа изпита до края.

Радиана била длъжна да знае всичко и в подробности заради спецификата на духовните ѝ отношения с Вергиния в наше време и доста по-отдавна във времената назад.

- Ти си мой брат – говореше натъртено Вергиния – и трябва да знаеш за тези неща, които предстоят да се случат скоро. Те ще чакат един месец какво ще избере душата ми: дали ще потвърдя избора си горе, дали ще имам смелостта да извърша нещо, или ще променя мнението си. И дали ще се появят други обстоятелства, които ще променят живота ми.

Слушах мълчаливо.

- Ще се спуснат молитвени стихове – добави някак тържествено приятелката ни. – Радиана – едно, а ти – друго. Всеки от вас двамата ще го стори поотделно, но мислейки заедно. И те те питат: би ли се заел да подкрепиш енергийно взимането на моя изпит?

- Разбира се, че бих – отвърнах. – Независимо какво ще ми струва.

И изведнъж приятелката ни промени интонацията си и започна да говори доверително и някак уморено. Добре било да се помолим за нея, защото ставало въпрос за тежка международна структура, където би могло да се убиват хора. Трябвало да се разруши всичко това. Случвали се реални събития. Всичко щяло да ми бъде обяснено, когато изборът приключи. Не бивало да се тревожа излишно.

- Нито ще разпитвам Радиана – вметнах.

- Така е, не бива – кимна Вергиния. И очевидно препредавайки думи на Духовните Учители, заяви гласно онова, което вече подразбирахме: – Ситуацията обаче може да коства живота на много хора. Или живота на един човек, който може да спаси много хора.

И тримата бяхме наясно кой е този „един човек”.

Не е лесно да предам какво изпитвахме с жена ми. От една страна, Духовните Учители вече ни бяха „обещали", че в крайна сметка приятелката ни няма да пострада. От същата страна, помагаше и силната ни вяра, че Светлото Небе няма да прати никого на такава мисия без някаква важна и висша цел, неразбираема докрай (или изобщо) за нас. От друга страна обаче, как бихме могли да не се притесняваме за събрата си по дух и съдба, като знаехме на какви избори са способни хората тук долу в свободата си да вършат и зло.

- И да спаси най-вече душата си с това, което върши – добави съвсем вече тихо Вергиния.

Духовните Учители се намесиха, пожелаха тя да предаде посланието им.

Искаме да се помолите за две неща. Първо, тя да е желана там, където отива; да не бъде наранена там, където отива. И, второ, да се върне жива и здрава. Ние ще я пазим. Но има момент, а той е много тънък като нишка, в който, ако душата ѝ само за един момент попадне върху леда и се подхлъзне единият крак, може да се събори цялата душа. Страшно е. Има много малък момент на риск, но риск съществува. Затова искаме вие, които я обичате, да ѝ помогнете.

- Ти вече си преценила, че поемаш този риск? – уточних.

- Не, не съм решила, не съм решила, още не съм решила – отговори тутакси Вергиния. – Много е страшно, много е страшно…

Говореше бързо, малко трескаво.

- Те чакат моето решение под някаква форма. Те не казват, че ако откажа или приема, ще съм си изпуснала или взела изпита. Просто чакат.

Исках да разбера точно ситуацията с нея и попитах:

- Както беше с мене ли? Независимо дали щях да приема или не да напиша книгата, това нямаше да повлияе негативно върху отношението им към мен или върху кармата ми. Така ли?

Духовните Учители внезапно бяха решили, че могат да променят малко предварителния си замисъл спрямо мен. Вергиния отново заговори от тяхно име:

- Ще се опитат само мъничко, ей толковка, да ти отворят вратата, за да получиш малко по-голяма яснота. Става въпрос за сериозна мрежа, чрез която могат да се извършват на международно ниво поръчкови убийства. Трябва да знаеш дотук. Другото ще ти бъде разказано после.

Няма що, много ме успокои тази „малко по-голяма яснота".

Вергиния разказваше под диктовката на светлите братя как работят светлите братя. Произнасяше думите бавно, отсечено:

- Няма нищо случайно. Този избор е направен, преди да се родя. Чакало се е душата ми да достигне някаква йерархическа структура и чак тогава да се извърши действието. Когато те смятат, че съм достатъчно укрепнала, за да поема риска, но той си е риск. Може да се спасят много хора, от една страна, а, от друга страна, да спечелим за светлото душа, която ще погине в името на светлото и която е тъмна в момента.

Целият тръпнех. За мен, за когото четирилогията „Два живота" (и особено някои епизоди) бе станала неотделима част от духовния ми живот, преживяването бе невероятно, наистина фантастично в красотата, дълбочината и простотата си. Духовните Учители, разбира се, чудесно знаеха какви чувства бушуваха в сърцето ми и се обърнаха директно към мен:

Призоваваме те като неин брат да разбереш, че изборът ѝ бе твърде сложен. Не я спряхме тогава, но я попитахме. Душата ѝ беше прекалено високо и си постави прекалено големи цели. Обучавайки я през всичките тези години, ние я подготвяхме за това. Минаваше тук при нас от клас в клас. Изпита огромни страдания, за да може да понесе последния изпит. Защото най-голямата победа на един ученик е да привлече

тъмното към светлото, да обърне тъмнината в светлина. Това се отнася и за всички вас. Кога е най-щастлив дяволът? Когато той победи светлото. Кога е най-щастлив Господ? Когато направи от тъмното светло. В битката между доброто и злото трябва да победи само доброто.

Те разбирали защо я е страх от тази международна схема за убийства. През този месец дните щели да изтичат като през пясъчен часовник. „Прашинките на нейната мисъл" и решенията ѝ щели да се чакат до последната минута. В последната минута, преди да замине, тя можела да се откаже.

- Дълго ли ще останеш там? – попитах.

- Няколко дена – отвърна припряно Вергиния. – Възможно е да бъда задържана много повече. Не знам дали и как ще се върна, не знам изобщо какво ще се случи. Аз не знам най-напред дали ще отида…

- В най-добрия случай – няколко дни, така ли?

- Да, четири дни, около четири дни…

Да избързам и да кажа, че приятелката ни бе там, където я пратиха, точно четири дни.

Предполагам, че притесненията ни, меко казано, са били толкова силни, че Духовните Учители се смилиха над нас (или поне над мен, който не бях в течение на детайлите) и решиха да ми разкрият още „подробности".

По-напред обаче заговориха накратко за приятелството или по-скоро за верността към приятелите. Споменаха огромната отговорност, която приятелите носят един към друг, защото дори животът на другаря ти може да зависи от твое решение. Хората често не сме го осъзнавали. Един приятел никога не питал. Никога не изчаквал. Сега „външната форма" била такава, че приятелят има нужда от помощ, защото животът му, животът на един тъмен човек и животът на много невинни хора можели да зависят от това.

Ето тук Духовните Учители решиха да поотдръпнат завесата.

Тъмният всъщност е светъл. Това е. Той е станал тъмен насила. Но е толкова тъмен, че от него зависят много неща на международно ниво. И може да бъде обърнат до такава степен, че обръщайки се към доброто, да спре някои разрушителни процеси. Като ще плати с живота си впоследствие, но спасявайки душата си. Винаги е възможна трансформацията на една човешка душа: тя в последните мигове на живота си може да се промени – като разпнатия на кръста убиец, застанал до Христос.

Вергиния ще положи последния си изпит. От този изпит ще зависи нивото, на което оттук нататък тя ще стои в нашата йерархия. От този изпит ще зависи обръщането на нейния живот в определени насоки. Защото на когото много е дадено, от него много се иска. И който е поел отговорности, трябва да се научи да си ги изпълнява.

През цялото време приятелката ни гледаше към мен.

Пещерата

- Ще ти разкажат още нещо, за да добиеш духовна представа – рече. – В момента говори Учителят Гея. Не знам защо искат да ти го кажа. Това се е случило, преди да се родя.

Има една пещера – тъмна, влажна и страшна. В пещерата – много хора, които са убити. И един жив мъж, който седи зад входа на пещерата и протяга ръка. Срещу пещерата има път, до пътя – река. Там върви едно момиче, цялото свети. Вижда, че от пещерата се подават пръсти, а там е тъмно. То казва: „Кой е там?" А отвътре се чува тих глас: „Страх ме е от всичко онова, което направих."

- Какво си направил? – пита момичето.

- Убивах – отвръща мъжът.

- Искат да ти разкажат тази приказка – вметна Вергиния, – за да разбереш, когато се молиш за нещо, как да предаваш нагоре молитвата си. Затова ти го разправят така във формата на приказка.

Тогава тя попитала:

- Съжаляваш ли за това, което си извършил? Не те ли боли заради всичко, което си направил?

- Боли ме – отвърнал мъжът. – Искам да изляза, но не зная накъде да тръгна. Може ли да ми помогне някой?

Тогава тя подала светещите си пръсти, хванала тъмната ръка и измъкнала човека до половината. Другата половина като вакуум го теглела назад. И тя обещала да измъкне другата половина. Защото тази душа някога светела. Също като нея, когато се била родила.

Сега вече разбирах.

Последният изпит е заложен. Ще видим как ученикът се е справил с училището – живот, как се е справил с училището на висшите енергийни системи. Тя ще преживее болка, радост, падение, общуване, промяна. Ще изпита и радост, и болка, и сълзи, и гняв, недоумение. Душата ѝ ще се лута в най-различни състояния, докато вземе своите решения. Подкрепете я, защото мисията ѝ е повече от тежестта, която могат да поемат собствените ѝ плещи.

И не изпитвайте вина, ако тя не изпълни мисията си. Всеки е поел да извърви някакъв път – в повечето от случаите, преди да се роди. Вие няма да бъдете виновни за избора ѝ и за неиздържания изпит, ако той не е издържан. А ще бъдете възнаградени, ако сте помогнали изпитът да се издържи.

- Може ли наградата да бъде тя да се върне жива и здрава? – обади се жена ми, обръщайки се с тази молба към Небето.

- Почакай – отвърнаха Духовните Учители.

- Те се усмихват – съобщи Вергиния.

- Аз да се спазаря предварително – засмя се и Радиана.

Приятелката ни отново предаваше дословно думите им:

- Ще видиш филм приказка за неща действителни. В новото време изпращаме такива хора.

Това бе към Вергиния. А после към жена ми:

Помниш ли, когато президентът Обама дойде на власт. Ние казахме, че ще се спуснат съобщения за неговото съществуване, че той е син на сатаната. С идването на синовете на сатаната мисията на борбата на доброто със злото е толкова висока, че навсякъде сме пуснали групи от светли хора да защитават светли каузи. Мисията на всеки човек е много отговорна, макар и на други нива, не на високото ниво на този президент. Това е битка на доброто със злото.

Дойде и моят ред:

- Готов ли си да понесеш още малко информация?

- Да, готов съм – рекох глухо, но ясно.

Направихме така, за да се изпълни мисията ѝ, поета от нея, преди да се роди. Да срещнем единия човек от едната страна в тъмната пещера с другия човек от светлата страна, със светещата ръка. Човекът, за когото говорим, е свързан с много силна любов към тази жена, която протяга светлинната си ръка към него. Неговата душа е извършила много жестоки неща. Тя иска да бъде спасена. А мисията на Вергиния, поета преди тя да се роди, е да измъкне човека оттам, за което той ще си плати с живота – този човек.

„Там” означава международна схема за поръчкови убийства на ниво президенти, корпорации, холдинги, фирми. И един човек, който извършва всичко това, който направлява всичко това, иска да се спаси.

Изпитът е много важен, той не е енигма, не е безумно решение на една душа да направи това. Изпитът не е свързан с безумство, с безотговорност и малоумие. Отговорността дори е прекалено голяма. Поради тези причини се иска енергийната ви подкрепа. Защото само за един момент ако се подхлъзне душата ѝ, изпитвайки чувството за безпътица и безпомощност, могат да се загубят много битки.

Изведнъж се включи Ханс:

Тогава ще видиш, че приказките всъщност са истински. Че някои неща, за които само се пише и се съобщава по телевизията, имат реална структура и че много страшни неща стават по света. Представяш ли си душата на един такъв индивид, която моли от другата страна, че тя, душата, не може да спи нощем, че тя умира от сериозни болки в стомаха. Чакрата на слънчевия сплит е увредена тотално от битката със самия себе си, защото там е добрият диамант, скрит и заровен дълбоко. Този човек плаче нощем от собствената си същност. Той не иска да бъде това, което е. Можеш ли да си представиш, че той моли за помощ – не пряка! Той говори това, той иска това, той иска да започне нов живот! Той мисли как да продаде душата си, за да спре да върши зло, без да бъде физически унищожен. Той иска да бъде като всички останали хора – да има дом, семейство, деца. И да бъде щастлив.

- Това го моли в молитвите си ли? – вметнах.

- Не, директно го заявява като желание – отвърна Вергиния.

- Кому?

- Към мен.

- Аха… – промърморих, сепнат от новата за мен информация.

- Това няма да се осъществи – обясни тя. – Той ще си плати, прекалено много са греховете му, за да…

Пак властно се намеси Учителят Гея:

- Хайде стига! Пак само Бог решава!

Тук поне всичко беше от ясно по-ясно.

Учителят Гея настави към мен:

Почти всичко ти разкрихме. Почти всичко ти се изясни. Остават малко събития, които да си подредиш в пъзела. Искаме да повторим, да потретим: това не е безотговорно поета от нея мисия, не е безумно хвърляне на енергия и не е щение на човешката душа за лично щастие, защото е много ясно, че тук такова щастие е изключително трудно да оцелее. Отива се с ясната задача чрез любовта да се спаси както животът на много хора, така и да се разруши важна схема. Да, схемата ще се преструктурира след това, но много хора ще бъдат спасени и нещата, които е трябвало да се случат, няма да станат. И много време ще мине, докато тази структура се преструктурира и почне отново да действа, а ние ще сме спечелили това време.

И към всички ни:

Искаме да знаете колко много ви обичаме. Всичко е добре осъзнато и от нас, и от нея. Нищо не е свързано с безотговорността на душата или с безумието на душата. Това е най-важният изпит, държавният изпит на душата.

- Откога мислиш върху избора си? – попитах в тишината.

- От около месец – въздъхна за кой ли път Вергиния.

- Горката ти – промълвих.

Духовните Учители междувременно се бяха намесили и приятелката ни съобщи, че разрешават да ми се дадат още подробности. Заговорихме за подробностите, за които

Вергиния бе таила (според нареждания на Ханс) цял месец, а Радиана бе научила едва предишния ден.

Духовните Учители пак меко се включиха, след като ни изслушаха:

Затова когато човек прави избори – по принцип, каквито и да били те, за да се научи да свети, трябва да знае каква отговорност поема с тия избори. Бъдете внимателни какви избори правите – независимо дали преди или след като се родите. Ние не я осъждаме за нейния някогашен избор. Голямо желание за светлото имаше у нея. И смела беше. Едно малко момиче ходеше и подскачаше по пътя, когато чу, че в пещерата се шумоли и някой стенеше.

Да се завърнеш при Отца си

Някак от само себе си пак се разприказвахме тримата. Обсъждахме с неприкрито страхопочитание – ако думата е подходяща, – неведомите пътища на човешката съдба, продиктувани, предопределени в някаква степен, предварително донякъде насочени в определена посока и към определени решения, към почти неминуеми избори – въпреки или независимо от свободната ни воля тук долу. Споделяхме си как всеки момент сме на косъм от някаква драма в живота си, за която изобщо не подозираме, как с леко сърце или пък с лекомислие пристъпваме към нея – за да се озовем в центъра на ужасен циклон. Как човек поема някакъв кръст, преди да се роди, как не знае какво „споразумение е подписала душата му" в невинните си или по-скоро непорочните си светли пориви да премине в името на доброто през някакви кръгове на тежки изпитания – преди човекът да се озове в окото на земното торнадо. И какво ли им е на хората, на огромното мнозинство човеци, на които им се налага да попадат насред тези свои голготи, без да знаят защо. И какви щастливци сме ние, за които – в милостта си! – Небето открехваше вратата към истината, за да сме наясно и какво правим, и най-вече с мотивите си защо го правим.

- Учителите тук ли са още? – вметнах.

- Тук са. Те слушат целия ни разговор.

Вергиния ни предаде, че те оценяват нашата с Радиана готовност да помогнем, но не сме били задължени. И нямало да има кармични последствия, ако откажем да я подкрепим с молитвите си.

- Ние нали приехме! – възкликнах.

Да, но жена ми не била попитана пряко. Те били наясно, че ние сме готови да защитим приятелката си и че съзнателно правим избора си. Те искали обаче да кажат още нещо. Това, което ни било разказано, било пълна истина. Те искали да ни питат двамата какво мислим: дали трябва да се спасява тази душа. И дали ние с жена ми бихме се борили и за нея, не само за Вергиния. Било важно да чуят това.

- Аз живея с дълбокото вътрешно убеждение, че всяка душа, която има желание, има право да бъде спасена – заяви Радиана.

- Човек, който иска да се отърве от тъмното и да излезе на светло независимо какво е правил, докато е бил при тъмното, трябва да му се даде шанс да се измъкне от мрака – рекох аз. – Дори и да бъде с цената на неговата смърт. Дълбоко вярвам в това и то е в основата на християнството. Ако хората не си помагаме в такива случаи, когато някой иска да премине при бялото…

- Да се завърне при Отца си – помогна ми Радиана.

- Точно така, да се завърне при Отца си независимо дали ще остане тук на физически план – тогава къде ще е смисълът?... Тогава вторият том на „Два живота" не би трябвало да бъде написан… Няма усилие, няма помощ, която да не си заслужава, когато човек иска да спаси душата си.

Духовните Учители ни изслушаха и заявиха, че сега ще разголват душата на Вергиния пред нас с нейно разрешение и по тяхно желание. Тя заставала пред нас така, както „енергийната майка я е родила”.

Оттук нататък разговорът премина в обсъждане на човека, на когото тя трябваше да помогне сега според собствения си избор, който бе направила в миналото и за който избор тя научи току-що, у нас и пред нас, в процеса на сеанса ни с Духовните Учители и Ханс.

Като вметка ми се ще да напомня, че всичко, което тук описвам, ние преживяхме в същия ден, когато Духовните Учители и най-вече Учителят Гея ми дариха куража и ми дадоха насоките за написването на романа „И рече Бог”. А предишният ден ни се бяха представили, Вергиния ги бе нарисувала.

И тъй, узнах и аз каквото ми се полагаше за безрадостния живот на младия мъж, за пътя му към ада и в ада. Видях снимката му – вече насред ада. Ех, де да можех да разкажа детайлите!...

Уточнихме, че и самата Вергиния не е наясно какво точно ще прави при него, не е наясно за самата „процедура” на срещата им. Просто трябвало да му се помогне да направи окончателния си избор – от тъмното към светлото. Как? С присъствие. И чрез любовта у този човек, която любов – само от негова страна – Небето бе преценило, че трябва „да използва”, за да го върне при светлината. И за да изпълни Вергиния обета си от едно време.

След дългия ни и уж само „земен” разговор Духовните Учители пак ни предупредиха, че пренасищането на енергийните канали и съответното „наелектризиране на човешките системи” действало зле върху нас, което ние сме знаели вече. Молеха ни, като приключим с всичко, всеки да иде в стаята си и да почива. И да се проветри веднага.

Отворихме прозорците, а след малко Вергиния пак пишеше послание, този път от Ханс:

Анализирайте дребните детайли – те говорят много. Видимата страна на нещата невинаги отговаря на невидимия свят на дадена личност. Протягането на ръка в тъмното – помни това! Не забравяй задачата, решавай в рамките на двадесет и четири дни.

Пътят на еволюцията на един човек, и на най-ниско падналия, преминава през такива жестоки камъни, за да се качи по-високо! Не гледайте външната страна на нещата, не слушайте думите; гледайте жестовете, детайлите, желанията, пътищата, дребните неща – те говорят. Едрите са видими, чуваеми, разбираеми според обстоятелствата. Бъдете внимателни, никога никого не съдете твърде прибързано.

А нататък светлият ни приятел се обръщаше само към Вергиния:

Не пропускай най-важния детайл, детайла на вярата в доброто, в онова, което сме ти казали, в хората, които те обичат, и в задълженията, които си избрала. Анализирай, мисли, направи си изводи. Запиши си в една тетрадка мислите, чувствата. Те сами ще ти отговорят на въпросите. Сега ти показвам как да вземеш колоквиума си. Отиваш там, където другите не отиват. Отиваш там, откъдето другите не излизат. Отиваш там, където другите пробиват път със собствените си грешки. Знаеш за какво отиваш и как ще се върнеш оттам. И какво ще си постигнала, какво ще си завоювала. А дали кракът ти ще стъпи там, където трябва да стъпва, ще решиш само ти, защото битката е твоя и всичко е твое, и оценката е твоя.

Свободният избор – винаги и във всичко!

Всеки ден трябва да мислиш. Няма време за излишни чувства. Не се страхувай от себе си във физически план, страхувай се от себе си душевно. Мирът в един човек настъпва само тогава, когато разбере, че единствено взетото решение от самия него, след като анализира всички обстоятелства, го кара да се чувства ведър, спокоен и изпълнил задълженията си.

Ще ти подскажем как да вземеш колоквиума.

Ставаше все по-интересно. Вергиния говореше все по-тихо, почти шепнеше, а пишеше все по-бързо:

Задай си три въпроса:

Кое те кара да се чувстваш щастлива?

Какво искаш да направиш от живота си?

Вярваш ли в това, което сме те учили, и имаш ли силата да извършиш неща, които другите не могат?

Трудна задача. Задача с огромно значение. Задача не за всеки. Тринайсет години интензивно обучение! Толкова изстрада! Не са малко време за университета на живота.

Заровете са хвърлени. Първата цифра е четворка. Трябваш да изкараш шестица. Нали?

Толкова ни се искаше с Радиана да помогнем с нещо на сестра ни, но не можехме, не можехме. Тя едва-едва мълвеше, сякаш повече на себе си, а Ханс изрично ми нареди да записвам всичко:

Колоквиумът ти се състои от пет нива:

Анализи;

Чувства;

Дребни детайли, които трябва да се гледат и анализират;

Силата можеш ли да извършиш това;

Вярата способна ли си да го направиш.

Двата последни въпроса имат близкозначни отговори, но имат една съществена разлика: употребата на собствената ти сила, силата на духовното.

Изобщо не се чуди на това, което ти е дадено. Изобщо не се чуди на пътя, който си приела. Тази година ще е една от най-важните в живота ти. Не се страхувай от себе си, всичко ще завърши добре.

Същия ден бях подарил на Вергиния нов бележник.

В тефтера, който ти даде Васко, там пиши. Седни, пиши, анализирай. Почни от първия въпрос, задай си въпроса какво чувстваш, какво мислиш, от какво те е страх. Това, от което те е страх – изгори го! Откъсни листа, сложи го в бяла чиния, отгоре малко тамян, изгори го и го пръсни в пространството – ей-така, символично. Другото го остави, мисли, анализирай – имаш още малко време. Решението може да бъде взето много по-рано, отколкото сме ти дали срок, но не по-късно, отколкото сме ти го поставили.

И – внимание:

Отговори си на важен въпрос: спасявайки много хора и постигайки определена победа – измъкването на една душа от тъмното, на какъв кантар ще сложиш страховете, чувствата, дилемите ти, моралните ти норми и вижданията ти за света. Кантарът и от двете страни е еднакво тежък. Защото някои от тъмните души са избрали да бъдат такива. Те могат да бъдат застрашени и имат заради какво да бъдат застрашени; и от другата страна – твоите тежести, твоите виждания, твоето училище, всичко, на което сме те обучавали, смелостта ти. И винаги да знаеш, че няма случайности. Нищо в живота не се случва без определена закономерност: както е при смяната на сезоните, всичко в природата е закономерно. Същото е със случайностите – вие ги наричате така.

Посланието на Ханс привършваше:

Така че си обмисли задачата. Нито ти подсказваме напълно, нито ти даваме отговорите. И двата ще имат еднаква тежест. Зависи какво слагаш на теглилката си…

За теб това е времето на пробуждането. Душата ти е важна. Всички обстоятелства около теб целят да те накарат да възстановиш равновесието си, да възстановиш важни енергийни системи, досега закърнели, за да можеш да продължиш да живееш като човек,

защото досега живя като ученик. И за да можеш да поискаш от Висшите Духовни Водачи плаща, с който да се загърнеш и да застанеш ниско пред тях, да имаш честта да бъдеш ниско до нозете им. Това е изпитът ти. Изпитът на природата.

Това беше за онзи магически ден.

А ни предстоеше още много.

Канонът е за онези, които не могат да изберат правилния път

Съвсем в края на март Вергиния пристигна в София, за да отлети в чужбина. Нямахме много време заради програмата ѝ, затова Ханс директно започна да ѝ диктува. Макар че бе сам, ангелът отново говореше от името на Духовните Учители.

Скъпи братя и сестри, отправяме се на важна пилотна мисия, която ще даде началото на много благотворителни акции оттук нататък в името на спасяване на души. Може да ви се стори странно, може да ви се стори дори ненормално, може да ви се стори не по пътя или не по правилата. Но сатаната не действа по правила, не можем и ние да действаме по общите правила на канона. Канонът е за онези, които не могат да изберат правилния път.

Към момента, в който сега пиша тази книга, минаха седем години. Оттогава до днес никога не съм забравял последното изречение на Ханс.

Вергиния, здравей, дъще. Знаеш какво те очаква. Очаква те бурна битка с човек, който разбира от злото толкова, колкото от доброто. Кантарът му е еднакъв и за двете неща. Целта е да го върнем там, откъдето е тръгнал, да го поставим на мястото, на което е бил някога, когато се е родил. Защо е цѐнен ли? (Вергиния вметна за нас двамата с Радиана, че го е попитала мислено: „Защо е ценен?”) Нима не разбираш? Колкото по-зъл е човек, толкова по-ценен е да го върнем към извора, откъдето е дошъл. (Питам го: „Защо тогава в него доброто и злото е еднакво?”, информира ни Вергиния след пауза.) Защото ти не знаеш как се гърчи нощем, не знаеш какво сънува, какво иска, не знаеш колко тежко му става пребиваването всеки един ден в лоното на злото. Който ни е призовал да му помогнем, ние му пращаме пратеници. Което – много добре знаеш – е твоят изпит. Изпит по право, правото, на което ние те обучавахме с години. Мисията ти е много трудна. Свързана е с няколко неща, от които много се страхуваш и изключително много се притесняваш, но ще видиш в крайна сметка, че платното е бяло, че можеш да стъпиш спокойно по розите, само ще внимаваш да не е останал тук-там някакъв бодил. Не искаме да се страхуваш от онова, от което се плашиш, защото ще бъдем с теб през цялото време, както и твоите приятели.

Неочаквано Ханс се обърна и към трима ни:

Така че слушайте сега добре. Възлагаме ви изключително важна мисия. Толкова е важна нейната мисия, колкото вие не можете дори напълно да асимилирате нещата. Става въпрос за международен сериозен трафик на много неща плюс изпълняване на поръчкови убийства. Знаете това. Ще се прекъсне една много жестока линия и ние сме длъжни да ви уведомим за рисковете, които тя поема, но не можем да ги наречем абсолютни рискове, защото има безкрайно много защита около нея. Всъщност сатаната знае вече за нея отдавна, уведомени са дори за идването ѝ, но не от човека, при когото отива. Много неща се знаят и се наблюдават как ще се развият. Обвърже ли се този човек сериозно с нейното присъствие, ще стане изключително опасен за тях.

И пак само към Вергиния:

Ако ти успееш да промениш съдбата на този човек, а имаш изключително рохка почва за това, ти можеш косвено да промениш и своята съдба в положителна посока. Ще внимаваш къде ще стъпваш, ще внимаваш какво говориш и ще внимаваш да не се убодеш на падналите тук-там бодили, защото краката много ще започнат да те болят.

Затова гледай в краката си, когато вършиш по бялото платно с розите, а не гледай напред. Чак когато разбереш, че дадената личност е тръгнала по достоен път и направила достоен избор, тогава ще ти кажем какво да правиш оттук нататък със себе си, с живота си, с бъдещето си и с всичко хубаво, което ти предстои.

А тук вече към нас двамата с жена ми:

Обръщаме се към вас с огромна надежда. Животът на тази жена възвива в правилната посока. Надяваме се да върви и тя в правилната посока и да вземе изпита с „отличен" така, както сме се радвали на добрите ѝ оценки във времето.

Милата Вергиния пишеше, въздишаше, пишеше, охкаше, пишеше и едновременно говореше.

Нещата не зависят единствено от нея. Ние сме си дали сметка, че сатаната е уведомен за нея, както ви казахме по-рано. Ще има атаки срещу нея. Ще има вопли и стонове, виене на кучета, внасяне на отрицателни енергии. Но вие не бива да се страхувате от това. Ако сте в пълната кондиция за молитва, знайте, тогава с нея нищо лошо не може да се случи. Молитвата трябва да се изпълнява с изключително чувство за отговорност, което вие притежавате, и с изключително чувство за тайнство.

Пауза. Вергиния дълбоко поема дъх.

Сега започваме да диктуваме молитвата. Молитвата ще се изговаря на чист български език и българското звучене ще има за цел да внесе в аурата на този човек достатъчно много положителна енергия и съответно достатъчно много положителна енергия за нейната защита. Защо искаме вашето човешко съдействие ли? Всяка една любов, която е отправена към Вергиния, е мощен щит.

Нова дълга пауза, след която приятелката ни записа и произнасяше дума по дума дългата молитва, която бе наречена „Молитвено произношение". Господи, каква ли огромна, колко мощна светла енергия бе преминавала през несъвършеното земно тяло на приятелката ни!

Ханс допълни някои неща за онзи човек. Те не можели по друг начин да го подтикнат да промени живота си и затова я пращали. Никой нямало да се занимава с него, ако от него не произтичали хиляди други източници на зло, на грехове, неприятности. Веднъж бил изживял силна любов, но всичко свършило зле. Любовта го била променила за кратко. Сега бил вторият му шанс. И последен. А той всъщност не бил роден с такава насоченост към мрака. Бил помагал със средства на две деца инвалиди.

Ханс се върна към молитвата:

Молитвата да се казва на глас. Да се казва с чисто сърце, изчистена от всякакви тежки мисли, със силата на любовта, която храните към Вергиния, със силата на разбирането към един болен човек и със силата на разбирането колко нещастни души бихте могли да спасите. Той ще заплати това с тялото си, а душата му ще живее.

И тук Ханс се засмя, както ни предаде Вергиния, за да последва неочаквана реплика:

- О, не се знае! В зависимост от степента на промяната у този човек може и други решения да вземем с братята ми.

Изборите на душите

След това Ханс отиде някъде по делата си, върна се малко по-късно и веднага се включи в разговора ни с важно послание за работата на душите ни във времето:

Вероятно често се питате за изборите на душите си. Душата ви трябва да взема много отговорно решенията си. Душата ви, обещае ли нещо, вземе ли решение, то преминава във времето и пространството. Без дори и да помните, решенията на душата

ви са записани в матрицата на живота ви. Когато вземеш решение, преди да се родиш наново, то следва да се изпълнява. Хубавото тук е – в случая с Вергиния, че целта е благородна. Защото се взимат и решения, които преминават във времето и целта им никак не е благородна. Разказахме ви една история какво се е случило, преди тя да се роди. Тази история преминава във времето, за да се извърши сега обещаното – протегнатата ръка. Но има и лоши цели, лоши мисии, когато се подава ръка за лоши неща. Те също могат да преминат във времето. Много е важно душата какво избира и ние даваме тя да извърши нещо лошо, за да се погуби; или пък да се въздигне – всичко зависи от избора на душата, обещала да извърши нещо във времето. Тя може да се откаже по някакъв начин от избора си в самия си текущ живот. Ако преди да се родиш наново, вземеш решение толкова много да мразиш, да убиеш и да отмъстиш, ще ти се даде такава възможност в този живот, но ще ти се дадат и другите необходими условия – родители, приятели, които могат да ти кажат: „Спри се! Дай да те възпитаме по друг начин! Защо трябва да бъдеш лош?" И в твоята душа настъпват битки, ти имаш шанс да не изпълниш обещаното, преди да се родиш. Тук мисията обаче съвпада с благородство, съвпада с чувства, съвпада с карма. И поради тази причина, че тук са заплетени и кармични отношения, става невъзможно мисията да не се осъществи. Най-голямата сила в този случай е да се възпроизведе милост и любов. Ние предизвикваме у него да се възпроизведе човешката любов, а у Вергиния да се възпроизведе Любовта на Бога. Любовта към самия човек, не към мъжа. Любовта към мъжа е преходна, днес може да я има, утре – не. Ти възпроизвеждаш Любовта на Бога и към човека, и към други хора, които утре може невинно да пострадат. Този човек страда заради това, което е причинил. Фактът, че той страда, за нас е признак за възможност да се промени.

Слушах тогава, слушам и сега записите и си мисля каква милост и какво невероятно щастие е, че Ханс присъства в живота ни. И каква огромна отговорност.

Колкото по жестока е една душа, колкото по-лоша е една душа, колкото по-тежки неща е вършела, само сигналът, че тя съжалява, че иска да се промени – и тя се превръща в цел на ангелите. Нейната заявка ни трябва: „Аз не мога да върша повече това, което съм вършила!" Болките, ударите, страданията на човека – това не бива да буди у вас съжаление, защото душата е имала и има избори. Но фактът е, че той желае да приключи с всичко дотук и да стане друг човек. Щом желае да стане друг човек, това е достатъчен сигнал за ангелите да му пратим помощ – каквато трябва и колкото му трябва. Сега залагаме, после ще чакаме резултатите. Те ще дойдат малко по-късно. Сега ние само залагаме. И то ако душата му приеме помощта ни. Важното е посланието да бъде занесено.

Ти, дъще, също имаш нужда от този човек – поради кармата, поради избора ти и поради нещо, което трябва да ти се покаже и за твоя живот. Ти сама ще разбереш какво е и ще си вземеш поука от мисията си. Цялата тази мисия ще е най-необикновеното нещо в живота ти и ще го помниш, докато си жива. Защото това не е необмислен акт, а дълго тъкано във времето събитие. Ние сме го предвидили и съответно не сме ти го казвали, защото никой ни би го приел, осъзнал, никой не би го допуснал, преди този човек да призове доброто.

Преди да изпратим Вергиния в странство, нека спомена, че в същите ония дни четях за пореден път Тома Кемпийски, „Подражание на Христа". Тази мъдра книга много ми помагаше да осмислям всичките изумителни „чудеса", които преживявах през последните само четири месеца от декември 2008 насам. И да намирам мир в себе си.

Отчетът: Любовта, която Бог дава на всички – от убийците до светците

На петия ден след нашата така драматична последна среща ние отново бяхме заедно в България, у дома. Изразявахме радостта си, разказвахме си взаимно насъбралата се грамада от житейски изпитания: Вергиния за преживяванията си; ние с Радиана за нашите си тревоги и безпокойства. Не е нужно да обяснявам, че ние нямахме нито телефонна връзка, нито контакт чрез интернет – нищо, пълна неизвестност. Именно това най-много ни тормозеше. Единственото, което можехме да правим за приятелката ни в тази ситуация, бе да се молим сутрин и вечер Бог и Духовните Учители да я пазят. Което те и сториха.

Още не знаехме, че ни предстоят поредните няколко дни заедно, през които отново щяхме да чуем невероятни послания от Висшия Енергиен Съвет: наставления и поуки, които щяха да играят огромна роля в живота ни по-нататък.

Каквото е позволено, ще разкажа, и то не за премеждията на Вергиния, а за онова, което ни споделиха отгоре. Впрочем там, в техните слова, се съдържат достатъчно отправки и за преживелиците на приятелката ни. И отново за кой ли път да направя уговорката, че ако на места не изчиствам добри думи за Радиана и моя милост, върша го, за да покажа колко щедри са на похвали отгоре, когато сторим дори и съвсем малко в името на доброто и светлината. Та ние само се молехме!

Е, ясно е, че Ханс влезе във връзка с нас и започна неговия „отчет" за мисията на Вергиния, сиреч неговото мнение как тя се е справила. Тук за първи и последен път пиша отчет с кавички – това бе думата, която използваха през цялото време Духовните Учители. Ханс говореше уж от свое име, но отново все в множествено число. Предупреди ни, че ще има кратки прекъсвания в информацията; ние пък използвахме малките паузи, за да обсъждаме току-що чутото от него.

Бях струпал пред Вергиния обичайни куп хартия и тя пишеше и криволичеше с химикалката по листовете – бързо, лист след лист, с оня едрия „почерк".

- Дъще, ти видя ли ада?

- Да.

- И разбра ли, че в ада не се влиза само с добри намерения, каквато поговорка вие имате?

- Да.

- Ти издържа изпита с пет и половина. И ще ти кажем какво се крие зад половинката, която не ти достигна до шестица. Да, добро постижение.

Последва извънредно важна новина за всички ни:

Този човек днес, в дванадесет и половина на обед, е заявил (да отбележа: за нас тримата така и си остана неизвестно кому и къде го е заявил), че спира да изпълнява преки „бойни" поръчки. И че оставя на друг човек да взима парите и да изпълнява поръчките. Но не е само заради теб, не! Не си мисли, че е само заради тебе. Решението му е и заради кошмарите му нощем. Това е едно обмислено негово поведение, което ти подтикна.

Ханс прекъсна връзката. Почакахме да продължи.

Не си задължена абсолютно по никакъв начин с този човек и на този човек. Половинката до шестицата ти е заради това, че не биваше и не бива да бъдеш ангажирана, задето подаде наша информация към него, а той стовари върху теб собствената си безпътица. Той се опита да прехвърли своята отговорност върху теб, да не ти предостави свободна воля. А ти започна да се чувстваш угрижена, да се страхуваш и да мислиш, че си отговорна, защото той внуши у теб чувството за вина. Да, той често го прави с хората. Дъще, всеки сам избира пътя си, преди да се роди. Ти също, той също. Сам ще се справи. Ти трябва да разбереш, че изпълняваш мисия с крила, мисия дълбоковечна, мисия, която е с изключително висок ранг. Тази една втора трябва да стане „отличен", като се освободиш от чувството, че си длъжна да проявиш някаква

преданост към един човек, който сам е решил да бъде такъв, какъвто е. По тази едва втора трябва да работиш и ние ще бъдем радостни и щастливи да ти пишем малко по-късно „отличен”.

Ние даже очаквахме да се справиш доста по-зле, отколкото в момента вървят нещата, тъй като при теб емоцията е на първо място. И ти „възпроизведе” нееднократно емоции. И затова очаквахме на изпита да изкараш четворка, и то „с релси”. Защото познаваме психиката ти добре, познаваме характера ти добре, познаваме душата ти добре. Тя е нежна, тя се носи като музика и тази музика може „да подскача” на най-различни нива – от това се опасявахме много.

Дъще, ти постигна това, което никой от нас не очакваше да се случи толкова бързо и веднага. Ти представяш ли си да идеш и да заявиш на „високото пространство” от най-низшите и най-гнусните хора: „Моля, аз засега не изпълнявам и не желая да изпълнявам подобен род поръчки. Това възлагам на свой сътрудник, когото лично ще следя. За момента имам други приоритети и на този етап отлагам участието си.”

Трябваше да видиш как го погледнаха онези, които досега му плащаха доста големи авоари, за които ти дори и не подозираш. А той е изключително стиснат човек. И за малкото, за дреболиите е скръндза.

Вергиния се засмя, потвърди. Самата дума, използвана от Ханс, ни поразвесели и нас с Радиана. Ханс обаче нямаше време за отдих и даде най-отговорни и доста тежки за изпълнение напътствия, да не кажа нареждания, на приятелката ни.

- Имаш да изпълниш още една последна мисия, за да „запълниш” тази една втора...

Не, никак нямаше да ѝ е лесно на Вергиния още доста време, макар че щеше да е тук при нас, в България.

Ханс приключи с указанията си как тя да стигне до „отличен” и отново заговори към трима ти, въпреки че се обръщаше само към нея:

Знаеш ли ти какво е за човек, който дълги години е правил и изпълнявал под диктовка едно и също, без да му мигне окото, да каже и да заяви днес, че засега няма да изпълнява поръчките им! Всички го погледнаха странно и тъй като често бе ходил там пиян, те помислиха, че той е под въздействието на алкохола. Не и дрога. (Той не употребява наркотици, вметна тихо към нас Вергиния.) Знаеш ли ти какво представляваш за този човек? Той се страхува от тебе! Не, не онзи страх, който предполагаш. Страх го е онова, което е сложил под похлупака, да не увехне! Страх го е, че може да изчезне! Защото абсолютно никой, мислещ разумно, не би се захванал да кове бъдеще с този човек, с такъв човек като него. Той знае това. Страх го е да не изгуби харизмата, пътя, посоката. Знаеш ли, че той се е замислил за Бог? Знаеш ли защо изведнъж влезе в църквата? Аз го изтиках с ритник!

Ханс и неговите благословени ритници!

Тук ще направя изключение и накратко ще разкажа само този епизод от току-що отминалите преживелици на Вергиния – за ритника. Не ми дава сърце тази вълшебна магия да остане да радва единствено тесния ни приятелски кръг.

Магията се случва към края на пребиваването ѝ там. Онзи човек я кани на разходка из града. Движат се с охрана, някакви руснаци вървят след тях. Тогава е и историята с парфюма, който тя отказва и за който ще стане дума малко по-долу. Стигат до някакъв католически храм.

- Искам да вляза – заявява Вергиния. – Искам да им видя храмовете и ми се ще да се помоля.

Най-логичното е да му предложи:

- Хайде да влезем заедно!

- Глупости! – възкликва мъжът. – Ти добре ли си? Аз колкото майки съм разплакал – и да отида да погледна Господ в лицето! Как ще вляза в храма, той ще се срути над главата ми!

И отсича:

- Няма да влизам, ще те чакам отвън.

Вергиния приема неговото решение. Щом така е преценил, нека я чака отвън. Обяснява му обаче, че Господ е навсякъде и е без значение дали този човек ще влезе в храма или не. Но ако той се разкайва и иска да направи някаква промяна в себе си, не е важно къде ще влезе. Важното е да вярва.

- Срам ме е – казва той.

Човекът добре си дава сметка какво е вършил и въпреки увещанията не пожелава да влезе.

Тя пристъпва в храма. Целият храм – в бяло. Изключителна чистота. Статуите на Христа и Богородица. Хладно, „снежнобял хлад", казва приятелката ни. Вътре раздават на бедни хора храна в кутии. Прелитат гълъби – между хората, горе над хората. Тя се моли права, затворила очи.

И тук се случва поредната вдъхновяваща магия. По едно време Вергиния чува плясъци на криле, чува пърхането на много криле. Обръща се. Човекът е влязъл, стои зад гърба ѝ, а гълъбите са накацали по ръцете, по раменете, по главата му. Някой би помислил, че носи хляб, затова, но той не е носел хляб.

- Ама ти как се реши? – пита го защисаната Вергиния.

- Сякаш някой ме изрита да вляза – отвръща мъжът. – Спънах се, докато влизах.

И започва нервно да се смее, както се е вцепенил, накачулен от гълъбите.

- Погледни ги! Погледни ги!

- Това не е ли някакъв Божи знак, че Бог ти прощава и иска ти да се промениш! – шепти развълнувано Вергиния.

- Сигурно е така… – продумва той.

Човекът не може да повярва какво му се случва, разплаква си.

- Той знае, че аз съжалявам за всичко – добавя в тишината на храма.

Да добавя и аз нещо. Ханс неведнъж ни е наставлявал да помним, че Бог не дели хората на праведни и грешници, както ние грубо и примитивно го правим; че когато човек искрено се разкае, дори да е за някаква част от погрешките в живота си, да не говорим за смъртните си грехове, Бог го приветства и го приласкава; че Бог не се отрича от никого, който се е разкаял; че за човека винаги има възможност за духовно прераждане даже ако околните ти смятат, че всички шансове са изгубени, че всички влакове са изпуснати. Затова, разкаеш ли се искрено, гълъбите чуват зова на душата ти, усещат те и кацат по теб.

Вергиния вметва в разказа си как мъжът издържал сираче без баща, момиченце с много бедна майка. Отделно издържал брат си в комуна за наркозависими. Постоянно помагал на някого. Успокоявал си съвестта.

Предали му своята благословия, предали така необходимия му кураж, гълъбите отлитат. Двамата си тръгват.

Оттогава той почва да мисли как да продаде бизнеса си, за да се измъкне оттам, от ада. Обмисля вече големи промени – не само говори за тях, а и практически начева да планира оттеглянето си от престъпния бизнес.

Това е всичко за ритника. И само да добавя още нещо въодушевяващо красиво, вече от София. Слушам записа от онзи далечен ден в началото на април 2009. В момента, в който Ханс произнася небесната дума „ритник", камбаните на близката до нас катедрала започват да бият. Това не го помнех. И на записа се чуват ясно, звънко, весело.

Та така.

- Ние му се показахме чрез тебе, искахме да му дадем шанс – рече Ханс след малко. – И сега той ще мисли. – И продължи с отчета си: – Ние изключително много се радваме, че ти отказа абсолютно всички, дори и най-дребните материални предложения. Да знаеш, през цялото време и до последния момент на твоето тръгване ти бе анализирана от него.

Вергиния ни обясни набързо как са обикаляли магазини, как е гледала витрините и щандовете, но не е пожелала нищо. Последва разтърсваща информация.

- Ако би приела дори само скъпия парфюм, който той настояваше да ти подари, щеше да провалиш цялата си мисия – заяви сурово Ханс. – И ние щяхме да бъдем безкрайно разочаровани от теб, защото ти казахме оттам да не взимаш нищо. Ако би приела дори само парфюма – макар и скъп парфюм, но най-обикновен, подаряван на хиляди жени и за обикновени празници, – нивото ти падаше с десет стъпки надолу. Тук щеше да се получи първата малка зависимост, а така се стига до други – по-големи.

- И без това предупреждение щях да откажа – рече приятелката ни.

Ханс сякаш не я чу, но я бе чул, разбира се.

- Ако би приела дори и най-малкото му предложение, ти падаше до такава степен в краката на този човек, че оттук нататък отношението му към теб нямаше изключително много да се различава от отношението му към жените, с които той работи.

Сурово, сурово, много сурово. И толкова логично, толкова справедливо в простичката си яснота.

Сеансът ни с Ханс – оказа се – бе към своя край.

- Трябва да прекратим изписването на информационното поле – съобщи ни той.

Бяхме свикнали вече. На раздяла Ханс продиктува на Вергиния:

Възрадвани сме и приятно изненадани от поведението ти дотук. Изключително много сме благодарни на хората, седящи тук, безкрайно любящи и търпеливи, които също са включени в тази мисия. Да им благодарим и да им кажем, че свършиха чудесна работа, защото щеше да се получи така, че на няколко пъти тя щеше да бъгне равновесието си, както беше тръгнала. Няколко пъти овладявахме силната ярост на този човек. Бе възможно да бъде ударена, наранена, не толкова физически, а психически уязвена. Това щеше да събори всичко останало в живота ѝ, щеше да седи сама, отчаяна, обиждана, без да знае какво да прави. През цялото време тя имаше силата, която ѝ се полагаше – от вас и от нас, силата на любовта. Всичко завърши по предназначение. Ще ви бъдем безкрайно благодарни, ако приемете, че всичко, което извършихте, е достойно.

Ще си позволя да повторя, ако читателят случайно не е обърнал достатъчно внимание. Духовният Учител Ханс казва, че земният човек Вергиния е имала силата на любовта най-напред от нас двамата с жена ми, също земни човеци, а чак сетне от тях, от Духовните Учители. След което ни заявява, че те, Духовните Учители, ще са благодарни, ако ние с Радиана, земните човеци, приемем, че сме свършили нещо достойно.

Може и някому да се стори невероятно, ала Ханс говореше съвършено сериозно и дори малко официално някак. Във всички случаи в топлите му слова липсваше милата му закачливост, с която толкова често разреждаше или омекотяваше посланията си, за да ги възприемаме по-спокойно и по-безболезнено.

Колко ли още хилядолетия трябва да изживее човечеството на тая планета, за да се научи поне малко на автентичното смирение, на което постоянно ни учи Небето…

Поглеждам в дневника си. Споменах по-горе, че докато Вергиния беше на мисия в странство, захванах пак да чета великия роман на Чабуа Амираджиби „Дата Туташхиа” – една от моите настолни книги и учебници по различни житейски предмети, да не кажа по-точното дисциплини. Преди да заспя вечерта след разговора ни с Ханс, пак съм чел „Дата”. А на другия ден, без да подозираме, ни очакваше незабравима среща с Духовните Учители от Висшия Енергиен Съвет.

Бе неделя. Дамите отидоха на разходка из града, моя милост – също, но из Борисовата градина. Пролет, зеленина, красота.

Късно надвечер бяхме предупредени от Ханс, че към нас се обръщат Духовни Учители от много висок ранг. Ще възпроизведа почти дословно всичко, за което ми е позволено да дам публичност.

Срещата ни започна с обичайния сърдечен поздрав на Духовните Учители към трима ни.

Здравейте, души непреходни! Здравейте, братя по оръжие! Здравейте, добри ученици! Здравейте, вярващи! Здравейте, нашето утре? Здравейте, синове и дъщери!

Ех, с какъв хем задушевен, хем тържествен глас предаваше приятелката ни тяхната топла прекрасна енергия, изразена в топли прекрасни български думи!

Говори ви Висшият Енергиен Съвет, свързан със Земята и отговарящ за нея. Защото има друг Висш Енергиен Съвет, който е в пряка връзка със Създателя – Висш Космичен Съвет, който отговаря за делата космични. И има Висш Духовен Съвет, който отговаря за делата духовни. Всички тези Съвети имат една обща цел: да провеждат Божията воля и енергия, така че целта да бъде ясно разбрана, правилно поставена и достатъчно достъпна за онези, към които е отправена. Общата ни цел е благосъстоянието на душите и енергиите, свързани със Земята, духовността и Космоса.

Искаме да ви дадем отчет за свършената от вас работа, защото вие силно желаехте това. Ханс даде своето виждане, Ханс предаде своята диктовка на собственото си мнение и на мнението на част от нас, но не сте получили пълния доклад за вашите дела и пълното обяснение на онова, което сте свършили.

Свърши ли се дадена работа – трябва да се даде отчет. В момента говори Висшият Енергиен Съвет и иска писмено да се отрази какво сте свършили, какви са предвижданията и очакванията ни. Ще има още задачи за изпълнение от вас, ако душата ви прецени, че може да поеме определен товар.”

Неочаквано отчетът на Висшия Енергиен Съвет започна с благодарност към нас с жена ми заради „вярата въпреки колебанията и страха, който е естествен”, както и за „всичко, което извършихте, без да допуснете корените на злото да разклатят вашата мисия”.

- Трябва ми въздух! – изпъшка клетата Вергиния. – Започва огромно насищане на енергия!

Станахме бързо да проветрим.

„Обичаме ви и ви благославяме” – продължиха след паузата Висшите Духовни Учители. И ни обясниха още веднъж за какво и как можем да молим Небето лично за нас и семейството ни, сякаш подтиквайки ни да го правим по-често.

Сетне започнаха да диктуват самия „отчет на Висшия Енергиен Съвет за дадената мисия”, както те се изразиха. Запознаха ни с надземното си възрение (с оценки до десети и стотни!) за промяната на личността „у този човек”, почти равна на постигнатата промяна в емоциите на този „Божи син, превърнал се в див ангел”. Когато те споделиха очакванията си (отново с оценка!), Вергиния ги попита:

- Не е ли много смело да се очаква това?

- Ти не определяш това! – отвърнаха твърдо отгоре.

И продължиха с посланието си, тоест с отчета:

Той е доказателство как средата формира хората. Ако той успее да достигне пункта, очакван от нас – 7.3, ние ще си върнем старата личност и ще спечелим победата такава, каквато никой не я е очаквал. Дори и Бог не се надяваше на това! В рамките на една седмица до десет дни той ще вземе важно решение за своя живот. Ще го вземе, ако успее да не го повлекат двата диви дяволски ангела, които ще застанат до него веднага след като той ще трябва да вземе окончателното си решение за промяна, и устои. През

този период ти забраняваме всякакви енергийни, реактивни, агресивни реакции спрямо него – независимо какво ще ти се показва, какво той ще ти казва и пише. Единственото, което ще искаме да възпроизведеш, защото у теб го има в изначална топла форма, е да му отдадеш всеобщата вселенска любов и своето човешко чувство към него. Да изразяваш любов, доброта и положителна енергия. Да бъде съветван от теб за прекратяване на всякаква агресия в душата му независимо под каква форма е дошла. За да може решението да бъде взето без намесата на двата черни ангела, които ще застанат до него и ще кажат: „Ти луд ли си бе?”

После ще обвинят теб, защото за теб се знае, и ще се опитат да ти причинят вреда, но ти не се страхувай, ние сме тук. Най-важното е да не се страхуваш.

Вергиния си пое дъх, разтръска ръка и със същия официален тон съобщи какво чува: „Доклад. Отчетът на Висшия Енергиен Съвет продължава.” Тази част от отчета се отнасяше за нас с Радиана.

Има нещо ново, за което бяхме ви загатнали и за което никой от нас не се надяваше твърде много. Оценката ви дотук е 5.73 пункта при очаквана доста ниска – ние щяхме да бъдем доволни и се бяхме подготвили за едва 4,1-4,2-4,3. Искаме да ви кажем най-радостната новина: спасението на физическо ниво на този човек ще бъде абсолютно допустимо. Нека обясним защо той е толкова ценен за вас – вие вече добре знаете защо е толкова ценен за нас. Първо, защото обичате хората. И защото част от вашата карма ще бъде значително олекотена – не това е думата, омекотена – не, облекчена – също не. Към вашата карма ще бъдат изключително благосклонни добрите сили и трябва да знаете, че няма да има врата, която дълго време да бъде затворена за вас не само защото много сте дали на другите хора, но и защото сте повярвали в мисията, изпълнили сте я в името на доброто. И винаги в тежки за вас моменти и в трудни за вас етапи точно когато смятате, че вратите са странно затворени, изведнъж още на другата сутрин ще дишате вече свеж въздух от отворените врати.

И тук последва реплика, която едновременно ни стресна с директната си мощ, но и ни разведри. Духовните Учители очевидно правеха каквото е необходимо, за да понасяме по-леко силната им, макар и толкова добронамерена енергия:

- Знаете ли какво е да накараш човек да премине от дявола към светлата страна? Вие дори не съзнавате какво извършихте!

И изведнъж Вергиния прихна, защото те бяха добавили:

- И може би по-добре.

Ако изброим всичките долнопробни качества, които този човек притежаваше, ако ви опишем какви поръчки изпълняваше и как въвеждаше лудите си коне в действие, ако ви разкрием колко хора са си отишли или загазили и колко много хора занапред биха полудели в различна степен, вие ще видите колко много неща сте направили. Може и да се възгордеете. (Учителите пак се смееха, смееше се и Вергиния.) Отчетът за работата ви е абсолютно отличен независимо от постигнатите пунктове: недостигащите ви стотни са свързани с вашите разклатени емоции, защото е нормално в определен етап човек да си задава въпроси и да му се разклащат емоциите. Ние сме изключително доволни от постиженията ви, поздравяваме ви, вярваме ви, обичаме ви и ви молим (пак като вчера – молим, молим!), ако сърцето ви каже и душата ви се съгласи, понякога в различни видове мисии да ни подкрепяте, обичате, уважавате и работите заедно с нас; ако душата ви, сърцето ви, моралът ви, поведението ви, възпитанието ви преценяват, че са в съзвучие с мисиите, които ви възлагаме. Защото нищо, което се прави, не трябва да бъде в разрез с решенията на душата. Когато човек изпитва силно съпротивление, неразбиране на мисията или страх, нека по-добре да се обърне, да се поклони на Господ и да каже: „Благодаря ти, Господи, за шанса, но не го искам или не съм в състояние да направя каквото ми се предлага”, отколкото да приеме нещо от висша куртоазия, да не

стори нищо и да не живее в съзвучие със самия себе си, раздиран от болки, съмнения и несигурност. Тогава мисията не е мисия. Мисията тогава е вреда. Всичко трябва да става доброволно, с любов, с вяра, да не бъде в разрез с вътрешните ви потребности, а да бъде с разбирането за любовта, която Бог дава на всички – от убийците до светците.

Амин!

Оттук нататък отчетът се отнасяше само до Вергиния.

Никой не ѝ казваше какво да прави, защото битката трябваше да бъде само нейна, решението само нейно и поривът само неин. Никой не може и не бива да изземва функциите на промяната на душата. Можехме да кажем: „Спри, сега не е времето, не бързай!" Ала отрязъкът от времето, дъще, е широко понятие, много тясно и много широко. Времето назрява знаеш ли кога? Когато душата поеме към сочения грозд и заяви: „Искам да изям това!" А гроздът съзрява в зависимост от времето. Един път време топло и плодът съзрява бързо, друг път време студено и плодът увяхва или съзрява дълго.

- Пак се смеят – информира ни усмихната приятелката ни. – Сега ще е отчетът за моята работа там.

Никога, никога, Бог ми е свидетел, не бих могъл да си представя и в най-лудите си езикови фантазии, че една от най-омразните ми родни думи „отчет" няма да ме дразни, а ще звучи в ушите ми благо и ласкаво, че тя ще е свързана с блага и ласкава небесна любов, а зад нея ще се крие или по-скоро ще ни обгрижва и наставлява най-блага и най-ласкава велемъдрост.

Нищо ново, нали? Ти победи с успех в близки пунктове до „отличен". Да ти обясним какво ти попречи да е „отличен". И не защото сме твърде взискателни учители, ние сме предоволни от изпълненото, но просто искаме да знаеш какви са слабостите ти. Същите като при Радиана и Васко, но ти внесе в мисията си и огромно чувство на съжаление. Ти често забравяше, че изборът да бъдеш добър или лош зависи от самия човек, а не само в каква среда е живял. Толкова много хора са живели в такава тежка среда и не са се превърнали в злодеи, нали? Това е изборът. А ти често изпитваше такива противоречиви съжаления.

Последваха (пак) конкретни указания как Вергиния да довърши мисията си докрай.

Всъщност от теб се изисква, дъще, да преподаваш любов и търпение. Да даваш силата, докато този човек вземе окончателни си решения и се върне в лоното на Господа. Защото само тогава можем да кажем, че мисията е свършена. Има риск, казахме ти го. Има и друг риск, който не можем да приемем като риск, а като порив на сърцето. Има и една загадка, свързана с личния ти живот, но отгоре, от висшите енергийни нива, откъдето ръководят цялата ни система, категорично не ни дават да те осветляваме по въпроса, тъй като не знаем какви действия и развития ще приеме взаимната ни работа оттук нататък.

Решението на душата винаги е индивидуално, трябва ли да ти го припомняме? Не се плаши от това, което ти говорим. Каквото и да реши твоята душа, ако този човек достигне ранг от по-висшата енергийна система, понеже ще е излязъл от най-долното и ще се качи на възможно най-горното за него, за неговия етап на развитие, стъпало – това ще е огромно постижение на тази душа и този човек ще застане в лоното на висшите енергийни системи, от които се е родил, и ще можем да разчитаме на него за в бъдеще.

- Онемях… – отрони простодушно, откровено и доверчиво Вергиния.

- Онемяваш ли? – реагираха весело те. – На колко много неща има още да се зачудиш! Само се замисли къде те пратихме! Ти никога не вярваше, че ще отидеш там. Та ти до третия ден, преди да тръгнеш, не смяташе, че ще заминеш! Къде отиде? Вършим чудеса.

- Спомни си какъв е бил апостол Павел, преди да стане апостол – продумах.

- Точно това ми казаха и те в момента! – възкликна Вергиния. – Припомни си апостол Павел, това казаха!

Духовните Учители от Висшият Енергиен Съвет – те си знаеха защо – прецениха, че приятелката ни има още малко нужда от подтик да завърши мисията си по нелекия път, който те ѝ сочеха.

Не е ли добре да спечелиш рая, измъквайки го от ада, и да бъдеш щастлива и добре, знаейки какво си постигнала и какво можеш, радвайки се на постиженията си, доволна от себе си и като Учител, и като наш ученик, отколкото да оставиш работата си недовършена, личността нещастна и още по-зла от всякога. Решила си, преди да се родиш, внимавай!

Засега висшите енергийни духовни нива казват да не ти даваме повече просветление, да те оставим да действаш по програмата, която ти зададохме, да се успокоиш и да знаеш, че хубавото тепърва предстои. Всяко отклонение на мисията ти, свързана с този човек, ще доведе до разваляне на постигнатото и на целия труд – твой и на приятелите ти.

Не забравяй, всеки сам избира пътя си. Дъще, ти премина в по-горен курс на духовната академия. Душата сама решава дали да служи, или да се откаже от тази си мисия. Решавай сама в рамките на десет дни.

Каква загадка са и душата, и разумът ни! На нас, откъм Земята, ни изглеждаше, че почти всичко вече е свършено, поне що се отнася до нашата част от делото. Само дето откъм Небето нещата изглеждаха другояче и явно краят на мисията бе точно толкова важен и, разбира се, труден, макар и оттук, от България, колкото и началото на мисията в странство. Небето изискваше Вергиния отново да напрегне духовните си сили и да издържи докрай – без значение какъв щеше да е резултатът при онзи непознат за нас човек.

Висшият Енергиен Съвет:

Молим те само едно. Не съжалявай този човек, защото изборите са само негови. Можеш да го обикнеш, можеш да го подкрепиш, можеш да му кажеш – бъди такъв, направи това, отиди тук и вземи тези решения, но в никакъв случай не казвай, че обстоятелствата, времето или хората са отговорни за изборите му. Не, неговата душа е достатъчно мощна и силна, и енергийна и е взела необходимите решения. И отговорността не бива да се прехвърля на други хора, личности или събития.

Духовните Учители се обърнаха към всички ни:

Знаем, не сте свикнали да изпълнявате подобен род мисии. То е все едно влизате в дом, в който са събрани принудително престъпници, крадци, убийци, лъжци, нисши форми на развитие – алкохолици, хулигани. Всичко, което можете да си представите, Господ е събрал в един дом с възпитатели. Всички, събрани в този дом, са започнали от светлото. Не си мислете обаче, че всички такива хора са започнали от светлото – в този дом само са избрани започнали от светлото. Иначе съществуват хора, започнали от тъмното, но те почти нямат шанс да попаднат в такъв дом… Ние ви наемаме на работа там с благотворителна цел: да измиете раните на болните, които сами са си ги нанесли вследствие на вредния си начин на живот, да ги превържете, да сложите мехлем и да ги лекувате както физически, така и духовно. Защото помнете какво е казал Христос: още утре ти ще си с мен в рая. (Лука 23:43: „И отговори му Иисус: истина ти казвам: днес ще бъдеш с Мене в рая.”) Висшите мисии, драги наши приятели, се възлагат на висши енергии. Висшите мисии се възлагат на добрите ученици. Висшите мисии могат и да се откажат. Те не създават тежест върху вашите кармични задължения. Не бойте се. Душата винаги решава сама къде да бъде милостива, къде да помогне и какво да направи. Нищо по никакъв начин не ви задължава нито да изпълнявате нашите желания, нито да се страхувате от тежести.

Най-важното е да не се страхуваш, най-важното е да не се страхуваш, най-важното е да не се страхуваш!

Това е все едно се намираш в лазарет и доброволно да отиваш да миеш раните и да ги лекуваш. Новата мисия на Христос е да спасим онези, които са овладени от злото. Да ги спасим не заради друго, а защото станаха повече, отколкото Бог иска да бъдат, защото надвишиха предела на допустимото от Бог. Знаете ли, не е толкова важно да съборим президента, не е толкова важно да махнем клана на мафията – почваме от по-нисшите енергии, както знаете. Казвате, че рибата мирише откъм главата, но ще ви отговорим само едно: риба само с глава не може да бъде риба. Трябва да се борим и трябва да постигнем. Не хулете престъпника! Не хулете дори онзи престъпник, който още в детството си е измъчвал, обиждал, хулил, убивал животни; който е дразнил, обиждал и измъчвал другите хора. За повечето такива престъпници няма спасение. Ще помагаме на онези, които са станали престъпници, но са се родили в светлото, искали са да бъдат светли, ала душата им погива. Те искат помощ, подават пръст – да подадем ръка! За нас е важно да подадат малкото, нокътя, пръста, началото на малкия пръст, за да поемем цялата ръка, за да поемем и двете ръце и да ги измъкнем от тъмното. Това е новата Божия мисия, идваща с ерата на Водолея. Новата Божия мисия се нарича: „Дай ми поне камбанния звън на малкото медно гласче, а ние ще забием огромните камбани на катедралата на храма Божий – само ни дай малкото, медното си звънче и ще променим Земята!”

Поговорихме кратко за тъмните, родени в светлото, за „баланса” между светлината и мрака в живота ни.

- Знаете ли, че този човек ние го изтласкахме в храма чрез Ханс? – върнаха ни Духовните Учители към разказа на Вергиния. – С така наречения енергиен ритник на Ханс! Само защото аурата му позволява да бъде изтикан там. И да знаеш защо го изритахме. Той искаше да бъде с теб, но смяташе, че ако влезе в църквата с теб, ще е проява също и на много „ниско ниво” от негова страна, все едно е допуснал слабост. В един момент ние му казахме: „Ей, и какво от това! Я влизай вътре!” И му стана хубаво.

Вергиния ги попита за една икона в дома на домакина си:

- Защо иконата се бе напукала? Това по нея дефект ли беше?

- Дефект по самата икона ли! Ха-ха! – гласеше автентичният отговор. – Дефектни икони няма. Тя не издържà на енергията. Ти я зареди с такава любов и благодарност към Бога и към самия човек, че тя не издържà на енергията.

Разговорът за малко се отклони към онзи апартамент някъде в сърцето на Европа.

- Ох, дъще, добре че не отвори сивата вратичка! – чухме неочаквано. – Щеше да си тръгнеш и да бягаш, да бягаш. Там имаше седемнадесет вида най-различни наркотични вещества и стимуланти. Това са мостри за клиенти; знаете, той не се дрогира.

Беседата ни се завъртя още малко около семейството на онзи мъж, около изпитанията и наказанията му.

Сетне Висшият Енергиен Съвет отново се върна към – как да кажа? – по-официалния си тон:

Ти издържа изпита. Знаеш ли, никой не вярваше, че ще се получи този резултат. Само Ханс каза: „Тя ще иде, защото я познавам.” Всички ние се поколебахме, имайки пред вид и усещайки колебанието ти. Ти изненада нас, знаеш ли, и Духовните Учители често са изненадани от децата си. Знаеш ли, само той от висшите духовни нива заяви: „Аз познавам дъщеря си, защото съм я възпитал добре, тя ще отиде.”

Вергиния препредаваше информацията с глух глас, сякаш не се отнасяше за нея. А после, без никакво „предисловие”, прозвуча поредният химн на чистата светла любов:

Обичаме ви, защото не осъдихте. Обичаме ви, защото колебанията ви не бяха много. Обичаме ви, защото душата ви подкрепи добрите дела. Обичаме ви, защото сте

хора на светлината. Обичаме ви! Останете си войни на светлината, защото само това е важно, когато дойдете горе. Пътят тук се осланя само на розите, на цветовете и на уханията, които сами сте създали. Така ще ви е леко, приятно и весело да пътувате нагоре, защото знаете кой ще ви чака: вашият Ханс, вашите приятели, вашите любящи близки, вашите ангели хранители и безбройните светли и прекрасни Учители, които ще пеят в хор: „Идват! Дайте да ги посрещнем!" И вашето идване горе ще се превърне в празник. Няма да усетите смъртта, няма да усетите тежестта на копнежа по Земята, няма да усетите нищо, което да ви тегли неистово надолу и да съжалявате.

Чистата светла любов на Небето! Само да имахме очи и уши да я виждаме и чуваме! Дори и вярата ни почти не ни е необходима за това – та чистата светла любов на Небето е постоянно у нас, с нас и около нас!

Отчетът явно отиваше към финала си.

Още дълго ще имаш колебания към нашата мисия. Още дълго ще сънуваш страховете, които изживя. Още дълго ще си задаваш въпроси защо всичко това продължава под някаква форма. Осланяй са на нашето здраво рамо, затвори очите си и кажи: „Както досега съм ви вярвала независимо от лутанията, ще продължа да го правя." И застани на пътя си спокойно, без страх. Защото най-големият грях е страхът да не вярваш на онези, които хиляди пъти са доказали вярата си в теб и които хиляди пъти са доказали истината за себе си. Ние знаем, че ти не можеш да бъдеш духовен разсипник, разсипник в духовния план. Ние знаем, че твоята душа не може да се раздели на хиляди парчета: тя ще се насочи към осъществяването на тази цел така, сякаш възпитаваш малко дете да бъде добро, и постепенно ти ще обикнеш този човек, но ние се надяваме да мислиш трезво. Усетим ли, че навлизаш много дълбоко в нивата на любовта и тя започва да ти пречи, ще сигнализираме бързо, за да можеш да започнеш да мислиш разумно – обичайки, да побеждаваш, а не обичайки, да губиш битката.

Тук вече аз загубих ума и дума, хиляди мравки запълзяха по настръхналата ми кожа. Бях вцепенен от съвършено неподправено благоговение пред красивото тайнство на живота! Беше направо фантастично да чуеш на живо фразата, която десетки и десетки пъти бях чел и изписвал, докато години наред работех над четирилогията „Два живота". Едно от най-важните и най-често повтаряното послание в романа, едно от най-основните поучения на Духовните Учители – литературни герои в романа, напътствие, превърнало се в своеобразно мото на целия замисъл на книгата, е дословно „любя, побеждай". Обичайки, побеждавай! Побеждавай, обичайки!

Скоро Духовните Учители от Висшия Енергиен Съвет се оттеглиха от връзката с нас и ние трите останахме отново с Ханс. Ала разговорът ни вече нямаше общо с мисията на приятелката ни.

***

След повече от месец Ханс ни поговори още малко за мисията на Вергиния, но съвсем за кратко и във връзка с други наши теми. Някои изрази се повтаряха, защото той правеше нещо като равносметка.

Духовните Учители пак изказваха огромната си благодарност заради стореното за онзи наш сънародник в странство. (Там горе за разлика от тук долу никога не спестяват благодарностите си, като при това го правят многократно и дори когато поводът е дребен.) Благодаряха ни за вярата, „покланяха се за битката" и ни казваха, че ние трите сме постигнали много. Щели сме да имаме още такива задачи под различна форма за различни неща. Ще трябвало да се научим да даваме на практика онова, което са ни били преподали „в университета". Ние вече сме го правели, но практиката щяла да продължи още. Трябвало да разберем, че на нас се залага. Ние не сме били обикновени като останалите. (Тук настръхнах от вътрешна съпротива.) Но същевременно сме били

по-обикновени от останалите. (Отдъхнах си и мислено благодарих на Ханс, че му бяха необходими пет секунди, за да „приеме" емоцията ми, да ме успокои и да каже нещо, което – макар и много пъти четено из дебелите книги, макар и много-много ясно – ни разтърси да го чуем за себе си.) Той щял да обясни защо сме по-обикновени от останалите.

Трябва да бъдете смирени, трябва да бъдете по-ниски от тревата, защото ако на вас ви се отнеме онова, което ви се дава, ще бъдете по-бедни от всички. И ще усетите празнотата, и ще бъдете по-празни от останалите, защото ще усетите липсата. Защото вече знаете какво е да ви бъде дадено.

Изпити, изпити. Беше пролет, течаха държавните зрелостни изпити.

А Ханс успя да намери начин да приключи темата за мисията на Вергиния с обичайната си възхвала на любовта между човеците:

Ние заложихме на вас много. Тия дни нали се държат матурите ви? Засега вие се справихте добре с матурите си. Да видим занапред висшето ви образование. Вие знаете ли каква шестица заслужихте? Най-голямата шестица, която не се събира в бележника – толкова е огромна, с толкова много плюсове, вие такава в България нямате. Заслужихте я с най-важното: полагайки битките си, вие продължихте да се обичате много, толкова силно, колкото се обичахте и преди, продължихте да си протягате ръце, да давате и получавате състрадание помежду си, защото една миниатюрна група трябва да бъде пример на останалите как да живеят.

За да изчерпя и аз темата: приятелката ни Вергиния стриктно изпълни указанията на наставниците ни по приключването на задачата си да помогне на онзи наш събрат. И нека го оставим на съдбата му.

Нещичко за прехода ни към отвъдното

Веднъж Ханс засегна въпрос, който несъмнено интересува всеки жив човек. По някакъв повод наставникът ни заяви изведнъж, че много ни обича с Радиана, че винаги ни е обичал, винаги ще ни обича и винаги ще бъде с нас. И когато всеки един от нас поеме пътя към другия живот, той задължително щял да ни чака на прага.

Как да се изразя по-леко, дори шеговито? Нека кажа, че това бе много, ама много приятно съобщение ли, обещание ли. И тя, приятната новина – съгласете се, напълно основателно и не по-малко очаквано – предизвика бурна радост у жена ми.

Ханс продължи:

Знаете ли кое е най-трудното да преодолеете при смъртта? Не е духовно изпитание. Там се вихри турболенция. Има преход между стълбата и влизането в тунела. Съществува един пад, тогава всички се разклащат, тресат се и някои падат надолу. Всички обаче се клатят от тази турболенция. Аз знам кой идва, ще хвана ръката ви и ще ви измъкна от турболенцията.

Вергиния рече, че виждала картината, а той ѝ я разяснявал. Когато кракът преминавал от едната страна, демек откъм нашата – или по-скоро вече бившата ни – страна, за да стъпи в тунела – там била турболенцията. Всичко било някак подвижно, нямало мост, там било празно отдолу и трябвало да прескочиш. Тогава някой (ангел хранител?) ти подавал „ръчичка", ако си я заслужил; ако никой не ти протягал ръка, оставяли те да се движиш в тази турболенция. Тя те поемала.

Ханс пак „взе думата":

Аз ще бъда там, за да ви подам ръка. Вие няма да сте сами. Няма да ви е страх. Аз ще съм там, защото знам кой идва. Е, ако не се отклоните тук-там…

Почнахме да са закачаме за вероятността дотогава „да се отклоним тук-там" и неусетно приключихме с тази тема. Ханс обаче се върна към нея точно след месец,

докато водехме разговор за съдбата на наш покоен близък. Ето какво набързо ни разказа ангелът за по-нататък, за периода, след като минеш турболенцията. Всичко бе пречупено „през очите” на нашия близък, споминал се неотдавна.

При влизането на душата в другия свят те поема нещо като турболенция. Все едно влизаш в нещо като родов канал. Прилича на пещера – осветена, грапава, влажна, сякаш някъде тече вода. Там се върти турболенцията, завърташ се, без да ти става лошо от това, заставаш на някакъв праг. Това все в тунела, в пещерата. Осветена е. Нашият близък покойник иска да продължа нататък в пещерата, но два огромни колоса го спират на прага. Споминалият се не е уплашен, но не може да им обеме височината с поглед. Двама огромни ангели, той ги оприличава на ангели. И Ханс ги нарече колосите ангели. И двамата държат книга в ръка. Две книги.

Нашият близък покойник иска да влезе през прага, да мине между тях. Единият колос нарежда:

- Спри! Дотук! Къде си тръгнал? Кажи си името!

Нашият близък си казва името.

- Я да видим какво си свършил!

И двамата отварят книгите си. Двете книги.

- Ама ти имаш несвършена работа! Ти какво смяташ, че не си свършил?

И започват да му задават въпроси, а той отговаря – това, това, това не съм свършил, това, това, това пък съм го свършил.

Единият колос заявява:

- Чакай да отметна каквото си свършил – то ти е зачертано. Хайде, пускаме те да чакаш в съда.

Пускат го. Никой не се страхува от съда. Не е типичният съд. Ханс не го нарича съд, а „изпита”. Уж е нещо като разпит, но ти сам разказваш. Задават ти само от време на време някои въпроси, но имаш право да се защитаваш, ако те обвинят в нещо. В този смисъл е като земния съд, по аналогията каквото е горе, подобно е и долу.

Най-лошото на изпита е да ти извикат публика – особено да присъстват тези, които си наранил. Защото там идват и защитници, и обвинители. Нашият близък покойник обаче още не бе извикан там.

Той показа на Вергиния огромен бял храм. Огромна зелена поляна, дървета отстрани, борове. Тя вметна, че тъй като всеки си възпроизвежда според предпочитанията си своя картина за „онова” място, може би тя вижда тази идилия, защото „новопредставеният” много е обичал гората. Минават свети души със стада овце – съвсем библейски пейзаж. А в храма свещите не са на поставки, а плуват – не летят, а някак плуват във „въздуха”.

Ето толкова ни бе откехната вратата към онзи свят – нито дума повече. Засега.

Небесни откровения; земни делници

Следват откъси от посланията на нашия небесен наставник по най-различни теми към нас тримата и/или към наши близки и приятели.

В средата на април Ханс топло окуражаваше Вергиния след смело нейно решение за личния ѝ живот, последвано най-сетне и от категорични действия. Да добавя – дългоочаквани и от него, и от нас с Радиана действия. Чистата, светлата обич се лееше отгоре надолу и носеше покой, увереност, радост.

И там, дето капеше кръв, сега капе вода и тя се превръща в река, по която ще премине духът ти, за да отпочине за следващата битка.

Ти си в кратка почивка след битка; и преди следващата битка. Днес живей, отдъхвай, ходи, радвай се на живота, усмихвай се, бъди весела, бъди себе си! Бъди

бохем, просто се отпусни като дъх върху реката. Днес така трябва. Днес е ден на радостта, на почивка след труден път. Успокой се! Бъди като абитуриентите. Вземи си обувките в ръка и ходи боса по улиците цял ден, цяла нощ! Не се ограничавай в радостта си! Играй танца на живота! Бъди весела, бъди камбана, бъди дете! Бъди, бъди, бъди! Така искаме. Така трябва.

Поезия! Как да не го послушаш!

Защото те очакват люти битки. Зимата ще се опита да се върне в живота ти, но ти не се предавай. „Цялото кралско войнство" на Висшите Духовни Водачи ще бъде зад теб, защото пътят, който ти предстои, ще бъде лют и трънен. Но всичко ще бъде наред, но всичко ще бъде добре и ти не се притеснявай още отсега! И недей да изграждаш кули, за които предварително смяташ, че ще бъдат разрушени, трудно достъпни или че ще ти бъде невъзможно да изкачваш стълбите по тези кули! Или пък че те ще ти носят толкова много болка, та качвайки се нагоре, ти ще викаш: „Не! Не мога!"

Не, дъще, просто почва битка в душата ти. Ще те разпъват на кръст, ще плачат, ще те унижават – само и само да се върнеш към старото, към грозното, към пошлото. Ти не се предавай, защото Духовните Водачи идват към теб с желанието да те освободят от всяко бреме. Ти заслужи това според Закона на Космоса, според Закона на Висшите Енергии, според Закона Божи най-вече – Закона, който обединява всички тези закони. Идва време, в което се получава наградата, извоювана след дълги битки, нещастия, сълзи, болка, проклятия срещу теб – ти сама знаеш, всичко знаеш. Имай предвид, че срещу теб ще се насочат енергийни стрели, че ще започне жестока битка да съсипят енергията ти. Не бой се! Изградили сме каменен щит и тези стрели ще удрят така, че ще се връщат към онези, които ги отправят към теб. Бъди любезна, но студена. Бъди искрена и пряма! Бъди стена – допускай и ограждай! И слагай бариера там, където е нужно! Не предизвиквай агресия, но и не позволявай да се подхранват илюзии, че могат да те разколебаят!

Ех, мнозина от нас, поставени под прицела на „енергийните стрели", много често забравят, че помощта идва отвън, когато отвътре си „стена" и не позволяваш да те разколебаят в решенията и действията ти.

Ще получиш подкрепата ни. Приготви се за голямата битка, за която предварително ти казваме, че ще бъде увенчана с успех. Защото се надяваме – всички ние, които те обичаме, – да довършим онова, което вече сме започнали.

Всъщност ти извърши най-главното – ти излезе от кладенеца на забравата. Оттам, където ти викаше, а гласът ти ехтеше напусто. И ти бе невъзможно тогава да се изкачиш по стълбичките. Ала бавно и сигурно ти строеше летва след летва. Всички ние се възхищавахме как излизаш оттам. Невъзможно беше за слабия духом да го направи, но ти показа силен дух: така бавно-бавно редеше летвичките си, те падаха, ти строеше, те падаха, ти надстройваше – и накрая построи здрава стълба, по която ти и децата ти излязохте някак като по чудо.

„Някак като по чудо" е съвсем точен израз. Само Вергиния си знае какво ѝ струваше да сътвори своето „чудо". Само тя тук долу; и Ханс там горе.

„Няма чудеса. Всичко, което изглежда чудо за един, е най-обикновено знание за друг." Това е едно от най-често срещаните послания в четирилогията „Два живота" на Кора Антарова.

***

Лято. На гости са ни наши приятели и Вергиния. Ханс е с нас, слуша ни и се намесва от време на време. Темата към полунощ е манипулирането на хората. Ханс ни предупреждава да не манипулираме никого – независимо несъзнателно или, не дай, Боже, умишлено. Казва ни, че ако човек развие системата си на познание, ако развие

системата си на по-високо духовно битие тук долу, „тежко и горко му”, ако започне да манипулира събратята си. Рано или късно този човек ще се разруши. Бариерите ще паднат, защитните стени ще се превърнат в начупени стъкла. Защото „на когото много е дадено, от него много и се иска”.

Питам почти риторично:

- След като им е дадено много, нали са наясно какво ги чака! Защо с такава лекота нарушават забраните за манипулиране?

- Всеки един човек е изненада – отвръща ангелът. – Дори и онези, на които много е дадено. За сатаната най-добре спечелената душа от него е такава душа. За една такава душа той получава хиляди „точки”. Може хиляди душѝ да привлече към злото, но само такава душа му осигурява „точки”.

Вергиния мълком продължава да пише. Ние останалите коментираме какво се случва с нас особено когато се „вземем на сериозно” и си въобразим, че сме нещо повече от братята си, че можем да ги „водим” дори и с цената на манипулации.

Вергиния приключва и ни чете какво е записала. Показва ни, че е на „техния” език, а накрая Ханс е завършил с една въздишка – пак на оня език.

О, разумни, внимавайте за силата на мислите си и за белотата на чувствата си – те винаги се записват!

След поетичното поучение на наставника ни в стила на отец Паисий Радиана подхваща темата за поглъщането на болката у другия. Как хората поглъщат – често без да знаят – болката на ближния и се ужасяват, това ги съсипва.

Преминаваме към болката ни, че не можем да помогнем на хора, които не слушат предупрежденията и за най-дребните неща.

- А чувството на невъзможност да помогнеш! – обаждам се аз по-късно. – Когато е невъзможно да обясниш и с най-прости човешки думи за какво иде реч. Когато срещу теб седи все едно камък, който те гледа с празен поглед. И ти дори не можеш да му кажеш, че в момента прави последната крачка, преди да политне в пропастта.

Ханс се намесва:

- Но ти трябва да си достатъчно разумен да кажеш на „камъка”: „Опитай се да направиш каквото е редно!” А той трябва да избере дали да го направи.

Вергиния се смее, че Ханс ѝ наредил да ни каже от негово име:

- Знаеш ли колко много „камъни” са проговаряли при мене?

- Ама пред него… – промърморвам пак по повод нашата безпомощност. И добавям: – Винаги ли обаче трябва да предупреждаваме за опасностите, ако ги виждаме преди събратята си? Чувал съм и обратното от Ханс: че просто е безсмислено „да се хабиш”.

- Точно така – отговаря ми той. – Сега говорим за интелигентните „камъни”. Когато смятате, че има почва поне донякъде тези енергии на помощ да влязат, да стигнат до човека.

Ханс ласкаво разказва по колко чужди сълзи се е подвеждала Вергиния и колко той ѝ се е карал.

- И аз колко пъти съм се подвеждала! – вметва Радиана.

Ханс ни подсеща да помним голямата негова мисъл – да гледаме отвътре! И пояснява, че човешкото съзнание има възможността да се опитва да гледа отвътре.

Споделяме с болка, че човек често се втвърдявам, като гледа отвътре.

- Само гледайте, не се втвърдявайте! – заявява ангелът ни небесен. – Защото само миг след това ще разберете за сълзите колко струват, колко са тежки и колко са нужни. Само след миг!

За кого миг, за кого – като нас – малко повечко.

- Имам си моя „теория” – продължава ведро нашият Учител. – Така става, че и след малко общуване с човек той си дава знаците, веднага разбираш какъв е. Колкото и да се крие, по какъвто и начин да слага маските, дори да сменя различни маски – той се издава, има нещо, което лъсва. Трябва просто да бъдете внимателни. Това означава да гледаш отвътре човека – да видиш знаците, а не да бъдеш прекалено мнителен.

А преди лягане, когато ние всички благодарим за чудесната вечер с него, Ханс ни разказва виц. Вицът е за Свети Петър и ангелите и нашият ангел се смее. От човеците ли го е чул, или си е техен ангелски виц – което не знам, не знам.

Починал праведник. Свети Петър му показва рая. Отиват в някаква стая. Ангелите работят здраво: папки, факсове, лудница. Това е отдел „Човешки жалби”, обяснява Свети Петър на праведника. Посещават втора стая, там е отдел „Човешки молби”: ангел до ангел, напрежение, не може да се диша, с една дума – пак лудница.

- Боже, Господи! – шепне праведникът. – Свети Петре, аз имах друга представа за рая!

- Я ела да те заведа до третата стая – предлага Свети Петър.

А там сам-самичък ангел, празно бюро, тишина.

- Какво е това? – пита учуден праведникът.

- Отдел „Човешки благодарности”.

А може би не беше виц. Нищо че светлият ангел се смееше…

***

Друг пролетен ден. Говорим си с Ханс за мои творчески несполуки. Няколкото абзаца по-долу са поредната цветна илюстрация за любовта на Ханс към хората, сиреч – за безкористната любов на белите ангели към човечеството.

* Приятелите са приятели не само когато си споделят за изпълнените мисии, когато изразяват любовта помежду си. А приятелите са полезни тогава, когато посочат грешките, говорят за подхлъзванията. Тогава мисията им е не да наранят, да обезкрилят, не да обезверят, а да спасят ближния от самия себе си. Мисията на добрите приятели винаги е мисия на огромната любов.

* Скъпи мой приятелю, братко, братко в мисиите, ние сме почти кръвни братя с теб, даже енергийни братя. Аз съм твой брат. Не търси братя другаде, където ги нямаш. В момента съм до теб и до ръката ти, която си протегнал, седнал съм до теб. Представи си, че сме на чаша бира или вино, и ти казвам, потупвайки те по коляното: „Хей, брате, брате, винаги съм бил твой фен! Този път обаче не ме спечели за мисията. Но толкова те обичам, че ако дойдат и те похулят, аз ще съм първият воин, който ще застане отпред, за да не те наранят куршумите. Въпреки че куршуми няма да има.

* Не си сбъркал абсолютно никъде. Тази книга е трябвало да се роди по този начин, точно под такава форма и точно така. Това е част от твоето обучение. В точно този момент не си могъл точно това да го предадеш по друг начин. […] И ако твоят израз „сдухване” в момента проработва, спри го още сега, защото енергийните шамари ще започнат веднага. Усмихни се на живота и си кажи, че този изпит – достолепен – ти си го взел с възможно най-добрата оценка, която е за предмета, по който си държал изпита.

* Ти никога не си живял с такива илюзии, че да се самозабравиш. Няма човек без илюзии, има човеци с твърде много илюзии.

Сложи си бронежилетката на сърцето, усмихни се и кажи: „Е, минах голям урок, дай да преминем към друга задача.

- Имах добри намерения – мълвя.

- Да, знам. Но докато пи от извора, дойде калната река. А ти наля повече, отколкото трябва.

* Бог съветва да се гледа с усмивка на тези уроци. Това са уроци, които носят положителен ефект. Всички уроци носят, но едни се приемат трагично, а на други трябва да се усмихваме и да бъдем благодарни.

Вергиния вметва, че Ханс целият свети и ме потупва от време на време по крака.

* Винаги помнете това, което Висшият Енергиен Съвет ви е казал: „Ние чакаме от вас само медната малка камбанка, за да забият огромните камбани на катедралния храм на Господа Бога.” Духовните Учители само това чакат. Затова идва и великата мисъл, че ако имахте и зрънце вяра, можехте да кажете на планината: „Премести се!” – и тя да се премести.

Ние знаем всеки от вас какво иска. Когато желанието е достатъчно мощно послание, щом то е добро, щом е благородно, щом е съзвучно с висшите енергии, се бие камбана на катедралата на храма Господен.

***

Май. Пролет, радост; всекидневие, проблеми. Ханс обично окрилява паството си, в случая – жена ми Радиана. За да научим кое е най-силното животно на планетата.

Много ти обичаме ръцете. Черпиш ток от вселената, без да съзнаваш. Ти постоянно се зареждаш от вселената.

Искаме да знаеш, че ти си от огромно значение и за нашия, и за вашия свят. Искаме да знаеш какво си ти за нас. Чувала ли си кое е най-силното животно (така рече Ханс – „животно”) на света? Мравката. Мравката може да търкаля много пъти по-голяма тежест от собственото си тегло. Ти си онази мравчица, която често пъти търкаля много смело напред сред мравуняка огромно тегло. Ти си онази светла мравчица, която със своите вибрации и малките си краченца съвсем спокойно движи едно огромно зърно в мравуняка на много хора, които имат нужда от теб. Време е да узнаеш своите „пера”. Не искаме да седиш тихо и да светиш зад ъгъла под някаква форма. Искаме да знаеш колко си изключително ценна за нас, за Вергиния, за много хора, които имат нужда от теб. И че много от хубавите неща, които станаха в този дом, нямаше да се случат, ако ти не беше тук. И че много хубави неща в много домове нямаше да станат, ако не беше ти. И да помниш, никога не го забравяй, запиши си го: мравката е най-силното животно на планетата. То може – и го прави! – да търкаля много пъти повече от собственото си тегло!

Ето така леко и непринудено преди седем години се оказах женен за „светла мравчица”. А сетне последва поредната поема на любовта, съчинена импровизирано и изсвирена на небесния роял:

Често, да не кажем повечето пъти, въпреки съветите ни да не се обвързваш, ти винаги се вълнуваше от всеки човек. Ние ти го казвахме, за да се съхраняваш. Независимо от твоето „непослушание” обаче ние винаги ти се възхищавахме след това, защото в този живот най-голямото изискване към учениците ни е да изпитват любов, милост и състрадание. Може ли човек да изпитва тези чувства, може ли да задвижи огромното колело, може ли малката мравчица да избута грамадното житно зърно? Ти го можеш и ние ти се възхищавахме нееднократно. Трябва да разбереш, че ти си най-големият воин тук. Ако не беше ти, много от хората в този дом, така и Вергиния, така и хората в много други домове щяха много да патят. Затова ние те причисляваме към така наречените мравки воини, най-силните животни на планетата. И не се обиждай от думата животно, тя е свята. Тя идва от „живототворящо”, от „живототворяващо”. Ти си воин, защото не си като онези с локума, ти не си като Вергиния. (Вергиния се смее: „Ей сега ще ти обясни какво иска да каже.” Но Ханс не я остави тя да обясни, а той самият го стори малко по-късно.) Ти си онзи воин, който носи от едната страна щита, от другата –

копието. Искаме от теб да бъдеш втората, другата страна на Вергиния: не може без локума, но не може и без копието.

Ханс използва темата, за да разграничи отново и отново добричкия и в крайна сметка безполезен човек от добрия и с полза за събратята си човек. Всеки от нас, ако не е зло същество, постоянно редува двете роли. Продължаваше да се обръща към Радиана:

Какво означава локумът? Вергиния често пъти се опитваше да подава на врага сладкия залък, говорейки му, че той трябва да бъде добър; и за да се научи той, похапвайки сладичко, че сладостта е хубаво нещо. Затова и му поднасяше информацията за него по мек начин. Често пъти това изиграваше много отрицателна роля в живота ѝ. Често пъти обаче и много позитивна роля. Ти си нейният баланс. Понякога тя ще бъде твоят баланс, но Вергиния трябва да се учи от теб. Вие двете се допълвате, както се допълват под някаква форма четирите елемента. Вие представлявате нещо като две греди, които трябва да се опрат една о друга, за да могат да се балансират взаимно. Но помни, че ти си по-яката греда. Функцията на Вергиния е да не позволи някой да падне, да го подкрепи, да го окуражи да не падне. Твоята функция е да даваш опора някой да не падне. Не може без нито едно от двете. Не може едното без другото. Иначе хората падат.

Малко по-късно Ханс отново повежда диалог с жена ми:

- Е, как не се умори?

- Вече се уморявам – отвръща тя.

- Защо ли не го усещам? Я да поговорим за теб! – предлага Ханс, сякаш досега не е споменавал и дума за Радиана.

„Да поговорим" означаваше, че светлият ни ангел възнамерява да сподели още някои откровения за жена ми.

Знаеш ли какво е възхитителното в твоята личност? Въпреки болката, въпреки кръста, на който са те разпъвали – ти не знаеш за този кръст, ала аз знам, но няма да ти говоря за него, – ти във всеки един момент, ако тези хора са нещастни, болни, безизходни („И полубезизходни, и четвъртбезизходни" – обаждам се тихичко аз, понеже вече знам какво ще каже Ханс), ако няма път за тях, ти ще потърсиш пътеки и ще изградиш нов път. Ако трябва, и магистрала ще построиш, за да мине линейката и да ги откара в болницата. Ето затова ти се възхищаваме. Дълбоко в сърцето си ти си оставаш онзи любящ и състрадателен човек. Аз те познавам добре. Понеже отгоре картината се вижда цялата.

Стигам до място, където роялът на ангела ще изсвири една от най-ласкавите си сонати, където Божията любов и ангеловата любов органично се прегръщат.

Понякога те виждам като дете. В момента очичките ти гледат детски. Ти си оставаш онова палаво момиченце със собствено мнение. Момиченцето, което приличаше на Пипи Дългото чорапче и имаше момчешки характер, но с много женска топлина. Ти всъщност никога не си се променяла, само ставаше по-голяма. Пипи Дългото чорапче порасна, промени облика си, но ти си остана онова момиче. (Ханс заговори от името на събратята си.) Затова те избрахме, затова ви срещнахме. Трябва да разбереш собствената си ценност. Защото ние знаем, че ти няма да приемеш с тщеславие това, което ти казвам. Искаме просто да почувстваш отново любовта, благодарността и възхищението ни, че нашият ученик се е справил добре. Ние сме длъжни като Исус да се наведем и да ти умием нозете. Защо го е направил Исус? Защо им е умил нозете на всичките си ученици? За да им покаже прошката си, от една страна; да им покаже, че всеки е равен на другия; и че най-големият ученик може да умие нозете на прислугата. Така трябва, ако прислугата е достойна да ѝ се умият нозете. Всеки трябва да бъде уважаван. Може да има йерархия, но трябва да остане уважението, любовта, милостта и състраданието. С умиването на нозете на учениците си Исус показва това.

Мълчим. Вергиния дълго-дълго изпуска въздух от дробовете си. Тишина. На записа приглушено се чува само трафикът откъм булеварда.

Последни реплики към жена ми на тази тема:

- Много е лесно да подхвърлиш хляб на някого от остатъка на своя хляб. Но не всеки може да приеме унижението да се наведе въпреки ранга си и да умие нозете на останалите. Аз смятам, че във всеки един момент ти можеш да умиеш нозете на всеки човек, който те е отхвърлил или наранил. Можеш да го направиш. Вярвам, че можеш.

- Благодаря за огромното доверие – продумва Радиана.

- И никога не се променяй! Остани си такава. Можеш да се ядосваш, можеш да се заричаш, можеш да си обещаваш хиляди пъти да не се намесваш и да не помагаш, когато не те чуват или те отблъскват!

И сега какво следва, питаме се ние в кратката напрегната пауза?

- Ние горе обаче не ти записваме тези заричания – добавя весело Ханс и всички избухваме в смях. – Този тип обещания не ти ги пишем.

- Много съм ви задължена – заявява през смях жена ми.

А Ханс шеговито обобщава:

- От едната страна държиш щита, а от другата изваждаш копието. Така са воините.

***

Същият майски пролетен ден. Дълъг „небесно-философски" разговор в малко по-широк кръг от наши близки. Ханс говори за планетарни събития, за нов „опит за очистване" на Земята от злото, за „обществени явления", които представляват огромни изпитания за човечеството. И най-важното, което знаем вече добре – „от вашите действия ще се реши планетарното ви бъдеще". Неочаквано получаваме обяснения за извънредно ценни за нас тайнства, за които не сме и предполагали, че ще стане дума. Правя уговорката, че не натрапвам на никого ничия визия за природата на някои извечни загадки за човечеството. И да не забравяме онова, което често забравяме в такива случаи: всичко, което четем (и тук в тази книга), е преминало така или иначе през – най-общо казано – съзнанието на земен човек; в този случай – на нашата приятелка Вергиния.

И сякаш за да потвърди току-що написаното по-горе, Ханс меко ни напомня:

Господ е много глобален. Колкото и да искам, не мога да ви дам адекватно обяснение. Човешкият ум не е в състояние да мисли в такива глобални мащаби, той не може да обхване тази материя.

Напомня ни го, понеже – през планети, планетарни системи и така нататък – неусетно сме стигнали до „цялата галактика", до програмите, по които се развива определена система, когато тя има програма, защото можело и да няма, до свободния избор, до кармата някъде там из всемира. За да се върнем у дома, на Земята.

Сега на Земята текат последните изпитания преди най-големия изпит. Ще дойде време, ще тръгнат разрушителни енергии и ние всички, Духовните Водачи и Духовните Учители, трябва да бъдем подготвени и да знаем как трябва да се действа. Човечеството има право на решение. Всички тези изпитания са с цел да се види как ще реагира човечеството, какъв избор ще направи и съответно как ще действат Духовните Водачи и Духовните Учители.

И ето, нова информация за „структурата" горе.

Трябва да се различават Учителите от Водачите. Едно е Висш Духовен Водач, друго е Висш Духовен Учител. Огромна е разликата. Едните имат ролята да водят, другите – да обучават. Включително да обучават Водачи. Както и тези горе и долу, които искат да се научат.

След което Ханс прави връзка, за да повтори пред по-широкия кръг слушатели какъв е неговият статут:

Казвал съм ви вече, аз съм Учител. Не ме смятайте за предсказател, Учител съм. Длъжен съм да ви кажа какво би последвало, ако не бихте направили това и това, и ви съветвам какво да избегнете, за да не се получи това и това. Само информирам и съветвам, защото имате правото на свободен избор. А ако не може нищо да се направи и нямате избор, откровено заявявам: „Каквото и да сториш, остани си добър, понеже това може да те спаси." Но вие си имате и определена програма.

Често се питам дали сме благословени, че освен със свободния си избор идваме долу и с определена програма. Помага ли програмата на свободния ни избор, пречи ли ни? Като израз на висше доверие ли Господ ни е натоварил с „определената програма", за да се справим и с нея, или тя служи като „усмирителна риза" за дивата ни все още и постоянно разрушителна наша природа? Не знам. Знам, че настръхвам, като само си помисля какво прави често-често всеки от нас със собствената си „програма". Не че съм способен да го домисля…

А Ханс продължава след малко:

Помните ли, говорихме за това. Грехът, дори и да го поправиш, той си седи записан горе в книгата ти. И да го изкупиш, ще ти е отбелязано, че си го извършил. Иначе казано, двойката можеш да я направиш на шестица, но двойката си стои като минал факт. Факт вече без последствия, но факт.

И плавно преминаваме към великите древни и не толкова древни философи.

От многото ви любими философи само неколцина са висши духовни същности. Впоследствие всички бяха инкарнирани долу със задачи, които те за жалост не изпълниха. Повечето от тях. Мнозина станаха нестойностни писачи и драскачи, нестойностни политици или подведени учени. Господ създава една програма, опитва се да създаде съвършенство, но човешката същност е материална, тя разрушава духовното. Затова Небето ги „спуска" наново и наново, за да знае то, „качвайки" ги пак горе, какво са свършили. До каква степен душата им е успяла да задържи онази програма, с която те са дошли тук долу.

Как се обяснява такава разлика от прераждане до прераждане, питаме ние.

При всеки е различно. Няма правила. Никога няма правила при прераждането, няма цикли. За всеки индивидуално се решава колко пъти и къде ще се прераждa. Като задължително се иска и неговото мнение, защото всеки има правото на избор дали иска по-бързо или по-бавно да еволюира и съответно как най-бързо да еволюира, ако желае. И пак не се взима окончателно решение според избора му: питат се и Висшите Духовни Водачи, Висшите Духовни Учители дали са съгласни с този негов избор.

Само четирима от многото философи, за които говорим, били висши същности, казва Ханс. Ние сме знаели кои. Те били „строги хуманисти по природа", били свързани с Бога.

Наш въпрос: човек нали „не пада" назад в прераждaнията си, ако не направи големи грешки? Ханс:

Колко неправилно мислите! Когато достигналият до такова високо равнище човек се пусне долу на Земята за нова инкарнация и нов изпит и му се прати изпитание, той невинаги издържа, защото тялото тежи, тялото е грях. Ние отгоре му „поднасяме" най-различни изпитания – от материални до духовни – и от великите мислители, от великите философи и от великите учени обикновено, мили мои братя, остава пух и прах. Най-големият товар е тялото човешко, „материалната част". „Материалната част" е най-големият грях.

Нов наш въпрос: в такъв случай те връщат ли се назад в духовен план? И още един въпрос: те нали вече са постигнали нещо велико преди това, в миналата си инкарнация? Какво става с тези върхови постижения?

Ханс със съвършено изненадващ отговор:

Обикновено те са току-що създадени души. За да дойдат чисти и да дадат такива мъдри прозрения, те идват без предишна инкарнация, директно, току-що сътворени души. Идват като Учители, пратени директно от Христос. Спускат се като ангели хранители, а не всички ангели и архангели са имали инкарнация на Земята. Идват като духовни същности.

Молим за още разяснения.

Тази душа е създадена с конкретна цел. Тя трябва да даде новото мислене, новото виждане. Тя е целево създадена, за да води напред човечеството. Създадена е като чисто нова перфектна машина на базата на старите машини, на базата на опита, натрупан при сътворяването на старите машини. Но тя е чисто нова машина, която работи перфектно. Слагаме я в производството, тя работи съвършено. Но после работниците ли не могат да се справят с нея, самото производство ли не може да поеме новите натоварвания – така или иначе впоследствие тя спира да работи. Свършила е каквото е трябвало. Произвела е супердетайли, дала е нещо, което другите машини не са направили дотогава. Тя е новаторство.

Да, но вече не работи. Нейните части обаче са ценни и горе се опитваме да направим нова същност. Да де, ала най-често не става. Все едно те пускат долу на Земята, слагат ти друго тяло, сглобяват го със старите ти части, които са по-здрави, и ти казват: „Хайде да видим дали ще можеш да бъдеш същата машина, да принесеш същата полза? Хайде да видим ще можеш ли пак?" Е, най-често не се получава. Само четирима измежду философите успяха.

Как ли сме изглеждали на Ханс? Уж схващахме, ама колко да сме схващали… Той обаче бе търпелив:

Тези философи Учители са несътворени по човешки начин. Те са спуснати да се родят. Те не са стари души, прераждали се много дълго време, те са нямали прераждания. Те се спускат с програма, за да дадат нещо. Вие смятате, че животът е кръговрат. Но нали кръгът тръгва отнякъде, той трябва да има начало все някъде!

Ние: добре, но нали началото на новия кръг е краят на стария? Ханс:

Не, ето вижте. (Нарисува ни кръг.) Е, откъде почнах? Аз почнах отнякъде. Да, съединих го, но започнах кръга отнякъде. Как иначе ще нарисуваш кръг? Нали трябва да му дадеш начало на кръга – ето ви и съединението! Ако искам, ще го съединя и той ще стане безкрайност. Ако не, показвам ви началото и чак по-късно го съединявам. Но аз почвам отнякъде да рисувам окръжността.

Не ни стана по-леко с това обяснение.

Ние: тази окръжност някой я прави, нали така? Това ли е първата окръжност?

Да. Господ прави окръжността. Той дава началото на окръжността.

Така беше малко по-добре.

Но не с всички. Само за някои.

Тъй то.

Ханс бе така добър да помогне:

Представете си, че все едно говори Бог: „Ще се роди Сенека, Аз го създавам. Аз искам да видя това, което искам да кажа на хората, но те не ме чуват, защото съм толкова глобален. Аз трябва да говоря с друг глас, приличащ на човешки, уж е човек, но всъщност това е Моят глас. Как ще стигне до хората? Аз го пускам чист и нов в човешко тяло. И в това човешко тяло той може да стане греховен, но Аз го пускам, той трябва да бъде Мой глас. Как да го пусна? Почвам да правя кръга, давам началото на кръга. Аз

решавам как ще продължи кръгът. Аз им давам възможност, Аз ги правя висши мъдреци.”

Разбрахте ли? Господ ги прави висши Учители. Той ги пуска с програма, за да дадат на хората това, което Господ иска да каже. И после ги праща да се прераждат. Тук те „се бъгват”. Останаха само четирима, които ние наричаме Духовни Водачи или Духовни Учители. Между тия четирима има и Водачи, и Учители.

Картината лека-полека се поизясняваше едва-едва.

Ето така, започвайки като нови души по своя собствен кръг, те после слизат в различни инкарнации. Всеки човек все някога е дошъл като нова душа, ако ще да има вече много и много инкарнации. Всички вие сте дошли като нови души, но не сте били с такива висши системи като тези велики философи или учени.

И като някакво обобщение, преди Ханс да ни заведе в още по-дълбоки води:

С философите и изобщо с Духовните Учители в другите научни и художествени сфери тук долу Господ спуска своя глас. Те са по-висши системи от вас. Вие сте създадени редови войници, като в кошер. Вие можете да имате много инкарнации, както впоследствие и най-големите мислители, но те обикновено тръгват несътворени, тръгват под някаква програма и с нея се въплътяват в човешко тяло.

И доста по-късно, когато нашият мил ангел ни изведе от дълбокото, за да приключи „небесно-философската” беседа:

Никой не знае точния път. Бог е многолик. Той има много измерения и по много пътища идва до нас. Има златни правила, но те не са достъпни нито за хората, нито за Учителите, достъпни са само за Бог. Ако вие знаехте цялата същност на Бог, изобщо нямаше да има нужда Бог да се самоопознава чрез човечеството. Трябва да знаете, че почти всички вие сте един добър експеримент, за който Бог се надява да бъде нещо добро, нещо стойностно. Но вие все пак сте само експеримент. А вие все се опитвате да се извъртате, както се получава на практика. Бог обаче и така се самоопознава чрез вас.

Грях не грях, ще го споделя: споделен грях – половин грях. Изповядвам: понякога, много рядко, но се случва, непоносимо ми домъчнява за Бог, който е избрал да се самоопознава и чрез нас. После обаче си казвам, че Господ си знае работата, включително си знае и как да си се самоопознава. И ми минава…

***

Лято. Наша близка наскоро бе загубила баща си. Обръщайки се към опечалената дъщеря, Ханс не ни спестяваше (почти?) нищо от тежката бащина съдба на Небето. Тежка тогава, в оня момент, докато е новопредставен.

Сестро, татко ти много страда. Той е абсолютно безутешен като дете. Колкото и да седя до него и да го успокоявам: „Стига, стига, моля те, този свят е друг, трябва да се успокоиш!” – той не спира да плаче за тебе. Той те видя, аз му показах толкова много неща. Баща ти плаче всеки ден с глас и се моли да оцелееш. Моли се да те обичат, да си щастлива, да си здрава. И се чуди как е живял. Казва ми: „По-добре кладенец да си бях изкопал и сам да се бях хвърлил в него, отколкото да видя това, което ти ми показа.” Аз, сестро, му прожектирах филм на ужасите. Твоя филм на ужасите и собствения му филм на ужасите. Когато не си на живо герой на филма, а гледаш като публика, всичко става ясно. Филмът вече сякаш е различен, сюжетът става ясен, поуката – също. Безутешен е твоят баща, но аз бях длъжен да му го покажа. Разрешиха ми, аз питах Учителите. Трябваше така да стане.

Имах малка, но достатъчна представа какво е видял починалият. Слава Богу, че горе Ханс бе до него…

Вчера в църквата баща ти те съпровождаше, „движеше” те от икона на икона, молеше се заедно с теб – и страдаше. Много се разстрои от филма. Вярно е, прекалено много му показах. Вярно е, но той прекалено малко знаеше за себе си и за теб.

Седите сега двамата като деца. Ти на единия бряг – на Земята и в ада, с изгорели крака; той – от другата страна, на хладното, доброто, тихото и спокойно място, но плачещ сърцераздираващо. Твоят баща, най-добрият човек! Най-добрият човек, който живееше дълго време с тъмни очила, които не можеше да махне. Затова много съжаляваме, когато губим добрите хора. Защото човек, казах му аз, не може да бъде само добър, той трябва да бъде и умен. Дори и да бъде човек добър, не е ли достатъчно умен, неговата доброта се превръща в глупост, в нелепост и в сляпо послушание. А Господ никога не ни е казвал да бъдем слепи. Казвал ни е да бъдем търпеливи и казвал ни е да бъдем като децата – разликата е голяма.

О, никак не ѝ бе леко на дъщерята да слуша какво говори Ханс.

Баща ти плаче, плаче. Протягайки му ръка от другата страна, прости му, кажи му, че го обичаш, че му вярваш. И да знаеш, че винаги ще те подкрепя и ще ти помага.

Баща ти не спира да плаче. Казвам му: „Човече, сега ти нямаш сърце да се пръсне, но имаш душа, за да страда. Сърцето ти, братко, пое последния удар. Много ти беше голямо сърцето. Ти го разтягаше, разтягаше го… Един път го разтегнеш, друг път го разпънеш на кръст; един ден му забиеш ножа, на другия ден се опитваш да го лекуваш. И сърцето ти, братко, заприлича на купчина кръпки, а не на сърце.

Ханс нито за миг не забравяше, че има мисия да ни напътства, да ни помага да извличаме поука от всичко, което ни споделяше.

Виждаш ли, сестро, какво става, когато човек сляпо се подчинява на другиго. Добрият човек започва да губи смисъла. Трябва да обичаме, трябва да бъдем добри точно колкото бе добър баща ти. Защото той бе прекрасен човек. Той е твоят баща, бе прекрасен и ние затова го избрахме. Бе до болка честен, до болка състрадателен, но сложи отдавна тъмните очила, за да не вижда личната си трагедия. Сега ги е махнал и плаче, защото за първи път той живее и за първи път не е сляп.

Ето това е съдът тук. Аз изпълних съда над него. Дадоха ми тази възможност. Аз му казах: „Хайде, чичо, да те заведа да гледаш собствения си филм, та да видиш къде ти бяха големите грешки.” Заведох го, прожектирах му филма като на лятно кино, беше седнал. Хубаво, че беше седнал. Щеше да…

Ханс помълча.

Сега плаче, безутешен е като дете. Аз му шепна: „Братко, всичко свърши, филмът е прожектиран целият. Да видим сега какво можем да направим за твоето дете.” А той кърши ръце, бащинските ръце, с които толкова пъти те галеше, но нощем, за да не видят тия около него, че те гали. С душата си идваше, долиташе при теб да те гали, нощем. А аз сега му казвам: „За какво ти беше полетът, човече, когато не отиде да я погалиш в действителност?” Затова, когато останете само дух или само тяло, никога не сте същите. Земята ви е дала възможност да съчетаете двете неща, да се получи от вас човек. Баща ти се мъчеше, мъчеше се да извика на най-близките си: „Спрете делбите! Спрете с алчните уста! Спрете да гледате на хората в материален аспект! Спрете!” Те не го чуха. Да, прав е той. Парите са ви най-големите грехове! Парите водят до най-големите пречки! Парите водят до най-големите неуспехи на един човек! Парите могат да дадат най-голямата сила, да върнат нещо или да ви приспособят към нещо. Това е тяхното единствено предназначение. За всичко останало парите правят само неприятности. Имотите, жаждата за нови и нови имоти води до затлъстяване – не на тялото, на душата.

Без никакъв преход Ханс кротко взе да рисува поетична картина. Вергиния говореше тихо, тихо:

Бих ви препоръчал да ходите боси. Бих ви препоръчал да ходите само с одеждите на един монах, вързани само с въже. Бих ви препоръчал да носите само пробита сламена шапка и да тръгнете по света: да ви вали дъжда, да ви грее слънцето, да ви накацат птичките, да ви донесат жито, добри хора да ви донесат мляко, весели деца да ви се усмихнат… Бих ви препоръчал да можете да живеете в един друг свят.

Но това същото на духовно ниво може да го изпълни душата ви. Как да ви го обясня? Може, може.

Ханс пак помълча, за да осмислим словата му.

А баща ти се чуди и диви на живота си и кърши пробитите си от работа ръце. Знаеш ли, сестро, жал ми е за татко ти. Ти знаеш ли, че по ръцете му няма здрава кожа, няма ненарязан участък по дланите му! Всичко мина през ръцете на твоя баща. Казвам му да ми даде ръцете си – ами те са като решето! През тях минава светлина – от много работа.

Посочих му кладенец и го питах къде е бил през цялото време. А той отвърна: „В кладенеца. Сам в кофата долу. Да попаднеш в мрака и да не виждаш нищо друго освен изкопаната дупка. А да се стремиш нейде горе към светлината.” Знаеш ли ти какво е над кладенеца да ти се показва лицето на едно момиченце, на твоето детенце? Да искаш да го стигнеш, но тежестта да е прекалено голяма, за да се измъкнеш и да избягаш с детето си? Това преживя баща ти.

Ханс завършваше разказа си. Обърна се към всички ни:

Той обикна мъчителя си, но не знае как го е направил. Не му бе налагано, сам постъпи така. И не му бе програмирана така и смъртта. Сърцето му не издържа да живее така, разкъсвано по този начин. Просто накрая бе осъзнал в какво стрелбище е живял.

А тук му прожектирах и тази тъмна част от филма му, за да знае, че горе виждаме всичко. Филм за неговите унижения от най-близките му, как е бил оскърбяван пред хората, какво му е било причинявано, как е страдал. Да знаете, да видиш собствените си преживявания на филм, е интересно. Тогава разбираш и другите какво са преживявали с теб.

Накрая чухме и чисто човешкия небесно-земен трогателен финален акорд. Вергиния стриктно предаваше какво ѝ диктува Ханс.

Бащата се обръщаше към дъщеря си:

- Обичам те, мила. Повече от всичко те обичам. Бях станал част от един театър. Не съм искал да бъда артист, мила. Просто се вкарах в играта. Какво да правя?

Ханс ни съобщи какво се случва „оттатък”:

- Кърши си ръцете добрият човек.

Ханс му взима ръцете, целува ги и го утешава:

- Братко, я си виж ръцете! Колко много работа, колко труд е имало с тях! Оттук нататък искаме от теб да загладиш ръцете си, да почине душата ти и да помогнеш на дъщеря си в този труден момент.

Мислех си, че това е всичко, но Ханс имаше да добави още нещо от изключителна важност за всеки един от нас независимо от възрастта ни:

Ето затова родителите са толкова важни. Помнете, когато човек е отхвърлен от родителите си, той инстинктивно почва да търси други родители. И става или победител, или жертва – зависи в чии лапи попадне. Помнете и внимавайте!

***

Краят на септември. Топла вечер, топъл разговор, домашна атмосфера. Радиана пита Ханс той добре ли е. Небесният ни приятел добродушно се смее, оценявайки нейната загриженост. Вергиния ни предава полушеговития-полусериозния му отговор:

- Аз съм с крилата си. Радвам се за вас хората, боли ме за вас хората, плача за вас хората, играя с вас, танцувам с вас, смея се с вас. Различен съм, както сте различни и вие. Днес може да ме заболи за вас, утре може лекичко да ви се ядосам, другия ден да ви поуча, а на третия ден да ви кажа, че сте най-добрите на света. Това съм аз. Обречен съм да се занимавам с вас.

Не помня, разбира се, какво ме е ръчкало тогава, но записът свидетелства, че нещо ме е ръчкало. И се обаждам в същия полушеговит тон колко е добре, че Ханс не е обречен да бъде поданик на нашенските управници.

Смеем се. Ханс и той се смее, бидейки хем тук при нас поданиците, хем горе при ангелите.

- О, какви чевермета се въртят вечер! – споделя той весело наблюденията си отвисокото за житието-битието на някои съвсем конкретни наши затлъстели висши управници.

Използваме доброто настроение на Ханс и неочакваното му предразположение да си губи времето със земните ни чевермета – и го „насърчаваме" да пообсъждаме властта. За да чуем:

Коя незаслужена власт не е превърнала човека на власт в животно? Особено ако има добри заложби за това… (Бурен смях!) С тази разлика, че животното е създание невинно, то действа инстинктивно, без да мисли, но то слуша природата. А тук се действа инстинктивно, без да се мисли и без да се слуша природата. Така е най-често при човека на власт.

Ханс – вече съвсем сериозно – предпочете да доизясни окончателно картината, та да не би нещо да не сме схванали правилно:

В обществото ви днес правилата са следните. Отиват нависоко онези, които са много ниско. А онези, които духом са много нависоко, остават в ниското. Това е също изпитание, повярвайте ми. И повярвайте – Бог вижда винаги! Всичко ви се пише в книгата на живота. Не искайте повече, отколкото ви е дадено, защото идва буря и тогава, когато дойде бурята, ще оцените огромните приоритети, които сте имали. Не предизвиквайте бурята Господня!

О, как умееше Ханс да сменя градуса на разговорите ни. И насоката. И дълбочината. И простора. И всичко в разговорите ни. Той ни даде пример за „бурята Господня" със съдбата на наш общ познат.

Защо ви го обяснявам чрез този пример. Човек, който имаше здраве, сила, любов, храна и брод. Сега няма здраве, няма любов, няма сила, няма храна и няма брод. Дошла е бурята. Когато имаше всичко, беше сляп. Той всъщност не осъзна, че беше най-богатият човек на Земята.

Вярно, беше. Вярно, бидейки най-богатият човек, бе сляп за богатството си. Дума да няма…

Ханс след малко – като обобщение:

Дяволът е като магьосник. Създава илюзорно понятие за спокойствие и щастие. Изхабява човешките чувства, кара човек да приема нещата, които не може да промени. Но пък самият човек се променя – става студен, кух и празен. Дяволът прави човека автомат за усмивки, автомат за чувства, просто абсолютен автомат. Най-голямата победа на човешкото създание, когато Бог го вдъхновява за живот, са чувствата. Дяволът иска да ги притъпи. Той не може да понася чувствата. Дори и яростта го дразни. Той приема дори яростта като вид чувство. Той трябва да притъпи душата, да я инжектира, тя да стане безволева, безпринципна, в нея да няма никакво съдържание. Всяко възпроизвеждане на чувства дразни дявола.

И като контрапункт Ханс заговаря за светлината. Сиреч за Висшия Енергиен Съвет и за себе си. И не пропуска естествено да ни стопли с любовта си:

Обичам вечерите с нас. Обичам да съм тук сред вас. Продължавам да вярвам, че хубавото предстои. Продължавам да съм горд, че мога да предавам мислите на Великите Учители и да има кой да ме разбере. Защото за какво „дойдоха" на Земята Духовните Учители в „Два живота"? Най-голямото страдание на Духовните Учители е това, че и когато са горе, и когато са долу, хората не ги виждат и не ги чуват. Казвам „страдание", за да разберете. Понякога Висшият Енергиен Съвет се събира и пита Бог защо хората не могат да бъдат така устроени, че пряко да ги виждат и чуват. А Бог отговаря мъдро, както винаги: „И какво от това, като ви видят и ви чуят? Те толкова много неща виждат и чуват, че те за тях стават обикновени. А сега вие сте необикновени. И вероятността да ви чуят е по-голяма.

А по-нататък вече беседваме за творчески проблеми, за пътя ни, за реализацията по пътя ни, за болките, за надеждите и покрусите; и за надеждите и радостите. Към мен:

Слушай, сине. Всичко е подготвено, влаковите композиции са натоварени и отгоре те молят да изчакаш кога стрелочникът ще премести релсите. При някои неща се налага забавяне, при други – ускоряване. Ние и вие не ги управляваме, само Бог управлява. Ние можем да сложим рамки, да насочим желания, но само Бог решава кога. Но със сигурност те уверяваме обаче, че има влак, че има товари и има пътници. Стой и изчакай! […] Всичко е верига. Тежките плодове узряват бавно. Бързозреещите – хубави отвън, безвкусни отвътре.

Идва времето Ханс да ни разкаже притча, където мнозина читатели вероятно ще разпознаят част от своя път и ще открият своя поука. За себе си я наричам „Притча за детето, нарисувало слънцето".

Едно момче нарисувало слънцето. Прекрасна картина – просто шедьовър. Взели картината му за изложба, но я закачили най-отзад. Ала се оказало, че други деца, които били нарисували уродливи малки човечета, получили голямата награда с бонбоните. А неговото слънце светело нейде в ъгъла на изложбата. Детето нямало връзки с учителките, неговите родители не носели цветя или бонбони и не правели дребни услуги на госпожите. Затова неговото слънце било най-отзад в изложбата. На другите вече им връчвали наградите, но ето че две майки се сбутали и си пошепнали: „Боже, я виж там оная картина! А това дете не го и забелязаха!"

Тогава детето, което чуло целия този разговор, седнало на пейка в училището или пък в детската градина, лапнало си пръста и заплакало…

Често ангелите го утешавали, но то не ги слушало. Правели го от любов заради слънцето, което то нарисувало, заради изложбата, в която участвало, затова, че било най-отзад, но създало най-хубавата картина, която видели само ангелите и онези, които го обичали.

Момченцето пораснало. Един ден някакъв човек, малко по-възрастен от него, влязъл в изложбената зала и рекъл: „Стойте! Ами там има една картина! Вие защо не сте я показали?"

И оттогава картините на младежа вече не били най-отзад сред рисунките. Оттам нататък всяка негова картина се приемала като шедьовър. Дори и когато не се получавали шедьоври.

Ханс бе с особена нагласа онази вечер. Очевидно се бе захванал да ни донесе още и още утеха, мир, ведрост на душата. И кураж, разбира се. И обич, то се знае. Както винаги.

- О, аз познавам душата ти! – рече ми по едно време моят небесен наставник. – А може би и ти моята. Знаеш ли, понякога братята ме питат защо си чеша отзад крилото. Често се шегуваме един с друг. „Ами имам там кокошинки" – отвръщам им. Смеят се всички дружески, а аз всъщност прикривам своето неудобство.

Милият, възхитителният ни Ханс!

- Така сме всички – продължи той. – Почесваме си енергийните крила, когато се чувстваме неудобно, когато не знаем какво да отговорим. Всички виждат, че светим, ала ние не се виждаме. Всички сме със слабости; и ангелите имат слабости. Затова сме подредени като ангели и архангели, като херувими и серафими – всички имат достойнства, определени достижения.

Как да се кахъриш за земните ни суети след такива думи…

А Ханс отново рязко сменя посоката на мислите ни.

- Знаете ли в момента на какво ми мирише? – пита ни закачливо.

Не знаем естествено и хорово любопитстваме.

- На Нова година, на Коледа, на бор – изрежда Ханс. – Всички небесни хорове се упражняват в момента за „Тиха нощ, свята нощ”.

- Три месеца по-рано! – възкликваме ние.

- Тук стават чудеса – споделя ни ангелът. – Небесните хорове пеят „Аве Мария”, упражняват се. Ангелите често потупват дъската за хорово пеене и казват на другите: „Внимавайте!”

Пропуснали сме тогава да попитаме каква е тази „дъска за хорово пеене”: това трябва да е поставката с нотните листове вероятно.

Ханс задушевно ни разказва какво става горе на репетициите за Рождество Христово:

Има едно детенце в хора, от моите. Толкова хубаво пее това дете, че всички благородно му се възхищаваме заради ангелското му гласче. Много странно обаче – то пее само когато иска. Изважда гласа си, управлява гласа си само както то пожелае. Може да пее ужасно фалшиво и целият хор млъква. Прави шеговити представления на хористите. Никой не му се сърди. Оставяме го да му мине, за да му чуем пак гласчето. Момченцето е четири-петгодишно като земна възраст. Когато пее „Аве Мария”, а то е сирак, изведнъж над него почва силно да свети. Ако го видите, ще изпитате цялата възможна земна и неземна любов. Ще видите как реагира човешката душа, защото и тя е ангелска. Тя има ангелски произход, човешката душа. И когато човек се вълнува, ако имахте специален апарат, щяхте да видите как засиява аурата на човека. Само на тази песен то не върти неговите си номера. Иначе на другите песни понякога прави номерца и си пее, каквото то си прецени, за да обърка хора. Иначе целият хор замира, когато то отвори гласче. И ние винаги го чакаме да запее, за да му се радваме.

А за финал на вечерта Ханс ни припомни със свои думи как Господ се грижи за хляба насъщен на паството си, когато то проявява милост към ближния си:

Така че, братя, хляб се изработва не само с ръце, а и със сърце. Колкото повече даваш трохи от малкото, което имаш, толкова повече пити ще идват към теб, когато си гладен. Ако проявиш милост към някого и тази милост не идва, за да му покажеш, че си милостив, а милостта ти идва от състраданието на душата към някого и заради нещо, питата ще е огромна, топла и сладка. Вярно, бързо се излапва, но ще изчакате до следващата пита. Затова Бог сравнява такива милостиви хора с птиците. Птичките видимо не могат да работят – те работят друго, те имат някаква духовна същност, те показват на хората как да летят. Така един човек създава едно, друг – друго, трети – трето, което другите не могат да направят. И Бог вижда твоето изделие по неговия си начин, различен от вашия, и идва – и те нахранва чрез някого. Това е. И те нахранва, без да се чувстваш задължен. Е, само на Бог.

„Е, само на Бог.” И капакът върху клавишите на рояла меко хлопва.

2010: Светът е копие на рая

Хлябът, който самите ние печем

Ще започна малко неочаквано разказа си за 2010 година с футболна метафора. На първата ни януарска среща с Ханс и Вергиния той използва подходящ повод, за да включи малко „футбол" в беседата си.

Даден човешки живот е една футболна топка. Тази топка я връчват на играча здрава. Той обаче може да провали отбора с нея. Тя също така може да стане и печеливша в зависимост от това как играчът си служи с нея. Топката е създадена с определен овал, има определен размер, определена мисия. Ако е поверена на лош играч, и с най-добрата топка не може да се спечели нищо.

Три месеца по-късно, в същия онзи априлски ден, когато Духовните Учители ни спуснаха текстовете, публикувани по-късно в началото и края на „И рече Бог", Ханс отново повдигна темата за човешкия живот, но този път в съвсем друг план и със съвсем конкретен пример: животът на Вергиния и подобни на нея ученици и служители. Тази проблематика – за силата и слабостите на Вергиния и на събратята ѝ по съдба, щеше и занапред често да се появява в посланията на нашия светъл ангел. И този път той говореше от името на Духовните Учители.

Най-важното, което ние с Радиана научихме, бе за слабостта на тези ученици. Когато Духовните Учители „са създавали" точно този тип техни служители като Вергиния, те ги създали с много слаби сърца. Там била най-голямата им слабост. Не слаби „като устои", но много силно чувствителни. Храната на такива служители била любовта. При липсата на любов животът им можел да се превърне в пълен провал, но се случвало и да постигат абсолютен успех – зависело от много и много фактори. В противен случай, тоест ако те не биха притежавали всички свои големи способности, включително обаче и чувствителното си сърце, Духовните Учители нямало да могат да им предават необходимата информация, чрез която учениците и служителите разбират всички хора. „Не успяхме, докато ви създавахме, да постигнем такъв баланс за вас, че вие минимално да страдате", рече Ханс. Те били няколко души тези техни „кадри" и всички имали една и съща слабост: жаждата за любов, любовта на всички нива. Най-слаби били в любовта, в емоциите. Силите на злото точно там и ги атакували – в сърцето. А когато атакуваш енергийно сърцето, атакуваш физическото тяло, напомни Ханс. Създавали горе такива ученици по някакъв „модел", по заложена програма. Тук Духовните Учители допуснали служителите им да имат слабост – изключителна, „мембранна" чувствителност. За първи път използвали „двигателя на любовта" по такъв начин. Вергиния можела да работи и да живее само с двигателя на любовта, защото Бог е любов. Не обичайки, не състрадавайки, не чувствайки дълбоко, тя не би могла да изпрати към хората информационното поле, което ѝ спускат отгоре. Тя трябвало да бъде състрадателна, любвеобилна, за да получи информацията и да даде необходимата помощ на хората в кратко време. Иначе информацията не може да се интерпретира правилно и да се помогне на човека. Трябвало да се помага със сърце.

Пак тогава, сред малко по-широк кръг наши близки, Ханс открехна още малко завесата и за пътя на душите ни. Разговаряхме за стари и млади души, за реализацията им на Земята, за надеждите и разочарованията. И за великата тайна, която крие пътят на душата поради великото Божие благо – правото ни на свободен избор.

Ханс току-що бе сравнил и нас, и живота ни с хляб, който самите ние печем. Но ние ли го замесваме и заквасваме?

- Може този, който пече хляба, да сбърка в температурата и да прегори или изгори хляба – предупреди ни небесният ни приятел. – Да не го направи както трябва поради

младост и неопитност. Или самият хляб да не бухне достатъчно поради други обстоятелства въпреки вложената мая.

Малко по-късно заговорихме за конкретен човек, наш много близък.

- Тези хора имат различно качество на клетките и на построяване на физическия план – обясни Ханс. – От родители въглищари най-често ще излезе човек с въглищарски способности. От родители клошари или пияници ще произлезе точно такъв индивид, който ще бъде предразположен към такива качества. От интелигентни хора ще излезе белият хляб – вашият близък. Но това не му пречи да бъде млад дух, въпреки че притежава тези качества. Той е с високи интелектуални способности, изразени на физически план. Постройката на мозъка му, устройството на клетките на мозъка му са такива, че да приема обучението, което му се дава. И да може да попие допълнително чрез знанията си интелекта, който му е заложен. Това, което му се дава на физическия план, е капацитетът му, за да може да поеме духовния план.

- А душата му? – питахме ние. – Нали тя е маята му? Или бъркаме?

- Тя е маята.

- Да, ама нали и маите са различни?

- Душата му също идва млада – отвърна Ханс. – Тя е създадена на същия принцип като хляба и маята. Тя също е направена от висококачествен материал. Трябва да знаете към кой хляб каква мая ще слагате.

- Душата му разкрива ли по-високи душевни качества от средните въплътени души на Земята? – продължихме разпита ние.

- Много може да се спори. Не ви е ясно това – гласеше безрадостният отговор. –Не мога да ви обясня с думи невидимите нишки, които свързват душите. Няма да разберете.

- И все пак? – настоявахме ние.

- Имало е случаи, когато са правени целенасочени опити при нискоинтелигентни родители с определени качества да се сложи повече мая в потомството им, та белким хлябът се засили.

- Тоест по-високоеволюирала душа?

- Така. Става страшно. Винаги избива. Както хлябът може да се пукне поради това, че вложеното брашно или трици не издържат на напъна на вложената мая, така и тук също се получава проблем. Душата може да учи и да завърши някакво образование, да се издигне нагоре, да стане капацитет… И в един момент да направи някоя дивотия. Винаги, винаги жестоко се бъгва. От друга страна, помнете! Никога няма гаранция – въпреки всичко! Идва душа, направила вече своите избори, всичко ѝ е налице: добрата генна структура, добрият приемник, добрата кошница, доброто стечение на обстоятелствата за душата – и пак душа и тяло не могат да работят заедно, да работят в съчетание. Нещо става в системата и тя може и тук да се бъгне, въпреки че е рядкост.

Вергиния вметна, че е имала такъв случай в практиката си: младеж от много високоинтелигентни родители, той самият с много знания – и (тогава поне, да уточня) пълен деградирал алкохолик. Класика.

Можело човек да не издържи съчетаването на двете системи, настави Ханс. Въпреки че в природата нещата били много строго определени, все пак ние притежаваме и свободна воля. Някъде в инак много добрите гени също имало отрицателни качества, които въпреки много доброто съчетание на природата да не могат да издържат заложената силна енергетика. А Бог нали се себеопознавал, правейки всички нас, той експериментирал всъщност.

Ние пак се върнахме на нашия близък.

- А ако се абстрахираме от физическото му тяло и погледнем само душата?

- Млада душа – резюмира Ханс. – Същият принцип. Тази млада душа, която влиза в добър приемник, в добра кошница, е добре селектирана. Тя знае при кои родители да

попадне. Душата е също от добро тесто. Тя е от добра мая. Бог праща мая с по-високо качество от другите маи. Или е по-висока доза. Бог въпреки всичко се съобразява с това какъв приемник има тя.

И приключи темата:

Той е млада душа и му личи. Високоеволюирала същност без опит на Земята, затова и се държи като малко дете понякога. И без опит не само на Земята. Вече ви говорих, Бог може да създава несътворени и непреминали през инкарнации нови души. Душа, която е селекция. Душа, точно определена за нещо. За нещо му трябва на Бог тази душа. Господ експериментира. Той е велик експериментатор. Душата може да бъде спусната наготово, високоеволюирала да е, без да е преминала през кръговете на прераждането. Нищо че е млада. Като при онези малцина философи. Душите не тръгват от равен старт.

За толкова още неща искахме да попитаме, но Ханс рязко смени посоката на разговора ни: обича си нашият ангел тези обрати.

- Днес е последният ден на Великден – рече ни внезапно. И ни довери: – Ангелските хорове почват да се разформироват. Те са на няколко нива по възраст – от малки дечица и нагоре.

Читателят вече знае за небесните хорове, които се упражнявали за Коледа и пеели „Аве Мария” и „Тиха нощ, свята нощ”.

Малко по-късно забиха камбаните на близкия до нас храм. Ханс не пропусна да се върне за кратко към темата за човешката душа.

Изключително важно е не само за кого, но и кой и как бие камбаната. Това се отнася за човешката душа. Ако биеш камбаната като аларма, като зов за помощ, тя ще събере целия град. Ако я биеш нежно, но страстно, пак ще събере същите хора, но за да се радват и веселят, да бъдат щастливи – и ще разберат, че я биеш тържествено. Ако я биеш вяло, повярвайте ми, двама души ще се помотаят около църквата и ще си тръгнат. Всичко зависи от това кой бие, а не какви са камбаните. Разбира се, от пластмаса няма да получиш камбана. Всяка камбана се прави от съответния материал, но е важно каква е ръката, която удря камбаната. Оттам е изразът „душа камбана”. Душата звънти така, както я удряш.

А по-късно последва много странна, съвършено нова за нашите срещи „процедура”. Отново бяхме останали само тримата и Ханс предложи на жена ми да запише какво ѝ се иска да се случи в живота и с живота на Вергиния, какво ѝ пожелава. Радиана взе да пише, уточнявайки на глас едно-друго, но нашият наставник реши, че е по-добре той да ѝ диктува, тоест той да формулира по свой си ангелски начин мислите на жена ми, които той провиждаше в ума ѝ, а тя да ги записва и да ни ги чете. Ето какво желаеше Радиана на приятелката ни:

„Бъди щастлива с онова, което разбираш под щастие. Бъди здрава така, че душата ти да предизвиква здраве. Бъди спокойна като птичка в гнездото си, на която носят храна, за да отглежда малките си. И закриляна така, както яйцето защитава жълтъка си по Божия воля. Да те обичат така, както Слънцето обича Земята. И да вярваш само в онова или само в онези, които са близо до Бога.”

Ако понякога ви се случва да не можете да разпознаете собствените си мисли, защото те са изключително красиви и светли, да знаете, че вашият или някой друг близък ангел ви е помогнал да си ги подредите и разхубавите.

Вечерта говорихме за църквите в София. Ханс отново каза нещо причудливо и същевременно твърде логично:

Ако вземете карта на София и разчертаете линии между някои църкви, ще видите как образуват странен пентаграм. Това сте го сторили несъзнателно. Никой не е проектирал мястото на храмовете ви с такава цел. Това е енергийна защита във всеки

град. Създават я геометричните фигури, които се получават между храмовете. А мястото на всеки храм се определя с команда отгоре.

Ханс така и не ни съобщи между кои църковни сгради да спуснем линиите.

Вместо това ни прати да спим.

- Когато ангелските хорове се прибират, защитата на хората намалява – рече ни бащински за „лека нощ”.

Не съществува фактор, който може да спре енергетиката

Беше жежък юли, а в Пловдив бе доста по-топло от „жежко”. Отидохме с Радиана да видим новото жилище на Вергиния, където се бе нанесла да живее под наем. Ханс бе в чудесно настроение за краткото (човешко) време, през което бяхме заедно.

Подготовката на „И рече Бог” за печат вървеше уж в пълен ход, но отпускарското лято неминуемо отлагаше нещата за есента. Отделно, оказваше се, често съм имал нужда и от енергийна помощ за текущите ми творчески проблеми, задачи, занимания. Ханс внимателно ме успокои и ме поучи никога да не се притеснявам, когато липсва информационно поле към мен. Никога, повтори той, да не се притеснявам, когато нещата са забавени. Не съществувал фактор, който може да спре енергетиката. Било възможно тя да се изкриви, да се пречупи, да добие други размери. Ако било решено обаче да я пуснат, ще я пуснат. Просто жалели човешкия мозък, понеже това било свръхнатоварване. И в зависимост от това, което човек преживява, преценявали така да спуснат информацията, че да не му разрушат мозъка. Защото нашата си собствена енергетика и биоструктурата ни не били напълно подготвени за подобен род информационни полета. Затова Духовните Учители избирали подходящо време и място, както и подходящо състояние на духа, в което да се сваля такава информация.

Сетне Ханс „се прехвърли” на Вергиния. Весело ни съобщи, че е щастлив. Бил се настанил (в момента) добре, защото Вергиния е добре. Настояваше Вергиния повече да почива, защото „кристалното ѝ сърце е сведено до минимум”. Кристалното сърце било обвивката на душата. В сърцето било разположено кристалното ѝ сърце, а в мозъка бил така нареченият кристален мозък. Те били свързани и работели със своя „източник” – Бога. Кристалният мозък и кристалното сърце приемали информационните полета директно от Господ и ги събирали в „две банки”. Та „нещата” при Вергиния били сведени до минимум, умората в организма ѝ била толкова голяма, че той се страхувал за общото ѝ състояние. И „ако насила не си постави за цел да спи поне няколко дни непробудно и да става само когато се налага”, от Небето не можели да гарантират целостта на кристалното ѝ сърце.

Да уточня само, че Ханс бе щастлив и бе добре, защото Вергиния според него беше (вече) добре. Дори и днес, след толкова все пак години, никак не искам да си припомням какво бе преживяло (включително пред очите ми) „кристалното сърце” на приятелката ни през месеците и годините преди онзи горещ юлски следобед.

Всеки с дарбата си. Всеки с кръста си.

Ханс благо ни заръча да помним как Господ е извел народа си от една земя в друга. И нека Вергиния приемела, че е изведена. Тя трябвало да го приеме. Как само говореше Ханс, с каква любов я напътстваше!

Вече от много земи си изведена. Първо, от долината на смъртта си изведена; второ, изведена си от долината на тъгата и мрака; трето, сега се извеждаш от долината на хаоса и объркването. Трябва да се изведеш и от долината на умората. Канска е умората ти. Мерките трябва да са спешни. Нямаш никакво време за губене.

Нататък (все в контекста на „спешните мерки”) последва урок към Вергиния, който поне на мен бе повече от нужен. Тази небесна мъдрост – наистина четена и четена, и

четена преди това из „дебелите книги”, но очевидно непроумяна достатъчно – дойде като балсам за душата тъкмо в онзи период от живота ми, който впоследствие се оказа пореден вододел в развитието ми. Прочее, мога да свидетелствам, че посланието на нашия ангел и Учител изигра ключова роля и в по-сетнешната духовна нагласа и съответно в поведението и на Вергиния, и на Радиана.

Абсолютно съм против да премълчаваш истината. Абсолютно съм против да не казваш онова, което мислиш. Абсолютно съм против онзи твой и ваш такт, който не допринася полза никому. Ти не можеш да си представиш, че от такт, заради такт, само и само да не засегне някого, човек може да наруши собствената си цялост. Всеки трябва да си получи школовката. Всяко едно нещо, което напира в душата на човек, трябва да се казва, нека да е и по лек начин, без да обиждаш, без да наранява. Ако този срещу теб е умен и добронамерен и наистина те обича, но е сгрешил, ще оцени какво му казваш, ще се замисли и дори в началото да се обърка, ще разбере, че си прав. Другият, различният, недобронамереният ще реагира остро, ще ти се обиди и ще почне да те плюе.

Нали? Именно.

Сведи до минимум хората около теб. По-добре човек да е сам, заобиколен от своите ангели и от макар и само един-двама приятели, от една-две положителни личности, отколкото от цяла армада нестойностни хора, които не ти трябват. Ето, ти днес изхвърли много кашони с боклуци. Смяташ, че тези кашони ще ти потрябват, за да си събираш старите обувки или дрехи – и ги пазиш, пазиш, пазиш, но те ти пречат, ти ги подритваш, те пак ти пречат, създават ти дискомфорт. Така е и с ненужните хора – кашони, кухи и празни. Те нямат устои, те се разпадат при най-малката влага.

Вергиния чудесно знаеше за кои и за какви хора ѝ говори Ханс. И ние с Радиана чудесно знаехме за кои и за какви хора ѝ говори. Чудесно знаехме и за кои и за какви хора говори и на нас двамата.

Животът, приятели, е преди всичко философия, не е прагматика. Прагматиката идва тогава, когато човек не е достатъчно високо, за да оцени философията. Тогава остава само прагматиката, тогава се губи духът.

Нали? Именно.

Радвайте се на живота, не бъдете унили. Светът не е тотално зло. Той е копие на рая, копие на паралелните светове. Има много неща, които не знаете и тепърва ще научите.

Средата на юли, лято, жега, пот, леност… Всичко лепне в следобедната мараня… „Светът е копие на рая.”

Нали? Именно.

Любовта може да ви възкреси и смъртта да се превърне в живот

През ноември 2010 ние тримата преживяхме един от най-драматичните ни сеанси с Ханс. Нищо не предвещаваше какво ще чуем и какви бурни чувства ще предизвика чутото у нас. Романът „И рече Бог” бе издаден, готвехме се за предстоящата след дни премиера в Пловдив. Работехме, всичко около нас бе наред или поне в рамките на всекидневното „нормално”. Като изключим „дребната подробност”, че Вергиния все още полагаше огромни усилия да се справи с последиците от свои правилни, но трудни житейски избори.

Ханс предупреди, че ще последва дълго послание за нея, заръча ѝ да се приготви да записва. Словата му, за наша пълна изненада, бяха с почти поетичен слог, затова така и ще ги предам, следвайки паузите, които правеше Вергиния, докато ни четеше:

Пред мен изникваха следи, едни от пепел, други от мъгли,
вървях и питах се къде е краят,

а пред мен изникваха гори, по-страшни от самия край,
с нахъсени във корени игли, забиващи се в болното ми тяло.
Аз – това си ти, мила моя стара дъще на Небето и Земята.
След нозете ни от болка кръв се лееше и стенеше,
докато се опитвах да те вдигна с моите крила,
за да не загинеш от това, което сама си избра, за да можеш да живееш.
В името на кое ли?
В името на това, което сама си избра.
В името на Бога ти получи дар и оживя, за да стигнеш до лозята, с грозде пълни,
и след това да минеш през долината на зрелите жита, получила вечен покой.
Чак тогава ще махна крилата си, за да сложиш своите, които почиват при мен.

Допускам, ангелите вероятно така пишат резюметата си за пътя на своите подопечни тук долу.

Ханс продължи нататък без мерена реч. Много неща щяхме да чуем за първи път: и за Ханс, и за вековните им взаимоотношения с Вергиния, и само за нея. Отделно за Небето и Земята, отделно за живота и смъртта, съвсем пък отделно извечната мъдрост. Отделно само като форма; иначе всичко заедно – както и то си е едно – затова и в пълна взаимовръзка.

В долината на зрелите жита – знаете ли какво е там? Там всичко е чудесно, там почиват изморените души. Преди да си отидеш и напуснеш Земята, за да те приберем при нас, ще гледаме да успокоим душата ти за изминатия от теб земен път. Ще си отидеш оттук щастлива, без да страдаш, че си потеглила по пътя нагоре, защото преди това ще сме ти показали, че и на тази земя има щастие. Урокът, който трябваше да научиш на Земята, бе никога да не избираш нещата, без да мислиш; че преди да приемеш определен дар, трябва да видиш каква е цената му, кой ти го дава, за колко време ти го дава, откъде идва дарът, на каква цена ще използваш този дар и какво е благосъстоянието, което той ще ти осигури. Говорим за дара духовен. Всеки духовен дар се изкупва. Нищо даром не се дава във вселената. Защото, когато тръгнеш по пътя на духовното, ти избираш най-трудния път, за да можеш да осъзнаеш какво искаш всъщност.

В името на Бога, преди да се родиш, ти направи много тежки избори. Много бързаше. Както винаги ти беше бърза. Затова ти бях даден аз. По простата причина, че произхождаш от нашето поколение, което е създадено да работи заедно. Човекоподобни и ангели хранители да бъдат една душа, едно сърце и един мир. Ние с теб сме едно, като сиамски близнаци, като част от света, като тревата върху планетата: не можем един без друг.

Ето че научихме – покрай всичко друго – нещо изключително важно: терминът „човекоподобни” можело да се употребява и за хора; подобни на нас хора, но и доста различни от нас най-малко с дарбите си и с особената си мисия на Земята.

Ханс говореше така, сякаш те бяха само двамата. Често се случваше. Ние с жена ми служехме за добронамерен фон, за топло енергийно поле, където в двете посоки се лееше небесно-земната взаимна обич, а само отгоре – небесната мъдрост, плод на вековен горчив опит.

Добре съм ти съхранил крилата. Не се притеснявай, пазя ги прилежно. Бърша ги от прах, реша ги понякога, гледам да изглеждат чудесни и живи. Когато страдаш, те целите почерняват сякаш от сива пепел и по жилите на крилата ти започва да се стича кръв. Тогава се ужасявам и веднага слизам долу на Земята, за да видя какво става с теб, в коя гора си, в кой дом си се спряла и какво извършват с теб. Тогава идвам и те вдигам.

Роялът как звучеше! Тихо, смирено, ала и обично, решително, всеотдайно…

Това, което изживя, беше страшно, страшно. Чух те как викаш ангелите, чух те как викаш Божието име. Така повика и мен и веднага дойдох. Беше реална смърт, нямаше да оживееш. И лошото е, че всичко щеше да е безнаказано, защото онзи, който ти причиняваше смъртта, щеше да е на тази земя долу безнаказано.

Реалната опасност от смърт вече премина. Научѝ най-важния урок, последния: никога не давай усещането за сигурност и безнаказаност на някой несигурен и наказуем. Никога! Това сега са последствията за теб. Според мерилката, според аршина ти ще ти се отмери. В случая това се трансформира в следното: когато даваш на нестойностен човек, ще получиш нестойностни неща. А това се смята за разпиляване на енергия.

Мисля си какво би се получило, ако спестим енергията, която стойностните люде напусто отдават, при това с леко сърце, на нестойностните люде. Онази, „разпиляната" залудо енергия, някак си така да я спестим и вложим в изграждането на земния рай. Ще стигне ли тази енергия? Комай да, струва ми се. Едва ли земният рай изисква чак толкова повече енергия от тази, пропиляната напусто от нас. Пък и съм абсолютно сигурен, че Божият проект за земния рай е енергоспестяващ…

Ако някой страничен човек влезеше в кухнята ни и чуеше как приятелката ни „озвучаваше" с тих равен глас посланието на Ханс, щеше да си помисли, че ангелът се обръща към някого, който не е там и на когото би било добре да се помогне, понеже доста го е закъсал. Едно закъсало дете.

Висока е оценката ти на Небесата, защото според нас ти изпълни своята мисия абсолютно благополучно и благоприятно за всички ангели хранители, които ти гласуваха доверие. Но онова, с което не бяхме съгласни, е гаврата, която ти извърши със самата себе си. Ти се остави на гладни кучета да те разкъсват. Това не можехме да понесем и аз, и моите братя. Затова те вдигахме, когато падаше.

Твоите крила почиват при нас. Сега те са изчистени от калта, от мрака, от болката, от унижението. Имаш да минеш още една стъпка. Ще преминеш успешно и нея, надявам се аз. Ще видиш кой е застанал до теб, защо е застанал и каква е причината да застане. Следваш правилния път – всъщност пътя, който си избра. Аз пък следвам правилния път да бъде част от тебе. Моята кръв тече в твоите вени. Ние сме едно и също тяло. Различаваме се по това, че аз притежавам спокойствието и мъдростта, а ти ги ретранслираш, давайки ги на хората. Едно искам да те осъдя този път: трябва да се учиш от онова, което даваш на хората; трябва да се учиш от онова, което аз давам на хората; трябва да се учиш от онова, което ние заедно даваме на хората. Учи се, дъще, още имаш да се учиш. Не за друго, не че у теб няма мъдрост, ала има и още много детско, детинско. Трябва да пораснеш. Вчерашното малко момиченце, пратеник на Бога, вече трябва да порасне. То порасна, още трябва да порасте. За да расте, само едно като цялост му трябва – сигурност, милост, любов, подкрепа. Нищо друго. Има ли ги, може да пораства още, няма ли ги – годинките за растеж „падат". И се връща в гората объркано, самотно, върви по старите тръни и по старите пътеки.

Правя публично достояние твърде лични изповеди откъм Небето. Убеден съм обаче, че приблизително така разговарят с нас всички наши светли ангели хранители, само дето ние нямаме способността да ги чуваме. Затова и давам гласност на тази небесна грижа, на тази небесна любов – за да вярваме в нея, че винаги я има, за да я ценим, защото я има и без нея животът ни би бил съвсем инакъв. И за да се вслушваме в нея, макар и да не я чуваме.

А тъкмо начеваше още по-драматичната част на посланието:

Скоро ще дойдеш при нас. Трябва да бъдеш подготвена. Тук няма студ, няма болка, няма мрак. При нас има само светлина. Ще те вземем оттам, защото ще завършиш своята мисия и трябва да те приберем, за да не те унищожат докрай. Не се бой, няма да е съвсем скоро.

Ние с жена ми си отдъхнахме. Колкото до Вергиния, тя не само е боец (в това отношение), но и връзката ѝ с Ханс очевидно спомага за много „по-леко" приемане на смъртта като неизбежност. Много пъти (дотогава и след това особено) съм се уверявал колко спокойно тя се отнася към собствената си смърт. Може би ще е пресилено да кажа, че не я е страх, но във всички случаи се страхува многократно по-малко от нас „простосмъртните".

Предстоеше ни да чуем още и още покъртителни, изстрадани, тежки откровения:

Имаш още път да изминаваш. Трябва да извършиш две важни задачи: едната е едно продължение на книгата, която направихме с Васко; а другата е да получиш любовта, която ти се полага, за да дойдеш при нас щастлива. Тук те чакат всички онези, които са те обичали, преди да се родиш, обичали са те по време на твоето раждане, през най-тежките моменти в живота ти и ще те обичат, когато те вземем при нас. Тук са твоите братя, сестри, любими, деца, тук е целият ти свят. Трябва да си те приберем. Никой не разбра ангела освен тук присъстващите. Стигнахме до големия извод, че ангелите, които притежават земни духове, не е възможно дълго да устоят на всичко това долу, защото те са създадени оперирани от материалното, от земното, те живеят като птиците с поддръжката на другите, измъчвайки се обаче от това, че живеят по този начин. Те живеят, умирайки от болка заради несправедливостта, мъчейки се да поправят нещата. Те никога не могат да обидят, да накърнят, да причинят зло. И по този начин привличат двойно по-голяма и жестока енергия, защото тъмното не обича светлината. Колкото тя свети повече, толкова повече се нахъсва тъмното. А тъмното на Земята е твърде много, за да виреят светли същества като земните ангели.

Вергиния внезапно се засмя. Ханс реторично ни питаше дали знаем, че горе на Небето съществува понятието „селекция тип Вергиния".

- Как така „селекция тип Вергиния"? – недоумяваше самата Вергиния.

- Ами ето така – все така шеговито ѝ отвърна той.

Ала ние знаехме, че ангелът не се шегуваше, а само разреждаше огромното ни напрежение.

Селекцията тип Вергиния е обединяване на дух, тяло и неземен род в съчетание със земно съществуване. Господ сътвори един интересен хибриден вид, който се оказа не особено устойчив единствено заради най-голямата си слабост – необходимостта от любов. На земно ниво необходимостта от любов, силната, патологичната необходимост от любов, води до разбиване на човешкото сърце, а оттам крилата почват да посивяват. Разказвах ви за посивяването на крилата. Пиша ви странно. Обяснявам ви странно, защото така изглеждат нещата – странни. За вас те са странни, а за нас са самата реалност. Виждали ли сте прибрани в прозрачно ковчеже човешко-неземни крила?

Последна пауза. Явно небесният ни приятел чакаше да му отговорим гласно.

- Не – произнесох.

- Чели ли сте „Снежанка"?

- Да – рече жена ми.

- Да, ама само това, че тя е вътре в прозрачния саркофаг.

- Смее се – съобщи ни Вергиния.

Всичко нататък обаче звучеше повече от сериозно.

Снежанка е долу. Ще си позволя днес да говоря така. Никога не съм говорил за нея така. Искам да знаете, че крилата ѝ почиват в такъв саркофаг. Те са свалени, преди тя да дойде на Земята. Аз съм пазителят на крилата, аз съм Ханс, знаете ме. Обичам ви и вие ме обичате.

Тук Ханс – той си знае защо – се върна за малко към „И рече Бог", обръщайки се към трима ни:

Изпълнихте мисията на Белите Братя, на моите Духовни Наставници и аз съм безкрайно задължен и благодарен. Не на вас, а на тях. Правилно искам да ме разберете. Защото те дадоха възможността вие да приемете тази книга. А на вас благодаря, че дадохте душата си, за да бъде „изнесен" този материал.

И пак се върна на Вергиния:

Говорех за саркофага, където се пазят енергийните крила на вашата приятелка… Само не си мислете, че тя е абсолютният ангел. Няма абсолютен ангел, който да е на Земята – там той трябва да бъде със своите човешки слабости. Всъщност нито един ангел не е без слабост. Сега тя се възпротивява силно срещу всичко, което аз изписвам, но това не ми пречи да го пиша, нали? Тя не е свикнала за нея да се говори така, нали? Днес аз искам да говоря за нея. Тя има нужда от това. Трябва отгоре да я подготвим за пътя ѝ, защото я чакаме. Но не убита от глупак, но не накърнена от идиоти. Така наричаме хора, които не регулират своята мозъчна дейност. По медицински, нали така казвате, има такова заболяване?

- Национално – промърморвам.

Гласът ми е сух, дрезгав. Дори по дишането ни се усеща какво огромно безпокойство или по-скоро страх, да не кажа нещо по-силно, е легнал в кухнята ни. Страх не за съдбата на Вергиния, а страх, че ще я загубим за нас преждевременно. Ние човеците нали си въобразяваме в наивната си детска слепота, че знаем кому кога е времето…

Ханс продължаваше да ѝ диктува бавно-бавно, на места тя произнасяше думите на срички, а химикалката неуморно дращеше по хартията.

Слабости на селекцията тип Вергиния:

Слабост №1: Липсата на всякакво самосъхранение на духовно ниво.

Слабост №2: Липсата на всякакво материално увлечение, освен ако то не „удря" душата.

Слабост №3: Острата необходимост от любов и грижа за нея (за Вергиния).

Слабост №4: Разпиляването на нейната любов и грижата ѝ за хората.

Слабост №5: Абсолютната доверчивост.

Пет фактора, които нанесоха най-големи поражения върху оногова, който доброволно свали крилата си, за да спасява хора. Днес тя получи чин. Зашихме ѝ един пагон по вашему. Сложихме ѝ малката част от нейните крила, за да може лесно да излети нагоре, когато ѝ дойде времето. Налагаше се да ѝ ги поставим, защото оттук нататък ще трябва да тръгне по своя път малко по-бавно. Досега пътят ѝ беше долу на Земята, сега ще започне да върви по права плоскост, за да може да уравновеси душата си, да се успокои, за да я вдигнем нагоре. Времето ѝ на Земята не е много. Не се бойте. Почваме да прибираме онези, които Земята не оценява. Но тя има още какво да даде и докато не завърши до края мисията си, няма да я вземем окончателно при нас. Има още задачи за изпълнение, но те са единствено лични. Тя извърши мисията си в обществен план, направи повече, отколкото очаквахме, защото абсолютно раздаде себе си. И малките дивиденти, които получаваше, след като се осмеляваше да ги поиска, някои от хората, които в момента не са тук, ги даваха с вечното условие, че тя трябва да е задължена към тях. А вие, които безкрайно обичам, никога не пожелахте нищо. Вие промивахте краката ѝ, когато ходеше в кръв с раните си. Вие плачехте, когато имаше вероятност да умре. Вие никога не си задавахте никакви въпроси, когато трябваше да отдадете своята помощ, защото сте различни. Поклон пред хора като вас. Защото на тази земя има така наречените земни, абсолютно земни ангели, които Господ „вдъхва", за да могат да извършат мисията си на Земята. И ние благодарим, целият небесен хор ви изпращаме своето благоразположение. Благодарим ви, че на земно ниво успяхте да чуете нашето „вдъхване", за да можете да я спасите. Имаше възможност да умре. Беше атакувана три

пъти. Тялото ѝ устоя. Досега трябваше да бъде убита няколко пъти, но тя оцеля. Ами не може да не оцелее – Божие чадо!

Ханс ни даде няколко секунди да си съберем душата с Радиана, да се съвземем. А Вергиния, милата, тежко и дълго въздъхна: тя предусещаше какво още ще чуем и трябва. Разтръска изтръпналата си ръка, прошумоля нов лист, тя пак взе да записва леещата се небесна обич:

Силата ти… Казах за минусите ти. Дъще, не се страхувай!

Силата ти или приоритетът ти №1: ти не умееш да мразиш. Най-голямата победа е чувството ти за неомраза. Каквото и да са ти бяха причинили, каквато и болка да възпроизведе, ти никога не прокълна, никога не пожела злини, никога не намрази някого докрай така, че да му причиниш огромни проблеми, защото имаше мярката, дадена от Бога, и я спазваше стриктно. Ама не защото мислеше, когато я спазваше, а просто защото знаеше, че тя трябва да се спазва. Тоест безпрекословно подчинение Богу.

Приоритет №2: милостта ти. Научи се на милост, също кодирано от Бога задължение, което ти изпълни, без да си задаваш въпроси.

Приоритет №3: детското. Да запазиш детето у теб, колкото и минуси да носи, в твоя случай се равнява на ангелското доверие. Ангелите, дете, винаги вярват. Те са доверчиви, те отварят крилата си, прегръщат човека. Знаеш ли колко ангели са умирали, когато са прегръщали дявол, за да го спасят. И после са се съживявали. Прегръщаш дявола и казваш: „Господи, и в него има нещо добро!” И докато си го прегърнал, той ти забива ножа между тялото и крилете ти. Почваш да се превиваш от болка, пускаш го, но не защото искаш да го пуснеш, а защото го пускаш инстинктивно от болка. И после страдаш, че не си го задържал докрай, за да не ти забие последния нож. Страдаш, защото си могъл да го приобщиш към светлото!... Знаете ли как боледуват ангелите? Ами като теб. На тях им правят байпас да им сменят душата. Демоните, които ти прегръщаше, те направиха по-силна, не по-слаба.

Приоритет №4: да направиш от злото добро. Да направиш от злото сила, да направиш от злото добро и да превърнеш зъл човек в мислещ човек. Знаеш ли колко хора си спасила? Ти знаеш пет, аз знам сто и петдесет. Ти знаеш двеста, аз знам четири хиляди. Ти дори не ги помниш, но повярвай – и на другия свят те ще помнят теб.

Всичко онова, което ти е давано, ти не го отсъди като даденост. Всъщност бе подарък от нас за теб, който ти дарявахме чрез хората. Но ти не го отсъди като твоя извоювана награда. Ти никога не реши, че това го заслужаваш. Ти продължи да обичаш, да вярваш и да се чувстваш благодарна Богу и на близките около теб, които с любов ти даваха всичко онова, и никога не реши, че го заслужаваш.

Приоритет №5: липсата на всякаква горделивост.

Тук Ханс не ни даде никаква почивка, понеже приключваше темата. Да дообясня бързо за приоритетите: и тук, и при други случаи ангелът употребява тази дума и като синоним на позитивна сила, на положителни качества у човека.

„Пет срещу пет. Приоритети срещу слабости. Кой побеждава ли? Ами никой. Просто ние – духовните изпълнители, водачи, началници и братя, стигнахме до следния извод: селекцията на Вергиния не е подходяща на земно ниво. По простата причина, че раните, които завладяват душата ѝ, започват да работят срещу самата нея, като убиват тялото ѝ – пак на земно ниво: такива хора предизвикват тъмните сили, които не могат да устоят на светлината. Молим Бога за подобряване на селекцията, за идване на ангели войни, които да притежават чувството за самосъхранение, за опън и за битка. Ти не умееш да нараняваш. Не може на земно ниво да не се научиш да се съхраняваш. Това е слабостта на селекцията тип Вергиния. Извинявай, дъще, знам, че сега възприемаш всичко с мозъка си, но това е самата истина.

По-нататък комай бе малко по-успокоително. Поне за нас с жена ми.

Ще мине време, няма да е много време, ще те прегърна, ще те чакам на прага, за да те вземем успокоена от всичкото земно зло. Ще те взема щастлива от всичко преживяно долу. Ще получиш преди това равновесието на душата си, за да получиш наградата си. Затова ще ти дам възможността да се порадваш на живота дотолкова, доколкото преценим отгоре. И ще те чакаме на прага при големите колоси: аз, баща ти, баба ти, братята ти и едно детенце, за което ще разбереш. Ще умреш тихо, както спиш. Днес си позволявам да кажа всичко това, никога не съм говорил така. Ханс може да ви се види днес странен, необикновен, говорещ неща, които друг път не е писал и не е говорел. Днес аз трябва да ви кажа всичко това, за да разберете защо тя бе пратена тук, каква ѝ беше задачата, колко хора трябваше да спаси, кого и на какво да научи, на кого и какво да даде, какво тя самата трябваше да се научи. И направих равносметка на целия ѝ живот, без да спестя грешките, без да спестя слабостите на селекцията и като извадих приоритетите. Днес ние поставяме една нашивка на рамото ѝ, връщаме ѝ най-малките крила, за да почне да лети, за да може да се справя по-безпрепятствено със своя живот.

Единственото, с което не можем да се справим, защото тя е абсолютно оперирана в материален план, е финансово-паричният проблем. Тъй като ние нямаме такава опция за сътворяване, ще продължим да изпращаме помощ отгоре, за да може да оцелее колкото ѝ остава на земния път, докато приберем своя ученик на мястото, на което му се полага. И ще помолим Бог да създаде нов хибрид, идващ на Земята, който да бъде устойчив духом спрямо липсата на любов, липсата на физическа защита, спрямо склонността към самонараняване.

- Извод – произнася приятелката ни.

На записа следва цяла минута пълно мълчание. Вергиния шумно пише, въздиша. Една минута понякога е ужасно много време. Следва нова дълга въздишка и тя чете:

Извод: учениците тип Вергиния се самонараняват, оперирани от склонност към земни блага и егоцентрични подбуди. Така те притъпяват чувството си за самосъхранение и почват да боледуват неразбрани.

Вергиния отново начева бързо да записва:

Или започват да развиват друг тип синдром, който се нарича силно комплексирана душа, чието единствено задължение е да се пази, но с нещо, което тя не притежава. Не искаме да става това.

Последва нова болезнена за всички ни информация, поднесена по уж странния начин, по който Ханс понякога се изразяваше, но ние бяхме свикнали вече и се ориентирахме кое как е и защо се е получило така.

Поради тежки травми на целия ѝ организъм той е развил на физическо ниво така нареченото раково образувание, което изобщо няма характера на кистозно-мастопатично доброкачествено образувание, а е свързано с доста неприятна концентрация на страшно много стрес, превъплътил се в недоброкачествен тумор. Капсулован засега.

И слава Богу! И ангелската любов и помощ веднага след това:

Аз ще се опитам заедно с моите братя да превъплътим клетките в нещо по-добро и да помогнем, за да може да извърви тя земния си път до края. Тъмната страна седи на единия ъгъл, не иска да понася светлината на тялото и започва да наказва. Слагам ѝ допълнителните крила – най-малките. Не искам нейното разрешение. Те се поставят по наше усмотрение, а са свалени с нейно разрешение.

И слава Богу, каквото и да означаваха последните няколко изречения.

Това, което ви предоставих тук като информация, няма да го чуете повече никога. Позволявам си да напиша всичко това, защото съм проверил поотделно душата на всеки един от вас. Подобна информация ще се спусне и на семейството на вашите най-добри приятели.

Вие сте най-близките ѝ същества, които искам да знаят всичко това, защото след като я приберем, ще остане една диря, която вие трябва да съхраните. Всичко, което е писано, дадено, трябва да остане съхранено.

Недейте да страдате. Пред нея има още доста време. И само Бог ще реши кога да прибере своя ученик.

Между другото, не желаем да слагаме излишни ореоли: тя също е човек като вас. Но човек, идещ от ангелските среди, който доброволно се е дал в служба на хората, сам себе си е превърнал в човек, сам себе си е посветил да учи хората да обичат ангелите хранители и Бога. Поради тези причини ние сме доволни от нейното поведение и критични към нейното самобичуване.

Ханс пак бе започнал да говори от името на своите бели братя.

Обичаме те. Затова си тръгваме оттук успокоени. Казахме ти нещо, което таихме в душите си дълго време. Подготви се за изминаващия земен път и предстоящия духовен. Крилата ти се пазят в кристалния саркофаг. Ще ги сложим, щом достигнеш до колосите, и човекът, който най-много те обичаше – това съм аз; казвам човек, защото моята душа е част от твоята; твоят баща и едно детенце ще те чакаме там. Ще видиш кое. Не е твое дете, не се плаши.

Аз поне си мислех, че това е всичко за тази необикновена есенна вечер, но за кой ли път дълбоко се заблуждавах. Ханс и Духовните Учители чрез него ни бяха подготвили още много и много подаръци във вид на безценна за нас информация, без да забравям всичко, което ни казаха за току-що отпечатаната книга „И рече Бог” и подготовката за представянето ѝ; за това писах вече.

Ханс имаше още какво обично да каже на Вергиния, да я напъти, да я предупреди. Как се бореше той за нея, за живота ѝ! Как нито за миг не я притискаше грубо с авторитета си, как нито за миг не я лишаваше от правото ѝ на свободен избор! Такъв урок бе за нас с Радиана онази вълшебна вечер! Такъв урок по небесно човеколюбие!

Ще предам на хартията каквото е възможно да ѝ доверя.

Тъмната сила ще се опита да ти отнеме най-милото. […] Останеш ли без него, нищо няма да спре раковите клетки, защото ти ще умреш бързо и по най-мъчителния за теб начин. За това ли се борихме досега заедно с теб?

Затова послушай съвета на твоите светли братя и повярвай в две неща. Първо, повярвай, че нито ден оттук нататък животът ти няма да бъде застрашаван. […] Второ, ти спасяваш не някого другиго, а себе си. Крайно време е да преодолееш шестата си слабост, да си научиш урока №6: самообичай се! Не самовлюбвай се, а самообичай се!

И нататък – дословно. Точно както ни го поднесе Великият ни Учител – Животът, превъплътен в случая в небесен ангел:

Направѝ неочакваното. Винаги прави неочакваното от никого. Ако очакват агресия, ти дай доброта. Те очакват злоба – ти се усмихни. Ти не отвръщаш едната буза, за да лепят шамар на другата, а правиш неочакваните неща, които парират тъмната страна. Тъмната страна не обича твоята усмивка: усмихни се, дете. Тя обича сълзите ти, болката ти. Тя обича състоянията ти, когато ние те изпускахме, изпускахме, изпускахме, а ти не ни познаваше, не ни познаваше, не ни познаваше. Аз те питах ти коя си, а ти ми казваше, че не знаеш, ти се беше загубила. Затова съхрани се и не позволявай болестта у теб да те унищожи. Нека си остане там капсулована. Съветът ни е: абсолютна възбрана за оперативна намеса в капсулата, където сме затворили рака. Няма да пипаш там, там няма да пипаш. Пипнеш ли там, ще стане страшно. Благодарим на лекаря, който ни чу. Защото той е най-добрият лекар – той имаше уши да чуе.

Слушам записа и си мисля от какво се лишават стотиците милиони мои събратя, които не вярват в духовните сили над нас и у нас. Чуйте и вие.

Размерът на образуването у теб постоянно ту се увеличава, ту намалява. Знаеш ли защо то прави всичко това? Тъкмо раковите клетки решат да пораснат, ние ги стискаме в абсолютна енергийна капсула и не им даваме възможността да растат. Забраняваме ти да провеждаш енергийно лечение на други хора. Единствено чрез визуализиране и призоваване на светлите сили. При визуализиране и призоваване на светлите сили ще можеш да лекуваш не чрез себе си, а директно чрез нас. А призовавайки нас, ние ще решим дали даденият човек трябва да бъде лекуван от теб. И ако трябва да бъде лекуван уж от теб, ще го извършваме ние, а не ти. Никаква енергия няма да постъпва към теб, без да призовеш нас, за да не събудиш онова у теб, което ние сме приспали.

- Ясно ли ти е? – попита Ханс.

Обсъдихме набързо, ясно ѝ беше: не биваше тя да помага на други хора с подобни проблеми, за да не се погуби сама. Отгоре те щяха да лекуват (уж чрез нея) когото трябва, ако трябва.

- Това е първа и последна такава информация – натърти вече споменатото Ханс. – Повече такава информация няма да се получи.

Дойде отново и нашият ред с Радиана.

- Васко, здравей – обърна се Ханс към мен.

Той обича така да те поздравява, когато ще ти каже нещо. Сякаш не седиш от часове заедно с него, а току-що си влязъл. В случая обаче поздравът идваше не само от него, а от всички, от чието име той говореше. И последваха въпроси, които, разбира се, изобщо не очаквах:

Нали никога няма да престанеш да обичаш своята сестра и наша дъщеря? Нали винаги ще мислиш за нея с милост, обич и вдъхновение така, както е било досега? И дори когато малко ѝ се сърдиш, защото тя е като децата – тя не може да бъде друга по простата причина, че така е създадена, – ще знаеш ли, че си се допрял до нещо светло и добро, което е спуснато на Земята и е дало себе си в служба на другите? Можем да разчитаме на твоята любов, нали?

- Да – отвърнах високо.

Ханс и братята му естествено знаеха моя отговор и ангелът не загуби нито секунда, за да се обърне към жена ми и да ни зашемети:

Радиана, тази нощ трябваше да се срещнем с теб, за да ти кажем да продължиш да я обичаш. Всъщност ние знаем, че винаги ще я обичаш, защото с нея ще продължите в друг път. С нея имате среща горе, на която среща ще се осъществи най-важното: вие ще слеете кръвта си и ще бъдете спуснати в роднински взаимоотношения. След време ще е. И ще ви обясним на коя земя и на какво ниво. Не на тази земя.

- А аз? – проплаках спонтанно полушеговито-полусериозно.

- Ти ли, миличък? – весело отвърна Ханс. – Ти ще бъдеш там, където ти душата избере, когато отиде горе.

Ако днес трябва да продължа с полушеговития-полусериозен тон, ще се наложи да призная чистосърдечно, че информацията за абсолютно свободния избор на душата ми не ми донесе особена радост. Тогава. А сега? Сега ли… Извънредно трудно ми е да бъда коректен към истината по такъв животоопределящ въпрос. Понеже не знам каква е истината. Понеже не знам какво ѝ се иска сега на душата ми, нито пък какво ще ѝ се иска в бъдеще. Понеже душата обича и онова хубавото, с което е свикнала, и онова, към което я тегли свободният ѝ избор.

Ханс продължи беседата си, обръщайки се към всички ни:

Знаете, аз съм с нея, преди тя да се роди. Спасявал съм ѝ живота точно седем пъти. Броихме ги днес с братята: хем се смяхме, хем броихме колко пъти сме спасявали живота на нашата ученичка. Не ме питайте какво ми е струвало всичко това. И не защото обичам толкова себе си, а защото съм страдал, за да го извърша. […]

Любовта не е задължение. Любовта е отговорност на ниво избор на душата. Когато душата избира да обича, тя започва да обича отговорно. Любовта никога не бива да се дава поради или заради Духовните Учители – не бива да идва от служенето за тях, от любовта към Бог. Любовта трябва да се даде от избора душа към душа. Ти обичаш Бог, ти обичаш себе си, но изборът да обичаш друг човек е избор личен. Ти не бива да бъдеш задължен да обичаш.

Разговорът ни неизбежно се върна към заболяването на нашата приятелка. Ханс заяви спокойно:

Ще я задържим на Земята толкова дълго, колкото е нужно – според онова, което душата ѝ трябва да получи, тоест своята любов и равновесие. За да я приберем тогава, когато се чувства щастлива и спокойна. Едно трябва да запомните – любовта побеждава смъртта. „Смертию смерт поправ" – знаете какво се пее на Великден. Любовта може да ви възкреси и смъртта да се превърне в живот.

- А ние бихме ли могли да сторим нещо на нашия земен план, за да променим нещата оттук нататък? – обадих се аз.

Ханс ни отвърна с неизменната си обич:

Вие направихте повече, отколкото ние посяхме у вас. Вие всички, събрани тук, сте благородни и честни. Аз благодаря, че имах възможността да се докосна до добрата почва, за да посеем доброто семе. Онова, което трябва да направите оттук нататък, е да продължите да я обичате по начина, по който я обичате. И да не позволявате срещу нея да се хвърлят неща, които тя не заслужава: обиди, болка и унижение. Благодаря, че имах възможността да се докосна до вашите сърца.

Ханс ни информира, че сега ще ни предаде не само негово, но и на Духовните Учители послание:

Не скърбете за нея. Когато преценим да си я приберем, да я приемем в нашия свят, значи сме поискали да я спасим. Значи сме си прибрали детето оттук, разочаровани и огорчени. И вие трябва да се радвате, че никой не е успял да унищожи на земно ниво нашето произведение.

Тези слова не бяха неочаквани.

Аз пак попитах никакъв ли начин няма да се промени този неин път с някакви общи наши усилия долу, които да попречат на тъмните сили, атакуващи физическото тяло на Вергиния.

Тя пишеше бързо на белия лист.

- Любов – рече и продължи да пише. – Виж какво ти изписва – посочи ми. – Любов, любов, любов…

Веднага след това Ханс се осведоми можем ли да издържим още около пет минути информационното поле, защото виждал у нас различни нива на насищане на високата енергия. „Можем", рекохме самонадеяно ние. Ханс изчака малко, сякаш проверяваше доколко би могъл да разчита на нашата самоувереност, и взе пак да диктува:

Дъще, не искаме да се притесняваш от онова, което ти предстои. Имай предвид, че ако спазиш указанията, които сме ти дали, няма да позволим да изпитваш никаква мъка и болка, поемайки пътя си нагоре към нашето светло царство. Молим те да бъдеш стриктна, за да не си отидеш от този живот, мъчейки душата си на бавен огън. Ти не заслужаваш това. Моля те, изпълни всичките предписания! Нито един път не сме ви лъгали, нали?

- Да – потвърди Вергиния.

Нито един път! И помни, че изпълнявайки това, което ти говорихме, оттук нататък за твоя живот отговаряш ти със собствените си действия! И помни, че любовта на твоите приятели ще продължи да те съхранява до времето, когато Господ каже: „Стига!

Хайде!”, разочарован от земните неща или пък възхитен от онова, което ти чрез нас си могла да промениш у хората.

Много бих искал да напомня на читателя, че някои ангелски изрази с човешки думи би следвало да се възприемат именно в небесно-метафоричния им подтекст и контекст, а не буквално. Никак не бих искал да губя време и място, за да тълкувам, че Господ – естествено – едва ли изпитва очарования и разочарования в смисъла, който ние хората влагаме в тези понятия.

- Още малко и приключвам – рече Ханс.

Петте минути бавно течаха.

Не бива да се страхуваш от пътя, който ще поемеш. Аз ще те прегърна пръв, ще те издърпам от вакуума, от който ще спре дъхът ти. Ще те изтегля, без да усетиш, за да не те боли, и ще те поема. А там ще те чака татко ти. Така че няма от какво да се боиш. След теб ще остане огънят и калта, в която пускаме ученици като теб, дали доброволно крилата си в името на Земята. Ти си селекция между човек и духовник, но не бива да се страхуваш от смъртта. Да, ние знаем, че ти отдавна вече не го правиш. Просто те успокояваме. Няма да се случи нищо, което да ти причини болка, а ти се страхуваш само от болка. Странното е, че ти много се страхуваш от болка, а самата ти си силно устойчива на физическа болка. И това е интересен въпрос към Господа как го е направил.

А сега довиждане, приятели. Няма за какво да се тревожите. Винаги е била в нашите ръце и винаги ще бъде в най-сигурните ръце на света, в който вие живеете. Ще се опитаме тя да си отиде оттук щастлива и спокойна, изпълнила своята мисия докрай, без да носи в душата си мъка и страдание. И Господ ще реши докога ще остане тук долу, при кого ще остане и на кого какво има още да предаде. Това е негово решение. Подготвяме ви за този акт не заради нещо друго, а за изпитание. Защото на когото много се дава, много се иска от него.

Вероятно мнозина няма да повярват на правдивите ми думи, но истината е, че ние почти не се страхувахме – тогава, само тогава, само докато ангелът беше с нас, – от смъртта. Предполагам, че в ангелско присъствие, в атмосферата на огромна любов и някаква такава космически мъдра, органична целесъобразност на живота и смъртта, човешката душа не се страхува от смъртта. Почти.

Иначе човек се страхува. Кой каквото ще да твърди, единствената гола истина е, че се страхуваме. Едни – много, повечето – адски много.

- Ще ви пусна жокер – рече Ханс.

Предстоеше ни да научим нещо изключително, което преобърна завинаги представите ни за отговорността, която носим за събратята си, без изобщо да я осъзнаваме. А Ханс го съобщи някак делово, простичко, като семпла истина, която не е зле да си припомняме от време на време.

Някои неща зависят от земните ангели, които съхраняват Вергиния, но само някои неща – двадесет процента.

Да уточня, че Ханс постоянно наричаше „земни ангели” най-близките ѝ приятели.

- Двадесет процента е един чудесен процент – обадих се.

И наистина е чудесен, ако се замислим дори само за миг. Неподозирано огромен в своята чудесност!

Ханс продължи, преди да се разделим. Ала вече бе приключил с жокера.

Усмихнете се. При Бог никой не е нещастен. След като сте имали възможността да поговорите с Учителите, трябва да се успокоите, да се усмихнете и да знаете, че самите Учители ще направят така, че ако ги послушате каквото са ви казали, всички вие ще сте доволни.

Ами да се усмихнем.

- Обичам всички ви – каза топло Ханс.

- И ние те обичаме – отвърнахме един през друг.

Ала той имаше още какво да добави, защото усещаше мъката ни – нашата с Радиана. Говореше хем на нас двамата, хем и на Вергиния.

Не се тревожете за раковото ѝ образувание. То да не се пипа, да не се взима материал за изследване, да не се третира по никакъв начин! Никаква хистология! Образуването е живо и като почне да расте, ние го хващаме и го смаляваме. Образуването ти се храни от стреса. Ако топката почне да се увеличава, значи предстои неприятност, предстои да те ударят. Ако няма стрес, топката ще изчезне. Ала тъмната страна стои и дебне, тя ще създава стрес. Но вие не се тревожете.

Минаха шест години оттогава. Велик милостивец е Господ!...

***

За да завърша темата за заплахата, която лежеше тежко върху Вергиния, трябва да включа още няколко реплики на Ханс само след седмица. Бяхме в Пловдив за премиерата на „И рече Бог”. Той ни продиктува негови мисли, които държеше да бъдат казани на хората, след което разговорът ни неизбежно се насочи към здравето на приятелката ни.

Ханс пак заяви, че ще се погрижи да я прибере „без всякаква мъка, болка, тежест”. Щял да я прибере, както спи.

- Не тъгувай – рече ѝ, – при нас е весело, всички ще те чакаме. И детенцето – откога те чака тук!

Сетне ангелът ни съобщи, че когато тя отиде горе, ще може да помага три пъти повече на хората, които обича. Преди да си тръгне тя, Ханс щял да ни научи как да я призоваваме. Той щял да бъда зад нея горе и да ѝ казва кога трябва и кога не трябва да изслушват молбите ни за помощ.

Няма как да опиша с думи как се чувствахме с жена ми, докато слушахме тези утешителни слова.

Последваха „технически” уточнения за начина, по който щяхме да получаваме помощта им при евентуалната кончина на приятелката ни. Както и какво щеше да се изисква от нас и по-нататък: дисциплина, сериозност, любов, разбиране, морални устои.

- Аз пожелах това и Ханс пожела това – разясни Вергиния. – С Ханс сме разговаряли на тази тема, че вие ще имате нужда от мен, когато ми дойде времето. И че аз няма да ви оставя, ако мога да помогна.

Божичко, бяха минали само пет дни, откакто бяхме заедно в София! Някакво рязко влошаване ли бе настъпило?

И на Ханс никак не му беше лесно. А и усещахме сякаш огромно раздвоение у него. Той побърза да ни успокои:

- Ние ще се опитаме да видим дали душата няма пък да издържи, когато стресът се сведе до минимум.

Така бе по-добре, помислих си. Повече от по-добре.

Той знаел, диктуваше Ханс, кой е реагирал на зловещата (за нас долу) новина „с болка и с любов”. Това сме били единствени ние. Страшно болезнено сме били реагирали. Затова той щял да се опита заради нас и в наше име (и, разбира се, в името на децата ѝ) да помогне, да настоява да се изчака дали душата ѝ ще издържи, но той не знаел нищо. Плашел се (вероятно само заради нас), но нищо не знаел какво ще се случи.

Ханс – както винаги – проявяваше изключително уважение и високо доверие към събеседниците си, на които доверяваше ценна и нелека информация. Не ни щадеше, отнасяше се към нас като равностойни партньори – имам предвид в диалога.

Преди да се оттегли, той ни отправи меко откровено послание:

Пожелавам ви приятна вечер. Не искам да се говори или да се коментира повече нито за книгата, нито за това, което се случва с Вергиния. Искам да се успокоите вие с Радиана. Светът е хубав – и горният, и долният. Долу долният, горе горният – всеки свят притежава своята красота. И всеки човек идва горе, когато Бог го призове при себе си. А ние молим Бог да я призове при себе си, когато прецени, защото смятаме, че не бива светът да се отнася по този начин към наш ученик независимо от кармата му и от пътя, който е избрал.

Накрая Ханс се обърна с цялата си неземна обич към Вергиния:

Не се тревожи, няма да те карам да страдаш. Просто ще заспиш с едно цвете в ръката си и с едни крила на раменете си. Ще дойдем при теб трима Учители с бели дрехи, един Водач, който ще ги води, и аз. Ще те пренесем, за да видиш първо баща си, когото ти много обичаше и който много те обича и те чака да те прегърне. Ще постоиш малко при баща си, после ще те вземем и ще те отнесем в школата за новобранци ангели лечители.

Прихнахме да се смеем и тримата с тези „новобранци ангели лечители".

И Ханс се смееше, добавяйки все така шеговито:

Само не си слагай излишни ореоли, моля те. Всички, които сте на Земята, сте сторили достатъчно и трябва да сте готови за така наречения пердах.

Нова порция смях. Вергиния едва предаваше думите му от смях. Господ ще ни прости, че се смеехме тъкмо в такъв момент, но Ханс умее и да успокоява, и да развеселява.

Онзи, който е решил доброволно да слезе долу в такава селекция, предварително е знаел, че трябва да яде и бой, защото си го е заслужил.

Оставаше ни да чуем само още няколко сериозни думи, но какви!

Не мога да кажа кога тя ще си иде. Не искам тя да живее с тази мисъл. Реалният ѝ свят обаче е при нас.

Мълчахме.

За гостите, които очаквахме на премиерата:

Който отнесе Господ със себе си, ще види как няма да се чувства повече сам. Това е целта на книгата – човек да не се чувства самотен.

И за лека нощ:

Свивам си крилата вече. Уморен съм на земно ниво, а вдъхновен на небесно ниво. Най-висшето човешко благо е да обичаш. И тази изтъркана човешка дума е всъщност думата, която дава живот. Тя затова е и толкова изтъркана.

Така беше нея пловдивска вечер. На другия ден на двама ни с Вергиния ни предстоеше да се явим пред хората и да им представим романа „И рече Бог".

Вълшебницата

Изпращахме заедно в София старата 2010-а. В малко по-разширен кръг приятели нашият небесен наставник говори и за глобалните проблеми на Земята и на човечеството; и за българските ни объркани работи, поне що се отнася до публичната ни и задкулисната ни политика, за „отвратителния сламен генерал", както той се изрази, и за всякакви още недоразумения, приемани всенародно (и тогава, и все още) за лидери, а всъщност слуги на зле прикриващи се господари.

Това сравнително за кратко.

Основната посока на разговора ни – както обикновено – бе постоянната връзка между Небето и Земята, за духовния ни живот. Преди да стигна до разказа за вълшебницата, ще цитирам една обобщаваща Хансова мисъл, в която вероятно мнозина ще намерят отговор на въпроси, които ги вълнуват.

В духовното израстване на човека не се включва само душата, но и балансът на материалното с духовното, тоест как ще погледнеш на духовното в материален аспект и на материалното в духовен аспект.

Подготвяше ни Ханс за своята своеобразна „приказка", която условно наричам „Вълшебницата". Беседвахме си ние и по едно време той ни попита искаме ли да ни разкаже за хора като Вергиния.

Пред приятелката ни, разбира се, имаше куп листове, половината вече изписани. Тя нарисува око.

- Виждате ли това око? – попита ни Ханс

Разгледахме го.

- Под това око тук отдолу има едни рани, едни торбички, като моите – обясни Вергиния. – Той нарисува моето око. Иска да ви обясни за хора като мен, изобщо за хората със сензитивни способности.

И ние искахме.

Имало едно време една вълшебница. Тя била от онези малцина, които отгоре са призвани да бъдат слуги на светлината. Тази вълшебница притежавала такива способности и дарове от съдбата, че понякога си задавала въпроса те наказание ли били или от природата дар, или пък собствените ѝ избори. Вълшебниците по природа са съвсем специални. Но ние говорим за нашите си вълшебници. Ние не говорим за онези „вълшебници", които използват в ущърб на човечеството екстрасензориката и знанията, за които прочитат оттук-оттам. Ние говорим за онези вълшебници или вълшебни същества, които ние изпращаме с отворени очи на Земята, за да гледат ясно, за да виждат правилно, за да бършат сълзите на плачещите и да докарват усмивката върху някое тъжно лице. Аз ще ви разкажа за този тип продавачи на щастие. Продавачи, казваме, защото някои хора идват да си купят от тях щастие, като по този начин им се дава на вълшебниците да се нахранят. Груб израз! Ще оставя за по-късно да ви обясня защо говорим за храната на вълшебниците, които са като Вергиния.

Нова година, телевизорът спи, навън – веселие, гърмежи…

Та да продължа приказката. Дошла вълшебницата на Земята и решила да раздава себе си. Отпърво лекувала хората. Те я разболели, като не разбрали, че лечението, което прилагала, дарявало не само енергията, пускана отгоре, а и че тя раздавала и собствената си енергия. Но не защото хората я искали, а защото тя, съчувствайки им, поемайки тяхната болка със собственото си сърце, започнала да страда. Едни си отивали щастливи, след тях плачела. Други си отивали разплакани – тя пак плачела, защото ги била разплакала. И така, и така, и все така нататък…

И изведнъж вълшебницата загубила пръчката – онази, вълшебната, с която вършела чудесата. Не, не мислете, че я била загубила от нас или заради нас. Не мислете, че била паднала от ръката ѝ. Не! Хората, на които бършела сълзите, хората, след които плачела, решили, че вълшебната пръчка има съвсем други измерения. Решили всъщност, че вълшебната пръчка просто е един обикновен механичен уред, който представлява определена компютърна програма. „Хоп – докоснеш някого, хоп – компютърът промени нещастното му лице на този някого и той си замине." Така решили хората. Вълшебницата вече не им приличала на онази вълшебница с бляскавата звездна пръчица. Знаете ли защо? Ами защото тя плачела. Никой не бил виждал плачещи вълшебници, никой. „Не може да има вълшебница, която плаче. Та тя не притежава човешки качества! Вълшебниците никога не плачат! – казали си хората. – Тя не може да е онази вълшебница, която си мислехме, че е! Не може да е, щом плаче, щом чувства, щом е човек. Пък и щом ѝ плащаме!... Значи тя е обикновена, макар и роботизирана, модернизирана вълшебница, която включва пръчката си, когато иска, и плаче, когато иска. Не, тя не може да бъде от другия свят."

Вергиния пише бавно, предава бавно, тихите думи отчетливо отекват в хола ни.

Това мислели едните. Тя често заставала до тях и се мъчела да ги убеждава, че все още държи вълшебната пръчка, че отгоре стават чудеса, че тя се моли за бъдещето на хората, иска да помогне на детето им, иска да излекува бесовете им, иска да запълни липсващата любов у тях, иска да види усмихнатите им лица. А какво ѝ давали те – хляба, тока, телефона. Е, понякога и за някоя и друга дребна женска волност. Простички неща.

Някои пък уж духовни същества, които вие тук не познавате, изградили къщи, вили, построили замъци и направили от тъмнината чудеса. Тъмнината върши чудеса, но тя ги върши на тъмно – като мишка, която мутира и се превръща в плъх. Страшни неща… За тях обаче сега не искам да говоря.

Сега ще продължа да разказвам за моята вълшебница, защото при нея се повтаря същото, което го има и у други вълшебници, които съм наблюдавал във вашия свят. Хората често давали награди на вълшебниците за добрата им работа, помагали им да се излекуват от тежки болести, давали им пари, когато нямали. „Смешно, нали? – казвали си злобните. – Вълшебница, която няма пари! Смешна работа! Каква вълшебница е тази! Значи не е достатъчно вълшебница.” И друго обаче си мислели мнозина: „Това, което тя ни говори, го разбираме едва след години. А дотогава колко глупости сме изприказвали за нея! И пак идваме при нея, и пак плачем.”

Да вметна само, че няма как да имам идея какво си е мислила и какво е чувствала Вергиния, докато ни препредаваше приказката. Ще споделя за себе си: аз, който я познавах от над единадесет години тогава, слушах и се удивявах, и се възхищавах, и се прекланях пред огромната ангелска толерантност и прошка за поведението на моите събратя, за нелепите им реакции към доброто, което бяха получавали с отворено сърце и с пълни шепи.

Та продължавам за вълшебницата да разказвам. Един ден тя си седяла на стола в своето вълшебно царство и се опитвала да убеждава една симпатична млада дама, че всъщност светът е хубав, че всъщност героите са уморени тъкмо в нейния свят, че се налага дамата да се обърне към света и да се усмихне, че се налага тя да забрави злото и да види собствените си грешки; и че всичко е поправимо. До младата дама седели други духове, които уж били светли, ала всъщност носели в себе си тъмнина. Те ѝ рекли: „Лесно се печелят парите ѝ, а? Колко лесно ги изкарва вълшебницата! Хоп – продаде надежда. Хоп – продаде още една надежда. Хоп – цял чувал с надежди. Хубаво говори и добре продава надеждата. Тя не се уморява, говори, говори, говори, а ние светим, светим, светим с ореолите си, макар и да са фалшиви.”

Говоря объркано, но говоря така на разбиращите същества. Всички разбирате какво говоря, нали? Нали? Нали? Само не си мислете, че и вълшебницата не разбирала за какво става въпрос. Тя много добре усещала другите души и ѝ ставало болно, защото част от тези души тя обиквала с времето, с годините, с мярката, с аршина. И си казвала: „Боже, нима това мислят за мен!”

Вергиния постоянно променяше интонацията си, „играеше” различните роли и без да се усеща, се опитваше да предава не само словата на Ханс, а и цялото богатство от чувства, с които той я преизпълваше.

Но как да го докаже? Усещала само мислите. Пък и кой вярва на онези добрите вълшебници, за които всички започнали да мислят, че вълшебната им пръчка всъщност се оказвала една компютърна роботизирана програма за раздаване на щастие. Смешно и жалко.

Един ден вълшебницата стояла самотна пред една витрина. Обичала кукли, играчки, красиви дребни неща. Не били скъпи, но не си ги купила. Преценила, че това не е необходимо и че у нея говори детската ѝ същност. Стояла, гледала и си казала: „Е, искам някой поне един път да ми подари нещо, което да зарадва душата ми. Някой, на

когото много съм дала, да ми купи евтината малка красива кукла, отделяйки от собствения си залък за една приятелка вълшебница.”

Знаете ли какъв бил изводът на нейния Духовен Водач точно в този момент? Не се намерила личност, която да зарадва душата на вълшебницата. Радостта дошла от други места, откъдето тя я очаквала и не я очаквала. Оттам, откъдето винаги е носена много радост, оттам, откъдето винаги е носена много любов. Все по старите пътеки, все от старите приятели, все от старите служители на светлината.

И една малка изненада очаква вашата вълшебница. Вие ще разберете за един тепърва написан сън. Ще ви съобщя по-късно за изненадата. От абсолютно непознато място и от абсолютно непозната територия вълшебницата ви изненадващо ще получи едно голямо признание. Ще го получи от никому непозната личност, при това за едни дребен човешки жест, без тя дори да е употребила вълшебната си пръчица.

Красиво, мило, като за Нова година. Помълчахме. Ханс приключваше, дарявайки ни като новогодишен подарък няколко вълшебни слова за човешкото ни сърце.

Тази приказка се оказа доста хаотична и объркана, но тя е хаотична и объркана само за онези, които нито виждат, нито чуват, нито гледат, нито слушат. Между другото доста от вълшебниците страдат от огромна липса на любов и щастие. Почти хронично заболяване при вълшебниците… И знаете ли защо? Когато докосват с вълшебната си пръчица хората, те възпроизвеждат огромна любов и добрина, милост и състрадание. А хората си мислят, че това всъщност го прави една обикновена, съвсем незначителна вълшебна пръчица. Не, цялото вълшебство се осъществява само и единствено от сърцето, което става проводник на Божията енергия. Без него не работи нито една вълшебна пръчица и нито един единствен извънземен миг не може да мине без сърцето.

А на изпроводяк Ханс ни сподели неочаквана от нас информация:

- Това е разказ за нашите вълшебници, изпратени тук на Земята – записваше бавно приятелката ни. – Те вече са седем на брой.

- В България ли? – попитахме спонтанно ние.

Пауза.

- Не зная. Някъде.

Това бе Вергиния. Ханс не бе пожелал да уточнява.

- И седемте страдат от една и съща болест – обади се за последно Ханс. – Трябва да си ги прибираме и да си ги лекуваме.

- Ханс се усмихва – съобщи ни радостно Вергиния, усмихната и тя.

Само Господ знаеше защо ангелът и човекът се усмихваха на тия думи. Истината обаче е – Господ ми е свидетел!, – че те действително звучаха радостно.

2011: Любовта в чистата си форма никога не иска, тя само дава

Тази част ще бъде кратка. Срещите ни с Ханс бяха по-редки, но не това е причината. Просто така се получаваше, че съветите му като цяло бяха посветени на твърде лични наши проблеми. Ще подбера принципните наставления, отнасящи се за всички ни, и само някои неща за мен, които все така смятам, че ще бъдат от полза на мнозина мои събратя. И не само по перо.

***

В края на януари малко след софийската премиера на „И рече Бог" Ханс заяви, че „бил горд с мен". Аха да се възгордея и аз, той ми обясни защо е горд: „престанал съм да се притеснявам от хорското мнение". Посърнах. Ето какво било… „Това е огромен коректив за теб", допълни Ханс. Посърнах още. „Огромен"… „Ти беше тест за нас ангелите", довърши ме Ханс. Знаех си аз, че съм нещо като тест…

Шегувам се. Само аз си знам какво значение имаха ангеловите думи за мен, за „мира и хармонията", както той се изрази, у мен.

Всичко идва от народа и той си го заслужава

Съботата преди Цветница, пловдивска пролет, вълшебна приказка. Де да беше вълшебна приказка и всичко онова, което чухме от нашия небесен приятел.

Разрешено ми е да предам само малка част от посланията му към нас.

Ханс почна от мен, за да „разгрее" и премине към България.

Нищо от това, което си посял, не е било напразно. Нищо! Често те обземат странни мисли. Но трябва да знаеш, че в държава като вашата, макар и тя да има собствена азбука, макар и вие българите да сте захранвали част от умовете на Земята, тая точно държава е толкова опростена духовно, че ти, за да се наложиш тук в тази духовна и литературна сфера, не само вълк трябва да си, дори и Бойко Борисов да бъдеш (Ханс се смееше; той изобщо много обича да онагледява някои свои мисли с житието-битието на първия „партиен и държавен ръководител" на съвременната ни татковина през последните години), пак няма да можеш да наложиш своята книжовност. Не заради друго, а защото това никой не го интересува. В рамките на няколко бъдещи години тая държава ще я интересува само едно: месо, хляб и ток. Месо не за ядене, а за хапане на хора. Нищо друго няма да я интересува тая държава: нито поезия, нито художественост, Лувърът дори да дойде тука (и той дойде, четири години по-късно дойде!), няма да направи суперголямо впечатление на българина на този етап. Всичко в културата ви се свежда до едно нещо – до пари. За сметка на това ще разцъфтява порнографията, ще разцъфтяват дребни незначителни злободневни сериалчета и те ще участват в процеса на рамкирането на хората и на проблемите им. Ето това е! Плюс глупави политически битки, плюс данъчни и инфлационни трудности. Това ви очаква в рамките на няколко години. Тази държава ще се измъчи много. Тази държава не заслужава друго, повярвай, не заслужава! Тя не заслужава, нито народът ѝ заслужава друго. Народът сам си го прави, сам си го избира и сам издига водачите си. Народът е податлив на кражби. Народът сам издига крадците си и сам ги сваля. Всичко идва от народа и той си го заслужава. Вашата политика е вашият начин на живот. Какъвто ви е животът, такава ви е политиката.

Никой от нас не се обаждаше с въпроси. Този път Вергиния не пишеше, а директно предаваше думите на Ханс. Вървеше бързо сеансът. И слава Богу! По-нататък чухме (не за първи път) и по-ведра информация:

Новото поколение, част от което вече е родено и което частично ще е изчистено от меркантилизъм, ще е по-духовно. Идва нова програма българи, която ще се стреми именно към духовност. Тогава вече всяко ваше духовно усилие, включително и книжовно усилие, ще добие смисъл.

Небесата виждат всичко

По-късно Ханс заяви нещо, което ме разтърси. Само преди месец бях написал разказа „Апостолите". И Ханс ми рече:

Често те улавям в размисли. Често си задаваш въпроси, колебаеш се – нормално е. И апостолите са се колебаели. Всички дванадесет ученици, впрочем, да знаете, има и един тринадесети, всичките са се колебаели. Нямало е човек измежду тях, който да не е изпитвал колебание. И ние тук се чудим защо според вас само Тома Неверни да е неверен. Всичките в определени периоди са били също неверни.

- Аз написах разказ преди месец точно за това – вметнах тихо.

Съобщавах го на Вергиния.

- Той затова вероятно и ти го казва – усмихна се тя.

- Сигурен съм, че е заради това.

Цяла минута мълчахме. Възнамерявах да задам няколко конкретни въпроса по мои проблеми, но Ханс ми нареди да почакам, защото не е свършил с мен.

- Слуша нещо, ще ти го предаде – рече Вергиния.

Предавам го и аз с съвсем съкратено:

Онези, които отговарят за теб горе, искат да ти кажат, че към тази книга („И рече Бог") ще има друга (сиреч „Роялът на Ангела"). Това ще е завет отгоре за онези, които остават долу. […] Трябва да имаш търпението на костенурката, а ти проявяваш нетърпението на скорпиона. Молим те мъдро и спокойно да приемеш това, което ти казваме, и да знаеш, че нищо, което залагаме, няма да е напразно. Просто във времето на бездуховност ти носиш общата карма на страната.

***

Ханс разговаряше вече с Радиана. Диалогът им се докосна до темата за небесната награда за стореното добро.

- Небесата виждат всичко – напомни ангелът. – Те се отблагодаряват за всяко добро, което вие вършите. Независимо дали помагате на небесните пратеници или изобщо на каузата на Светлината. Небесната отплата обаче не ви задължава да правите добро оттук нататък.

- Разбирам това – промълви жена ми. – То си е мой избор.

- Нито ви заплашва нещо, ако не го правите – допълни Ханс.

И завърши темата:

Всяко едно нещо, всичко се помни. Всичко добро долу, човешкото отношение, любовта, помощта – ако примерно те се измерват в числа, ти ако дадеш десет, ние ти даваме петдесет и пет. Ако ти отдадеш любовта си и тя е десет, ние ще ти дадем много повече любов отгоре. Любовта ни има и човешки – включително финансови, и духовни измерения. Любовта отгоре се заплаща по принцип във всякакви варианти. Тя винаги има един произход и той е духовен, но се заплаща във всякакви варианти.

***

Ханс заговори за наш близък, но напътствието се отнася за проблемите и на още стотици и хиляди порядъчни люде:

Това, което става с него, е урок. И докато неговите Духовни Учители не видят, че го е научил, урокът ще продължава. Всичко е за негово добро. Всичкото, което му се случва сега, един ден ще даде добър плод. Не му го казвайте – той е чист и заради чистотата си прави грешки. Той обаче трябва да се научи на най-великото Божие правило – търпението. Той няма търпение. Той трябва да се научи на търпение. Трябва да бъде приучен да се нагажда към света такъв, какъвто е. И че светът няма и не може да се съобразява с него и с неговите морални норми. А той трябва да приеме нещата, които се случват, и да се адаптира към тях, но не и да става като хората, които ги вършат. Това се прави с цел той след време да се издигне, да си стъпи на краката, да почне да се вписва в общата маса и да изпъква сред сивотата ѝ. Това, което се върши с него и покрай него долу в момента, е само с цел обучение. Той да е благодарен, че точно така се случва, че го учат сега, понеже иначе дълго време нямаше да може да се котира никъде и щеше да бъде изхвърлян, низвергнат, нещастен и унизен заради битката си за правотата. Това, което става с него сега, е единствено за да бъде научен да си употреби практически потенциала, а не само моралната част от себе си. Във време на неморалност трябва да се научите и да оцелявате.

Като стана дума за оцеляване, да спомена и няколко нови тежки Хансови думи за живота и здравето на Вергиния:

Твоята селекция е създадена да се захранва със силата на любовта. В рамките на година и осем месеца можеш да загубиш живота си. Искам ясно да ви го заявя, защото Висшият Съвет не е взел абсолютно окончателно решение. Разчитаме на вас до година и осем месеца да я подкрепяте със сърцата си. Тя може да умре при неочакван стрес. При психически удар. Според мен сърцето ѝ вече е по-укрепнало отпреди и трябва да бъде подготвяно да издържи на внезапни удари.

А финалът на срещата ни пак бе увенчан с поредния химн на любовта, изсвирен на ангелския роял:

Вие много добре знаете, че най-важното в този живот е любовта. Любовта в чистата си форма никога не иска, тя само дава. Любовта в чистата си форма изпитва висша милост и висше състрадание. Няма любов без състрадание. Няма любов без жар. И няма любов, която да очаква ответ. Тя просто дава автоматично, ала и гасне, когато няма ответ. Свива се и гасне, гасне... А ние се стараем да правим ответ. Стараем се да помогнем, да обичаме и да закриляме.

Ханс си взе сбогом и ни каза, че ги „вдигат с някаква люлка”, понеже „имат работа да вършат” в затънтена страна, където в момента ставали размирици.

Спорна работа, бели ангели!

Интересни хора сте това хората

Дните между Коледа и Нова година. Вергиния ни гостува. Ханс е в добро настроение, общува му се. Каквито и сериозни теми да подхващаме, разговорът ни неизменно е весел, радостен, постоянно блика смях. Вергиния съответно също постоянно се смее или ни обяснява колко смешно „звучи” Ханс, когато се шегува или ни подкача.

- Интересни хора сте това хората – въздъхва той и ни изчаква да утихнем. – Защо искаш листа? – гълчи уж строго приятелката ни. – Кой ти е казал, че ще пиша? Няма да пиша, ще говоря.

И ни почва. Той си знае защо, почва ни двамата заедно с Вергиния – в екип. Ще предам дословно част от посланието му с надеждата всички да се окъпят в ангелската любов, милост и грижа.

Много ви обичам вас двамата. Вие двамата много си приличате. „Изтеглихте” за този си живот много неща по един и същи начин. Вие сте изключително нараними,

депресирани в определени моменти, често ви се засяга егото, когато трябва и когато не трябва. В повечето случаи, когато не трябва. (Смях.) Чувствате се задължени към много хора, на които обаче не сте длъжни, а те са длъжни на вас. И си внасяте допълнителни програми за самоунищожение. Е, на мен сте ми много симпатични дори и в този си вид (смях), тъй като вършите богоугодни дела. Но тъй като матрицата се кове, вие се оказвате доста трудно желязо. Лошото за вас е, че се налага ударът с чук да става по-силен. При вас двамата най-общото е ранимостта и изживяването на определени чувства. Различни са ви допълнителните вериги, в които сами се оковавате. Понякога с братята ми се чудим коя верига е по-тежка. Често пъти се събираме тук с братята и дружно се смеем. Смеем се не за друго, а само защото всъщност шлайфаме един и същ камък, но под различен ъгъл. Спокойно. Всичко ще си дойде с времето. Ние не бързаме, вие трябва да бързате.

Смях.

- Тази програма за самоунищожението ни, надявам се, ще се позабави малко – подпитвам най-сериозно, като се старая да звучи в общия шеговит тон. – Ще бъдем живи все пак, надявам се, за да свършим каквото се иска от нас.

- Понякога виждаме прогрес при вас – отвръща шеговито Ханс, но ние знаем, че е отговорът му е сериозен.

През цялото време – все така.

- Искате ли да ви кажем една тайна? – подкача ни той.

Как да не искаме – тайни ни дай на нас!

И се полива небесната любов отново и отново:

Ако не бяхте такива, нямаше да ви обичаме. Абсолютно идеалните са при нас. Абсолютно идеалните от човешката ви гледна точка. Вие сте от ценните камъни, само трябва да ви шлайфаме под определен ъгъл. Вие сте ценен материал. (Защо ли, когато иде реч за хора, безличната земна думичка „материал” в небесния обичен контекст звучи обично и мило, а в разни други контексти звучи земно, отвратително и нагло?) Най-чувствителните хора са най-раними. На тема морал: „Ох, Боже, на колко хора сме задължени!”; на тема самобичуване: „Ох, Боже, защо не можем да се справяме сами, какво ни има! Тъпи ли сме, грозни ли сме, та не ни забелязват, не ни зачитат, не ни признават!” Лошото е, че не притежавате от нашите енергийни бинокли, за да погледнете през тях. Ако знаехте за колко хора сте значими! Ама по-добре да не знаете, иначе Господ знае накъде щеше да поеме егото ви…

Докато се посмеем и насмеем, беседата ни се измества за малко отново към родната политика. Ханс заявява (няма шега), че много ми се ядосва, когато се възмущавам (понеже си хабя напусто нервите и съответно здравето) от тия сегашните (напомням, в края на 2011-а сме), точно както – „подсеща” ме той – съм се възмущавал от предишните, от по-предишните, от предишните на по-предишните и така нататък назад и назад.

Мълча. Всичко казано е абсолютно справедливо. Справедливо е и приключването на политическото „лирическо отклонение”:

Васко, какъв е изводът? Истината е следната. Ще търпите онова, което „произвеждате” сами. Защо сами ли? Защото тези хора произлизат от вас. Вие ги правите такива, защото им прощавате. Вие им прощавате от страх. Страхът е най-големият грях. Казвал съм го много пъти.

Вярно е, казвал ни го е много пъти. И финалът:

Няма да говоря за политика. Не ми иде реч. Горе приемаме политиката като понятие, което е хазарт между душите човешки. Това не е наша работа.

Никак няма да е зле, ако бихме могли да обърнем повечко внимание на последните Хансови думи. Понеже мнозина от нас все се надяват, че е тяхна работа. И се

самозаблуждаваме, че те, Небесата, ще свършат нашата работа. Ама няма да я свършат. Тяхната работа е друга. Любов, любов, любов – това е работата им. И да ни вдъхват кураж също така.

Ето, все едно не бяхме приказвали току-що за най-тъмната страна на публичния ни български живот – и Ханс начена отново „работата" си, сиреч онова, за което винаги му „идеше реч". Който веднъж се е къпал в ангелска любов, той завинаги знае какво е:

Много ми е приятно, че съм с вас тази вечер, защото ви обичам безкрайно. Вие сте ангелски създания на земно ниво, чрез които Господ много добре провежда своята енергия. Вие сте с изключително много слабости, но сте три пъти повече добродетелни. Това значи, че вие сте незаменима за нас вселена и ние дълбоко ви уважаваме, обичаме и ви почитаме като свои братя, равни нам на Земята. Благодарим ви, че сте тук днес. И искам да ви кажа, че сте значими за вселената, за Бог, за нас, за моите братя, за всички онези, които се подчиняваме на името Господне. Ние ви обичаме с вашите грешки. Те не ни пречат, те пречат само на вас.

Това е Ханс. Ханс в цялата си ангелска милост.

Милостта обаче притежава най-малко две страни. Споменах, Коледа току-що бе отминала. Но не и за Ханс:

Коледа е все още. За мен до Нова година е все още Коледа. Роденото вече дете винаги се ражда всяка година във всички вас. Божието желание е нещо ново да се роди у вас. Всяка година ви се дава шанс за промени.

А вие? На Коледа сядате, напивате се, наяждате се по най-бруталния начин. За Христос кой помисли? Не за онзи Христос, който толкова безизразно понякога сте сложили в църквите си. А за Христос, който е съществувал, съществува и винаги ще го има. За онзи, който е посадил в душите ви чувството за любов, за хармония, вярата. За онзи, който е обрекъл себе си на всички стихии, за да може да ви опази. Бог наистина е направил голяма жертва за вас, защото, създавайки ви, той си създава врагове – подобни нему създания. Така че саможертва на Бог е и изборът му да пожелае да се роди в земна форма, а оттам идва и отчаянието му – донякъде, и желанието му да се върне отново при Отца си, при създателя си; но това е временно, краткотрайно отчаяние. След това той пак се подготвя за победа – възкръсвайки, той все едно заявява: „Не, няма да се отчайвам!" Последната му човешка така наречена слабост е проявена в Гетсиманската градина, когато моли да го отмине тази чаша, а после приема отново своя кръст. И се оказва, че надеждата му всъщност не е умряла. Да, имало е моменти, когато самият той е бил отчаян. Затова най-големият грях е страхът.

Щом имаш любов, имаш всичко

Дълга среща бе тази. Преди новата 2012-а Ханс бе особено строг към мен, що се отнася до разпиляването ми в безсмислени вътрешни бунтове и самосъсипвания. Ех, ако можеше всеки творец в периодите си на душевно безпокойство да чува това, с което бях благословен аз в онази декемврийска вечер!

Успокой се! Пиши си книгите, имаш тази важна задача! Успокой се, концентрирай цялото си внимание върху творческите си процеси! Защото на теб са ти дадени всички възможности откъм страна на ангелите ти хранители, пратени отгоре, да се осъществява този процес, без да чувстваш вина, задължения или потиснатост. Ако ти ги изпитваш, това ще вреди и на книгите ти, и на всичко у теб. Трябва да си спокоен, доколкото е възможно на тази земя човек да е сравнително спокоен, да си сигурен в това, което аз ти казвам, и да не се отклоняваш от пътя си, за да можеш да пишеш добре, да седиш добре в Божията атмосфера така, както ние смятаме, че седиш – затова и ти възлагаме тези сериозни задачи.

Пауза. Небесният ангел събира в небесния си обичен съсъд небесната си любов, за да ме облее с нея само Господ знае за кой път:

Поздравявам те и ти казвам, че те обичам. Обичам те толкова много и затова съм толкова строг. Ако не те обичах, нямаше изобщо да се обаждам. Щях те оставя да трупаш излишна кармична натовареност.

- Осъзнавам го – промълвявам едва-едва, трогнат до дъното на душата си. – И аз много те обичам…

Имаш всичката човешка предпоставка, за да бъдеш недоволен, но трябва да си благодарен. Защо, в какъв смисъл? Обстановката, в която се намира държавата ви в момента, е отблъскваща. Възможностите на хората с нагласа за духовно развитие са никакви, те са поставени на колене. Това трябва да ти е ясно. Но специално тебе никой не те поставя на колене! Да, дори най-висшата класика, най-големите творци, техните книги залежават по лавиците и не се четат! Уникатите, уникалните писатели не се четат! Библията не се чете! Нищо не се чете! Казвам ти го, за да се успокоиш!...

Ти трябва да пишеш и за малцина, за малцина… Да не кажа голяма приказка, тук у вас на пръстите на едната ръка се броите тези писатели, които имате възможността да пишете спокойно. Залагай сега. Това ти е работата. И всичко ти е дадено, за да го правиш. Независимо кой, защо, колко и докога го чете! Ти трябва да възпроизвеждаш енергията, която ти е дадена отгоре. Защото иначе ще се разрушиш. Твоята задача е да пишеш, твоята задача също е да работиш редакторски труд, твоята задача е свързана с литература, с духовност… Ти нямаш никакво право да се отклоняваш от тази пътека и да се държиш понякога като дете! Стъпи здраво на краката си, почвай да пишеш книгите си! Аз знам, че не ми се сърдиш, независимо доколко можеш да го приемеш или не! Аз знам, че не ми се сърдиш, а ще вървиш напред. Говоря ти така, защото те обичам и те оценявам. Това е.

Но не беше само „това”. Ханс имаше още и още какво да ми каже – и не само на мен, но и на всички наши най-близки хора, които се бяхме събрали в кухнята ни.

Ако ти по най-бързия начин не влезеш в собствените си гащи, рискуваш да направиш така, че влакът ти за много дълго време да не е в управляем коловоз. Не искам да хабиш енергията, която ти е регенерирана отгоре именно за твоите творчески виждания и за любовта ти към най-ближните ти, които също много те обичат. Ти имаш това, което повечето хора нямат. Трябва да го разбереш и да се успокоиш, да оцениш себе си като личност, да оцениш близките ти колко са високо и да разбереш, че в момента ти имаш перфектното семейство, не перфектната страна. Ти не живееш в перфектната държава, но на теб тук ти е кармата. За тази държава обаче ти имаш перфектните условия за творчество. Я помисли за всички позитиви в твоя свят и виж колко негативи има извън твоя дом! И ще разбереш, че всъщност ти си един щастлив човек.

- Аз живея с абсолютното съзнание за това – потвърдих. – И постоянно го повтарям.

- Трябва да тръгвам – заяви меко Ханс. И веднага се пошегува с мен: – Не мога да обясня на малките души, че днес се бавя, защото трябва да спасявам душата на един по-голям брат.

Тогава той обгрижваше две малки близначета.

Ханс се позадържа обаче. Оставаха ни още цели двайсетина минути с него.

- Ха! – възкликна весело Вергиния. – Той ти казва да прочетеш апостол Павел.

- Кое? – попитах.

- За медта, що звънти.

Ханс ми заръчваше да прочета глава 13 от Първото послание на свети Апостол Павел до коринтяни: „Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов

нямам, ще бъда мед, що звънти, или кимвал, що звека. Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да преместям, – щом любов нямам, нищо не съм.” И така до края…

Ханс заговори, отново обръщайки се към мен:

Щом имаш любов, имаш всичко. Ако нямаш, щеше да бъдеш беден, болен и злобен. Затова ти нямаш право на други грешки. Нямаш право на отчаяние, защото нямаш поводи. Нямаш право на гняв по простата причина, че написа „И рече Бог”. Нямаш право на тези неща! А ако те се появят у теб, защото ти си човек и ние не очакваме чудеса от теб, веднага трябва да ги стопираш. Но ние очакваме храбрият ти дух да се пребори с нисшите страсти, които се вихрят у всеки един човек. Никой от вас не е застрахован от тези неща.

Нея вечер няколко пъти ставаше дума за прошката и за начина, по който молим за извинение и прошка. Ханс се върна на тази тема.

Как се иска прошка? Когато искаш прошка от някой човек, трябва да хванеш ръцете му, да го погледнеш в очите, да видиш неговата тъга или гняв – зависи в какво състояние е, и да му кажеш: „Виж, аз те обичам, много те ценя, сгреших, слаб съм и съм човек. Но аз те обичам, оценявам те, днес сгреших. Знаеш, че не съм такъв по природа. Имам болка, имам проблем. Може да се наложи да искам съвет от теб, защото ти си мъдър или си по-добър от мен, или си по-възрастен, или си с повече опит. Аз сгреших…” Когато не можеш да кажеш това, когато не можеш да хванеш ръцете на човека и да го погледнеш в очите, когато той е далеч, тогава пишеш писмо. Но пак си представи как си хванал човека за ръцете, как си му поискал прошка и си му казал, че за теб той е наистина ценен и го обичаш. Начинът на прошка е такъв: да погледнеш в очите на ближния и да му отнемеш тъгата, гнева и болката. Те да преминат през пръстите ти, да ги усетиш и да ги отведеш дълбоко в земята. Тогава прошката е дадена и духът удовлетворен – и единият дух, и другият дух.

- А как да искаме прошка на починал човек? – попита жена ми. – Ако сме изпуснали момента приживе?

- Не разводнявай нещата! – рече Ханс. – Това е друга тема.

Оказа се, че са останали още няколко светли слова, които той да отправи към мен – за последен път през отиващата си 2011 година:

Ако аз не те обичах, днес щях да се изкажа и да замълча. Аз се боря обаче за светлината в душата ти, която е в изобилие, а ние сме длъжни да съхраняваме светлината, която е в изобилие. Защото голяма победа е за тъмните сили да обявят: „Аз завладях светлината!” Те стават генерали, а на нас ни отрязват крилата. А вие знаете, че няма протезиране нито за ангелски, нито за човешки криле.

Ханс бе в стихията си:

Аз никога няма да се боря за слаб духом. Аз никога няма да се боря за несветъл човек, защото той отдавна е продал душата си другаде. Мога да се боря само ако ми протегне ръка да го изтегля. А в момента, в който той ми протегне ръка, той вече е светлина. А ти отдавна светиш. Запазѝ се, искам те, длъжен си да останеш заради себе си, заради тях тук и заради другите.

Каквото и да напиша, то ще е блед отсвет на чувствата, които изпитвах тогава и продължавам да изпитвам и в момента, днес, сега. Сега, когато прослушвам отново и отново записите.

А тогава Ханс – внезапно, без никакъв преход – заговори бързо и някак приповдигнато, почти тържествено. И не можеше да бъде иначе: словото му следваше да бъде произнесено именно с такъв тон, с такова благоговение.

Говори Ханс, за да ви кажа, че ние отдавна сме тук. Говори Ханс под егидата на белите вселенски братя, които се събират на специален съвет. Говори Ханс от името на

Бога, който говори чрез нашите Съвети: не, не самият Бог праща посланията към вас, а го прави чрез нашите Съвети. Бог им е гласувал пълно доверие, защото те са достатъчно мъдри. Свалете земните си шапки и благодарете ето така: „Благодаря ти, Господи, че имаме възможността да чуем Съвета, Ханс и останалите!" Защото не на всеки е дадена тази милост някой да му посочи пътя. И колкото по-голяма милост ти е дадена, понеже не всеки я има, три пъти по-голяма е отговорността ти, ако не изпълниш задачите си. Това е, което искам да осъзнаете всички вие. Винаги можете да поспорите с нас, можете да изкажете своите гледни точки, а ние, ако се налага, ще ви оборим със своите доводи. Ние не желаем безропотни същества, които да не могат да изкажат мнението си, да бъдат безропотни изпълнители на нашите команди. Защото никога и никого не командваме, ние посочваме грешките ви. Ние желаем да имаме мислещи разумни хора, които да влизат в диалог с нас, които ние да научим и да им предадем своето желание човешкият дух да стане по-добър. Ние не искаме изпълнители – само дяволът желае изпълнители. Ние искаме мислещи същества, на които да кажем, които да оборим или пред които да потвърдим нашата теория. Само разбралият ум и осъзнатата душа могат да изпълнят нашата повеля. В противен случай те се превръщат в машинални изпълнители, без да осъзнава душата им какво върши. И рано или късно ни обвиняват в манипулация. Затова ние държим човешкият дух винаги да бъде в позиция на разбиращ или желаещ да разбере, за да може да изпълни мисията си със своята лична воля, дадена от Бога. Вие разбрахте какво ви казвам, нали?

Я да повторя – за всеки случай: „Благодаря ти, Господи, че имаме възможността да чуем Съвета, Ханс и останалите!" И да добавя нещо от себе си: „Благодаря ти, Господи, че всичко, което чуваме, винаги е пращано с толкова много светла любов и безгранична милост!"

Ханс ни подкани и изчака да потвърдим – всички, на глас!, – че сме разбрали какво ни казва. Ще ми се да вярвам, че не се надценихме с повече от деветдесет процента, продумвайки един през друг „да".

Той продължи със същия тон, препредаван автоматично от приятелката ни:

Защото тъмните сили манипулират. Те са онези, които под егидата на светлото спокойствие ще ви изтикат да извършите нещо, което душата ви не разбира. Някой път и ние можем да поискаме от вас нещо неразбираемо за вас. Но… то ще бъде странно. Примерно: иди тук или там, отиди до оная църква, направи това или онова. Това е, което бихме поискали. Докато тъмната сила ще заповяда и ще държи нареждането ѝ да се изпълни безропотно и незабавно. А ние не искаме немислещи създания. Ние изчитаме своите лекции, оборваме човека, караме го да мисли защо и къде е грешката в мисленето му и така той пак изпълнява нашата повеля, но разбирайки какво върши. Докато тъмната сила не желае вие да разбирате какво върши тя. Тя желае вие безропотно да изпълните всяко нейно желание. И то под егидата и в името на Бога, за да ви е по-лесно, да не се съпротивлявате.

Поредният случай да чуем поучителния урок на Ханс: тъмната сила действа уж под егидата и в името на Бога, за да ни е по-лесно. И ние, доверчивите, хукваме и търчим ли търчим след поредната фалшива примамка на злото…

Нататък:

Аз, Ханс, винаги съм давал възможност, както и моите братя, вие да говорите с нас. Някой път говорим строго, когато прекалите. Ние виждаме какво вършите и ви казваме: „Стига! Спри! Това и това правиш, защо така?" И пак даваме възможност на ответната страна да каже мнението си. Защото само осъзнатият дух е онзи, който прави чудеса. Неосъзнатият ще бъде неосъзнат – за да краде, да убива и да бъде жесток. И утре под егидата на Бога ще убива, ще беси и ще коли. Това е.

Това е: само осъзнатият дух е онзи, който прави чудеса.

Ала пак не беше само това. Имаше и още. Още мъничко като думи и цяла грамада като любов – от Ханс към нас:

Трябва да тръгвам. Призовавам ви към спокойствие, любов, мир и търпение. Моля ви, носете се взаимно на ръце. Времето е такова, че трябва да се носите на ръце: правете „столче", някой – онзи в нужда – да сяда и да бъде пренасян, да му бъде помагано в съответното му състояние. Иде време разделно. В буквалния, в пълния смисъл на думата! Когато хората се делят и се разделят, вие трябва да се противопоставяте, да не се делите, да правите „столче", хванати заедно, и да карате ближния да седне, за да го пренесете, защото той няма да може да ходи. Във време разделно вие трябва да правите люлки, да успокоявате душата си и да носите онези, които са наранени. И тъй като сами не можете да направите глобални промени – нито един от присъстващите не е способен на това, той не е роден с такава съдба, – затова направете глобалните промени вътре в своя микроклимат, в собствената си лична държава, във вашето собствено семейство и в личния си дух. В момента не е време да променяте света и никой от вас не бива да се заблуждава, че може да го направи. Нито трябва да рита срещу ръжена, защото в момента бездуховността убива всичко. Затова се спасявайте по този начин – чрез взаимна подкрепа.

Колко различно – и мъдро! – бе това послание в сравнение с бодряческите безумия, че всяко време, всеки момент е подходящ за „подвизи" – най-вече за „най-грандиозния": да си разбиеш главата в стената; да си идеш напусто и залудо, когато е бивало да се съхраниш за битката, която ще пламне след малко; да изпаднеш от редовете на доброто, да отслабиш доброто в предстоящата му битка със злото. И изобщо да твориш безсмислици с великия си дар – живота – с една едничка цел: да се любуваш на себе си и „геройствата" си.

- Засега е така – обобщи Ханс.

Попитахме само в България ли е (чак) така или и другаде по света.

- На много места по света бездуховността е направила много хора безразлични – гласеше небесният отговор.

И последно:

Нито един от вас да не си позволява да излиза извън контрол, защото нямате предпоставките за това. Ако във вашия живот настъпят бури, ако преживеете онова, което преживяват някои от хората, ние ще ви разберем. В противен случай вие нямате тези права, нямате ги! Вие нямате причини за това! Защото ние сме ви дали всичко и сме ви осигурили всичко да живеете нормално – нито много, нито малко. За тази обстановка, за този свят и за това време. Другаде и друг път – по друг начин. Тук и сега – така.

- Ханс си тръгва – оповести Вергиния.

Благодарихме му за всичко.

Довиждане, Ханс! Сбогом, 2011-а!

2012: Велик учител е животът

Учете се на смирение чрез живота на Христа

Почти цялата първа половина на 2012-а е „празна”. Нашият общ календар с Ханс и Вергиния остава незапълнен поради непреодолими житейски обстоятелства. През юни гостуваме два дни в Пловдив. Ханс е постоянно с нас, наваксваме, наваксваме…

По някаква причина подехме и темата за самолюбието и агресията. Обобщавам казаното от Ханс:

Основният проблем на такива хора с енциклопедични знания е на две нива: самочувствие, минаващо в самолюбие; и когато то е неоценено, човекът става агресивен. […] Мога да посъветвам много внимателно да се изучава живота на Исус. Да се учите на смирение чрез живота на Христа. Да вземете пример от неговия живот. […] По правило такъв човек има огромен потенциал и добро сърце, но агресията и самолюбието му пречат. Бисерът трябва да махне, да свали от себе си излишния варовик. […] Най-големият проблем е самолюбието. Когато имаш много знания, а не можеш да ги интерпретираш, те изграждат стена около тебе и ти започваш да се спъваш, като се изкачваш. А човек трябва да знае, че нищо не знае. Можеш да си направил по волята Божия най-великите открития, да имаш страхотен потенциал, на не го ли премелиш през мелницата на сърцето и душата – нищо не си свършил. Високото самомнение заявява: „Аз съм стена, която никой не може да изкачи. Останалите заслужават да са долу, а аз съм горе нависоко. Издигнал съм си стена и по-добре да си бъда сам горе и да си светя отгоре.” […] Такъв човек трябва да премине през спартанско отношение към себе си, да се учи да се снишава, да се научи на пълно смирение. […] Така са те. Няма идеални хора на тази земя.

И още нещичко за работата на хората като Вергиния, които виждат малко или повече напред и които правят (ако са коректни и ако са професионалисти, а не шарлатани) предпазливи прогнози; изобщо за „гадателите”:

Човешката природа е изненада. Когато се намесят Духовните Учители, те могат да променят и абсолютно най-вярната прогноза. Да я променят за добро или пък в „наказателна система”, но пак с цел добро. Защо? Човекът в правото си на избори – погрешни или не – може да променя съдбата си с направените избори. Той моли Бог да подкрепи някакъв негов изненадващ избор, Бог решава да даде шанс въпреки „показателите” на съдбата, а щом душата е решила и Бог ѝ позволява, то и Духовните Водачи ще я подкрепят. […] Да, после човекът пак ще се върне в точка нула, но вече много научил, много постигнал или много изстрадал, взел своята поука от действията си. […] Такива случаи са пример за силата на човешката молитва, за силата на благословията към хората, за силата на желанието на човек да прегърне Бог, спасявайки себе си, и пример за милостта на Бог – да види човекът колко много Бог е всемогъщ, как Бог изпълнява неговата молитва, макар и „извън плана”. Това може да се случи и с раковоболни, и други тежкоболни.

Ханс и Вергиния помагат на хората

Лятото на 2012-а. Отпускарско време. Може би тук е мястото „да изляза” от поредицата срещи с Ханс и да разкажа какво правеше Вергиния за хората – без значение дали използваше само своята благословена дарба на ясновиждащ и лечител, или разчиташе при по-тежките случаи и на помощта на небесния ангел. Да надникнем за кратко в кухнята на работното ѝ всекидневие.

Ще подбера три драми, където се преобръщат много човешки съдби. Случаите се отнасят за феномен, който повечето от нас са свикнали да приемат за пикантерия, за нещо, гъделичкащо любопитството ни (пошлото, лумпенското ни любопитство); феномен, за който хем вярваме, че съществува (все пак, при толкова свидетелства!), хем пък и с удоволствие се включваме в хоровете, които „компетентно" се произнасят за всякакви отвъдматериални загадки, като ги определят за суеверие или още по-милото „бабини деветини". Иде реч за вселяването на духове, на чужди нематериални същности у нас; иде реч и за присъствието на чужди нематериални същности около нас. Правя публичен част от опита на Вергиния в тази област, за да илюстрирам колко деликатни са тези проблеми, как могат да съсипят живота на човека и защо не бива, защо е кощунство, а и голям грях, да подхождаме към такъв феномен така, както мечката се разхожда из стъкларски магазин.

Ето какво ни разказа веднъж Вергиния.

Появило се при нея момиче, което се чувствало много зле. Изповядала си мъката младата жена: о, не като нашите всекидневни „мъки", от които постоянно се оплакваме. От известно време по кожата на жената започнало да се изписва на английски „killer", сиреч убиец. (Вергиния не помни името на някакъв филм, там имало подобна загадка.) Надписите, обяснило уплашеното момиче, излизали навсякъде по ръцете ѝ и ту изчезвали, ту само завяхвали някак като изгоряло, ту пак се появявали, но като един вид белег. Момичето, разбира се, било много уплашено. Да били обаче само надписите – с мед да ги намажеш! То чувало около себе си мъжки глас, виждало дори мъжа, но само като фигура, при това размазана фигура, и съответно не можело да го разпознае кой е. И накрая най-ужасното: този мъж нощем влизал в младата жена, някак си я изпълвал (цитирам), обладавал я – включително сексуално, просто правел каквото си иска с нея нощем.

Жената била около 21-22-годишна. Майка ѝ я била довела при Вергиния.

След като те споделят ужаса си, се включва Ханс. Той им съобщава, че това е вуйчото на момичето. Този мъж и приживе бил изключително зъл, имал „на сметката си" дори неразкрито изнасилване, завършило с убийство. След смъртта му именно неговият дух се вселявал от време на време в племенницата му. Заради неговото престъпление на ръцете ѝ се изписвало онова „killer". Духът на този убиец започнал да върши въображаемите блудства с младата жена, които тя изживявала като реални. Той я бил обсебвал, той я бил карал да върши несвойствени неща, той имитирал обладаване, и то по груб начин, държал главата ѝ залепена за възглавницата, а тялото ѝ върху леглото и тя не можела да мръдне нито краката, нито ръцете си.

Много тежък случай... Било е страшно – дори на срещите при Вергиния. Тя виждала (да, на живо, по време на срещите им!) как пред очите ѝ се появяват надписите по ръцете на жената, виждала какво преживява тя, как и колко много страда.

Ханс се намесва, за да помогне, защото случаят не е бил по силите на Вергиния да се справи сама. Така че след поредица от молитви (дадени от Ханс) и сеанси (с Ханс) това вселяване се прекратява. Ханс буквално изгонва (цитирам) този дух.

Преди около десетина години се е разиграла тази драма, а може би и още по-отдавна.

…

Втори случай. Ще преразкажа изключително интересен житейски феномен, който е и прекрасен в дълбочината си, но и трагичен като развръзка, и страховит в много отношения.

Млада жена от Габрово, около 30-годишна. Родителите ѝ я водят вързана, за да не посегне на Вергиния. Тя съска, зъби се, зъбите ѝ стърчат навън, все едно гледаш вълк. Момичето (Вергиния през цялото време я наричаше „момичето") наистина посяга, опитва се да хапе. Майката и бащата молят за помощ, отчаяни са. Наели са дори охрана за дъщеря си, понеже не могат да се справят с нея.

Ханс нарежда:

- Отвържете детето! Тук то няма да стои вързано!

Той пък я нарича „детето".

Отвързват я, а Ханс ѝ подарява ангел. (Вергиния имала един ангел на масата си, той ѝ казал да го подари на младата жена.) Момичето се разплаква, подава и двете си ръце на Вергиния и си прегръща ангела. Изобщо не буйства повече при тази първа среща.

Ханс почва да се занимава с нея. Казва на Вергиния какво да прави. Тя пътува до Габрово, защото за родителите е кошмар да я водят до Пловдив. Когато отива в Габрово, за да завърши сеансите, Ханс влиза в контакт с духа у младата жена.

„Беше много страшно – разказваше приятелката ни. – „Онова" започна да говори мръсотии. Ханс му заяви, че нито той, нито аз се страхуваме, защото Бог е с нас. И че трябва да освободи момичето. Духът ме заплаши, че ако продължаваме да се занимаваме с него, ще ми подпали децата и ще ни обърне колата, с която бях дошла. А Ханс му отвърна, че след като той е зад гърба ми и Бог е с мен, нищо лошо не може да ми се случи."

От устата на жената се стичала пяна, а гласът ѝ звучал като на мъж. Действително е било ужасно.

Ханс започнал да говори на оня език, неговия. Произнасял неразбираеми за нас мантри.

В края на краищата момичето утихва. Повече не напада родителите си. Но за жалост повече не може да ѝ се помогне – „стопените" мозъчни клетки са критично много. Прекалено дълго е било у нея „това чудо", както се изрази Вергиния. Жената е останала дебил, а е била интелигентен човек, счетоводител. Завършила е била висше образование, финанси.

Това обаче не е краят.

След последния сеанс, докато минават Балкана на връщане към Пловдив, на един завой воланът засича, застопорява се, колата губи контрол, всеки момент Вергиния и шофьорът ще изхвърчат от шосето и ще катастрофират – може би и фатално. Изведнъж „някой" извръща рязко кормилото, освобождава го и те се прибират по живо, по здраво.

Две вечери след това, както спи, Вергиния чува женски глас, разпознава гласа на майка си, която ужасена ѝ говори: „Стани, стани, децата горят!"

Докато ми го разказваше, Вергиния се разплака при спомена какво е преживяла.

В шока си Вергиния скача, още е сънена, но вече усеща мириса на изгоряло. Отива оттатък при децата и какво да види! Върху електрическата печка е хвърлен юрган, юрганът бил започнал да тлее и спящите малки деца в стаята вече се задушават насън.

Тя извежда децата си навън. В стаята им лумват „два огъня", успяват да ги загасят, предотвратяват пожара, всичко се разминава без последици.

Защото, да цитирам пак Ханс, „щом Господ е с нас, нищо лошо не може да се случи".

…

Третият случай – този път за присъствието на „отвъдни" същности около нас, най-често в дома ни. Привеждам разказа от името на Вергиния.

Идва при мен угрижена майка. Жената е преживяла лична трагедия: 14-15-годишното ѝ момче е загинало на място преди няколко години, блъснал го автобус. Оттогава майката усеща присъствие в цялата къща, но не може да влезе в контакт, за да разбере кой е този дух и какво иска. Жената съответно е неспокойна, притеснена е, ужасена е.

Когато тя дойде и разказа какъв ѝ е проблемът, Ханс се намеси и я попита:

- Госпожо, искате ли да говорите с вашето момче?

Жената, загубила ума и дума, се съгласи.

И Ханс започна да говори със загиналото момче. И ѝ предаде чрез мен:

- То пита защо сте го погребали с чантата и учебниците. И не стига че в земния му живот постоянно сте го карали да учи и сте го тормозили непрекъснато с разни уроци и обучения, ами и в отвъдния му живот сте го натоварили с чантата!

Няма да описвам как реагираше горката жена.

И действително се оказа, че майката е погребала детето си с чантата и всичките му учебници. След което се включи и самото момче отгоре. Упрекна майка си, че тя му била раздала всички дискове с музика, и то идвало, за да търси дисковете си. Искало да си слуша музиката и да си играе на игрите. А тя ги била раздала и то ѝ се караше и обясняваше, че затова идва и размества мебели и предмети – за да си ги търси. А жената преди това ми обясняваше, че стаята му понякога не била така подредена, както я оставяла вечер или сутрин.

Накрая Ханс помоли духа на момчето да се успокои. Каза му, че майка му не го е сторила с лош умисъл. И предложи на жената да се направи ексхумация, за да се извадят от гроба чантата с всичките учебници. Духът повече не се появи.

И още един чисто човешки детайл. Майката припада след сеанса с покойния си син, сиреч с духа му. Не издържа на напрежението, на потреса, когато чува обвиненията към себе си. Вергиния се принуждава да вика бърза помощ да помогне на клетата жена.

***

Идва ред и на наркотиците. Ще ми се да напомня нещо уж очевидно, преди да разкажа нататък. Ханс и Вергиния невинаги могат да помогнат. Ханс невинаги се включва – той си знае защо понякога „пасува”. Проблемът на човека невинаги е лечим или разрешим. Съдбата на човека невинаги предполага спестяване на страданията или поне неприятностите. Невинаги всичко е както обикновено. Винаги всичко е индивидуално, особено, неповторимо. Винаги Божията милост е с нас и над нас – каквото и да си мислим и колкото и да ни се струва, че не е така. Поне докато не се приберем при Отца си и осъзнаем, че е било така. Нине, присно и во веки веков все е така.

А сега вече една по-ведра история за справяне със зависимост от наркотици.

Млада красива жена, днес е около 25-годишна. Допреди няколко години е постоянно зависима от марихуаната – с времето във все тежка форма. Като добавка злоупотребява и с алкохола. Зарязала е училището по-рано. Животът ѝ на практика отива по дяволите.

При Вергиния най-напред идва майка ѝ. Жената е много разстроена, разказва как момичето получава халюцинации, панически атаки, истерии – изобщо се е развихрил целият „комплект”, произтичащ от разбитите нерви. Майката пита Вергиния дали може да работи с дъщеря ѝ, ще се захване ли да я лекува от наркотичната зависимост.

Ханс се намесва. (Ето защо историята е ведра.) Потвърждава пред жената, че всички тези трагедии с дъщеря ѝ са именно вследствие на наркотиците в комбинация с

алкохола. Той се съгласява да лекува момичето, но само както той препоръча, единствено по негови съвети.

И така младата жена започва да идва на сеанси при Вергиния и Ханс, но се случва онова, което често се случва, понеже хората сме слаби и малодушни. А и не вярваме в Божията милост – поне в началото. Наркозависимата почти не изпълнява онова, което Ханс ѝ е предписал да върши. Естествено той ѝ заявява, че няма да работи с нея, ако тя не изпълнява стриктно каквото ѝ се казва.

На всичкото отгоре жената се свързва с някакъв ходжа. За всеки случай, един вид. И това при изрична забрана от страна на Вергиния да се смесва лечението на Ханс с каквото и да било друго. Значи, идва на сеанси при Вергиния, но я лъже, че не ходи никъде другаде. А Ханс с Вергиния усещат у момичето чуждата енергия, че то дублира лечението си.

Следва драматичен момент в тази поучителна история.

- Това не е моята енергия у теб! – заявява в прав текст Ханс; той по принцип избягва намеците.

Младата жена се вцепенява.

- Кой се е намесил? – пита я Ханс строго, макар да знае отговора. – При ходжа ли си ходила? – продължава той сурово. – Защо не ме остави да те лекувам само аз?

Жената почва да плаче. Става ѝ много лошо. Тя е в паника, пред истерия.

Ханс обаче е все така неумолим:

- Или идваш само при мен и ме оставяш да те излекувам с добро, или отивай при когото искаш! Помни обаче – той няма да ти помогне! Защото аз ще ти помогна със сърце, а той ще се занимава с теб за пари!

Накратко: чак тогава жената започва да вярва, че лечението ѝ не е някаква игра, не е отбиване на номера, не е „иди ми, дойди ми”. Едва тогава жената започва да вярва, че лечението ѝ ще е успешно, а и Ханс ѝ се открива напълно – тя дотогава вероятно е смятала, че в крайна сметка помощта идва само от Вергиния.

Така или иначе, сеансите станали редовни, тя изпълнявала стриктно и дисциплинирано съветите на Ханс, а сега е жива и здрава, наскоро дори е родила бебенце, и то живо и здраво – и да ѝ е живо и здраво!

***

Множествената склероза, ще кажат мнозина, и то вероятно с основание, е много по-тежък проблем от зависимостта от марихуана. Не съм компетентен. Знам само, че невинаги всичко е както обикновено; че винаги всичко е индивидуално, особено, неповторимо; и че винаги Божията милост е с нас и над нас.

Та за множествената склероза.

Единият случай е с наша близка приятелка, на която откриха (уж) лека форма на множествената склероза. Така и не разбрахме, слава Богу, лека ли е била или не съвсем. Приятелката ни приложи, от една страна, древна източна медитативна система, свързана със специални движения и дихателни упражнения (няма да навлизам в подробности), а, от друга страна, и ние, близките ѝ, се молехме за нея с молитва, спусната ни от Ханс чрез Вергиния.

И нещо важно, заради което и разказвам за този казус: жената забременя (беше преди седем години) и ѝ бе настоятелно препоръчано да абортира заради здравословните ѝ проблеми тогава. Ханс бе на коренно различно от медиците мнение (по този въпрос). Той пък категорично заяви, когато се допитахме до него, че ако тя роди, ще ѝ мине, симптомите ще изчезнат, тя ще забрави за болестта, дори няма да се

сеща за нея след време. Приятелката ни направи сложен, труден, но и решителен житейски избор, понеже повярва на Ханс. Роди прекрасно момиченце (красавица!) и оттогава е добре вече шест и повече години.

Не я питам дали се сеща за множествената си склероза, тъй като не искам да я подсещам.

Другият случай с множествена склероза е извънредно особен. Кара те да се замислиш.

Майка и син се появяват при Вергиния. Синът – момче, студент, майката – все още млада жена в инвалидна количка. Множествена склероза.

Проблемът е ясен. Ханс се включва чрез Вергиния още в самото начало.

- Ти си в количка – директно заявява той на болната, – защото си прокълната от една жена да си така. Прокълната си да изсъхнат краката ти.

В първия момент майката отрича:

- Не, не помня такава жена.

Лъже. Често ние лъжем от срам дори когато за нас е жизнено важно да не лъжем.

Вергиния и Ханс изпращат сина навън да чака, а жената си признава:

- Вие сте права. Срам ме беше да кажа пред детето си.

И разказва, че някаква циганка я била проклела заради хляб, заради пари за хляб. Циганката била с бебе на ръце и помолила жената да ѝ даде малко пари за хляб. Как и що е било, как я е помолила циганката, нагло ли се е държала – Господ знае. Така или иначе майката в инвалидната количка (сега) тогава (здрава и права) не дала пари за хляб на просещата милостиня (което се е случвало на всеки от нас десетки и стотици пъти), ала съгрешила в гнева си и ѝ казала нещо грозно и лошо на тази циганка с бебе на ръце. Даже се опитала да я ритне с крак.

Тогава циганката и изрекла проклятието:

- Нека краката ти да изсъхнат, да видиш ти кого ще риташ!

След две седмици жената се разболяла или поне се появили симптомите. Ходила да ѝ правят изследвания, оказало се, че е множествена склероза. Оттогава ползвала инвалидна количка.

И ето сега дошла при Вергиния. (Късметът ѝ е, че идвала и при Ханс.)

- Иди да поискаш прошка! – напътил той. – И ще станеш, и ще ходиш. Ще дойдеш при мен и ще ходиш. Но първо ще поискаш прошка.

Ангелът обяснил думите си.

- Ще поискаш прошка от Бог! Ще поискаш смирено прошка, задето не си помогнала на тази жена. Тя е искала от теб стотинки за хляб, за парче хляб! А ти си я нагрубила. Ще се помолиш пред Бог духът на тази жена да ти прости!

Тогава, при срещата с циганката, майката едва е прехвърлила тридесет години. Оттогава била все в инвалидна количка. Много време. Дълги години. Годините, през които синът ѝ пораснал.

Велика загадка е животът. Велик учител е животът.

Минало още време, минали още години. Срещата с Ханс се оказала превратна в живота на жената. Или по-скоро изборът ѝ да го чуе и да изпълни заръката му.

Тя отдавна вече не е в инвалидна количка. От много, много години. Ходи сама, движи се трудно, помага си с патерица, но ходи, ходи, ходи, и то сама.

***

И накрая – един странен епизод от съвместната работа на Ханс и Вергиния. Също извънредно интересен случай, който нашият добротворен ангел решава от разстояние.

Австралия, Мелбърн. Там отдавна живее семейство българи, възрастни хора. Жената е медицинска сестра, мъжът – инвалид. Научават за Вергиния от някакъв вестник, където е поместена статия за нея; до Мелбърн стигат български вестници.

Защо възрастните хора решават да се обърнат към Вергиния, защо им е нужна тя през океани и морета на много хиляди километри от Мелбърн? На първо място, предполагам, защото е българка. А и статията вероятно е изиграла роля с добрите си думи за приятелката ни. (Не говоря за „небесните" причини.) Така или иначе сънародниците ни се свързват с нея, обясняват ѝ на какъв хал са.

Оказва се, че къщата им е в съседство до „молитвения храм" (каквото и да означава това) на някаква сатанинската секта. Комшии да имаш! Сатанинската секта искала да ги изгони и да купи къщата им, понеже сатанистите като хора естети си я били харесали за тях. Семейството отказало любезната оферта, а сатанистите започнали да действат според представите си за добро и зло. Накратко, за да не навлизам във всички подробности, сиреч в спецификата на сатанинските виждания за добро и зло: обесили котенцата на възрастното семейство; влезли през прозорците или през оранжерията – Вергиния не е сигурна, изпозалели цялата къща с кръв, надявам се – животинска; вършели разни други съседски палавости със сатанински привкус.

Да повторя: съпругът е инвалид, двойката не може да се мести насам-натам, а и си харесва къщата. И продължават да живеят там в страх и ужас, понеже онези мили люде постоянно им напомнят, че са хвърлили око на къщата им.

Какво се случва оттук нататък? Жената написала писмо на Вергиния, после постоянно говорели по телефона. Ханс им дал указания какво да правят, включително да се молят със специална молитва на оня език, неразбираемия за нас, ангелския. Вергиния пък им пратила до Австралия по пощата тамян, свещи и много други неща, подбрани и благословени от Ханс със съответните инструкции как да ги използват. Ханс и на тях казал обичайното, което заявява, когато прецени за възможно и реши да се заеме с някаква задача: че ще им помогне, че ще изгони натрапниците, ако семейството изпълнява указанията му. Не е чак толкова непосилно, нали?

Резултатът е, че сатанинската секта се маха оттам, премества се някъде другаде и оставя хората на спокойствие.

Добрият ни Ханс! Благите му Духовни Учители!

Обичайте ги въпреки всичко!

Бяхме в летния Пловдив за малко. Ханс намери за нужно да поговори отново за Бог. Кратичко.

Що е Бог? Често са ми задавали този въпрос? И най-вече дали строгият светец на иконите е онзи, за когото говорим. Отговорът ми е: категорично не. Настина Бог вдъхновява зографите за изписване на образите си, та хората така да се настроят психологически, че да могат да се молят, като го виждат. Защото хората притежават материални тела, затова и искат да видят материални неща. Вие не можете да видите другото измерение, защото тук на Земята се превъплъщавате в тела. Обикновено иконите са в човешки образи, за да погледнете Господ чрез тях, за да може душата да се отвори и да иде там, където е Творецът, и той да я чуе. Разбира се, той винаги и във всички случаи я чува; възможно е обаче Господ да чуе всичко и да не изпълни нищо от молитвите. Знаете ли защо? По една проста причина: ако идеш да се молиш проформа. Влязъл си в църквата, запалил си свещ, прекръстил си се, излязъл си. Хей така просто. Тогава значи

си решил да кажеш „здравей” на иконата, а не да заявиш: „Господи, аз съм тук при теб, за да те прегърна!”

След което ангелът изведнъж рече:

- Ханс ми е кодовото име. Иначе името ми е дълго и ще отнеме много място да ви го изписвам.

И толкова на тази тема.

След месец обсъждахме с Вергиния съдбата на общ познат, чудехме се как да му помогнем, след като той самият не иска да си помогне. Ханс постоянно бе във връзка с нея, намесваше се, говореше дълго и дълго ни слушаше, но не ни напускаше, както бе правил друг път, и дори ни даваше знаци, че е тук и следи накъде отиват нещата. Самият той бе много съпричастен към съдбата на този наш познат.

Ханс внезапно ни съобщи, че на другия ден щели да се появят двама ангели чистачи. Дори и имената им ни каза. Те щели да почистят бъркотията, която познатият ни бе оставил след себе си. Той бил в смъртна опасност преди време, рече ни нашият бял ангел, но Ханс го бил зашеметил, за да падне и да избегне фаталния край.

По едно време ни обясни, че злоупотребата с алкохол има четири фази. Не ни каза кои са. Нашият общ познат навлизал в третата фаза, когато човек посяга и на себе си.

Слушам сега записа: много съм бил ядосан. Разказвам на висок глас какво съм говорил (неколкократно) с общия ни познат по телефона.

„Колко души в България и по света имат възможността да получават помощ от Небесата? Такава добронамерена помощ! И ти какво направи с тази помощ?” – това съм му викал, за да не кажа крещял, по телефона. „И той какво ти отговори?” – пита жена ми. „Нищо – отвръщам ѝ. – Какво да ми каже? Че много ни уважавал, че много полезни съвети сме му давали, че много ни бил благодарен…”

По-късно Ханс ни успокоява, че те ще говорят с душата на човека, за когото се косяхме, а след това ще преценят какво да правят. Ханс смята, че той „няма да направи голямата промяна”, но тъй като бил техен пратеник, трябвало да опитат. Едно камъче го държало „като скала да не се катурне” – камъчето скала било любовта в сърцето му.

Скоро се включиха Висши Духовни Водачи. Обхватът на тяхната загриженост за нас бе твърде широк: Вергиния и по-специално някои драматични перипетии напоследък в личния ѝ живот; семейството ѝ; ние с Радиана (поотделно) и семейството ни; други хора, свързани близко с нас; човечеството; отношенията на хората с Небето. Ханс предупреди Вергиния, че ще пише, да се подготви. Препредавам тук каквото мога:

Ново информационно поле. Разговор с Висшите Духовните Водачи. Плеядата е на линия. В момента има космическа връзка, а Ханс ще е ретранслатор.

За първи път имахме възможност да бъдем свидетели на връзка с „Плеядата”. Така се представиха, не обясниха нищо повече.

Искаме да обясним и да припомним мисията на личността и какъв е начинът на изчистване на кармичните потоци.

Дъще, знаеш кодовото си име. То е име за защита. В момента отваряме кодовете за връзка с Кармичните Съветници – така ги наричаме пред вас. Правим го, понеже ти някога написа писмо, което бе адресирала до Водачите на кармата. Сега те идват по линията на Плеядата да ти обяснят онова, което се случва около теб.

Доколкото мога да преценя, това бе все още Ханс. А оттук нататък – само плеядинците, ако бих могъл така да ги назова.

Ние знаем всичко, което се случва с теб. Но то се разви в много жесток аспект поради енергийно въздействие, за което ти беше казано. Развръзката щеше да бъде в много мека форма и по съвсем различен начин. Заради енергийната намеса обаче стана другояче. Никой не очакваше такова лошо развитие точно в този план. Никой от нас не би допуснал душата ти, на която бяха нанесени толкова много травми, да бъде

подложена на огромен риск. […] Ала домът ти бе атакуван свирепо. Стана като при сюнгерите – развръзката трябваше да бъде лека, но гъбата се напои и набъбна с агресия и жестокост и се получи различно.

Ти знаеше каква ще е тук мисията ти. В живота ти ще идват хора, на които ти имаш подсъзнателната мисия да препрограмираш живота им, защото си заслужава да бъдат спасени. Нужно е да ни помагаш да спасим тези, които можем, които имат потенциала да бъдат спасени. Ти имаш тази задача, но не можеш да им помогнеш като ясновидец и лечител, ако не се включиш временно в техните кармични потоци. Включвайки се в техния живот, ти се опитваш да ги превключиш към нас, да ги насочиш в правилния път. Тези души са били към нас, те са били ангелски висоти, срещу които е бил направен опит да бъдат обърканы. А ние трябва да си ги върнем. Защо участваш и ти? Защото и ти си част от тях и имаш задачата да връщаш онези, които са ни отнети под някаква форма. Защо си заслужава да бъдат спасени? Понеже те са в битка със самите себе си и не искат да се поддадат съвсем на тъмната страна.

Милост, винаги милост и пощада до окончателния ни правилен или погрешен, ала неизменно свободен избор!

Едни плащат със живота си, борейки се, но отиват чисти отвъд в другия свят. Втори заплащат цената на промяната си, като получават щастие и долу на Земята, и горе на Небето. А трети за жалост никога не можем да върнем, но сме длъжни да опитаме. Твоята задача като воин на светлината – знаеш я, но трябваше да ти я припомним, – е и тази. Ангелите чистачи, които ще дойдат, са и Духовни Водачи – наричаме ги милтите. Милтите са духовно съсловие. Те идват да извършат реконструкция на биополето тогава, когато нито един от вас не е в състояние да се справи със ситуациите поради енергийна слабост. Не е нужно да търсите някого да ви помогне. Ние затова изпращаме милтите. Те са двама братя – лечители, ангели хранители, пазители, воини. Те са изключително войнствено настроени. С тях трябва да се изпълняват стриктно указанията. […]

Целият ти живот е мисия. Понякога мисията може и да е изненада. Понякога на много добре подготвения ученик, дори да е почти завършил висшето си образование, му се дават задачи и указания, за да си вземе дипломната работа. Смятай всичко, което ти се случва, за изтеглен билет.

Ама и билети си бе избрала да тегли Вергиния в този си живот! Тегло да теглиш с такива тегления! Но:

Ще имаш вселенската подкрепа. Помни, че сама не можеш да се справиш. Предупреждаваме те, искай вселенската подкрепа! Ще имаш следните числови зависимости. (Последва специфична диктовка.) Това не са дати. Това са дни, свързани с изключително жестока битка със самата себе си; с малките жестоки черни магьосници – ти знаеш кои са, знаеш и че една от мисиите ти е и тази – да заставаш срещу тези създания; и накрая – свързани са дните с човека, който се отвърна от нас. Нищо добро не го чака него. Никой не е пожелавал така да завърши една душа, но той се поддаде на тъмната страна, направи опити черните енергии да те унищожават чрез него, защото злите сили намериха у него не отворена порта, а зейнал хангар. И когато ти затвори централната порта, демоните почнаха да влизат през останалите странични хангарни врати, те взеха да се промъкват от други странични входове, за да съсипват създадената структура. Изпратихме долу наш посланик, а се оказа, че сме изпратили паднал ангел, така го наричаме доста пъти вече.

Междувременно отново се намеси Ханс. Той пак напомни какви са проблемите на хората от „селекцията тип Вергиния”.

Вергиния, говори Ханс. Слабото място на вашата селекция, както неведнъж ти беше казано, са чувствата. Демоничните сили знаят къде да те разбиват и са заявили, че там, където е слабото ти място, там ще те удрят. Видя ли как действат демоните?

Използват слабостта на духа, използват комплексите, използват най-малките лаврички на тъмните елементи. Макар и за кратко, ти бе щастлива, ведра, спокойна – и те веднага те удариха. […] Много са опасни страничните врати, защото те се отварят тихо.

Скъпа наша мила дъще, ние ще се опитаме да ти помогнем. Остави ни да работим. Поискай помощ с писмо до нашите братя от по-висш ранг – Духовните Учители и Водачи. Повярвай, че в рамките на указаните дни в живота ти трябва да настъпят колосални промени. Този път ние ще ти помогнем явно, не със скрити и тайни ходове. Нямаме повече време за отлагане, трябва да те оставим още на Земята. Знаеш, имаш довършителна мисия, която ти предстои. Трябва да свършиш още куп неща, които не си приключила. Спокойно, ние сме зад гърба ти. Нищо лошо няма да ти се случи!

И внезапно, без никакво предупреждение към нас, просто следвайки някакъв техен си небесен план за помощ, горе започнаха „централно да препрограмират на алфа ниво" нашия общ познат, обръщайки се директно към него по име. Веднага ще цитирам Духовните Учители, та да не избърза някой да си вземе грях на душата, като помисли, че те – макар и рядко – се месят в живота на хората, без ние да го искаме и без да сме им разрешили. И така, „препрограмирането е разговор с душата". Каквото и да означава това „препрограмиране"... А ето какво чухме – дума по дума!

Почваме централно препрограмиране на алфа ниво.

Към общия ни познат:

Стани, …! Стани и се опитай да започнеш нов живот! Стани и си постави крилата, които си захвърлил от другата страна на брега на реката. Лодкарят ще ти ги донесе. Стани! Не се поддавай на тъмната енергия! Ангелските ти крила са близо. Само ги вземи. Лодкарят ще ти ги донесе. Стани! Трябва да те измъкнем от тъмното, от бездната, от нищетата, от отчаянието. Единствено те биха могли да те съсипят. Стани! Не превръщай наградата в бедствие! Стани!

Да, когато сме на прага да се самоунищожим, свободният избор може да бъде подтикнат и в повелително наклонение! Повелително наклонение към душата, която „доброволно" трябва да реши собствената си съдба. Да чуем:

Дъще, ти не се меси, остави на нас да извършваме препрограмирането. Но имай предвид, че препрограмирането е разговор с душата, която доброволно очакваме да вземе решение, защото ние не прилагаме насилствени методи. Разумът е само човешко понятие. В неговия случай разумът му е замъглен и няма да помогне. Висшата енергия на светлината влиза, когато разумът не е замъглен – като в подходящ съд, в който се налива светлината. И тъй като в момента не можем да намерим тази форма, се опитваме да убедим душата му да падне на колене. И ние не знаем какво ще извърши той, никой от нас не може да ти каже какво ще бъде решението му. Изходът за тебе обаче е ясен – ние ще те спасим, ще изчистим дома ти, ще направим така, че да бъдеш свободна и спокойна. Ще поемеш по пътя, който искаш, надяваме се правилния път, ще работиш, ще се трудиш, ще си стъпиш на краката. Постепенно, бавно и сигурно страхът, болката, унищожението ще бъдат заместени със светлина, спокойствие и уют. Още малко време.

Сетне любов, любов, молитвена любов:

Трябва да помислим, съберите се тук, каква е формата, по която можем все още да защитим душата ти. И никаква друга идея не ни дойде освен ново писмо до Кармичния Съвет, както ти предложихме. За това няма ден и час. Седни и пиши, когато можеш – днес, утре, вдругиден. Душата ти трябва да е отворена за тези събития. Обърни се към Духовните Наставници, Влиятели, Разрешители и Кармични Господари да поправят слабостите в енергийните ти канали и да почувстваш любовта, сигурността и новия път, по който се надяваме да поемеш към един щастлив и добър край. Но помни: никой не знае дали новият път не е събран от откъслеци от стар път, или ще има нова магистрала. Амин!

Възхитително!

И – изненада! Тъй като ние с Радиана сме били слушали „чинно и почтително”, те ни благодариха за това и ни дадоха „като бонус” възможността да общуваме пряко с тях. Плеядинците сега щели да решат кого от Духовните Учители да пратят да разговаря с нас „чрез Ханс, нашия брат и ваш наставник”. Позволявали да ги разпитаме за наши проблеми. Имали сме на разположение от петнадесет до двадесет и пет минути, тъй като по-нататък „енергията повече не може да бъде спускана”.

Е, възползвахме се. „Разпитахме” ги за каквото преценихме. Любопитно е какво научи жена ми за себе си „от първа ръка”. И обръщението към нея:

Здравей, малък пълководецо, какви въпроси имаш към нас? […] При нас имаш друга форма, не тази. Цялата си в доспехи, само очите ти се виждат. Не говорим за защита, а говорим за силен, светъл, невероятно добронамерен дух, който има способността да бъде защитник като исполин – толкова огромна е силата ти. […] Мила, с тези доспехи ти защитаваш не себе си, ти защитаваш останалите.

Имаше повод да спомена любовта, думата „обичам”. Те отделиха няколко секунди, за да вметнат:

Точно така! Виждате ли колко е лесно! Само тази думичка може да направи чудеса. Само тя има способността, подплатена с подходяща енергия, да направи невероятни микронни промени, които да дадат колосална защита!

Още нещо интересно и не лично. Дословно:

Когато на Земята се родят висши чада, пуснати да дойдат тук, какво става? Падат те от Небесата, оглеждат какво има долу на Земята и какво се получава? „О-о-о!” Да, голямото учудване. На Небето било по-идеалистично, отколкото на Земята. Пред мъничките чада се появяват невероятни исполини, с които те трябва да се справят, за да се научат да се адаптират към Земята. Само не ни питайте защо, как, какви са причините да дойдат чадата ни тук и да ги изпратим срещу – видимо – вятъра.

Признавам, изкушението бе голямо. Не бях задавал повече от година никакви въпроси за себе си и затова си позволих да попитам Духовните Учители за творческата ми работа, за съдбата ми като писател. Отговорите им не е редно да публикувам, но мога да споделя нещичко, което ме разтърси:

Ще ти кажем какво видя твоят брат Ханс чрез очите на Вергиния. Енергийното сърце на вашия брат се сви до болка, като видя „Два живота”, „Война и мир” и Шекспир дълбоко прашасали и изоставени в книжарниците ви.

И малко по-нататък:

Хората често са некултурни, жестоки и агресивни, но да прибавим нежните думи на майка Тереза – обичайте ги въпреки всичко!

А по-късно, съвсем преди да се разделим, се намеси и Ханс. Вергиния се усмихваше, защото той се шегуваше:

И помни, че ние винаги си плащаме за книгите ви. Под някаква форма. Защото вие го заслужавате. Не си мисли, че някой ти плаща по милост. Нямаме такива спуснати субсидии.

Докато се смеехме, Ханс допълни, че не бил само той, дето обича да се шегува. Имало още един брат като него, също шегаджия, и понякога ги смъмряли. Времето сега обаче не било за шеги.

Обаждайте ми се бе, хора!

И пак ноември… Особен ноември бе онзи през 2012-а, що се отнася до двата ни разговора с Ханс.

Първия път ангелът бе сух и лаконичен. Имали много работа с братята му – светът търпеше бедствия, души си отиваха от нас и се връщаха при тях. Помоли да бъде извинен, но „трябвало да напусне, защото всички братя са ни организирали в помощ на душите". Отказа категорично да говори за предстоящите тогава президентски избори в САЩ – всичко ни бил казал какво ще се случи там (така беше), предстояли му „много по-важни ангажименти" от приказки за изборите в Америка.

След което заяви, че не е в настроение да разговаря с нас, но все пак ни отдели още две-три минути.

Друг път ще ви разкажа много неща за бъдещето на Земята, ако ми бъде позволено. Вие нищо не може да направите, разбира се. Хората обаче трябва да престанат да се страхуват от предсказанието на маите! Така и не можа да разбере този свят, че просто Земята и тя търпи някакви изменения като всичко останало, което се движи, върти и живее! Вие да не би да ставате по-млади? И Земята търпи някакви изменения – на три, пет, десет години. И това именно констатират маите. Земята вече ще бъде четириизмерно понятие. Тая голяма промяна е миг за нея, а за вас трае години. Наистина от декември 2012 Земята навлиза, тя е вече подготвена, в четириизмерно пространство. Ще почнат ураганни и приливни вълни, проблеми с електричество, с нагнетяване, със земетръси. Но това не са пагубни събития. Тези събития ще се случват на цикли, ще взимат жертви, но вие сами си ги давате много повече жертвите – с омразата, с болката, със самоубийственото си отношение помежду ви. Бедствията никога не са взимали повече жертви, отколкото вие самите си ги причинявате. Природните бедствия са нищо в сравнение с човешките ви дела, с човешките бедствия!

Сухо, лаконично, сурово… Правдиво…

След „човешките бедствия" Ханс отсече: „Това е!" И тутакси се оттегли.

***

В средата на месеца съм записал огромно количество информация. Каквото е възможно, споделям го.

Ханс проведе дълга терапия. Терапия, беседа, проповед, ако щете, изпълнена с огромна обич към нас тримата и към близките ни, както и с огромна болка заради неразумните ни деяния; или обратно – заради страхливата ни пасивност. Бе едновременно топъл, загрижен, прям и отново суров. Тук съм подбрал само някои негови мъдри съвети и настоятелни препоръки към хората.

* Ще ви кажа неща, които няма да ви харесат. Никога не съм бил толкова откровен, колкото ще бъда сега. Вие сме ми приятели, братя и сестри, и сте ми близки, чувствам ви близки и затова мога да си позволя да ви поуча, защото, ако ме послушате, след време бихте се спасили от много неприятности и трагедии. Да ви питам аз вас долу: ако знаехте, че след десет години някой може да пострада много лошо, щяхте ли да си причинявате едни или други проблеми, дето сега си ги създавате взаимно под всякаква форма?

* Когато напират хубави чувства, изразете ги! Толкова ли е трудно всеки да каже, че обича другия, ближния, партньора си, че е харесал постъпка, поглед, вижданията му за някои неща?

* Спасявайте се в храма! Ходете заедно в храма! Отидете заедно на черква, помолете се! Храмът, а не църквата е институция! Няма храм, построен без Божията воля. Вие отивате на гости при Бог и Бог може да бъде поканен всеки ден у вас.

* Помнете Христовото учение: когато те ударят по едната буза, обръщаш другата. Това не значи да се подлагаш на унижения. Просто не бива да отговаряш на предизвикателствата. Подлагането на другата буза не означава: „Хайде, удари ме!", защото това е друго предизвикателство. Обръщането на другата буза е символ, чрез

който заявявате: „Аз не желая да отговарям на твоето предизвикателство за агресия. Това е искал да покаже Христос. Помнете тези златни правила!

* Никога не спорете заради децата си! Абсолютно ви забранявам да спорите за деца! Ако са пораснали вече, ако са поели по собствения си път, кажете им: „Това е вашият живот, живеете го както вие прецените. Ние сме изпълнили нашите задължения до определен момент от живота ви. Оттук нататък аз участвам като майка или като баща, когато вие пожелаете да участвам."

Нужно е да има сплотеност между родителите не на външно, а на вътрешно ниво. Трябва да разберете, че децата ви имат нужда само от вашата любов и топлина. Те нямат нужда от притесненията ви за живота им, те знаят как да се оправят. Дотук каквото било – било. Оттук нататък това е техният живот, те правят каквото преценят, а родителите, когато са им необходими, са като слънцето зад облаците.

* Вие сте различни души! Аз не искам да играете цирк. Вие не сте клоуни! Искам да върнете хармонията във вашите взаимоотношения. Затова ви казвам на всички: „Най-голямото учение, което съм научил от Духовните си Водачи, е, че не бива да съдя." И аз няма да осъдя. Препоръчвам ви едно или друго, за да изживеете този живот спокойно. Защото в миговете на болка тя става десет пъти по-непоносима, когато сте пропуснали най-хубавите мигове от живота си. Нали? Има хора, има семейства, има двойки, на които аз за жалост не мога да кажа нищо. Каквото и да им кажа, дори да ме слушат, то няма да има смисъл, защото няма да бъде изпълнено или няма да сработи.

* Никога не се страхувайте! Предстоят успехи и неуспехи, те ще се редуват на различни нива: може да дойдат само успехи, после само неуспехи да се зациклят. Точно тогава трябва да се окуражавате един друг. Какво толкова, да не би животът да е свършил!

* Всички сезони имат толкова много красота, стига да я видите. Дори в прашната София. Божи храм има наблизо до всеки от вас. Пък и далеч да е! Идете в храма, вгледайте се в очите на иконите: вижте колко тъга има в тях; и милост, и хармония има. Там е Божият дом, а Бог ви очаква във всеки един момент. И всеки един момент Господ чака вие да го поканите на вечеря. Символично чака.

* Знаете ли истинската разлика между примирение и смирение? Примирение е тогава, когато вземате решение под въздействието на друг човек. И се примирявате с онова, което ви се предлага, без да роптаете. Смирение е, когато взимаш сам най-благоприятното решение и се смиряваш за свое и на останалите хора благо.

Затова Господ говори за смирение, а не за примирение. Всеки един от вас има нужда да се смири.

Ех, Ханс… Ангеле Божи, Учителю, братко, приятелю…

Има още много. Да, и аз не си спомням дотогава Ханс да е бил толкова откровен пред нас. И толкова земен в небесната си обич и благословия към всички ни.

Защо бе, хора? Защо не ми се обаждате? Толкова много съм искал да ми се обади някой. Да ми каже, че ме обича, затова се обажда. Ей така – и по ангелски, и по човешки. Правете го някой път за мен. Ние с братята живеем в мир и любов, ама ми се обадете, кажете ми, че ме обичате. По същия начин правете и за вас. Просто наберете телефона и си кажете, че се обичате. В къщи невинаги звучи нормално. Просто звъннете на този, когото обичате, и му кажете: „Обичам те. Обаждам ти се не за да ти кажа какво да купиш от пазара, а за да ти кажа, че те обичам." Нищо друго. Колкото и тъжен да е бил целият ден на човек, изведнъж една камина се пали в душата му, там става уютно, топло и празнично като на Коледа. Една дума, едно обаждане. Обадете ми се и на мен. Аз също имам нужда.

Неземно… Земно…

Спонтанният израз на любовта на хората, да направиш другия щастлив – тогава наистина се случва чудо. Не само по Коледа стават чудеса, всеки ден може да е чудо за вас, само да го пожелаете. Нима едно цвете, един жест, едно бонбонче, една усмивка, един написан стих или две думи – толкова ли много струват? Нима са толкова скъпи, толкова ли не остава време за любовта? А колко страшно много време намирате да се осъждате. На вас три живота няма да ви стигнат все да се осъждате от сутрин до вечер. Не бива така, хора, не бива. Любовта е онази, за която Васко пише книги. Ами хайде де! За това, което пишеш всеки ден, за това, което призоваваш хората всеки ден, правете го, моля ви, обичайте се – не околните, не само заради околните, а за самите вас. Призовавам ви, че силата на примера е много по-голяма, отколкото силата да казваш на другия как трябва да обича ближния. Покажи му как се обича! Покажи му. Едно цвете, един дребен жест, една прегръдка, един СМС, една картичка, една изненада – какво ви коства, какво ще загубите? Ще зарадвате себе си. Това е, правете го всеки ден и ми се обаждайте. Обаждайте ми се бе, хора! Аз също съм сам понякога. Имам нуждата да ми казвате че ме обичате, въпреки че Бог всеки ден ме прегръща. Ама аз, понеже съм Учител, пък и брат, имам нужда да го чуя от своите събратя. Казвайте ми го. Имам нужда и аз от същото, от което имате нужда вие. Понякога съм самотен, тъжен, уморен. Вие не знаете кога съм самотен и тъжен, и уморен. Аз ще ви кажа, че ви обичам, когато виждам грешките ви, когато ме боли, че вие не сте ме послушали, разбрали, че не сте ме почувствали. Тогава ме боли и се чувствам сам, сякаш съм един неуспял Учител. Чувствам себе си виновен и се чувствам безкрайно празен. Правете го, обаждайте ми се, кажете ми, че сте ме разбрали, че ме обичате, че ме искате в живота си. И на мен ще продължат да ми растат нови и нови крила. И моите крила опадват, да знаете, на тяхно място трябва да порастват нови, здрави и свежи крила – крилата на добрите, светлите, хубавите чувства, на добрата енергия. Така че правете го и за мен, правете го и за вас. Правейки го за вас, правите го и за мен. Защото аз притежавам способността да обичам – обичайте и вие.

Няма как да предам ангелския глас, с който пък Вергиния – абсолютно без да се усеща, – предаваше ангелската любов на Ханс. Той ласкаво засвири на рояла към нас с Радиана:

Знаете ли кога съм бил най-щастлив? Когато сте помагали на Вергиния, когато сте се тревожели заедно с Вергиния, когато бяхте близо до нея. Тогава бях най-щастлив. Тогава все едно ми се обаждахте на мен и ми казвахте: „Благодаря ти, обичам те, мисля за теб!” Защото аз съм тя, тя е аз. Понякога ни възприемате разделено и практически донякъде е така, но всъщност аз не мога без нея да вляза във вашия свят, а тя не може без мене да мине, да проникне в другия свят. Ние сме едно цяло. Така че най-голямото щастие съм изпитвал в миговете на състрадание и любов към нея. Тогава вие ми казвахте хиляди пъти, че обичайки нея, обичате мен, и аз се чувствах щастлив. И пак ще чакам да го сторите. Било чрез нея, било лично към мен – аз се чувствам щастлив и никога няма да съм самотен. Защото любовта – само тя преминава времето, казвал съм ви, и омразата. Тези двете чувства притежават способността да минават, да пребъдват във времето.

Продумахме ние с жена ми, благодарихме за обичта му към нас. И получихме умопомрачителен отговор, макар и доста шеговит. Дословно:

Аз не искам някой да ми благодари. Просто ми купете дъвка, бонбонче, обадете ми се някой път да ми кажете, че ме обичате. Аз постоянно съм тук при вас. Аз съм като нея, като Вергиния. Долу имам нужда да го чуя, да го усетя, да се стопля от любовта ви. Горе – искам да ви обясня – ние живеем в хармония и смирение. При нас силното изразяване на чувства и страсти са непознати понятия. Но нали съм си пусто със земна жилка и всичките, които сме със земна жилка, а те около мене – между нас казано – не са много, все ни тегли към тая изгаряща обич да я почувстваме, да я пожелаем, да я усетим.

Дърпали са ми ушите, крилете са ми скубали (смее се, съобщава Вергиния), казвали са ми да се науча да бъда над нещата. Кръвчица бе, да му се не види, земна работа!

Всички се смеехме.

Ханс ни даде малко почивка. Вергиния се нахрани. Попитахме го дали не е уморен.

Не съм уморен. Чувствам се щастлив, че мога да ви говоря, че мога да ви казвам тези неща. Искам да ми купите бонбон „Линдор" – само един. Обичам тези бонбони, ял съм ги. Знаете ли защо ги обичам? Защото приличат на човешката душа. Каквото е отвътре меко, отвън е пак същото, ама твърдо.

А има ли за Бог да си хапне?

След което Ханс заговори за едно детенце горе при тях и ни покърти.

Отпърво разказваше Вергиния, не той, че съвсем наскоро детенцето било починало в много големи мъки от туберкулоза. Ханс се занимавал с него. Било много умно, със способности на поет, на писател. Детето произлизало от „европейски бедни райони", било със смесен произход от емигранти. „Боси-боси крачета, одърпано, опърпано" – така го били качили горе. Обичало „шоколад, пастички"… Дали му горе нещо подобно, сиреч помогнали му да си представи, че яде нещо сладко.

Тук Ханс заговори от свое име:

И преди да го сложи в устата си, малкият ангел го отдръпна и ме попита: „Ханс, а Бог какво обича да яде? За него има ли?" Аз се разплаках. Отдавна не бях плакал. Ето едно такова дете може да спаси света и да стане достоен президент на САЩ. Символично казано. Само по това може да разберете кога един човек е достоен – когато попита за Бог има ли, символично да пита, преди да отхапе залъка.

Да напомня, точно в този момент американците избираха Обама втори път.

Ханс говореше за детето:

Беше с посинени от студ и сякаш и от бой ръчичики, като го взехме при нас. Сополиво, мръсно, с нещо като рокличка и стари гащички. Защо гладното, болното от туберкулоза ангелче, качено горе, което поиска да яде пастички и шоколад и ние му ги сътворихме и му ги дадохме – ние можем, защо то, преди да отхапе, попита има ли за Бог да си хапне? И защо то да не покаже на останалите хора, че трябва да се разсъждава по този начин, и то да бъде пример. Попитах Учителя си, той помълча и каза: „Не. На този етап от развитието на Земята никой не би разбрал малкия ангел.

И изведнъж – нова насока на беседата:

Затова го прибрахме, за да го спасим от Земята и да го съхраним за новия свят. За онази земя, където повечето хора ще питат какво е ял Бог и има ли за Бог; за онази земя, където няма да има подобни страдания и където ще има бонбони и хляб за всички, които пожелаят да имат. Свят и земя, където хората ще са доста по-добри от тези тук и материалните неща ще бъдат на линия само тогава, когато духовните са наред. Не вярвате в такъв свят ли? Има го, има го и той започва да се строи. И началото ще бъдат хей тези малки ангели, които ние се опитваме да събираме по Земята. За да не ги мъчи животът, да ги съхраним и да ги пратим като учители. Това дете ще се подготвя за бъдещ духовен водач. То ще бъде като патриарх, ще е с много висок сан.

Щом Ханс спомена патриарх, разговорът естествено се прехвърли към патриарх Максим, който се беше споминал преди десетина дни. И към църквата ни.

- А България? – попитах по-нататък. – Все така ли е много зле, както ни казваше при предишните ни срещи? Говоря за политическата ситуация, не за икономическото положение.

- Ще ти отговоря с историята за морските звезди, изхвърлени от морето – рече Ханс. – За онова дете, което връщало обратно във водата морските звезди. Минал един

човек, рекъл му: „Защо го правиш, не можеш да спасиш всички.” А то му отвърнало: „Една да спася – и това означава нещо.”

И продължи Ханс:

Не е нужно сега да говорим подробно. Малко нещо да сторите, един от големите проблеми да решите, така да направите, че нещо да се промени – пак е нещо.

- Тука настана голям мрак, както Ханс много добре знае – казах, говорейки към Вергиния. – Много читави хора с по-лабилна психика са на прага на отчаянието.

- Отчаянието ги приключва – вметна Радиана. – Няма вяра…

Ханс се обърна към мен. Само към мен ли?

Кога ще те науча да не бъдеш глобален? Кога ще те науча да станеш индивидуален – не егоистичен, а индивидуален? Кога ще те науча да спасяваш малкото и да не си хабиш енергията за многото, защото това не е твоя отговорност? Не! Твоята отговорност е да бъдеш добър и да произвеждаш добри човеци и добри приятели. Това е твоята отговорност! Но ти – сам, един човек – не можеш да повдигнеш лоста на Земята. Лошото е, че в момента се раздробявате на групи. Не можете да се съберете много групи и да повдигнете Земята. Всяка група става от малка по-малка, къса се на по-малки групички. Чувствате се самотни, изолирани. Затова оставете Бог да извърши големите промени чрез онези, които е избрал, а вие се борете за малките звезди. Защото и те ще спасят морето.

Радиана на свой ред подхвана темата за „повдигането на Земята” и попита Ханс за бъдещето на планетата ни. Ханс отговори директно и откровено. Да бихме го чули от някого другиго, щяхме да се уплашим или поне притесним – откъм Ханс всичко звучеше като блага утеха.

Защитният слой на Земята ще започне рязко да приключва. Раковите заболявания ще станат много, полудяването на хората, пръскането на мозъчните кори, раждането на изроди. Ще се появи жестока техническа „нация”, която няма да признава чувствата и мислите, породени от чувствата. Тя ще мисли прагматично и технично. И ще настъпи мор. Любовта няма да е вече любов. Дори шоколадчето „Линдор” няма да е вкусно. Много болка има да изтърпи този свят. Но аз имам и много надежда. Заради онези босоногите, дето сме ги прибрали и които мислят с какво ще се храни Бог. Битката ще водят те, висшите ангели, защото в това мръсно, болно, измъчено детенце седи висш духовник, висш ангел. На тях се надявам да поведат битката. Как ще завърши тя – никой не знае.

Едно трябва да ви е ясно: на много-много светлинни години оттук има точно такава земя като вашата. В момента тя се заселва. Бог ѝ „рисува” вода, слага ѝ листенеца, дървета, животинки ще ѝ сложи. И като гледаме какъв труд полага, предполагаме, че Земята ще загине, а онези, които останат, ще бъдат пренесени с новите машини на времето и на техниката в другия свят. Един по-добър свят, света на любовта, хармонията, където, надяваме се, ангелите, които са останали, да преведат достойните люде. Там, където ще им е спокойно, светло и тихо. А Земята? Земята пак ще се възстанови. Като всяка една майка тя трябва да умре, но децата ѝ ще останат. И тя е жив организъм, и тя ще претърпи своя катарзис.

Но никой нищо все още не може да каже със сигурност, защото ще започне битка. Тя вече се води на едно ниво, ще почне да се води на друго ниво. Това е. Не мислете за това сега.

- Значи ние сега не можем да помагаме по някакъв по-осезаем начин? – уточни жена ми.

Достатъчно е да слушате каквото ви казвам – и пак помагате на Земята. Не трябва да ѝ тежите. Тя е жива. Земята плаче. Можете ли да повярвате, че катаклизмите са се случвали, когато Земята плаче. Тогава тя се бунтува. Тя е ядосана, сълзлива, майчински

настроена, любяща и наказваща. Просто майка. Тя е жива, разберете го! Тя е жив циркулиращ организъм като вашия. Вашата майка Земя с топлата пръст по нея, с меките есенни листа, с красивите цветя, с пролетта. Тя всяка сутрин целува слънцето. Аз също искам да правя това… И неслучайно любящите хора се наричат един друг „слънце", ако е казано от сърце и не е писано във фейсовете ви.

Как само говореше Ханс за Земята!

Майката затова ви е дала есенните листа, за да запази хубаво семенцата за пролетта, да са добре завити, а и за да може босите ви крачета да стъпят на топло и сигурно. Меките листа в гората – колко хубаво, като майчин скут, като уют, като тиха почивка!... Хайде кажете, че вашата майка Земята не е жива! Жива е и я боли. И тя може би ще си отиде по старост – с болка и с разочарование от своите деца. В повечето случаи майките така си отиват. Онези добрите хора, които ще останат, силните, здравите гени, ще бъдат пренесени със специални нови машини, които човечеството вече ще е разработило, и малко по малко всички ще се оттеглят в една „чужбина". Но не на този свят, а в нови измерения, в които за техниката няма да бъде проблем да пренесе хората там. Дано не пренесат някой вирус.

Посмяхме се за вирусите, макар и чудесно да разбирахме, че Ханс бе сериозен.

Още много неща ни откри той – „технически", да ги нарека, детайли около встъпването на Земята в „друго измерително поле"; за бавното „изместване на календари, часове, годишните времена", защото иначе нямало да издържим; за децата с техните „нови дискове за бъдещата земя"…

Нямаше как да не засегнем болезнената тема за онзи черния отсреща, за злата сила, която руши тук създаденото и създаваното от Светлината. Попитахме дали на бъдещите люде там на другата земя няма да им е спестеното „височайшето присъствие". И възможно ли е това. Ето какво отвърна Ханс:

Не. И слава Богу! Иначе как новите ще се научат да различават доброто от злото? Той е тук, той ще е и там. В рамките на космичния закон той трябва да е там – като коректив. Колкото и грозно да ви звучи, той е зло, родено от доброто. Разликата обаче занапред между доброто и злото ще бъде такава, че аз се надявам новите хора, новите души да идват там съвсем различни духовно. Защото в момента повечето хора сте паплач, както самите вие се изразявате за себе си. Искам да кажа, че мисленето и духовното развитие на повечето хора е като на типичната паплач, а там ще идат души отбрани, пречистени, обогатени. И аз се надявам на новата земя това необходимо зло да не обеме толкова бързо душите на хората. В началото там ще е повече векът на любовта, на единението, братската помощ, на общностите, които ще имат свои водачи.

Но и на нас не ни казват много за бъдещето. И за нас ангелите ще има преходи. Все още много неща се подготвят, експериментират се, така че и аз не мога да ви споделя подробности. Но ви казвам: не се притеснявайте!

Ханс продължи да рисува бъдещето обиталище на бъдещите поколения, които ще произлязат от сегашните земляни. Говореше за животните, които ще населяват бъдещата земя. После се върна към отношенията между хората тук, на днешната ни многострадална и възхитителна с красотата си Земя, за някои нейни тайни. След което го обърна на смях, защото реши, че е време да се поотпуснем.

Цели лекции са ни чели по тези проблеми за бъдещата земя. И преди лекциите аз ги питах моите високи братя: „Ама аз дали ще бъда там, че нещо не ми се ходи на лекции?" А единият от Учителите ми рече: „Както винаги ти пак ще бъдеш наказан." (Смеем се.) Често съм наказван, да знаете, защото съм малко вироглав. Вечно знам, вечно си давам мнението по различни въпроси. Особено когато не ми го искат. (Смеем се.) А Учителят ми казва: „Това, че учиш земните хора как да живеят, не означава, че трябва да поучаваш нас. Или да си изказваш мнението там, където не ти е работата!" И често ми скастрят

крилата. (Ханс се смее.) Някой път, да ви кажа, никак не ми се ходи на тези лекции. Понякога изнасяме много хора с носилките и съм страшно уморен. И не ми се слушат тогава лекциите на Учителите. После се чувствам виновен, защото те ми се карат. И с право. А един Учител ми каза: „Ами да не си бил толкова ангел!" Един вид нали аз съм си избрал да вървя по този път. И щом съм го избрал, трябва да поемам отговорността за всичко по пътя си. Та и аз не съм много цвят. (Ханс пак се смее.) Благодаря за бонбона.

Ханс ни сподели, че бонбоните имат за него по-особен смисъл. Те били за него като символ на Земята с нейните тайни вътре в центъра ѝ – като мекото на бонбоните. Но не продължи да разказва за тайните в земните недра. Вергиния ни съобщи какво „вижда":

- Пак идва детенцето с босите крачета, онова починалото от туберкулоза. Хванало е Ханс за ръката, с него е.

Ханс поде:

Чудя се, че още не са я измили. (Явно детето бе момиченце.) Братът, който отговаря за децата, ми каза, че преди нея имало доста по-тежки случаи. Тя е добре, тя си е на крачетата и може да чака. А има души, които бяха пренесени в изключително тежко душевно състояние за деца. Тя си е добре, на нея не ѝ пречи. Тя си е била свикнала така в обществото, в което е живяла – боса и мръсна, но е щастлива.

Вергиния започна да ни препредава диалога между Ханс и момиченцето горе.

- Ти за какво им говориш на тези долу? – пита детето.
- А ти виждаш ли ги? – смее се Ханс.
- О, ти да не мислиш, че само ти ги виждаш! – отвръща малката душица.
- Разказвам им за бъдещето на Земята.
- А аз ще го видя ли? – пита чисто по детски момиченцето.
- Аз не знам къде ще те пратят – казва ѝ откровено Ханс.

И към нас:

Тя е там, където трябва да бъде. Всичко с нея е добре.

Ханс ни попита как сме, не сме ли изтощени енергийно. Защото той бил „във форма" и можел да ни поговори за устройството, за същността и за раждането на душата. След уверенията ни, че сме бодри, последва дълга негова беседа за човешката душа, включително и с доста рисуване от страна на Вергиния.

Най-голяма красота е раждането, каза Ханс, описвайки ни физическото раждане на бебето паралелно със слизането на душата в новото телце. Тепърва щели да се пишат учебници по „енергобиология", заяви той. И добави:

Обясних ви за каква красота става въпрос. И си представете какво правите с душите си: наркотици, алкохол, отрови, отровите на психично ниво – страхът, ужасът… Светлинният поток, от който човек идва, тържествувайки, че пристига на тази земя – и после… И си представете какво сами сътворявате понякога със собствените си души.

След малко Ханс неочаквано пак заговори за Бог:

Велик е нашият Вселенски Баща. Аз съм имал честта да целуна пръстите на краката му. Ние можем да видим Баща си, както пожелаем да го видим. Аз го видях во Христа, така исках да си го представя. Други си го представят като слънце, трети си го представят като око. Както искаш, така го виждаш. Но той може да бъде призоваван в облика, в който искаш да го видиш. И понеже неговият син ми е най-близък, аз винаги съм свързвал Баща си с него, затова така исках да го видя и така го видях.

Преди да идем да спим, чухме още едно последно послание на Ханс – темата бе самосъзнанието ни (на новата земя) за безсмъртието на човешката душа. Там, в новия ни живот някога, пак нямало да осъзнаваме напълно, че душата ни е безсмъртна. И пак нямало да имаме съзнанието откъде идваме – ще знаем (като сега), че е имало стара земя, цивилизация, но отново нямало да знаем собствената ни съдба.

И слава Богу, мисля си.

2013: По светенето ще ги познаете

Идеализмът е дело на ангелите

Кратка среща през февруари. Първото, което Ханс спомена, отново бяха децата, идващи тогава на Земята. И думите му пак бяха свързани с новата земя, която един ден ще приюти бъдещите хора.

Децата, които се родиха и ще се раждат на Земята от януари 2013 нататък, ще са деца със специални програми. Те също ще раждат деца с програми. Не забравяйте, че оттук нататък трябва да се раждат уникални личности, които с всяко едно поколение ще бъдат подготвени за новата земя, за новото време, за новите хора. Това е важното.

Ние мълчахме, очаквайки продължението, но Ханс сам промени темата и я насочи към гражданската война в Сирия, към помощите (най-вече от дрехи, обувки, покъщина), която мнозина българи събираха и изпращаха към Близкия изток. И ние между тях. А после беседата рязко се обърна към България. Не мога да не вметна, че бяхме безкрайно изненадани от насоката на разговора ни и от предупрежденията на нашия Учител и приятел. „Сирийско-българският" контекст, където ни заведе Ханс, бе напълно неочакван от нас и ни завари неподготвени дори да попитаме защо така и как така. Сега, повече от три години по-късно, всяка дума на Ханс е ясна, логична и разбираема. Хубавото е, че вече бяхме научени да се доверяваме на небесния ни ангел дори когато не проумявахме смисъла и промисъла на съветите му, затова просто го послушахме и сторихме така, както той ни препоръча.

Онова, което вършите за бежанците от Сирия... Съветвам ви да спрете. Съветвам ви да положите другаде усилията си. Това, което се случва там, дълго време е било „купувано" от тяхната страна. Обикновените хора може и да не са виновни, но носят националната си отговорност. Не се включвайте в чужди карми.

И тук Ханс полека премина от Сирия към България.

Аз не мога да спра избора ви как да живеете, нито да променя онова, което искате да правите. Но трябва да ви кажа, че тук, във вашата страна, има една друга война, много по-страшна от сирийската. Това е войната срещу душите на хората. Дайте било пари, било дрехи, било някаква друга помощ на обикновения клошар – и ще ви се запише много повече горе. Онова, което правите за Сирия, с организациите, които работят със Сирия, дори една четвърт от това не стига до хората, които имат нужда. Така че не подпомагайте процеси, които са пагубни, колкото и чисти да изглеждат те в своя порив. По-добре да положите усилия за хората тук, за битките, които те водят, и за доброто, което вие ще получите в ответ като благословия. Там, в Сирия, никой няма да разбере, че вие сте сторили добро, за да ви благослови. Няма да имат доблестта да им кажат кой им носи добро.

Мълчахме и слушахме как изглеждаха нещата откъм Небето.

Аз не казвам, че когато човек помага, той трябва да се афишира. Важното е, че самият той вижда помощта си. Разбира се, че не бива да помагате срещу благодарност. Но аз искам вие да получите благословията на онези, на които помагате. Защото освен Божията благословия, която е най-важната, човешката също е важна. Като помагате на нуждаещите се тук, около вас, ще накарате доста хора да се усмихнат, ще върнете усмивките им и ще видите реално усмивките им. Вместо да подпомагате процеси, които в по-голямата си част – вие не знаете, – но те са с дяволски корен.

Ето така. Ни повече, ни по-малко.

Не сте длъжни да ме послушате. Не сте длъжни да изпълнявате каквото ви казвам. Просто се включих по повод този ваш порив.

И като обобщение на темата:

Помислете обаче върху нещо друго: някъде се водят много по-жестоки войни, отколкото в Сирия, много по-жестоки битки, но с по-малък „външен" капацитет. Става въпрос за битки срещу служителите на сатаната, за великата битка на Небесата, на ангелите и архангелите, на доброто срещу злото. Тази битка се води в момента с пълна сила. Ние ангелите изнасяме ранените или починалите. Ние задържаме душите на ранените, докато дойдат линейките; или изнасяме нагоре онези, които не можем да спасим – това е наша задача, когато не можем да спасим живия живот. Ние служим без коментар на тази задача.

Докато вие хората можете да направите друго. Не можете да си представите колко благословия би дошла откъм човек, който яде хляб от кофите. Когато му дадете дрехи или пари да изкара няколко дни – без значение какво ще ги направи. Махам дрогата или такива неща… Да помогнеш на гладния, на някое детенце с увреждания без път и посока, да идеш при болните от рак и да им закупиш недостигащите лекарства... Ние знаем, че имате такава потребност. Употребете я за такива добри дела. Да намалиш мъката на един човек е все едно да си помогнал на сто дýши. Без значение дали си облекчил физическо или някакво друго човешко страдание.

И почти финалът – пак за Сирия:

Аз смятам, че това са бити каузи, на които не бих искал вие да служите. И трябва да разберете, че политиката е мръсна игра, където малка част от помощта стига до онези, на които е необходима. Не вярвайте на организации, юридически документи или хора – много от тях са маскари. Ако не искате да подпомагате процеси на пагубно влияние, да не помагате на пагубни мисии, „измити" под маската на благотворителна дейност, не се включвайте в тези неща.

А това е вече финалът:

Идеализмът е дело на ангелите. А тук говорим за хляб, за материални неща и за сигурност. Това е делото на хората. Наивността на европейските структури, на данъкоплатците ми звучи – ще ме прощавате – налудничаво, детски и идеалистично.

Тишина.

Иван Вазов и Елин Пелин: По светенето ще ги познаете

Малко по-долу ще споделя разказаната ни от Ханс възхитителна балада за Иван Вазов и Елин Пелин, която преизпълни сърцето ми с блаженство, с мир и с огромно духовно удовлетворение. За Иван Вазов ще стане дума и по-нататък в книгата.

Преди дядо Вазов и Пелинко обаче ще откъсна от онази наша среща още няколко цветчета небесно слово, посветено на изкуството, на творческите ни човешки лутания. Апропо, някои „художествени" питания и болежки тук долу на Земята изглеждат откъм Небето малко по-различно, казано по-деликатно. И още: постиженията ни тук долу се оценяват там горе малко по-иначе, макар и невинаги, а само понякога. Пак бива.

Ханс към мен по повод някои авторови терзания около моя нова (тогава) книга:

Благодарим ти, че написа тази книга. Оценяваме коректно и с любов всичко, което вършиш в името Господне. […] Така че спокойно. Ти обаче си я писал за Земята. От Земята, от нея чакаш овациите за тази книга. Защото всеки човек пише, твори и живее на базата на крилата, които не Бог, а хората му слагат. Така сте, всички сте земляни. А ние не искаме да ти падат крилата, защото – казвал съм ви – няма протезиране нито за човешки, нито за ангелски криле. Ние искаме да ти спестим това, тази липса на протезиране – няма кой да ти даде крилата после. Раните от падналите крила ще останат дълго и няма да зараснат.

Ханс към всички ни по повод безспорен успех (тук долу) на виден български съвременен творец:

Дълбоко съм възмутен не от положителната реакция на публиката, а от това кой го е написал. Смятате ли, че човек като този има правото да съди поколения хора, политиците или пък собствения си народ? Кой е самият той, че да осъди другите? По-високо ли е? О, Боже, Господи, точно той ли! Който си подбира приятелите? Който внимава къде стъпва? Който гледа да не бъде с никого, който е нисш? Който може да направи реверанс и да си изпие ракията с един клошар, но за да го видят околните, ала никога няма да си изпие ракията с един клошар, за да го пита как е и да му подаде един комат хляб? Точно този човек ли ще съди народа си? Точно този човек ли ще говори за заповедите Господни? Точно този човек ли твърди, че разбира народната ви психология? Че кой е той? Един от вас, един от народа ви. Даже по-долен от мнозинството със собствената си фалшивост, със собствената си мярка за хората. Този човек всъщност е грандоман, покрит с фалшива българщина, с фалшив патриотизъм, със страшно много омраза и отрицание към собствения си народ… Той вечно се чувства непризнат, недостатъчно окрилен и каквито и крила да му слагат, земните крила, те все не са му по мярка. Да, разбирам, изводите му са точни. Понякога този народ заслужава такива изводи. Но този народ заслужава такива изводи единствено от Алеко, от Елин Пелин, от Чудомир – от онези, които със собствената си личност са доказали, че са достатъчно светли и са достатъчно нависоко, за да могат да осъдят народа си, но по толкова благ, толкова нежен и толкова любящ начин, че да останат във времето. А този човек?... Той е като тази кана, която сте налели в момента. Минава водата, но винаги през филтъра. Той никога няма да изпие водата направо, никога няма да я изпие от извора!

Тъй е, ангелите понякога пишат строги рецензии. Или по-скоро рисуват правдиви портрети.

Ханс сам заговаря за друг творец:

Страхът ви!... Той вярва и същевременно го е страх от Бог повече, отколкото много други хора. Той е голяма „покривалка”. Той е пример как вярата се превръща в страх. Страх го е уж от суеверията и сам бяга от собствената си същност. Такива хора са фалшиви, те още утре могат да те предадат!

А сега да се върнем назад във времето. Да се издигнем нагоре във висините и да замрем в благоговение. Нека не забравяме да свалим шапките си, да сведем глави. Предавам съвършено изненадващото послание на Ханс дума по дума, без каквито и да е съкращения.

Новата Библия вече е факт. Още не е готова в пълния ѝ вид, но тя вече е факт, тъй като идва ново време. Но искам да ви разкажа нещо, което ще ви порази. Трябва да го чуете, за да осъзнаете какви хора са ходили по вашите земи – живите светци по вашите земи. Да си светец, сине, не означава само това с коя жена не си бил и от какво си се въздържал. Светците, дъще и сине, имат други измерения. Сега ще ви разкажа за дядо Вазов.

Поканиха всички писатели от световна величина. Между тях бяха поканени и двама българи – духовете на двамата българи Иван Вазов и Елин Пелин. Можете ли да си представите къде бяха седнали, когато ги поканиха? На най-задния ред. Двамата: Елин Пелин почти не се виждаше, а дядо Вазов седеше с наведена глава и кършеше ръце, облечен изключително прилично. Тогава един от ангелите гледаше отстрани и каза: „Защо вие двамата там светите далеч в ъгъла? Защо не се обаждате за онова, което обсъждаме? Елате на предния ред!” Елин Пелин не рече нищо, а дядо Вазов отвърна: „Кой съм аз? Кой съм аз, за да мога да дам съвет за Новата Библия? Кой съм аз, та да поуча Господ как да живеят другите? Дори със слово не бих си позволил да давам съвети на Бог как се пише Библия! Да, той иска нашата помощ чрез вас, но аз се чувствам недостоен. Нека онези, които са достойните, те да кажат. Аз съм грешник.”

Тогава ангелът го попита:

- А защо седиш и светиш там накрая? Ако беше толкова грешник, защо светиш и аз те забелязах отдалеч?

- Светя ли? – отговори дядо Вазов. – Не, косата ми е бяла.

Тогава всички станаха. Най-великите умове на този свят в литературата – Лев Толстой стана първи, всички станаха след него и казаха: „Защо не беше още жив!" Ръкопляскаха, а дядо Вазов пак си седна на последния ред.

Така светят великите хора. Те винаги се виждат дори и най-отзад как светят сами. По светенето ще ги познаете.

Трябваше да ви го разкажа отдавна този случай. Той е факт. Дядо Вазов бе взет горе с всички човешки свои грешки. Пак казвам: светците не се измерват с човешките грешки, защото всеки един воин на Светлината по същността си също е грешник, иначе нямаше да е воин, а ще е примирен служител Господен. Господ не обича примирените. Различно е, казах ви, смирение от примирение.

Помнете тази „притча". Тя се случи в действителност. Аз не говоря с притчи.

Не мога да предам със сухи човешки думи каква радост изпитах. Най-вече заради дядо Вазов. Радост и задоволство! Ох, много се накефих! Точно така се изразих и пред Ханс. Не мога да изброя колко пъти и пред колко хора съм се палил и ядосвал, колко пъти съм обяснявал на висок глас, че Иван Вазов не е старомоден, че не е остарял, че не му е минало времето, че не е средна хубост, а е страхотен писател, че е велик сеяч, че само който няма грам въображение, не може да си представи какво е да се озовеш насред голо тревясало поле и само след десетина-двайсет-трийсет години да си го превърнал в плодоносна нива, в цветна градина, където цъфтят романи, повести, разкази, пътеписи, стихотворения, поеми, комедии, драми… И всички, всички други цветя, които никнат из литературните паркове!...

Пак се запалих. Ех, много се накефих! И сега настръхвам от удоволствие!

***

Приключвам с тази наша февруарска среща с Ханс. Само още два кратки абзаца. Първият го вадя от контекста; контекстът е без значение в този случай:

Когато трябва да бъдеш Учител на грешници, ти самият трябва също да си минал през грешките, да си се поучил от тях, за да учителстваш на другите. Да си добил необходимата мъдрост и търпение, за да се пребориш за учениците си, защото е важно да си вземат изпитите.

И последно. Ханс пак говореше за тежкия земен път на Вергиния и изведнъж се върна към онзи човек, за когото разказах в главата „Мисия в чужбина". Ето я окончателната развръзка с няколко изречения:

Ние ѝ предоставихме престъпника и убиеца и Вергиния го промени. В момента е мъртъв. Но знаете ли къде е той? При Светлината. Тя го откупи от мрака и му показа как се живее. И той си отиде заради това, че избра Светлината пред мрака. Отказа да извърши неща, които му бяха заложили, и предаде душата си на Бога в най-красивия смисъл на думата. По този начин спаси брат си и майка си.

Велики са делата ти, Господи! И справедливи, справедливи, справедливи.

Искам да остана, защото обичам хората около мен

Точно в средата на май Ханс ни повика в Пловдив. Вергиния не беше добре, особено със здравето. Ангелът ни имаше вече такъв изработен начин на работа с нея – в наше присъствие да ѝ съобщава най-важните и най-сериозните ѝ проблеми, да обсъжда най-трудните ѝ лични избори, да ѝ предлага да избере най-спасителните телом и най-възраждащите духом пътища пред нея. Обяснявал ни е, че информацията, която тя

получава за самата себе си, е най-чиста и достоверна, когато сме заедно. Дори се е изразявал, че говори с нея „насаме", макар и ние с Радиана да сме там.

Така той постъпва вече години наред.

Искаше ни най-късно до десет-десет и половина сутринта да сме при нея. Делничен ден беше, станахме рано, пътувахме спокойно, пристигнахме навреме.

Вергиния пишеше в пълна тишина. После ни изчиташе какво е записала, пак пишеше. За здравето ѝ, за жребия ѝ и за онази вечна тема за живота и смъртта, която Ханс винаги прави така, че тя да изглежда много по-ясна и по-лека за възприемане. И за всичко, за всичко.

С разрешението на Вергиния ще свидетелствам как ангелите правят живота ни по-осмислен. Не по-лесен, а по-одухотворен. Любовта ражда духовност, не би и могло да е иначе. А ангелската любов не само възражда духа ни, но и го пречиства. Съвсем друг въпрос е каква част от тази любов стига до сърцата ни и до душата ни.

- Той се обръща към мен и казва: „Обичам те!"

Това бяха първите думи, които Вергиния произнесе, след като спря да пише.

Обичам те! Но ти дойде от рая, измъчи се тук, а тази мъка руши и нашите енергии. Като гледаме какво се случва, си задаваме въпроса: „Защо те направиха толкова силна и едновременно толкова уязвима?" Съществото ми се свива от мъка и често плача. Искам да те взема, мога да те взема, но в същото време не искам да те лиша от онова, което следва да видиш. Трябва да поговоря с теб насаме, за да се вземе някакво решение. Не искам да те лиша от рая, който ще получиш, когато те вдигна. Не искам да те лиша и от Земята, която ще ти даде също част от своята положителна енергия.

Вергиния пак взе да пише.

Пратих ти достатъчно хора ангели и те са тук, за да могат да те хващат, когато душата ти примира в поредното затруднение. Лошото е, че започват да се събарят защитите. Не слушай никакви диагнози. Земните диагнози са верни. Енергийните диагнози обаче са други. Нашата диагноза е: мъка, болка, страх. И липсата на достатъчно силна обич, която да компенсира липсата на изгубените енергии.

Към всички човеци, които като теб са определена селекция, а вие сте неколцина тук в България, са насочени страхотни агресори. Останахте само двама души – всички измряха. Говоря и за психическо умиране, за психическо срутване, а не само за гибел на физическата форма. Тъй като чувствителната психика е основният съставен елемент на идващите на Земята ангели.

Вергиния спира да пише, говори тихо, отпаднало, тъжно. Мълчи известно време, леко се усмихва и ни съобщава:

- Казах му, че не искам да ме нарича така.

Ханс пък ѝ отвърнал:

- Аз наричам нещата с истинските им имена от гледната точка на нашето съсловие. И мога да те наричам както си искам. Ти не можеш да ми правиш забележки по този въпрос, защото аз съм твоят Учител. Ти можеш да правиш забележки само на онези, които ти учиш. Скромността ти тук не играе положителна роля.

Вергиния добавя:

- Така казва. Ядосан ми е.

И ангелите се ядосват, когато се изказваме неподготвени.

- Само двама сте останали, така ли? – върнах разговора ни към безрадостната тема.

- Да, само двама – потвърждава още веднъж Вергиния. – Тук, в България.

И отново се захваща да пише в тишина. После пише и говори – някои думи бавно, на срички. Нататък става наистина ужасно тежко:

Искам с теб да вземем решение в рамките до една година. Искаме да разберем ще си приготвиш ли багажа, за да те поемем и да те заведем там, където трябва, за да си

починеш; или ще останеш докрай на Земята, за да усетиш, че и тук има малко от рая, който сме ти приготвили, да се опиташ с определени техники да се възстановяваш и да продължиш да обичаш хората ангели около теб. Защото след твоето идване при нас много от тях ще почернеят от мъка и болка. С теб трябва да проведем най-интимния разговор между мен, теб и Бог. Искаш ли да останеш на Земята, или да те приберем, за да не страдаш повече, въпреки че ще имаш немалък период на доста хармонична, песенна, обична и нежна енергия около теб. Но ако избереш да си дойдеш при нас, ще отпаднат защитите на хората ангели, които са служили вярно на нашата кауза, тъй като защитата се излъчва чрез теб. И ти трябва да вземеш решението.

Точно след една секунда Вергиния произнесе гласно:

- Аз няма какво да мисля.

Ханс:

- Изпиши ми: „Аз искам да остана!”

Вергиния:

- Естествено, че искам да остана!

И изписа, четейки на глас: „Аз искам да остана, защото обичам хората около мен.”

А Ханс отвърна:

- Да знаеш, че тази заповед, която даваш на себе си, е винаги предпоследна. Ти имаш правото до една година да я нарушиш.

И пак потече информация, която ни върна две години и половина назад, когато Ханс за първи път спомена за раково образувание у приятелката ни.

По тялото ти са тръгнали видоизменени ракови клетки, но изобщо не се плашете от тях, тъй като това не е онзи човешкият рак, който вие си представяте. Това е раково изменение на енергийните канали с код „мъка, болка, страх и липса на достатъчно любов, която да възстанови това, което е загубено като енергия”. Опитваме се да те държим над повърхността и, както виждаш, след всичките бури ти оцеляваш, което си е абсолютно чудо. И ще продължим да го правим и заради хората ангели, щом така си решила. Имаш правото да промениш своето решение, като знаеш, че няма да бъдеш кармично наказана, тъй като ние сме ти дали правото на избор. Но имай предвид, че идеш ли си, оставащите ще се окажат без защитни кодове, тъй като те се излъчват от теб.

Вергиния явно пак бе изпратила (мислено) своята реплика, защото Ханс бързо рече:

Знам, знам, че няма какво да мислиш. Но ти предстои да преживееш още нещо, което е възможно да те депресира. В рамките на една година ние чакаме твоето решение, което може да е различно от взетото сега. Не бързай. Изписа, че искаш да останеш, изписа, че обичаш хората около теб. Но да знаеш, че е възможно други да те принудят да вземеш обратното решение. И аз съм тук, за да те чакам, защото повече не мога да гледам разбити и строшени на хиляди парченца крилца, които Господ е създал с такава огромна любов и с такова скулптуриране… Ей нà, погледни какво ти подариха, изплетоха и ти дадоха…

Вергиния замлъкна и взе да рисува крила.

Докато Ханс рисува чрез ръцете на Вергиния ангелските криле, нека да вметна, че никак не е леко да присъстваш на поредния избор на един човек да живее ли, или да си отива при Отца си. Особено ако този човек ти е най-близък приятел. Дори и ако този избор е венчан с ангелска любов и Божа утеха.

Нежната рисунка бе готова. Оттук надолу чувахме думите на Ханс бавно, накъсано, през риданията на Вергиния. През хлиповете ѝ нашият скъп ангел отново свиреше поредната си вдъхновена ода на небесната любов и небесната справедливост!

Всичко това си ти. Не гледай онзи, който го е направил, защото ръцете не бяха негови. Знаеш ли как се оплитат крилете на ангел? Ще се обърнеш ли да видиш как са

оплетени. Господ с много голяма любов бавно конструираше твоите крила. Разбира се, че си несъвършена, голямото изкуство е несъвършено. Съвършен е само Бог. Ти си достоен ученик със своите хиляди грешки, но всички ученици грешат. Важното е изходът. И не се моли за дом, защото ти го имаш. Домът е навсякъде. При всеки един, който те обича, има дом. При всеки един, който иска да бъде до теб, е дом. Домът е само да прибереш тялото си от студ, от мрак и от онова, което дебне нощем. Не е малко, нали? Но ти виждаш, че нито си навън, нито си на тъмно, нито се страхуваш от онова, което дебне нощем. Не се моли за дом, особено за там, за където се молиш. Защото той ще ти бъде даден по право: щат или не щат, трябва или не трябва – някой ги заставя и вършат онова, което искаш. А ако не го свършат и дяволът се възпротиви на всичко онова, което става, ще се разплатят с живота си. Не защото ще бъдат наказани, а ще умрат от злоба, тоест те заплащат сами за собствената си злоба.

Пауза.

Болна си, много си болна, но не от земните неща – те не плашат, не плашат. Вземи си капки, за да се възстановяваш, когато ти прилошава. Капките обаче са само помощ, за да можеш да станеш и да живееш, и да поддържаш енергийните кодове на онези, които те обичат, тъй като и те самите, лишавайки се от някои неща, са ти подали ръка, вслушвайки се в огромната молба на ангелите си хранители.

Нова пауза. Вергиния пак пишеше, опитвайки се да поуспокои риданията си. Зачете тихо и отново на пресекулки. Ханс говореше на нея, но обясняваше и на трима ни какви неща стават по Божията воля на Небето и под небето ни.

Понякога умирам бавно с теб. Не мога да умра обаче с теб, а трябва да те науча да живееш на този или на онзи свят. Защото аз и ти сме съвършената двойка, но сме разделени – една душа на две половини. Когато страдаш, умирам, когато се радваш – летя. Какво да правя с теб?

И пак се наложи да почакаме Вергиния. Слушам сега отново записа и не мога да се отърва от усещането, че не само тя, а и Ханс плаче. Плачат ли в действителност ангелите? Плачат, разбира се. О, и колко са несъвършени, Господи, земните ни думи! Какво означава „в действителност”? Коя действителност? Каква действителност? И откъде накъде „в” действителност? Да не би да има нещо „извън” действителност?

Вергиния малко се посъвзе, но само за минутка. Ханс продължаваше разтърсващата си изповед, а тя плачеше, плачеше, ала не спираше да говори, макар и бавно, после секваше, пак начеваше:

Искам да те взема. Ако знаеш колко много искам... Но тези ми права са дадени и на твоята собствена душа. Обичам тези, които са тука с теб. Но не мога да седя и да гледам, без да кажа нещо, не мога. И аз имам праг на болка. В момента пишем ти и аз…

Казвате, че съм умен, че съм търпелив, че умея да разбирам, да прощавам, да изпитвам милост. Аз нямам страх, ангелите нямат страх. Те не изпитват човешка болка на физическо ниво, те не изпитват допир, но те боледуват от най-страшната болест – да усещат нещата толкова дълбоко, че да ги боли два пъти повече. Но знаеш ли, има едно хубаво в тази работа: ако е любов, усещам я три пъти по-силно. И ако помириша чрез тебе цвете, го усещам три пъти по-силно. И когато направиха от част от мене човек в твое лице, аз така се върнах към Земята. Сега разбра ли, че ти си част от мене? Направиха от една душа две. Да знаеш, че това е възможно – както се делят клетките. Аз съм информацията и интелектът, който се пуска отгоре, а ти го приемаш и го предаваш на Земята. Аз винаги съм обичал хората. И аз съм бил човек…

И двамата с жена ми мълчахме. Знаехме, че нито можем да помогнем, нито бива да се обаждаме.

Не знам какво да правя с теб… Защото не мога да седя безучастен. Когато плачеш ти, аз два пъти повече плача… Как да помогна на себе си, за да помогна и на теб… Ти не

знаеш, но аз се измъчвам, защото си част от мен. Ако можех, бих се преродил, за да ти дам онова, което ти е нужно, но братята казват, че не може, че не трябва и не бива… Това е... Затова ще гледам, ще се мъча да ти помагам и ще бъда до теб, докато решиш да се върнеш при мен…

Ханс казва още нещо, но Вергиния плаче толкова силно, че хлиповете ѝ правят думите му неясни. След малко тя бе в състояние едва-едва да продължи.

Ами това е… Капките… Колко смешно! Ами това е тялото ти… Какво да правя – живот…

Бъди благословена! Опитвай се да се грижиш за себе си! Аз ще се помоля на всички ангели – братя и хора ангели – да ти помагат, когато могат, с каквото могат и когато решат, че имаш нужда от помощ да оцелееш. До една година трябва да решиш. Не бързай, чакам те. Но знай и помни за разрушаването на енергийните кодове на всички онези, които те обичат. Имаш или нямаш право на това, ще решиш само ти.

- Разбира се, че ще остана… – пошепна, плачейки, Вергиния. Едва дишаше от риданията си, едва си поемаше дъх, и то плитко, и то някак отчаяно, сякаш се задушаваше, но не се задушаваше, а страдаше, покъртително страдаше заедно с небесната си половина.

Трябва да спра да говоря за теб, защото болката унищожава всъщност...

Винаги съм те обичал и винаги съм страдал неистово… И не ме пускат да дойда на Земята. Не искат, не трябвало… Прави са. Не може, ти си ученик, а аз Учител.

Ханс сякаш събираше мислите си в напрегнатата тишина.

Сега ще премина на друга тема. Едно ще ти кажа само: събирай стъкълцата и почни да ги лепиш – аз ще ти помагам. Трябва, трябва да ги събираш, те са божествени, не ги губи. Събирай стъклата по малко… Аз ще ти помагам с каквото мога и където не видиш, че е паднало парче – аз ще бягам, за да ти го донеса… По малко… Не бой се, с теб съм, каквото и да става, където и да отидеш и каквото и да решиш, защото те обичам. Край!

- Казва, че сега ще говори за друго – рече ни през стенанията си Вергиния. – Защото ако продължи, нямало да може да каже повече нищо друго… Ужасно се е разстроил...

Да, „болката унищожава всъщност”. Чувствахме се като смазани с Радиана, при положение че едва ли можехме да усетим и малка част от оная космическа болка, която изпитваше Ханс, а с него и Вергиния. И пак се чувствахме смазани, макар и от такива светли чувства като съпричастието, съучастието, състраданието...

Радиана използва паузата да поуспокои приятелката ни, предложи ѝ да си почине.

- Не може – отвърна тя, хлипайки, – той има време определено… Казва, че той спира да плаче. И аз няма да плача повече…

Вергиния малко от малко регулира поне дишането си.

Божията партия

- Сега… Той иска да поговори за България…

Бях изненадан. Ханс нали рядко се съгласяваше да споделя какво мисли за публичния живот у нас, а още по-малко за политиката ни, и то само ако го питахме настоятелно. Ала току-що бяха минали извънредните парламентарни избори на 12 май 2013.

За вас е важно, затова ще говоря. За мен не е важно по простата причина, че нейде по света умират хора, умират от глад, от болка, от страдание, от болести… И аз не смятам, че политическата обстановка в България е толкова важна на фона на цялото човешко страдание. Но ще го кажа заради Васко, защото той се интересува. Сега нямаме време Вергиния да пише, ще говоря и ще пускам само енергийни черти.

Не знаех какво означава това „енергийни черти”, но не исках да го прекъсвам.

Васко, сине. Тя ми е любима, а ти си ми син. Тя е част от мен, а ти си мой брат. Продължавам с онези неща, които наричам мръсни, подли, смешни. Онези, които наричам фарс, но които причиняват на невинни хора страдания и нищета…

Това правителство го очаквах и казах на един човек, който ме попита, че ще дойде „извънземно” правителство. Но не това, което вие си мислите – зелени човечета, а кухи зелени хора. Ще присъствате на голям театър – поредния за БеГе. Нищо ново. Ще увеличават сметките и ще намаляват несъществени неща. Ще разпределят и ще купуват постове...

Само да вметна, че никакво правителство в „БеГе” още не беше съставено, Орешарски щеше да го оглави чак след две седмици в края на май. Ще спестя голяма част от нелицеприятните истини, които Ханс ни заяви директно и безжалостно, понеже тогавашното бъдеще вече е позорна история.

Моля ви, не се политизирайте. Не принадлежете към нито една партия. Не лобирайте за нито един човек. […]

Избори! Какви избори! Статистика! Форма на търг, добре оформени документи, отдавна купени гласове, отдавна разпределени министерски постове. […] Кой от вас ще се подпише, че неговата бюлетина е отишла при неговата партия? Всичко е толкова анонимно. Присъствате на фарс.

Не че беше нещо ново за нас, ама по-различно е да се надяваш, че не е чак пък фарс… Ханс рязко смени посоката на посланието си, а гласът на Вергиния отново зазвуча топъл и обичен:

Единственото, което ви моля, е да се включите активно в Божията партия. Бог отдавна събира хора. Неговите бюлетини са странна работа. Бюлетината, за да влезеш в партията на Бог, е свързана със сълзи – от любов, от милост, от радост, от себеотрицание. Бюлетината на Бог е свързана с прегръдка, с помилване, с усмивка. Така се влиза в партията на Бог. И със страшно много обич към другия. Всеки един, влязъл в тази партия, ще е грешник – няма съвършени в партията на Бог. Всеки един, влязъл или дал заявка за тази партия, получава необходимото на Земята, плащайки за това, което е вършил със способностите си. Там всичко е честно.

За тази партия лобирайте. Оставете политиката. Умолявам ви да не се политизирате, защото, политизирайки се, вие малко или много, именно вие тук, се свързвате със сатаната. Той иска да внесе у вас страх и гняв. Нали съм ви обещал – гладни и жадни, боси и нещастни няма да ходите. Лобирайте за Божията партия, както сте го правили, никога не излизайте от нея, не си давайте отвод, там постовете ви ще се задържат дълго. Могат само да се сменят по честност надолу или нагоре. Аполитизирайте се.

Лично към мен:

Васко, моля те, аполитизирай се. Пиши за балканите, за шума на морето, за детската усмивка, за майчината сълза, за добрите дела, за пътя на времето, за това, което ни учи историята. Моля те, продължавай да бъдеш в Божията партия…

И към всички ни:

Аполитизирайте се всички, хора ангели, аполитизирайте се. Сатаната иска да внесе страх и смут. Всичко е купено, хора, нищо няма да се промени. Някоя цена ще скочи, а друга, за да замаже очите, ще падне. Като например на дометите – лятото… И сметката за тока – лятото…

Господ само знае защо, но ме беше срам да слушам, сякаш и аз по някакъв начин участвах в сценографията на фарса. И сега още ме е срам. Слушам записа и ме е срам. Остатъчен един такъв срам. И не пред Ханс, не от Ханс… Знам, че е глупаво да ме е срам, но това е истината.

Нищо ново. А шумът на морето, красотата на балкана, старите мостове като старите мъдри хора… Толкова красиви неща! Този, който е бил беден, може би ще остане беден, но по-беден няма да стане. То накъде повече! Онзи, който е богат, за известно време ще забогатее още и пак ще почне да пада. Има ли нещо ново, питам аз, нещо, което досега не се е случвало? Няма. Кукли на конци, играещи една трагична комедия. Но нали знаете, всичко се заплаща. Самият сатана убива децата си по най-зверския начин. Аполитизирайте се. Това ви съветва вашият Ханс.

Вергиния така дълбоко въздъхна, като че въздишката идваше откъм Небето. Небето, което вероятно не можеше да ни се начуди как е възможно след толкова хилядолетия повтаряне на една и съща пагубна грешка да не осъзнаваме, че не само не е умно, че не само не е изгодно въпреки временните облажвания, а си е живо самоубийство да играеш в отбора на сатаната, понеже – исторически хилядократно доказано! – самият той „убива децата си по най-зверския начин".

Ханс ми отдели още малко време, даде ми и конкретна задача. А накрая – както и друг път – ме окъпа в любовта си.

Васко, понякога ми се струваш като дете, което толкова много е разочаровано от света и въпреки че не е живяло в приказка, то вярва в чудеса. И плаче, когато вижда, че чудото не става. Защото всички приказки завършвали красиво и детето плаче, защото приказката е завършила лошо. Затова те обичам.

И аз те обичам, Ханс.

Той заговори отново за Земята с болка и благоговение:

Земята – няма такава майка. Толкова много благородство! Майка, която да предупреди децата си, когато повече не може да търпи, да се изнесат някъде, където тя ще е съобщила – и да взриви душата си! Няма такава майка, повярвайте, няма такава търпелива майка. Благословете Земята, защото търпи и сатаната да се гаври с нея. Вашата майка всъщност не е онзи земен минус. По-духовна от вашата майка няма, по-любяща няма. Вие я тровите – тя ви дава плодове. Някой път са болни – ами какво да правиш, като кръвта е болна. И тя се мъчи да ги пречиства горката, вашата майка. Няма по-духовна от вашата Земя, повярвайте, „живата планета" я наричаме ангелите хранители.

Ханс очевидно се канеше да си върви. И съвсем до края бе пределно откровен пред нас.

Днес съм много тъжен. Аз съм така от много време. Не мога да ви кажа хубави неща, да ви зарадвам, да ви закача с поредната си шега, а всъщност обичам да се смея. Но днес съм тъжен, толкова много време съм тъжен. Понякога усещам у себе си леко раздразнение, но ние нямаме право на това и бързо се оправям. Все пак имам човешка жилка… Какво да правя? Мъча се да се уча. И аз Учителят съм ученик горе.

Ханс приключваше и се зае да ни окуражи след тежкото изпитание, в което малко или повече участвахме и четиримата. Говореше сякаш повече на нас двамата с жена ми.

Енергията е много тежка. Отпуснете се да разсеете болката, да се усмихнете на слънцето, което сега пак се показа. То и днес е решило да помогне на майката Земя да преодолее стреса, на който я подлагате, да ѝ даде малко капки, от нейните капки, по неговия си начин. Дето се казва, малко амоняк, да се свести от стреса, на който я подлагате, да излезе от припадъка.

Имате десет-петнадесет минути още. Знаете как е. Когато има пресищане с информационно поле, енергиите трябва да утихнат. Имате тези минути да задавате въпроси, да дискутирате около онова, което говорих. После да излезете навън, да подишате чист въздух, да се разходите. И ви моля – минете през храма, запалете свещ. А след това ви съветвам да се прибирате към София. Не ви гоня – напротив! Искам да живея до вас, искам да ви срещам всеки ден – и аз, и тя. Но когато се получава

пресищане на енергийните канали – а днес съм много тъжен, – не е добре за очичките на Радиана. Енергията е много мощна, наситена е с много болка – и не е добре за кръвното ви налягане. И не защото тази енергия не е чиста, а понеже е пропита със страшно много мъка. И е много силна енергията, защото трябваше да я принудя да я изкара: аз – моята, и тя – нейната.

След което последва изненадващо предложение. Приятна, чудесна изненада.

Разполагате с два часа. През това време можете да поканите и мен да хапна някъде с вас. Понякога мога да се включвам, защото те ме викат, питат ме и пак ме пускат; викат ме, питат ме, пак ме пускат; поскарват ми се и пак ме пускат; целуват ме, пак ме пускат; гушкат ме и пак ме пускат; и ме викат за „бърза помощ". Аз съм на повикване.

- А ние забравихме на идване да купим бонбони „Линдор" – обадих се аз.

- Днес всичко ми горчи – отвърна Ханс.

Преди месец и половина Радиана бе претърпяла операция на окото. Попитах Ханс как е то и има ли още нещо, което бихме могли да сторим за възстановяването му.

- Твоето оче се развива добре – каза той. – След двайсет дни с теб ще трябва да си поговорим.

- Усмихва се – съобщи ни Вергиния.

- Ти нали не очакваш много от този приятел очето ти? – продължи ласкаво Ханс към жена ми. – Операцията е напълно успешна. Повече от това не може да се очаква като подобрение. Идва лято. Ще те помоля, като дойде лятото, да ядеш много боровинки – пресни, а не замразени! Всеки ден, много, по една кофичка в продължение на месец. Какво удоволствие! Можеш ли да ме повикаш, за да ги усетя чрез теб? Двойно да ги усещам!

Изчака ни да се посмеем, да побъбрим, тогава добави:

- Препоръчвам го на всички. И пресни моркови. А боровинките възстановяват много бързо слъзните канали, изчистват ги и изключително много заздравяват ретината и около нея, дори и да има изкуствени материали там.

След два часа пътувахме за София.

Ние искаме да превърнем болката в щастие

При следващото по-дълго гостуване на Вергиния преживяхме изумителни вълнения. Няма да споменавам заглавието на книгата, която бе повод Ханс да отключи темата за човешкото ни нетърпение.

Развитието на хората ще спре, ако те приемат всичко такова, каквото им е дадено. От раждането до смъртта си човек е с нагласа да бъде постоянно нетърпелив. Само че зависи за какво си нетърпелив. Човек ще спре развитието си като личност, ако бъде търпелив и чака. Не се чака! Човекът трябва да се развива. Не говоря обаче за дребните неща, където нетърпението убива: че трябва да чакаш автобуса – ами ще чакаш; че ти се ще да боядисаш кухнята, с което ще създадеш куп проблеми на много хора – ами няма да я боядисваш сега тая кухня; че трябвало това или онова да се направи – ами няма да го правиш! Има случаи, обстоятелства, когато нещата не зависят от нас – тогава трябва да се примирим и да продължим. Говоря за друго. Говоря за нетърпението като един от признаците, че човек не желае нещо, че не иска повече да го търпи. Едно от най-позитивните качества на човечеството е нетърпението. Нетърпението на човечеството да открие, да сътвори нови неща – то създаде например децата индиго, новите гении. Злободневното, битовото нетърпение – то вече е лошо. Да си нетърпелив, вместо да приемеш нещата спокойно, дори с благодарност. Лошо е да не изчакаш в някои ситуации, да не се огледаш, да не размислиш. А също така да се покажеш, да се

демонстрираш излишно, да реагираш не където трябва. Смятам, че трябва да се разграничава едното и другото нетърпение.

Понякога обаче дори непозитивното нетърпение играе положителна роля – защото кара някого да се замисли за нещо друго. И никой от вас никога не знае защо в определен момент нетърпението се изразява срещу даден човек. Може би за да го предизвика? Може би за да го накара да се замисли?

Последва кратка шеговита „рецензия" за книгата – като обобщение:

Не може да се утвърждава сто процента теорията, която е представена тук. Аз много добре познавам книгата, много съм „за" тази книга, изключително много светлина има в нея, но има и някои неща, които веднага ми намирисват на човек. И даже много ми намирисват на човек. Колкото и да са се ограничили в чисто човешкото си виждане авторите, пак намирисва на човек.

Вергиния говореше усмихната, ние с жена ми се смеехме.

Ханс вече говореше на Вергиния за хората около нея, за тези, на които тя бе помогнала през годините по един или друг начин. Ех, човек има чувството, че сякаш знае тези неща, сякаш вече си е научил житейските уроци и сякаш върви по пътя си, съобразявайки се и подчинявайки се на вековната мъдрост. Сякаш…

Хората идват на Земята и стават победители, други се провалят. Някои загиват, но си тръгват като победители, а някои уж оцеляват, уж се справят, но за Небето те са провалени. Това е твоето поприще, това е твоят ангажимент към хората – да ги подкрепиш да бъдат победители или поне да се опитат да завършат курса максимално добре.

Дотук – добре. Обаче:

Но аз изразявам много голяма съпротива, защото ти повече не можеш да издържаш по досегашния начин на всичко това. Противя се, защото много те обичам, защото съм другата част от теб, защото виждам, че твоето сърце е прекалено топло, любящо, нежно и не искам вследствие на това обучение за тях ти да понасяш всичките тези удари отвън. И смятам, че кармично не е много справедливо. И тук горе се боря по всякакъв начин да бъдеш облекчена – аз имам правото да пледирам, да изказвам своето мнение. Защото не мога да гледам как вашите слабости ви убиват, слабостите на вашата селекция. Особено теб, понеже ти си част от мен. Искам да те запазя, ние имаме с теб да изминем много път и в този, и в другия живот. Мене неистово ме боли! Откакто съм горе, никога не съм плакал толкова много – от жал и от любов.

А сега за малко да се пренесем горе, при Ханс:

Да, има някои неща, за които ми е дадено правото да изразя съпротива – и я изразявам, защото горе – за разлика от вашия свят – съдът може само временно да бъде несправедлив. И на второ четене да има обжалване в съда и поправка. И тук съдът понякога е несправедлив. Знаете: това, което е проекция долу, идва от горе. Всичко, което правите долу, се случва и горе, но в по-различен аспект.

Знаем ние, знаем. Сякаш…

Няколко ангелски думи за децата – малки или по-големи, без значение; наши или на събратята ни, пак без значение:

Правя остра забележка как се отнасяте към децата си. Престанете да викате! И никакви груби думи! Най-големият урок за децата е да те видят спокоен и същевременно безкомпромисен! С усмивка да сечеш така, сякаш сечеш с остър нож. „Не!" – заявяваш, усмихвайки се, и толкова. Това „не" повече не подлежи на коментар. Да, ще ви се налага да го повтаряте три пъти, бесът у вас понякога ще почне да се надига. Е, само си представете скàлата и си представете какво се случва със сърцата ви през това време. Пестете си нервите, пазете си здравето! И на третия път пак не повишавайте тон. Тренирайте себе си. Няма да има четвърти път – ще видите! Да – да, не – не! Говорихме

преди малко за нетърпението и търпението: тук е нужно търпение. Дори леден хлад понякога, категоричност, без крясъци. Отсичаш без обяснения и без разход на излишна енергия. Седиш и гледаш филма.

Знаем ние, знаем. Сякаш…

Беседата на Ханс постепенно се пренасочи към няколко пъти вече обсъжданата от него тема за „селекцията тип Вергиния". И всеки път ние проглеждахме с други очи и по нов начин за работата на Небето със Земята.

Много се страхувам ще съумееш ли да застанеш над някои събития и ще продължаваш ли да терзаеш душата си. Говорих вече, че най-слабото място на селекцията на неколцината човека, които са долу заедно с Вергиния, са чувствата и душата. Аз съм задавал въпроси на създателите ви – защото не само Бог ви създава, цял екип е, – защо не са помислили за това навреме. А те ми отговориха умно и аз се засрамих: „Защото в противен случай нямаше да могат да разбират хората. Щяха да бъдат леденостудени екстрасенси – грубо казано, които щяха да изпълняват леденостудени мисии без всякакъв траен резултат за хората. Трябва да се научиш да бъдеш повече, по-дълбоко съпричастен към другия, за да можеш да разбереш какво чувства той и да му помогнеш по най-адекватния начин." Това ми отговориха те. Затова най-голямата ви слабост са чувствата. Ако я нямаше тази слабост, вие нямаше да сте това, което сте. Слабост е, да. Възможно е било нивото на тази поносимост да се вдигне. Ако има грешка, тя е точно тук. Грешката не е в любовта, тя е необходима. Ако има грешка, тя е в съотношението.

Слушам и си мисля за грешките човешки. Не за греховете и престъпленията ни, а за ония всекидневните грешки, които не умеем да си прощаваме. И за небесните грешки, които са просто част от неведомия за нас път и чрез които Небето си сътрудничи с нас.

А Ханс навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко нагоре към бездънните висини на битието.

Аз плаках, плаках, плаках… И реших, че ако ти продължаваш така да терзаеш душата си, няма да мога да го понеса. Или като Малката русалка ще стана на пяна от болка, или ще те прибера, ако желаеш. Много те обичам и не мога да бъде свидетел на всичко, което се случва с теб. И затова пледирах в небесния съд да настъпи някаква промяна при теб, защото ти всъщност изпълняваш мисии, които започват да стават пагубни за теб.

- Питам го има ли в обучението ми грешки – обясни ни Вергиния, – които водят до тези аномалии.

Удивителният отговор на ангела ни:

Да, има грешки. И те са в прекалената чувствителност и любов, която отдаваш. Ти приемаш безрезервно теорията, че „щом любов имаш, имаш всичко", но тя не е вярна във всичките си аспекти. Любовта е всичко, любовта е Бог, но любовта трябва да бъде и възпитателна. Ти не притежаваш възпитателната любов.

Ето какво се случва, когато изваждаме от контекста завета на апостол Павел.

Силната любов се предава по много различни начини. Силната любов може да бъде изразена и със строгост. Човек употребява своята строгост дори и страшно да го боли, защото знае, че тя може да сработи. И утре този, към когото си бил строг, да е щастлив благодарение на твоята строгост. Това е висша любов. Бог е строг. Това значи ли, че не ни обича? Напротив. Той е строг, защото прекалено много ни обича. Ето различното възприятие на любовта. И апостол Павел е абсолютно прав, защото ако бъдем строги, а пък нямаме любов, ние нищо не сме. Ако имаме любов, пък не бъдем строги, пак нищо не сме. Трябва да спечелим битката и да съумеем да бъдем над нещата. Дори и аз не мога да бъда такъв. Аз се уча да бъда такъв. Ти си ми слабостта. С теб не мога да бъда толкова строг, защото ти не си толкова строга.

И Ханс отново върна Вергиния към избора, пред който бе изправена и който тя бе направила вече преди двадесет дни.

Помни, че имаш една година за размисъл. Тази една година не е поискана от теб, а от нас. Не само от мен, а и от моите братя, които са съгласни с мен и с които пледираме в съда. И докато те могат „да употребят" строгост и любов към теб, аз мога да изпитвам към теб главно любов.

За разлика от друг път Вергиния говореше много спокойно за раздялата им. Може би защото и Ханс ѝ предаваше спокойно – поне досега – посланието си. Като факт, като обстоятелство, с което те би следвало вече да са свикнали. Как се свиква с такова обстоятелство, Господи!

Не знам защо ни разделиха. Впрочем знам, но все си мисля, че биха могли да проявят повече милост в тази посока. Понякога имам чувството, че мога да стана на пяна, да се разпръсна от болката, която изпитваш, защото ти ми я предаваш. Аз я усещам веднага. Приличам малко на Малката русалка, Вергиния, да знаеш. Тази приказка не е създадена просто така. Тя е създадена, за да разкаже за неземните същества, които искат да станат хора в името на някого другиго. Има много такива малки русалки като мен.

Вергиния въздъхна, помълча. Ханс очевидно обмисляше как да продължи.

Има много неща да ти разкрия за нашата връзка, които не съм ти разкрил досега. Духовните ни братя и твои Учители и пазители – не съм само аз, ти знаеш, но аз съм онзи, който е прекият път до теб, защото ти така избра, – ми забраняваха досега да ти съобщавам за тези неща с цел отношенията ни да бъдат единствено като на Учител с ученик. Не искаха да смесват миналото с бъдещето. Но някои неща ще трябва да ти бъдат казани, за да бъдат осъзнати от теб. За да можеш, когато дойде времето, да вземеш окончателни и правилни решения за твоето качване горе, ако решиш да се качиш при нас.

И отново мощно зазвуча роялът на ангелската любов:

Но аз искам да се преборя да видиш рая и в този ти живот сега, защото не мисля само за себе си. Най-добре ще е за мен да те прибера, ала няма да е съвсем добре за теб, защото ще имаш усещането за несвършена работа. Ние ангелите, както вие ни наричате, ние никога не сме егоисти. Бог ни е изолирал от такива чувства и ние мислим за другия. И аз ще се постарая с немалко твое участие, разбира се, да направя живота ти долу доста по-добър, пледирайки в съда за теб. А ти ще следваш дребните ми съвети, за да се опитам да те направя щастлива, доколкото е възможно. Пък ако не успея, вече ще взимат решения…

Вергиния все така бе удивително овладяна. Възпроизвеждаше думите на Ханс, сякаш идеше реч дали да иде на кино тази вечер, или да посети утрешната обедна прожекция.

Ти знаеш, един ден като дете, беше преди много години, ти ме видя. Помниш съня. Аз съм другата част от теб. Ние сме се обичали много. Виждам всичко и не мога да понасям много неща, които се случват. Аз имам лично отношение към теб. Братята ми често ми се карат, но знаят, че съм добър и че правя и за други човеци много неща, и че се себераздавам. Лошото е, че не мога да се изолирам от тази си обич към теб и те го отчитат като моя слабост и същевременно като мой приоритет. Ами това е. Защото ще почна да се изпускам за други неща да казвам, усещам се, че започвам да говоря повече, отколкото са ми дали права да говоря.

Точно в секундата, когато Вергиния произнесе последната дума, звънна телефонът ѝ. Ето така.

Дали Ханс бе забравил за окото на Радиана? Разбира се, че не.

- А сега да преминем от романтиката към деловите неща – заяви небесният ангел. – Като казвам делови, имам предвид проблемите ви и задачите ви, заради които сме се

събрали. Тук сме се събрали да свършим работа. Възстановяването на окото на Радиана се развива по най-добрия за окото начин…

Окото; здравето ни; здравето на близките ни; прагматични задачи; духовни задачи; проблеми на близките ни; любов тук-там; неразбирателство и тук, и там, и къде ли не…

Мина доста време, преди да забият камбаните на храма до нас: в този запис е точно 34-тата минута и 5-ата секунда. Ханс довърши мисълта си, спря, Вергиния помълча, заговори. „Деловият" Ханс се бе преобразил в поета Ханс:

Колко ги обичам камбаните! Вие знаете, че те имат отклик горе. Когато забие камбана, нашите крила настръхват. Енергиите ми се вцепеняват в нирвана. Колко ми е добре! Нашите камбани са свързани със звук и песен. Докато бие небесната камбана, хиляди ангелски гласове издигат своите енергии към благодарност, благословия и прослава на Господа Бога. Колко си милостив, Господи!

Отекнаха камбаните на храма, върнахме се долу „да си вършим работата". И тя, работата, ни отведе до много интересната тема за срама ни от вярата в Бог. Забелязали ли сте колко хора около нас им е неудобно някак да признаят, че вярват в Бог и обичат Бог, че дават мило и драго да почувстват поне за миг връзката си с Бог? Модерни времена, светски времена, тържество на „здравия разум", тържество на науката (Бог знае защо противопоставена на Бога заради невежеството ни), тържество на свободата (Бог знае защо противопоставена на Бога заради невежественото ни), тържество на самоизолацията ни от самите нас, които сме едно с Бога. А Небето с мека усмивка (докладва Вергиния) сподели какво мисли за нашето неудобство ли, за нашата срамежливост ли от собствената ни вяра в Господа:

Интересно обаче, знаете ли, на Бог не му е мъчно. (Смях.) Но на нас ни е мъчно. Защото когато дойде тежко време, всички търсят Бог и са готови и с плакати по гърдите си да ходят, и да го татуират по себе си само и само да го привлекат да им помогне. Тогава се обикалят храмове и манастири, говори се за Бог, реве се, палят се свещи, а после Бог пак отива в глухата улица, пак е забравен. Така, както съм ви казвал някога за умореното сърце. Само че Бог не се интересува как го приемат хората. Той така или иначе им движи живота. Нас, нас ни боли, неговите служители. На Бог не му е до това.

А къде се връща бумерангът ли? Ами къде другаде, ако не върху нас?

Лошото е моделът. Те така гледат и на себе си, и на близките си хора. Ако се случи да се срамуват от някого, те ще се срамуват и ще се скрият, вместо да му помогнат. А когато този някой стане велик по някаква причина, те носят плакатите му на раменете си. Те така постъпват и с Бог, нас затова ни боли. Бог е над нещата, но този модел те го прилагат и със самите себе си, и с близките си, и с приятелите си. Както постъпват с Бог, те така постъпват и с хората около себе си.

Да.

Странно се сменяха настроенията в онзи ден. Стана дума за благодарност. Жена ми предаде на Вергиния някакви шоколадови бонбони с оригинална красива опаковка. Наша позната ни ги беше оставила в знак на благодарност към Вергиния за оказана помощ. Докато Радиана обясни от кого е подаръкът, мина време и Ханс строго нареди:

- Дай ми веднага бонбона! Аз знаех, че това е за мен!

Избухнахме в смях.

- Често ме подиграват за земната ми привързаност –предаваше с усмивка Вергиния думите му: – Аз усещам вкуса чрез нея по мой си начин. Искате ли да си го поделим?

Отказахме с Радиана. Бонбонът бе голям, апетитен, чист шоколад. Вергиния се смееше и ни обясняваше, че той само от любезност предлагал да си го поделим, все едно казвал: „Ама не е лошо да си го изям сам."

- Този малък грях нима не ми е простим? – репликира весело Ханс. – Такъв хубав шоколад! А и тя не бива да яде много сладко! – добави комично, докато Вергиния се справяше с бонбона.

По-нататък разговорът се пренесе за съвсем кратко към творческите писателски неволи. Ханс, и той пишещ събрат, захвана да пише, ние мълчахме, а Вергиния предаваше мислите му на листа:

- Ха! – възкликна тя, като свърши. – Миличкият!...

И зачете изненадващите му лични откровения:

Във времето на безсърдечие Дон Кихот умира. Заложи на човека до теб, на близките ти хора, на тези, които те приемат. […] Писател съм и аз, не може да ми се отрече. (Смее се.) Лошото е, че понякога горе още ме приемат като дете. Наричат ме „голобрадия". Казват ми: „Голобрадият да си мълчи!" (Смее се.) Въпреки че съм на възраст, дето вие ѝ казвате „за женене" (смее се), заради детските ми разбирания за живота и заради запазеното детско у мен отначало новите ми другари и приятели не ме приемат сериозно, а чак после се прикрепват към мен. Обичам да се смея и да се закачам, много обичам плюшени играчки, бонбони… И да гледам някои анимационни филми, където хората приличат на човеци, а не на уроди. Много обичам приказките – и на мен мама ми е чела.

- Ха! – възкликна отново Вергиния след кратка пауза. – Помолих го някой път да ми разкаже повече за живота си, а той ме пита: „Ама за кой?"

Ханс продължи:

Мога много да разказвам за животите си, но лошото е, че почвам да ги обърквам. Вас са ви пожалили с „черната кутия", а ние горе всичко си виждаме – питате ли ни! (Всеобщ смях. И той се обръща към Радиана.) Я пак ми кажи: „Хи-хи!" Смей се. Много обичам смеха ти. А така! Смей се повече, обичам да се усмихваш. Защото си като камбанка. Но все някога с тебе ще се съберем двамката – ти не се бой! Колко ще си хихикаме с теб!

Отпуснахме се съвсем. Ханс някак неусетно премина в едно от доста редките си настроения – или по-скоро си го позволи, – когато ни правеше, без да се усетим, безгрижни, весели, закачливи. Да, сериозният отначало разговор бързо се превърна в забавление. За наша радост.

Ханс бе решил – смеейки се и карайки и нас постоянно да се смеем, – да ни открехне още малко завесата към неговия свят.

Чакайте да ви кажа нещо под секрет. Тука има един, миличкия, бил е много пълен и нисък през последния си живот. От малък: малко човече, много пълно. Като осемнайсет-деветнайсетгодишен младеж е починал при катастрофа. Има много добра душа и го взехме при нас. Горкият, колко бой е изял долу! Просто не можете да си представите колко са го мъчили децата, докато порасте! Бил е вече музикант, когато загива. Дотук беше гадната част, сега ще ви разкажа веселата. Проблемът е, че не можем да го обучим за ангел.

- Той няма да се прераждa повече, така ли? – вметнах.

Просто го вдигнахме нагоре и го обучаваме да бъде ангел. Обаче то горкото е с толкова вклинени спомени, дето е бил пълен, че не може да разбере, че сега е лек! И му казвам: „Хайде да летим!" Ама ние летим – не си представяйте ония големи кокоши крила! (Смеем се.) Тук нещата са по друг начин. И му казвам: „Хайде, разпери ръце, отвори очи, поеми дълбоко въздух и се пусни!" А той: „Ама аз ще падна!" Успокоявам го: „Не можеш да паднеш! Ти не си долу!" Той пак: „Знам, че не съм долу, ама съм тежък!" Разбирате ли, той горкият е напълно наясно къде е и какво се случва с него, той е много духовен, много е интелигентен – но толкова бой е изял долу, толкова подигравки е отнесъл, че не може да се освободи от усещането, че е тежък. А аз му казвам: „Че ти

можеш да летиш много повече от нас! Защото у теб се събира много повече енергия, отколкото у останалите.” „Защо? – пита ме той. – Нали досега ми казваше, че не бива да живея с това съзнание за теглото ми!” „Напротив – отвръщам му, – това е преимуществото ти, защото твоята аура е по-разширена и побира повече енергия.” И почвам да му обяснявам, че един ден ще завиждам на неговия летеж. (Смее се Ханс.) Долу при вас може да се наричате „топка”, „балон”, а при нас е приоритет. Ние искаме да превърнем неговата слабост в предимство; да му обясним, че всъщност аурата му му е дала такова разширение на физическото му тяло, което пък е направило и енергийно разширение. Той може да побере много енергия в себе си! А той ми казва: „Не искам. Искам да съм като теб.”

- Толкова болка е насъбрало това момче – казва съчувствено Вергиния.

Ханс добавя все така весело:

А аз му предлагам: „Добре, направѝ се сам такъв!” И сега се мъчи. (Смее се.) Тъкмо се смали – и пак се разшири. Бори се със себе си. Ако го видите, ще умрете от смях! Не че ще му се подигравате – смешен е заради желанието си да бъде слаб. Тъкмо се зарадва, че е отслабнал – и наново се подуе! (Всички се смеем.) Трябва да поработим върху мисленето му.

Ангелска любов! Въздухът около нас вибрираше от чиста ангелска любов! При това весела, жизнерадостна!

Наричаме го „бонбона на вселената”. Всички сме се обединили да му внушим, че той е страшно сладък и тъкмо такъв го искаме. Караме го да се смее, да се забавлява с това, че е широк. Казвам му: „Приеми се такъв, какъвто си. А после ще помислим за смаляването ти.” Искаме това да му стане приоритет, да приеме себе си. Много работа имам с този брат, Боже Господи!

Смях. Имаме и много въпроси, разбира се. Ханс ни прекъсва:

Момент! Чуйте още малко! Искам да се смеете, да ви е весело! Уча го да се приема като топка, да подскача и да му е весело. Само да го видите какво представлява в момента! Подскача нагоре-надолу, засилва се, издига се, прави едни такива пружиниращи движения – и умира от смях! Ние искаме да превърнем болката му в щастие.

Ангелска любов!

Той ми казва: „Не се харесвам такъв широк.” А аз му отвръщам: „Тука нямаме огледала. Ти се виждаш така, това е вътрешното ти зрение. Никой не те вижда така, както ти си мислиш, че те вижда.” Искаме да осъзнае, че когато болката премине, той може да направи от себе си това, което прецени.

Каквото горе, такова и долу. Ханс мина на прав текст:

Така е и с хората, но трябва да има кой да им помогне да се приемат такива, каквито са. И после вече те могат да направят от себе си каквото преценят.

- Добре, той сега ще стане ангел този пълен човек, нали? – подех аз.

- Той е ангел – натърти Ханс.

- Този ангел, който го обучавате сега… Това означава ли, че той повече няма да се прераждa като човек на Земята? – попитах.

- Съветът решава, аз не знам.

- Тоест той си става ангел, а после могат да решат да го пратят при нас?

Тук Вергиния взе да се усуква от неудобство, да върти думите, помоли дори и за извинение, задето ѝ се налага да предаде прекия, директния, недвусмисления отговор от Ханс:

- Могат да постъпят, както постъпиха с Вергиния – да я върнат тук.

„Аха…” – продумахме едновременно с жена ми, помълчахме.

Сега беше времето да се пита и питах:

- А хората, на които предстоят много прераждания, по принцип не стават ангели, така ли? Те си стоят там някъде на Небето, чакат в „чакалнята за прераждания”…

Ханс отговори веднага и пак така ясно и недвусмислено.

Зависи. Не от всички стават ангели. Ние горе сме направили огромна школа. Има хора, които никога няма да станат ангели, но всеки има шанс да бъде, ако реши да стане като нас. Има хора обаче, които в прераждaнията си са натрупали толкова много тъмнина, че светлината за тях е невъзможна. На нас ни остава надеждата поне да стигнат до първи клас. Има някои, които просто ги хваща влакът на забравата, просто нищо не става от тях и те се разпадат по някакъв начин. А има и такива неописуеми събития и злини, чиито автори ги взимат другите и ги правят служители на мрака. За всеки има избор тук. Като в този живот долу е, разберете го, проекцията горе изобщо не е по-различна от проекцията долу. Знаете, че има деца, които в училищата могат да стигнат до високи измерения, а други изобщо не могат да стигнат там. Още в самото начало си личи. Има деца с големи възможности, но ги провалят други сили или събития. Долу е проекция на горе и обратното. Всичко е взаимно свързано, ние нямаме кой знае колко по-различен свят от вашия. Просто нашият свят е по-чист и по-ясен от вашия.

И сякаш за да не загубим веселото си разположение, Ханс внезапно пак ни върна при духа, когото обучаваха за ангел.

Ей го, пак пружинира! Само че сега му е кеф и се смее. Умира от смях! Хем му е леко, хем му е кеф – все едно е във водно пространство! Представете си го така: една оранжева тиквичка скача. Спокойно – не съм му го казал на него! Милия, да го ожалиш!

Предложихме на Вергиния да хапне нещо топло. Ханс се намеси и заяви, че „прекратява разговора”. Информира ни шеговито, че не е гладен, понеже си бил хапнал от оня големия бонбон.

- Моля ви, сещайте се за мен! – натърти. – Много обичам бонбони. И хора, добри хора.

И изведнъж реши, че е добре да ни обясни, а Вергиния да нарисува човешка глава и да ни покаже как тя приема „информативния поток”. Тя ни посочи трите места, където влиза потокът, и предаде думите на Ханс, че информацията се преработвала в хипофизата.

Приятелката ни бавно „разчиташе” посланието за себе си:

Всичко това влиза и атакува хипофизата ѝ. Вследствие на което остро се повишава кръвта в мозъка ѝ и затова тя започва да чувства умора и главоболие. Това е мощна енергия, която тя е готова да понесе, тя е пригодена да я понася, но и хипофизата си има пределни стойности на работа и аз гледам никога да не се стига до границата. Понякога просто ме викат и отивам по други задачи или решавам и прекъсвам информационно поле, за да не претоварвам Вергиния. Това си е чиста физиология. Бъдете спокойни и не се учудвайте, когато рязко спра и кажа: „Аз прекратявам връзката!” Всичко в този живот трябва да е благородство и хуманност. И аз знам доколко, кога и как.

Беше обед, заехме се със „земните” си дела, говорихме още няколко пъти до полунощ, но Ханс повече не се появи.

Среща с Бог

На другия ден сутринта отидохме до Обрадовския манастир „Свети великомъченик Мина”. Нямахме късмет: „случихме” да се засечем с някакви групи, с някакви странни посетители, нагледахме се на разни сцени и сценки, наслушахме се на разни приказки…

Няма да цитирам какво коментира Ханс по обед, като се прибрахме.

Ние обаче сигурно щяхме да продължаваме да обсъждаме какво видяхме в манастира, ако Ханс не бе ни призовал да проведем странна церемония, в каквато никога

не бяхме участвали. От нас се очакваше да се помолим за „живите мъртви”, както той ги нарече. Това бяха живи и здрави (за възрастта си) наши близки от поколението, което е в залеза на живота си, както и хора, които не познавахме и не познаваме до ден днешен, които тогава са имали тежки здравословни проблеми. Ханс поиска да продиктуваме рождените дати на близките ни, имената им по кръщелно свидетелство, а Вергиния ги записа. Сетне той ѝ спусна да запише и молитвата на онзи древен език, ангелския, който те използват. Този път обаче Ханс ни преведе молитвата, така че Вергиния я записа и на български език. После ние тримата три пъти се помолихме гласно и с оригиналния текст, и на български. Три пъти казахме молитвата в двата варианта, като ние с Радиана повтаряхме бавно на глас след Вергиния.

Освен нашите близки в списъка бяха още трима души. Ханс ги представи с малките им имена, а сетне следваше: „умиращ”; „непознаваща ви”; „боляща и издъхваща”.

- Това са спешните случаи – рече Вергиния.

Нека да спомена, че нямам представа за съдбата на тези трима събратя. Никога оттогава не си позволих да попитам Ханс кои са и каква е ориста им. Колкото до нашите близки, те и днес, когато пиша тази глава, сиреч три години по-късно, са живи и здрави за преклонната си достолепна възраст. А ние с Радиана тогава си мислехме с болка и смирение, че съвсем скоро ще изпратим „живите мъртви”, „спешните случаи” по пътя им към Отца ни.

След като приключихме и третото произнасяне на молитвата, Ханс буквално на секундата взе да изпраща писмено послание на Вергиния:

Благодари ви от сърце за това, което извършихте. Вашите души се молеха искрено и с цялата си сърдечност. Беше включено цялото ви енергийно ниво, защото двама души са в много тежко състояние. В момента ние сме дали команда на всички да се помолят за милостта Божия. Особено за единия, който умира в адски мъки… И смятаме – незаслужено, защото има остро енергийно въздействие върху този човек, което не е изчиствано.

След което се случи нещо, което просто ще предам така, както се случи. Ханс:

Както е казано в молитвата, Господ може във всеки един момент, само ако пожелае, да постави всеки там, откъдето някога е тръгнал. Знаете, че Господ опрощава на всеки и в сетния му час, ако човек е повярвал в него. Всеки ден сте свидетели на огромни чудеса, макар и да не вярвате понякога; аз също невинаги се уповавам на чудесата, които хората могат да извършат със себе си. Вярвам в хората, но безпределно вярвам в Господа Бога наш. Ала това, че невинаги вярвам в хората, не ми дава никакво основание да загубя вярата в чудото, което само Бог може да извърши, защото човекът е слаб. Колко пъти Господ докосваше ръцете им – на част от тези, изписани тук? И колко пъти те не го чуваха! Възможно е да им се дава последен шанс, но аз не мога да отговоря на този въпрос. Това ми казаха братята, това ви казвам и аз.

Сетне преживяхме минутите, които ще останат у нас завинаги, които ще топлят сърцата и душите ни до последния ни час.

Безпределно много ви обичам! Вашите сърца са смирени и готови да отдадат последната си любов, която им е останала, защото любовта и милостта могат да спасят всеки един човек, ако е отворил достатъчно душата си да ги приеме.

И внезапно чухме вълшебни слова:

Бог е тук при вас. В момента седи в близост до мен… О, учудващо!... Отче, благодаря ти!...

- Ханс се разплака… – успя да продума покъртената Вергиния и се разтресе и тя в ридания.

Ала продължи да пише и да мълви през сълзи:

Господи, благодаря! Виждам само краката му… И го моля за опрощение на греховете ми – и вашите, и на живите мъртви. И моите, дето са ми останали такива за изкупване… Господ изпусна нещо и тръгна… Кърпичка на мира! Господ ми пусна бяла кърпичка, която е отговор за опрощение на греховете…

Вергиния едва говореше от плач, ала не спираше да пише:

Хора, днес бяхте опростени. Чудо! Господ отдавна не е идвал тук, в смисъл – лично не е идвал. Всеки един от хората, за които се молехте, ако е решил, може да поеме чисто и спокойно пътя си нагоре, сякаш е минал през изповед. Както и всеки един от вас днес е опростен… И от този момент нататък опитвайте се да живеете по волята Божия! Амин!

Амин!

И аз, седящият ниско долу, се помолих за опрощение на онези грехове, които са ми останали, а вероятно имам много. И той ми каза, като пусна кърпата: „Да бъде волята ти, братко!" И си тръгна… Съзнавате ли, че стана чудо! Чудо! Благодарим ти, Господи!

Мина половин минута. Тиха, благословена, свещена половин минута.

Недей плачи, мила, животът всъщност е хубав. Животът е с пеперудени криле. Само да искаш да литнеш – и ще летиш. Ако искаш да страдаш, ще страдаш. Ако искаш да си здрав, ще оздравееш. С пеперудени криле е животът, опитай и ти да ги наденеш. Моля те, можеш го! Знам го – умееш го! Толкова крила си насложила на хората – хайде сега да сложиш на себе си и на онези, които го заслужават. Обичам те. Амин!

Амин!

През хлиповете на Вергиния слушахме накъсаната сърцераздирателната изповед на Божия бял ангел за себе си, за нея, за двама от хората, за които се бяхме молили, за нас с жена ми:

Обичам те и винаги ще те обичам. И винаги съм те обичал. Амин. Тежка е задачата ти, много тежка. Искам да поема част от болката ти, а не мога всичко да направя. Амин. Лошото е, че и аз като теб изпитвам състрадание и болка. Не е възможно да гледам как … си отива и как … умира в страшни мъки, непожелани от Господа Бога… Но ще замълча…

Обичам ви всички тук днес. Извърши се чудо. Вие сте опростени. Разбирате ли, че това става в човешкия живот един път… Това се дава на малко хора – да се заличат греховете им или да се омаловажат така, защото са сторили достатъчно добро в живота си… При всяко изпитване на любов и милост към страдащо същество се слага минус на греховете ви. И не осъждайте никого. Не съдете, защото съдът горе е жесток, в смисъл че не спестява нищо. Както е казано в Библията, както вие съдите, така и ще ви съдят без милост; а ако сте милостиви, и към вас ще бъдат по същия начин, даже дваж повече. Така се плаща горе. Тук няма грешки.

Ханс замълча, сетне през сълзи започна да наставлява Вергиния за предстоящите ѝ стъпки, по които Духовните Учители ще ѝ помагат; даде указания на Радиана какви очила да си направи, за да е добре за „оченцето" ѝ, с каква „водичка" да си мие очите, за която „водичка" щели да „помогнат" и той, и Духовните Учители, понеже той щял да ги помоли…

Лека-полека Вергиния се поуспокои, взе да диша по-дълбоко. Ханс продължи за нея:

И да знаете, че всяко нейно действие в следващите две до три седмици, колкото и налудничаво да ви звучи отстрани, ще бъде ръководено от мен без всякакъв избор за нея. Никога досега не съм пожелавал да правя това, но в противен случай има опасност за живота ѝ. Заради натоварването… Затова аз поех ангажимента и за първи път не искам разрешение от никого. Когато трябва да я спася, аз знам какво да правя… Прости ми!

- Как да му прощавам… Какво да му прощавам… – заплака отново бедната ни приятелка. – Не знам и аз понякога какво да правя… Как да изтръгна сърцето си и да сложа друго…

Хлипайки, тя ни предаде думите на Ханс, че я обича, че обича нас, че „се върти" огромна енергия на любов, защото е минал Господ. И че нямало да ни боли главата днес, нямало да се чувстваме натоварени.

Вергиния цялата се тресеше.

- Господ мина… – ридаейки, говореше горе ангелът. – Видях му само краката…

- И аз го видях… – ридаейки, говореше долу човекът. – Дотук го видях, до глезените… И една жълто-бяла роба видях...

- Ами ти трябва да се радваш, а не да плачеш – Господ си видяла! – намеси се жена ми.

- Аз плача, защото и Ханс плаче – изплака Вергиния.

Овладя се малко, тутакси се намеси отново Ханс:

Той беше тук заради всички. Всички го усетихте – за всеки от вас беше. Бог рядко си позволява да идва за някого, защото той е за всички. Обаче отправената молитва от мен и от мъртвите близки на тези хора, за които се молихте, сторват в Божието съзнание много бързи реакции и Господ не чака, той идва.

- Ханс държи в ръка бялата кърпичка – рече Вергиния. – Той самият още е в транс, не може да се успокои.

- И ние рядко го виждаме, какво мислите вие! – репликира Ханс.

- Развълнуван е много – обясни тя. – Целият трепери…

Ханс внезапно се върна към манастира „Свети Мина", разказа ни набързо за енергиите, които се вихреха там над земята откъм човеците, и за енергиите там, за силовите полета там под земята, които все още съхраняваха това свято място… „Но вие трябваше да отидете. – заяви отново. – Аз неслучайно ви пратих там!"

Не ни оставаха много минути заедно: Ханс се готвеше да се оттегли.

Нямам много време. Много съм щастлив и същевременно много разстроен. Щастлив, защото сякаш ми се върна силата. И нещастен, защото молитвата ми коства много болка, която аз предадох на теб и ти предаде на мен. Ти разбираш ли, че аз съм скачен съд с теб – ти с мен и аз с теб. Никой не може да страда поотделно – нито аз, нито ти. Ти ще усещаш моето страдание в себе си. Аз мога да страдам и за друг човек, който е в бедствено положение, а ти няма да можеш да обясниш защо усещаш това страдание. А аз също ще страдам с теб, когато страдаш ти. Аз не мога да съществувам без теб и ти не можеш да съществуваш без мен. Говорим за душите ни, не за телата ни… Имам още около пет-шест минути. Ако имате някакви въпроси, които да не са делови, задайте ги!

- Той спомена, че имал да ми казва нещо – обади се Радиана.

Ханс помълча, бавно проговори:

- Когато дойде Господ… Аз повече нямам какво да кажа… Бог отговаря на всичко. Когато идва Господ, той отговаря на всичко, всичко е ясно, той изяснява всичко. Бъдете спокойни, не се тревожете за нищо.

- Нямам какво да питам – вметнах и аз. – Имах, но сега нямам.

- Така е – рече Ханс. – И аз имах няколко записки да ви предам, но когато мина Господ, той с една ръка реши всичко. Няма нужда от нищо.

Внезапно небесният ангел ни зададе въпрос, който никога по-рано не ни беше отправял:

- Щастливи ли сте?

- Благодарни сме – отвърна веднага Радиана. – Аз го усещам като енергия на радост и щастие.

- Благодатни сме. Все едно благодат е слязла в тази кухня – казах аз.

Ханс откликна с молитва.

В името на Отца и Сина и Светия Дух аз и вие, предполагам, благодарим на Отеца, че се спря, че ни докосна, че ни пое в сърцето си, че дойде и откликна на повика на мъртвите и на живите, и на всички нас. Благодарим ти, Отче, обичаме те. Амин.

Ханс отново плачеше; разплака се, разбира се, и Вергиния:

Господ ми поправи крилото!... Едното крило ме болеше! Знаеш ли как боли крило, сякаш ти забиват трън в сърцето! Само ме погали и ми мина. И нас ни боли, много ни боли.

- Жал ми е за него!... – изстена Вергиния. – Гледам го…

- Защо ти е жал? – намеси се жена ми.

- Защото го боляло крилцето…

- Но вече не го боли! Вече е щастлив! – успокояваше я Радиана.

- А той е мълчал – плачеше Вергиния. – И го е боляло…

- Е, да, ние не се оплакваме! Ангелите не се оплакват…

Добрият ни Ханс обърна всичко на смях. Накара я да го нарисува, да нарисува и крилата му, да ни покаже къде го е боляло, да го докосне там, където е била болката.

- Вижте ми крилата – рече ни.

- Не, не ми стига мястото – проплака Вергиния. – Не, няма нужда да ми казваш, че не мога да рисувам.

Радиана прихна.

- Не можа да те научи да рисуваш.

- Само не ми слагай патъци на краката – репликира Ханс и тримата избухнахме в нов смях.

- Иска да ни разсмее, реши, че сме били прекалено сериозни – обясни Вергиния. – Благодари ми, че не съм го обула и че не съм му сложила копчета и вратовръзка – добави, този път хълцайки от смях.

Тя продължаваше да рисува насред веселата глъчка.

- Ето това са му крилата – остави химикалката. – Ето тук има енергийно разпръсване…

- Много са му красиви крилата – похвали я жена ми.

- Тук ме болеше – обади се Ханс, а Вергиния ни посочи къде.

- Била му е наранена енергията по някакъв начин – продължи тя. – Излъчването му е намаляло и е усещал някакъв вид болка.

- Трудно е за обяснение – вметна Ханс. – При нас няма тази болка като при вас. Получи се липса на достатъчно разпръсквателна енергия от едната страна и това носи нещо като дискомфорт.

- Важното е, че вече е добре – въздъхна Радиана. – Да благодарим на Господ!

- Ханс си тръгва – съобщи Вергиния.

Господ да е все така с теб, Ханс!

Ханс и неговият Духовен Учител: Не можеш да риташ срещу Светлината – Светлината ослепява

Кръстовден, събота: хубав празник, хубав летен ден в Тракия. Пътувахме за Пловдив четирима души – ние с Радиана и наши приятелки.

Докато Ханс и Вергиния работеха с двете дами, ние с жена ми се разходихме до близкия квартален храм – чудесно закътано място, което много обичам заради зеленината и тишината му, запалихме свещи, помолихме се, поседяхме там, починахме си.

Дойде време да останем само тримата. Щяхме да чуем за пореден път мъдри слова за помощ и вдъхновение, които щяха да ни бъдат и ориентир, и утеха при много бъдещи изпитания. Нямахме кой знае колко време, затова Ханс започна направо.

Тук съм с мой Духовен Водач. Той е един от моите братя – най-висшият от тях. Не може да говори с вас не защото не иска, а защото не трябва, тоест енергията му е различна. Тази информация, която ще чуете, е сериозна. Тя засяга много хора. Няма да бъде глобална информация, не. Сега само една вметка ще направя: искам да ви помоля никой да не става, да не се раздвижва енергията, защото когато Учителят спуска информацията, всяко едно ставане и разхождане ще действа лошо. Да, изключете телефоните.

Приготвихме се да слушаме. Ох, как въздъхна Вергиния, преди да начене да препредава!...

Да ви запозная с моя Духовен Водач. Той е архангел от висшите нива, отговаря за мнозина като мен. Аз съм на нисше ниво в нашата йерархия. За вас съм Учител, за тях съм ученик. Аз съм ученик на най-големите Учители. А чрез вас взимам изпитите си горе. Моите колоквиуми и завършекът им зависи от вас и от това аз как съм се справил с вас като Учител. Защо ми прощават грешките? Аз също греша. Но не греша с нещо друго, а с огромното си доверие и любов към всички вас. Те всичките, моите Духовни Водачи, ми прощават грешките, а те са, че понякога мълча, а и тя ми пречи.

- Прав е – вметна „тя", преди да последва една от най-важните за мен поуки, която съм чувал от Ханс.

Пречи ми да изкажа всичко онова, което мисля, за да не нараня, да не погубя, да не оставя болка в душата на някого от вас долу. Обаче ми казаха, че трябва да престана с всичко това. Защото трябва да си науча главния урок, без който не мога да взема най-важния си изпит – държавния, както му казвате вие: да се науча да бъда прям, да не ме боли от това, което ще кажа, да не се боя да нараня – защото така вредя и на нея. Така тя изпитва два пъти повече страх и уязвимост! И от желанието да не нараняваме и да не нанасяме болка ние не правим добро – напротив. Ако ни обичат и ни приемат, ще ни приемат такива, каквито сме. Ще приемат и онова, което говорим. Всеки сам избира по кой път да поеме. Главният изпит, на който имам двойка, е този.

Слушахме „двойкаря" Ханс в пълно мълчание. Чакахме продължението.

- Имам и друг проблем – рече Ханс.

Оттук започна и неговата изповед пред нас, както след секунди я нарече Духовният му Водач, сиреч потече неговото, на Ханс, дълго послание за горния свят, за ангелската работа, за себе си и Вергиния, за същността на връзката им. Изумително – отново и отново!

Моят Духовен Учител ми каза да ви се изповядам, както вие се изповядвате пред мен. Имам още един проблем, който трябва да реша. Ще предавам по драстичен начин това, което чувам от Водачите. Моите Духовни Учители са много прями. Аз предавам информацията меко, а Вергиния тотално я омекотява. Обещавам от днес да се науча да говоря прямо онова, което мисля, а всеки има правото да ми се сърди точно както той си реши. Аз искам да си взема изпита, защото разбирам, че не помагам на никого по този начин.

И така, другият голям проблем ми е състраданието. Аз не можах да се науча, да проумея, че някои хора страдат просто защото трябва да страдат. Това е техният път, по който трябва да минат. Моят Духовен Учител ми каза така: „За да бъде наказан някой, има основна причина. Има хора обаче в много тежко положение, които страдат от други хора, а видимо нямат никаква вина за създалата се ситуация. Към такива хора трябва да изпитваш състрадание."

- Как да ги различаваме – попита го Вергиния.

- Ами слушай душата си – отговори ѝ той.

Основната грешка и на двама ни е, че понякога изпитваме състрадание – силна обич и състрадание – там, където не трябва да ги изпитваме. Където има други обяснения за тези тежки състояния при хората. И въпреки че аз знам причините, пак изпитвам силно състрадание. Това е добавка към първата ми задача: да се науча да бъда прям, та да мога да помогна. И който разбере, разбере – това също се пише към кармата му. Ако ме разбере – благословен да бъде, значи ще изчисти нещо дори само в мисълта си. Ако не разбере – пак благословен да бъде, изборът е негов.

Толкова за състраданието.

Друг мой голям проблем е връзката ми с нея. Аз страдам много горе. С тази наша връзка ние сме се прославили в Небесата. Тази наша връзка е изстрадана.

И тук чухме нещо немислимо за нас с Радиана!

Искам разрешение от вас двамата… Нека това да не ви звучи странно и жестоко – аз ще направя последен опит в рамките на около година да я върна към земния живот, защото тя има задължения тук, има програми, които трябва да изпълним заедно. Но има неща, които самият аз не знам как ще завършат. И искам вие, които я обичате – защото аз това не мога да го кажа на всеки, да ми разрешите да си я прибера, за да не страда повече.

Онемяхме ние с жена ми… Не че обелвахме и дума преди това…

Ако в рамките на година-година и половина не успея да поставя душата ѝ в равновесие, ако не се справя с тъмните сили около нея, защото – не забравяйте, че аз съм ученик горе и Учител долу, че това е и моят изпит, – ще трябва да си я взема. Знам, че ще ме съдят, ще ми се скарат; обаче знам, че ще ми простят, защото знаят какво е любов и знаят какво върши любовта. Имам правото да си върна другата част от душата. Мисля, че съм ѝ го извоювал, но никога няма да наруша кармичния ѝ път, ще направя последни опити. Но искам хората около нея да са ми дали своето вътрешно духовно разрешение за това. Защото, ако не успея да се преборя за нея, аз не желая да ми връщат мъртва душа. Има мъртви души. И ще ви разкажа за тях.

Което Ханс тутакси стори, за да ни разтърси окончателно.

Това се случва обикновено със старите души. Колкото до лошите души, те отдавна са мъртви. Те и на Земята са мъртви. Случва се и така обаче, че добрата душа до такава степен я изтощават и изтерзават тъмните енергии, че тя все така не може да изпитва зло, не може да наруши никакви закони, но тя ще унищожи самата себе си. Разбирате ли, ще ми върнат горе една душа, която няма да има никакви сили да се съвземе. Душа, за която дори няма да мога да дам своята душа за нея. Защото тя е отделен сак: ние сме едно цяло, но сме два сака, съединени в едно. Няма да мога наново да напълня сака ѝ с енергия. Тя ще е тотално разграбена. Единственото, което ще мога, е да се грижа все едно за бебе, което няма да може да прави нищо, освен да лежи и плаче. Не мисля, че го заслужаваме.

Покъртително!...

Има някои неща, които тя си ги направи сама. Защото, когато трябваше да бъда до нея, злите сили не ме допуснаха. Когато разбихме пробива и аз вече бях до нея, някои неща бяха загубени и сторени.

Пак ласкави акорди към нас с Радиана:

Така че, мили мои, искам да ви кажа в прав текст моето виждане за вас. Ще бъда прям и откровен. Няма да ми се сърдите. Прямо и пряко ще ви кажа, че ви обичам страшно много, че ви ценя. Искам да ви кажа, че светлите ви души никога не са ме засенчвали дори и в моментите на вашите колебания. Чел съм мислите ви, усещал съм ги и съм виждал много неща. Но изходът от мислите е един и същ: разбиране, любов и благодарност въпреки битките ви. И аз ви благодаря за това, че вие се преборихте със

съмненията, с хората, с мненията, с клюките, с ударите – и успяхте да оцелеете, да останете чисти и да продължите да ме обичате.

И отново Ханс засегна темата за княза на мрака.

Аз съм тук, за да ви заявя поздрави от големия, много големия Духовен Учител и архангел. Да изкаже и той към вас своето щастие от съприкосновението си с души като вашите. Ние притежаваме онези способности на духовни същества, които способности ни позволяват и ние да благодарим, че има хора, които са светли и чисти. Вие знаете, че както горе, така и долу се греши. Всички грешим. Само естеството на грешките е различно. Аз и моят Духовен Учител благодарим, че през всичките тези години вие ни слушахте, помагахте на Вергиния, побеждавахте във всичките битки на дявола срещу вас. А кой е дяволът? Ами „прекрасният". Онзи, който вкарва у вас логичните съмнения. Разбирате ли какво ви говоря? Това е дяволът. Той действа чрез логиката. При нас няма логики. При нас логиките на земни нива не вървят, а той действа там. Логически решава аксиома, при която равенството не излиза. Това е дяволът. Тук, на вашето ниво.

Дълга-дълга тиха пауза.

Организирал съм каквото трябва и знам, че моето момиче ще се справи. И ако наново аз, ученикът, допусна грешки, искам да ми разрешите да си я взема. Тук, при мен, защитена, нищо че ще ми се карат и ще ядем духовен бой. (Смее се.) Нищо че ще ходим дълго време да се учим, важното е, че ще сме заедно. Ще си я прибера без болка и без драма, просто ще си литнем. Има начини. Но аз няма да подходя…

Изчакахме да научим как няма да подходи нашият небесен наставник. Той спря насред дума, докато изслуша своя Водач, след малко продължи:

Моят Духовен Учител почна пак да ми се кара… Аз обаче няма да подходя към прибирането ѝ, без да пробвам всичко, каквото мога да направя. Това исках да ви обясня току-що. Тогава той пак ми каза, че трябва да поискам разрешение от онези, които обичат Вергиния. А тези, които истински я обичат, са много малко. Защото има хора, които много я обичат, но те не я обичат заради това, което представлява нейната душа – те я обичат за това, която тя може чрез мен. И не могат да съществуват без нея. И затова ние държим те да си плащат по един или друг начин с материални неща. Не плащаш ли, удря те кармично. Груб е изразът, мили мои братя, но това е голямата истина. Обичаш ли заради материалното, плащаш с материалното. Защото ето как трябва да бъде – да помагаш безкористно. Помагаш безкористно – и не ти тече карма. Търсиш материалното – плащаш с материалното.

Вергиния тежко въздъхна – за кой ли път, защото Ханс реши да ни припомни някои събития, да се изразя по-меко, с наши общи познати. Просто бе пожелал да илюстрира посланието си. Разбираемо е, че ще пропусна тази част от разговора ни.

И като обобщение той завърши:

Не можеш да риташ срещу Светлината – Светлината ослепява.

И Ханс, и Духовният му Учител имаха да кажат още няколко окуражителни думи на приятелката ни:

Неприятностите вече свършват, изчистват се. Почваш да се преборваш, да излизаш от тях. Не искам, дете, повече да мислиш, че не вървиш в правилната посока! Духовният ми Водач ми казва: „Стига вече! Тя прави неща, които трябва да направи – независимо как изглеждат нейните решения отстрани." Защото той знае какво те води до тези решения.

- Какво имат предвид? – обади се Радиана.

- Всичко – отвърна Вергиния. – Всичко…

Тя помълча, заслушана нагоре.

- Това не значи – добави, – че винаги решенията са правилни. Не, не, не значи…

- Дотук с личните неща! – заяви Ханс.

И заговори той за Земята, за човечеството, за „водачите” му – все извънредно тежки слова. Бог да съди „водачите”, а ние нека се включим при един ценен за нас реторичен въпрос:

Какво остава за вас ли? Духовният ми Учител казва: „Ами да се обичате!” И където сте си останали, и които сте си останали, обгръщайте се, съзиждайте се, пазете се един друг, обичайте се, дръжте се, състрадавайте, помагайте си! И не позволявайте да ви окалят, да ви очернят и да погубят и приятелствата ви, и връзките ви, и храната ви, и живота ви, и любовта ви. Просто се съзиждайте, направете кръг, защитавайте се, не позволявайте, вярвайте – това можете да направите сега. Ние сме тук, за да ви подкрепим в тази ви дейност, но нищо не можем да сторим, без вие да искате това. Свободната воля! Бог не прощава нарушаването на свободната воля.

Тъй. Тъй. Тъй.

Имаше още обаче за свободната воля.

- Защо Бог допуска това? – попита го Вергиния. – Защо се случва всичко това на Земята?

Ханс отвърна:

Ами заради свободната воля. Бог е велик. Той смята, че никой не трябва да прави нищо силом. Той дава това, което трябва да даде, човек приема това, което душата му пожелае. Защото той е частица от самия Него. А Бог е свободен дух.”

Тъй. Тъй. Тъй.

- А има ли добри извънземни? – попита на свой ред Радиана във връзка с някои неща, които бяхме чули преди малко.

Отговорът гласеше:

О, много! […] Слава Богу, че Бог на базата на свободната воля ни е дал куп такива същества, но и те действат на принципа на Бога: съобразяват се със свободната воля на човека и не я нарушават. И защитават онези хора, които не искат мрака, не искат злото. Така тези същества удържат фронта и помагат на майката Земя. Искам само да ви кажа, че с едно мръдване само – ей така! – всичките небесни войнства ще се справят бързо с всичко. Но ще нарушим основния принцип – на свободния избор, а тогава ще се наруши голямото равновесие в природата – и природа няма да има! Ето това е. Бог така е създал генната структура от мравката до огромното – на принципа на свободната воля, на разума, душата и синхрона между двете, между разума и душата.”

Добър създател е Господ!

- Нямате много време – рече Ханс. – След малко трябва да си заминавате.

Щом трябваше, налагаше се да побързаме. Имахме още една работа с жена ми: да се произнесем по разрешението ни в обозримо бъдеще Ханс „да си вземе” приятелката ни при определени обстоятелства.

От името на двама ни Радиана не даде нашето разрешение.

- Много те обичаме Ханс – заяви тя, – но трудно ще приемем да дадем съгласие за това, което ни молиш.

Ханс меко, топло ѝ отвърна:

- Нека видим дали ще спечелим битките.

- Как да ти помогнем? С какво? – намесих се и аз, обръщайки се към Вергиния. – Ние сме в София, подкрепяме те от разстояние, съпричастни сме, но сме абсолютно безпомощни да се намесим с действие, когато се налага.

Отговори ми Ханс – с поредната възхвала на любовта:

Любовта! Любовта решава всичко! Разбирате ли, любовта ви подкрепя, любовта предизвиква, любовта изчиства. Не нея не ѝ трябват техники, тя самата е наука. Оставете се на любовта. Всичко е решимо.

Обсъдихме чисто битови проблеми как Вергиния да бъде по-близо до нас и ние до нея.

- Тя е под благословията Господня – продума ангелът. – Първо, да видя дали ще я спася, а после ще мисля за дом, където да живее тази душа.

Пак се намесих и помолих Ханс от името на двама ни с жена ми да спаси Вергиния, а ние ще направим всичко, което зависи от нас, тя да бъде устроена така, че не само да живее по-спокойно, но и по-удобно за работата ѝ.

Ханс ми отвърна с цялата си бяла чиста любов:

Приятелю, миличък мой. Толкова пъти съм те хващал за ръката. Толкова пъти съм прегръщал раменете ти на брат. Толкова много пъти съм те обичал и толкова много пъти ще продължа да те обичам. Вергиния е моя братска душа. Само ако знаеш колко е трудно...

- Няма да го натоварваме повече – вметна Радиана.

- И аз те обичам – промълвих.

- Той страда… – сякаш го помоли да свършваме жена ми.

Ханс обаче не искаше да се разделяме все още или поне не по този начин.

Като съм тръгнал да говоря, ще казвам всичко… Казах на Духовния си Водач: „Не мога! Братко, повече не мога!" А той ми заяви: „Длъжен си да опиташ. И прави това, което преценяш, защото тя ти принадлежи." Те няма да позволят това да се случи, ако ние не си принадлежахме един на друг. Има тук неща, които няма как да обясня на езика ви, защото то трябва да се види. И когато се види, то ще се разбере. Затова може би изглежда нехуманно от човешка гледна точка, но може би е висшата хуманност от енергийна гледна точка. Сърцето не може да съществува без двете си клапи, без двете си половинки. Така, както сме с нея, аз съм половин сърце и половината аз: имам крила и половин сърце. Ангел ли съм напълно така? Ангел ли съм?

- Да бъде волята Божия! – пророни жена ми.

Ханс продължи още малко, за да приключи драматичната ни среща.

Когато тя тръгна да си ходи и си пожела до една година да си иде, аз полудях. Слушах и не можех да повярвам. Исках да я спра, но не можех да я спра. Виждате ли свободната воля какво означава? Не можех да спра думите ѝ, защото идваха от болката. Това е пример на свободната воля. После се отмени това решение на базата на свободната воля. Само не си мислете, че всички решения могат да бъдат така лесно отменяеми. Може би когато вземем това решение, времето ѝ наистина ще е дошло. Така казва и Духовният Учител – по това ще го позная времето дошло ли е или не. Почне ли душата да се изтерзава до последно, да обърква себе си, да се чувства без сили, без живот, без енергия и напълно съсипана; не стане ли онова, което съм проектирал за последно да се преборя, нямам да имам друг избор и никой не би ме осъдил. Казаха ми, че ще ни се поскарат, че ще ни обучат, че ще минем през още едно училище, задето не сме успели, задето с някои неща не сме се справили, а сме били длъжни – за да станем по-добри, по-силни и да помагаме на другите, когато имат нужда. Животът и тук е училище. Обичам ви. Няма повече да говоря.

- И ние те обичаме – мълвим хорово с Радиана.

Край на записа.

Бог е велик!

Един щастлив ангел

Точно след нови три месеца Вергиния бе за няколко часа в София. Кухнята ни се понапълни – ние тримата, наши близки. Ханс отговаряше на натрупалите се въпроси, но както винаги „успя" да извиси по свойствения си непринуден маниер беседата ни и да ни

разкаже нещичко и за Висшите Духовни Енергии, и отново за Бог, и за философията на Господа Бога.

Господ, Учители, деца, родители:

Духовните Учители понякога имат задачата „да влизат" вътре във вас и да ви казват да извършите дадени действия. Целта им е вие да помогнете на онези, които не са се събудили. […] Ти напрàви добро и за себе си, и за ближния си. Ти стори двойно добро. […] А сега продължи да учиш децата на онези, които в момента протестират. Там, в училището, са и децата на много нещастни българи. Там са и онези деца, чиито родители са извършили много лоши неща. Там са всички, буквално всички. Нито аз, нито братята ми, нито Бог избираме кому и как да съдействаме или да наказваме, или да учим. Думата „наказание" не се употребява правилно в такива случаи – говорим за суровите уроци. Нямаме право на избори, защото онова, което ни се предлага, е онова, което вие сътворявате. Господ, когато е създавал човека, е огледал самия себе си в него. Той се самоопознава чрез човека. Това не прави Бог странен. Не! Творейки по свое подобие, той прави същества и вижда как те ще се развиват. Но слага своя огън, своите гени, всичко от него. Всички сме от Бога.

Послание към децата и учителите им:

На тези деца, които учиш, искам да им кажа задочно чрез теб: „Най-жестокият учител са си самите те." Единственото, което те моля, е все така да ги учиш само на добро.

„Каквото повикало, това отговорило" – ама по-бързичко:

Тук – в новата ера, в новото командване и в новото време – нещата се случват не както са се случвали в старото време. Има сериозни механизми, които някой ден ще ви обясня. Има връщане на неприятните или приятните изживявания и задължения още сега. Може да ви се върне на минутата И може да ви се връща толкова пъти, колкото да стане достатъчно да ви се върне и доброто, и злото. Механизмите и енергиите са страшно забързани вече.

Към моя милост:

Сине, ти имаш да завършваш доста задачи. Единствено с теб няма да си говоря подробно. (Ех, така е то понякога.) Ние с теб малко по-късно – не днес – ще проведем голям разговор, защото има един много симпатичен проект, който ще успеем да свършим. (Иде реч за книгата, която четете.) Но ще поговорим тогава, когато позавършиш нещата си, защото в момента са на стъпаловидни нива и трябва да ги приключиш.

И пак към моя милост – поглед отгоре. Или просто поредната доза ангелска любов и ласка:

Винаги си ми приличал на слънце, затворено в торба. А отгоре са я завързали. Не искам да водиш битки със самия себе си, а ти ги водиш – всеки ден. Така чувствам душата ти. Интересното е, че вътре – понеже мога да гледам в торбата – слънцето просто се усмихва. Нали ме разбираш за какво ти говоря? (Надявам се, че разбирам – промълвих.) То е приело, че такива са обстоятелствата. Бунтува се, знае, че е вътре, но е приело. И когато го погледна, то се усмихва. Не мога да говоря по друг начин, защото така усещам енергиите. Нямам човешките думи, за да изразя какво виждам. Аз виждам това и ви го обяснявам тъй, както го виждам.

Нагоре, нагоре:

Случвало се е всеки един от вас да се обърка, не е знаел какво да прави, тълкувал е по своему нещата, лутал се е, дирил е отговорите. А и ние не сме ви ги давали прекалено смлени. Но никога никой от вас не ни е предавал. Понякога сме ви давали отговори, които са леко насочващи, за да може да извършите нещо, което трябва да сторите. В противен случай нямаше да имате подтика да го направите и щяхте да се претакате във

времето. Всичко е в позволените граници. Ние нищо не сме правили и не правим, без да се съветваме с Висшите Духовни Енергии, под чието ръководство сме. Аз съм ръководен, оценяван, наказван, ако можем да кажем, че в нашите среди се понасят някакви наказания и ако можем да ги наречем наказания. В никакъв случай обаче онези от нас, които са били короновани като ангели, духовни водачи, братя, светли приятели, висши духове, не си позволяват да стигат до някои ваши нисши форми. Затова има други, които влизат във вас, командват ви, ако им позволите. На нас не се прощават никакви грешки, за разлика от вас. Всяка една грешка на нас ни коства част от крилата – както и да го разбирате това. Все едно ни отнемат пагон, махат ни пагоните, разберете го. Към нас са много строги, разжалват ни. Мен са ме разжалвали. А тук да те разжалват е много тежко. Защото къртовски труд е да стигнеш до поредния пагон – и не заради щастието от славата, а за да намериш формата да благодариш на Господ, че е положил толкова много усилия за теб да се издигнеш в тази йерархия. Ние сме лишени от его, защото нямаме тела. Понякога ни боли, мъчно ни е – част от нас сме били хора някога. А други познават чувствата по-добре от вас, нищо че никога не са били на Земята.

Ханс за себе си, за нас, за отношенията Небе-Земя:

Аз не съм дошъл тук, за да ви давам оценки. Исках да ви кажа, че никога не съм ви забравял, колкото и да съм бил зает. Никога не съм ви оставял да сте в беда. Аз знам, че с вас ни свързват невидими нишки като паяжина. И когато някой ме дръпне, аз вече знам, че някой ме дърпа. Не ви се сърдя за миговете на колебания. Че кой не се е колебал! Не ви се сърдя за откровенията. Не ви се сърдя всъщност за нищо. Обичам ви сами по себе си, защото сте просто вие, моите братя и сестри, моите добри приятели, които въпреки всичко, въпреки уроците и грешките и въпреки онова, което се е говорело за мен и за нашите братя, сте останали тук, вярвате ни, обичате ни и ни търсите. Лошото е, че при нас времето се движи бързо, а при вас бавно. Много от нещата, които казваме сега, се случват по-късно, а дотогава ние сме „изяли много ругатни” и ни боли. Но невинаги можем до пресметнем времето.

Един щастлив ангел:

Искам да ви споделя, че аз съм един щастлив ангел. Когато изричам тази дума, изпитвам същото усещане, каквото Вергиния изпитва, когато ѝ кажат, че е ангел. Свива се и възкликва: „О, Боже, какво беше това – твърде висока титла за твърде нисък човек!” Аз изпитвам същото усещане. Но така ни казват. Защото нашата същност и енергията, която излиза от нас, наподобява полет, понеже сме безплътни, наподобява светла и искряща аура, която сякаш разпростира светлината си навсякъде, и когато минем, става ден. Затова ни наричат ангели. Всеки един от нас обаче е ученик, възпитател, отговорник, преподавател…

Бог! Роялът на ангела звучи тържествено и благоговейно:

Не съм виждал изцяло Бог, да ви призная. Виждал съм го само донякъде. Бог не е възможно да се обеме като същност. Имах възможността наскоро символно да се докосна до нозете му и да ги целуна. Той не може да се обхване. Понякога много прилича на вас. Има онова лице от книгата, онези очи, които гледат, ръцете, които милват. След това изведнъж става друго. Кое е Бог? Ами Бог е всичко. Има онова лице, което вие искате той да има. Той сякаш е безлик, а всъщност е с най-интересното лице на Земята, защото Бог винаги може да стане мравка, амеба, молекула, атом и същевременно някакъв колос, абсолютно необозрим нито за ума, нито за душата, нито за окото. Камо ли вашето, човешкото око. Бог не иска да знаете нито много, нито малко за него. И не защото не иска да бъде откриваем или разгадаван, а просто това не е възможно да стане. И кой каквото интерпретира за него, в повечето случаи е вярно, защото Бог е всичко и нищо. Ама не онова нищото, а нулата, върху която се гради всичко отгоре. Какво да ви кажа? Вие знаете, че той има майка. Ами има. Тя е показана в човешки образ, защото е

жива. И той е пратил своя син долу, за „да докаже” Бог себе си. Защото хората съвсем не са вярвали, че той съществува под някаква форма. Мислели са го за стихия, за нещо странно, но той е показал, че в него всъщност има висше благородство. Той не е просто нещо, което движи океаните, прави бурите, обръща корабите, прави войните, ражда деца и така нататък. Не! Бог изпраща всички свои синове по различни места по цялата планета Земя, както и по други планети, галактики и орбити. Той праща свои възпроизводни, които да разкрият неговата висша духовна същност, милост и любов.

Бог – разграничаване на доброто от злото:

Бог иска да ви научи да разграничавате доброто от злото, защото зло има. И то не е много по-малко от Бога, не е! Бог има жесток враг, враг, който сам създаде. Точно както вие го правите – сами създавате враговете около себе си под някаква форма. Виждате ли как Бог е минимизирал себе си чрез вас! Висша философия! Мога да говоря с часове, но съм дотук за това…

Бог – нежност и любов:

Сега продължавам да си слушам „Аве Мария”. Трябва малко да си почина, защото когато говоря за Бог, почвам да плача. И знаете ли защо? Защото Бог е страшно много обич. Бог не е сърдит старец, размахващ пръст наляво и надясно. Когато пристъпи до мен, той ме усеща, когато съм тъжен, и изведнъж – представяте ли си! – две невидими ръце така ме прегръщат и ме целуват – като майка! И аз се успокоявам, той ме прегръща, целува ме, погалва ме и казва: „За какво се притесняваш, аз съм тук!” Бог притежава нежност, вие не знаете. Бог не движи просто морето, не събаря светове. Бог е нежен, любящ. Бог обича така, както цветята обичат пчеличката. Бог е особено понятие, необяснимо за нито един от вас, даже и за нас.

Бог и свободния ни избор:

Бог никога никого не оставя дълго тъжен, затова има и враг, когото сам създаде. И не съжалява, че го е създал. И не за друго го е създал, а за да можете да разбирате Бога по-добре. Този враг му докара много проблеми. Както вие се израждате като хора, така и дяволът се изражда всеки ден. Понякога Бог уж се вижда в чудо, но изведнъж решава нещата за миг и „поправя” събитията. А понякога просто оставя сатаната да си свърши работата, защото така са решили хората. Правото им на свободен избор е висше право. Това е философията на Бога. Обяснявам по най-опростения начин… Нямам какво да ви кажа повече. И продължавам да си слушам „Аве Мария”.

И аз нямам какво да добавя повече към 2013 година. Това беше.

2014: Бог е близо до теб

Небето и неговата величествена работа със Земята: Ода за Светлината

Няколко думи преди да пристъпя към тази глава.

Първо и най-важното: човек предполага, Господ разполага; човек си мисли, Господ знае. Мислех си аз тогава, предполагах един вид, че горе-долу все пак вече съм наясно кой е Ханс и какви са взаимоотношенията му с Вергиния; че горе-долу поне мъничко съм надникнал отвъд и съм попроумял нещичко от тайнството как Небето работи със Земята… Оказа се, че съм се пообъркал доста в преценката си.

Второ, също много важно: предполагах аз, че темата за живота и смъртта на приятелката ни не е на дневен ред, че вече е решено тя да остане с нас още дълго… Оказа се, че съм се пообъркал доста в предположенията си. И че тепърва ни предстои и тя още да се бори, и ние още да се борим, за да си я запазим.

Трето, пак много важно: човек се уморява да се бори. Често. Съществуват трудности, ужасно големи трудности (често), които ние преодоляваме така или иначе и продължаваме напред. Съществуват обаче и трудности (не толкова често, слава Богу!), които ни съсипват не само с ужасната си мощ, но и с ужасно дългото време, през което ни съсипват. И не мирясват – хем са могъщи, хем и не мърдат от пътя ни. Питам се как ли издържа човек, който е подложен на такива изпитания, ако междувременно му се налага – това му е мисията, това му е съдбата и той изпълнява дълга си – да помага на ближните си, давайки им доброволно своята енергия, за да успеят те да минат през собствените си страдания. Питам се, гледам от упор тази пиеса, тази житейска драма, уча от първия ред този урок вече осемнадесет години, постоянно „интервюирам" главния герой как се чувства, помагам му, доколкото ми е разрешено от моята си съдба – и пак, и пак се питам: как издържа?

Четвърто, като смирен съвет: след като прочетете тази глава, помислете какво би представлявал нашият земен човешки живот, ако небесните ни братя и доброжелатели не работеха постоянно, от памтивека и во веки веков с нас – и то откъм страната на Светлината, откъм бялата страна, правилната.

Щеше ли животът да пребъдва? Имам предвид – земният живот, човешкият живот тук.

И така, в средата на март 2014 Ханс отново ни призова в Пловдив. Вергиния преживяваше нови, наистина ужасни изпитания. Не беше ѝ казал за какво ни вика, но този път кръгът от нейни приятели бе двойно „разширен". Поименно бяхме поканени пет души – трима от София, двама от Пловдив. Така че се събрахме общо шестима.

Седнахме удобно и усамотено в заведение, където ни бе осигурено спокойствие. Поръчахме си обяд, звучеше съвсем тиха музика. С разрешението на Ханс включих записващото си устройство.

Нека да подсетя, че всичко, което чувахме, идваше, идва и винаги ще идва пречупено през човешките ни възможности за интерпретация… И изразено единствено чрез човешките ни думи – толкова бледи и несъвършени, за да „покрият" необятното слово на Небето.

Щели сме да имаме среща с Духовни Водачи от много висок ранг, разказваше Вергиния какво ѝ говори нашият добротворен ангел. В момента сме чакали Духовните Учители „да се подредят". Имало „сериозен казус" да се реши днес, „да се даде път". Защото, сюрпризира ни (нас с Радиана) Вергиния, една нощ тя ги била помолила (пак!) да я приберат „тези дни". (Останалите трима в компанията съвсем пък бяха загубили ума и дума.) А Ханс допълни, че ако така продължавали нещата – „за съжаление", Вергиния нямало да може да издържи. И единственият изход щяло да бъде да си я приберат. И

съответно единственият избор, „който ще направи тя и който ще направим ние, е този". Да не сме се страхували „в никакъв случай от това нещо" (както се изрази Вергиния). Да не сме го приемали като заплаха – това било неин избор, това щяло да бъде и техен избор отгоре. Човек имал предел на болка и, „да речем", че този предел вече бил преминат.

Това – след всичко, което изживяхме и надживяхме тримата през 2013-а, че и по-рано!

- Казах им – обясни на всички Вергиния, – че не мога да издържам вече на болката, че не знам какво да правя.

Ханс чакал да ни сервират обяда. Хубаво било масата да е пълна, както душите ни са пълни. Целта им отгоре била да се направи „всеобща сбирка, всеобща молитва, всеобща формула", чрез която да се опитат „да я оставят тука". Нито един от нас не носел отговорност обаче, ако тя не останела. Щяло да се реши дали ние можем да помогнем.

Преди да започне срещата ни с големите Духовни Водачи, Ханс искал да ни каже, че такива Учители се събират един път в живота на човек (ако изобщо му се случи): явно пределът, границата на поносимостта у Вергиния била достигната. Това било „голяма чест", че Духовните Водачи са заедно, и ние „трябвало да бъдем много благодарни". Те се били съгласили на „такава преференция" тъкмо ние да присъстваме, а и всеки от нас, от друга страна, си бил „заслужил тяхната любов, закрила, благослов".

Оттук Ханс предпочете да се обърне директно към нас:

На всеки един от вас съм обещал нещо. Вие го знаете. До този момент аз си плащам всички дългове. (Усмихва се.) Това, което обещавам, аз си го върша. Помнете всички днес, преди да почне голямото събрание, че аз не съм предсказател, помнете, че съм Учител. Помнете, че аз мога да ви науча и какво да избегнете, и какво би могло да се случи, ако вие направите едно или друго по вашата програма; и то мога да ви го кажа само ако получа разрешение за това. Аз не съм врачка, аз не съм екстрасенс, аз съм Духовен Учител, дошъл на Земята да предава с любов своите знания, да учи хората на добро, да изнася лекции, да ги въвежда в правилния им живот. При това мога да се концентрирам върху самия живот, а това, което Вергиния прави, индивидуалната ѝ работа с хората, е друго – върша го, помагам ѝ, за да я храня. Тя не може да изпълнява мисията си, без да се храни.

Разбира се, Ханс нито за миг не забравяше какво пред кого е говорил. „Разширеният състав" на срещата ни, за да бъде целта ѝ по-ясна на всички, го подтикна да обрисува и обясни отношенията си с Вергиния горе и долу, а ние с Радиана имахме възможност да си обогатим представите и да научим още много неща, които не знаехме или едва-едва само се догаждахме за тях.

Казвал съм го и по-рано, но нека го кажа на всички. Преди да бъдем тук по този начин, ние двамата бяхме човеци, бяхме хора, които много се обичаха. Единият остана горе, другият слезе долу. Вергиния направи избор и се обрече на хората. Към нея идват само тежки случаи. Най-тежките случаи са на най-близките хора, които тя обиква. Само така е възможно да им помага дотолкова, доколкото може. Освен тях има и пратеници, които Духовният Съвет ѝ изпраща, за да работи тя с тях. Едни се оправят, други – не. Това са много тежки съдби, изключително тежки персонажи в тия съдби. Тя доброволно е приела да се занимава с това, за което е дошла тук. Но за жалост селекцията ѝ е такава, че е свързана със сърдечната чакра, която се оказа много слабо място. И макар че трябва да работи много с нея и главно с нея, сърдечната чакра се оказва доста слаба. Поради тези именно причини се получава риск за живота на Вергиния. Въпросът е, че аз не искам този риск да доведе до първоначалната ѝ инвалидизация и след това смърт. Ето затова искаме или да я приберем по-рано от предвиденото – можем да го направим, това

е и нейно желание и наше предложение; или да се опитаме да защитим сърдечната чакра с помощта на Духовните Учители и по човешкия ви съвет.

Много странно прозвуча този израз „човешки съвет” (както го „преведе” Вергиния), но Ханс бе така добър да разясни, че иде реч за подкрепата и желанията на нейните приятели. Трима от тях, седнали около масата, очевидно никак не бяха „в час” за небесно-земните избори напоследък. Съвсем явно се виждаше, че не бяха в течение на „подробностите” около битката за живота ѝ, не знаеха, че „това нейно желание” е старо, после погребано с общи усилия, а сега очевидно реанимирано отново – те слушаха с изтръпнали сърца, а в очите им се четеше огромното им безпокойство.

Ханс спокойно продължи:

Вергиния е духовен водач, избрал доброволно да слезе на Земята и да служи на хората. И затова, за да продължи да им служи, тъй като тя сама избра съдбата си, освен нашата помощ трябва „да се случи” и човешката подкрепа, защото тя работи заради хората. Това е по правилата Господни и аз няма да се отклоня от тях. […] Всеки ден желанието ми тя да е на Земята става все по-малко. Не мога да понеса всичко, което ѝ предлагат светът и хората. А учениците, които ѝ пращаме, ги смятам за твърде изпуснати. Не е помислено за защита на душата ѝ. Питал съм Духовният Съвет (аз също имам право на въпроси) защо се пращат хора – при незащитената ѝ сърдечна чакра!, – които тя трябва по някакъв начин да обиква или да се включва в съдбата им тук, при положение че сърдечната ѝ чакра не е защитена добре и това е слабото ѝ място. Отговорът, който те ми дадоха, е точно този: „Бог се самоопознава.” И когато той праща такава селекция, тя трябва да се адаптира към този живот така, както всеки човек се адаптира. Като си човек, човек ще бъдеш. Идваш с програма и на базата на тая програма можеш да получиш съответните болести или оздравявания, съответните приоритети и така нататък. Ето, тя например излезе от смъртта благодарение на Божията повеля чрез вашата приятелска помощ. Ние пращаме енергийни молби към душите ви, а хората са онези добри и светли създания, които откликват или, да речем, не откликват за съответната помощ. Ние никога не налагаме воля. Ако нещо не ви е ясно, не ви харесва или смятате, че се налага да поспорим, ние сме за това. Помнете: златно правило на Духовните Водачи е, че те никога не налагат воля. Духовният Водач е длъжен да поговори със своя ученик, да изслуша и неговото мнение, да го научи на уроците, които трябва да научи, и винаги ученикът има право на въпроси, за да получи адекватните отговори. Никога аз не съм държал да се съобразявате с това, което съм казал. Вие съответно не носите никакви наказателни процедури, задето не сте се съобразили с мен. Духовните Водачи се различават по това от фантомните. Те никога не заповядват, не искат, не молят – те учат, обичат, помагат, а другото е решение на човеците. Духовните Водачи винаги спазват правилото на свободната воля. Те са длъжни да съветват и не си играйте с тях, сякаш са предсказатели – те са Учители.

Е, може ли Ханс да говори толкова дълго, без да ни изрази своята безусловна ангелска любов!

Моля се на колене и благодаря, че имам възможността да се срещна с такава селекция като вас – добри хора, които да послушат онова, което съм помолил косвено или пряко, защото вашата душа винаги е била молена, а не е била карана да прави нещо. Искам да ви кажа, че ви обичам и моля Духовния Съвет за помощ и подкрепа, защото се страхувам, че Вергиния няма да може да изпълни задачата си, заради която е тука. А аз искам тя да е до мен, когато дойде времето, и да изпълнява същите задачи, каквито изпълнявам аз. И тъй като има недообмисляне и от страна на Съвета за нейната слабост, затова се събираме да видим какво точно може да се направи.

Възхитително откровено, смело и достойно отстояваше Ханс „своята половина”, отделена от него тук при нас!

За съжаление тъмните сили не могат да приемат факта, че Духовни Водачи от различен ранг слизат долу на Земята доброволно. И когато ние пращаме на своите Водачи долу тежки ученици за обучение, тъмните сили обикновено удвояват „тежестта" на такива ученици. Целта е учениците да не се представят добре. Битката тук не е само битка да обучиш някого, кривнал от пътя, а битка да се справиш с тъмните, които застават около теб. Задачата на Вергиния никак не е лесна. Вие знаете много, но и не знаете за някои неща, с които тя се е справяла. Не знаете колко хора е въвела в правия път, на колко хора е обърнала живота им.

И – нека го чуем добре!

Това е нейната задача и не е нужно да ѝ се благодари, защото това е нейният път, нейният риск, тя го е поела доброволно.

Нататък:

Ние не искаме Вергиния да си тръгне преждевременно от неизпълнения си още път. Защо? Тъй като тя вече ще започне да получава наградите в своя живот. Аз не искам точно сега да си тръгне. Би ми било много мъчно и много болно тя да си тръгне точно тогава, когато ще почне да получава наградите заради живота си…

Всички чакаме още двама-трима членове на Духовния Съвет. Ще направя малка пауза.

След малко Ханс отново бе на линия и ни информира, че Духовният Съвет се бил събрал, начело с княз Александър – така го наричали горе. Той бил водачът на Съвета. Имал няколко имена, а с това име искал да се представи днес пред нас. „В никакъв случай" обаче това не било името, с което той е в „йерархичната структура".

След което към нас се обърна княз Александър:

Здравейте, братя по дух. Това, че ние сме горе на Небето, че сме облечени по такъв начин и заставаме пред вас като Учители, не ви прави по-нисши от нас. Искаме да ви поздравим, да ви кажем, че отдавна знаем за вас, че следим някои неща от вашия живот, тъй като нашата дъщеря е при вас. Искаме да ви благодарим, че винаги сте откликвали на повика на нашите послания към вас. Искаме да ви благодарим, че на земно ниво вие изпълнявате онова, което се планира и прави на духовно ниво. Защото за енергията, доброволно избрала да бъде човек, няма друг начин да служи долу на Земята. Когато преведохте книгата „Два живота", ние имахме предвид да се обясни именно това. Тоест трябва да се разбере как по свой собствен избор Духовни Водачи идват долу по собствена воля, стават човеци и изпълняват определени служебни задължения от любов към хората и заради желанието си да бъдат полезни.

Извънредно ми допадна, признавам си, израза „определени служебни задължения". Никога няма да се начудя как Духовните Учители умеят с няколко простички думи да нарисуват най-висшата служба Богу.

На първо място ние сме тук, за да ви обясним какво представлява Вергиния. Не сме тук да я величаем, да правим нейна визитка – трябва просто да ви обясним. Защото без това изясняване ще ви е трудно оттук нататък да разберете следващите важни неща, които ще чуете.

Това е енергия, която е сбор от две неща, обща енергия – мъжка и женска, събрани в едно цяло, и доброволно изпратена тук на Земята да върши добро. Тази енергия е пряко свързана с енергията на Ханс, която се води мъжка. Вергиния е женска енергия, за да могат да имат добра съвместимост… Не се учудвайте, информацията може да бъде предавана малко разкъсано, защото нейният мозък е малко по-трудно възприемчив в момента. И така, тази енергия е взаимно свързана: и двамата не могат да изпълняват функциите си един без друг. Благодарение на тяхната връзка и другите няколко члена на тази експедиция на Земята също са в добра връзка с Ханс. Трудно ми е да ви обясня на земно ниво как се случва всичко това, но не за това иде реч днес тук.

За съжаление нашето момиче, което доброволно избра да слезе на Земята – подчертаваме го няколко пъти, – е в състояние на сериозна беда. Има тежки здравословни проблеми, при някои от които ние за съжаление не можем да се намесим, понеже тя вече е човек, а не е само енергия. Затова вие днес трябва да употребите човешката си любов, човешкото си разбиране, човешката си благодарност, всичко, което можете, за да ни помогнете да я възстановим. В противен случай ние ще трябва да я приберем според нейната молба. Нека това не ви звучи като заплаха, както ви е казвал вашият брат Ханс. А нека това ви звучи като едно нормално следствие – ние да защитим собственото си чедо, което доброволно е изпълнявало дълго време функциите на един мил и щадящ духовен учител. Често пъти ние сме били малко недоволни от нея, задето тя ви щадеше в доста от своите изрази. И обяснихме на Ханс, че това не може да продължава така и тя трябва да поправи нагласата си и следва да бъде директна към хората. Тук щаденето няма да е полезно на никого. Нейната душа обаче е много лирична и тя не може да бъде драстична.

Затова:

Настъпи времето, когато ние започнахме да я обучаваме да говори нещата точно такива, каквито ги усеща. И онзи, който трябва да остане край нея, ще остане – другите ще си тръгнат.

Това, което искаме от вас, е да я защитите от тъмните сили. Те са слезли долу на Земята, защото на Земята те се вихрят добре. Влизат у хората, пратени от нас при Вергиния, и утрояват техните проблеми, от една страна, а също и нараняванията към нея. Всички хора, най-близките, идващи при нея дали с любов, дали с обич – това са две различни чувства, всичките те според тъмните трябва да я нараняват по два начина, тоест да престават да я обичат и да си тръгват, първо, или да остават, наранявайки я по най-жестокия начин, измъчвайки я, тормозейки я, докато не ѝ издържи бентът на сърцето. Това се отнася само за хората от прекия ѝ микроклимат, защото тогава те стават като отвертка и почват да човъркат, да човъркат, разрушават душата, разрушават сърдечната ѝ чакра. Единственият начин, по който тя може да бъде спасена, е да си отиде.

Само че тя вече е дошла на финала, ние вече почваме да даваме награди на чедото си за онова, което е извършило. Тя обаче започна да се събаря. Има огромен, огромен, огромен риск за инсултен и инфарктен проблем – така вие хората го наричате – в тялото ѝ. Има огромен, огромен, огромен проблем да спре да вижда или да помни. Желанието на тъмните сили и посланието им е не просто тя да си отиде. Те искат да изтрият от паметта ѝ всичко добро, всичко светло, всичко чисто и да я поставят в състоянието на нищото. Понеже не успяха да привлекат душата ѝ към тъмната страна. Тя издържа изпита добре в тази сфера. Имаше и грешни ходове. Но тъй като тя е Духовен Учител, доброволно избрал и дошъл на Земята и станал човек, тя има и своите човешки слабости, както всички вие притежавате такива слабости. Както Христос е избрал да стане човек, дошъл на Земята. Само че при него е имало възможност само за колебания; не за грешки, а за колебания, за дестабилизация. А при другите селекции е допустимо да има дори и грешки.

Дори и грешки! А ние съдим, съдим, съдим… Не мирясваме и съдим!...

Аз, Александър, и другите Духовни Водачи, които сме се събрали тук, искаме да ви кажем, че тя е едно от малките чудеса. Рядко, много рядко, приоритет на много стари души, минали през много огън и пламък, е да слязат доброволно в ада, за да вършат добро. Знаете ли какво е да слезеш доброволно в ада и да правиш добро? Ами ето това е. Висшите Духовни Учители, които са слизали долу на Земята, са имали достатъчно опън да се справят с ада. Тръгвали са си обикновено огорчени, разбира се, но и

удовлетворени, че от сто души само на един да са помогнали, но това също е печалба за светлата страна. Ние се борим за душата, не за масата.

Ситуацията е много жестока. Молим ви за обща молитва, за обща формула; не днес, днес не е възможно. Не се разкъсвайте, събирайте се в определен ден, в определен час – само за десет минути. Но ако само един от вас се колебае, ако само един от вас не е сигурен или не е готов да извърши молитвата – той ще разбие кръга. В молитвата не участва Вергиния. В София ще се моли тамошната група, тук – останалите. Молим ви само за три-четири молитви в рамките на четиридесет и пет дни, смятано от днес. А сега ще ви продиктуваме молитвата формула.

Княз Александър продиктува молитвата.

Попитахме кой освен присъстващите би могъл да участва в тази молитва. Беше ни казано, че „само обичащите я" би следвало да се молят, понеже молбата на другите „изобщо няма да стигне" до Небесата. Сиреч можеше да се включат „само онези, които са осъзнали какво представлява тя, които я обичат дълбоко в сърцето си, всеки един, който е разбрал днешното послание, а онези, които не знаят, колебливи са или изобщо не са в час, нека не бъдат привличани".

И изведнъж княз Александър пак заговори за здравето ѝ, но накрая избра да ни съобщи и още нещо за себе си. Нещо изумително. Нещо, от което поне част от нас се вцепениха от изненада и всички – от благоговение.

Много ви моля! Този процес трябва да се извърши в рамките на четиридесет и пет дни, защото в мозъка ѝ има страхотно лоши импулси, има три източника на блокаж. Тези източници са три хематома, които тръгват към централната част на мозъка и ние трябва да ги спрем по най-бързия начин в рамките на четиридесет и пет дни. Ще я заковем иначе на легло и след това ще трябва да я отнесем. Нещата са много тежки. Сърцето не може повече да издържа и праща импулси към мозъка ѝ, които са нестандартни.

Това е, което искаме да ви обясним. Всички тук сме се събрали с огромна любов към нея. А сега искаме да ви кажем нещо, което вие вече знаете, но искаме да ви го припомним: аз, княз Александър за вас, а Михаил за останалите – те знаят кой съм.

Ето тук стана тихичко. След малко файлът свършва, защото съм го запаметил, и съм отворил друг.

Нека да подчертая две неща, преди княз Александър за нас, а Михаил за останалите, да продължи. Всичко, което чувахме, го чувахме през Вергиния, тоест тя говореше за себе си и за своите хематоми. И, второ, за което си мисля, че вече е ясно, но все пак отново и отново да го напиша: тя предаваше посланието през своя несъвършен човешки мозък и със свои думи, с човешки, с български думи, затова със сигурност много от мислите и някаква част от информацията на Духовния Учител са пречупени през човешкото и не са съвсем автентични спрямо небесното им съдържание – особено що се отнася вероятно до здравно-медицинския аспект. Е, да се примирим, че Земята приема благодатта от Небето по земному, по човешки. Иначе хора ли щяхме да сме?

И ето какво ни „припомниха", което уж вече го знаехме:

Както ви е казвал Ханс, сега ви казвам и аз, Александър: ние нямаме дългове, които да не покриваме. Искам да поговоря за дълговете. Вергиния има много дългове към вас, свързани с финансите. Всичките дългове… Аз съм поел обещание, че ги връщам – и ги връщам. Връщам ги по два начина.

Вергиния разясни, че говорят княз Александър и Ханс заедно, били един до друг в момента. Тя уточни, че сега говори княз Александър:

Ние, Духовните Учители, връщаме дълговете ѝ по два начина. Единият е духовен: спасяваме, помагаме, предупреждаваме, вадим, защитаваме. Знаете ли, хора и човеци, събрали се тук, че за първи път аз, Александър, ще кажа какво направи за вас Духовният Съвет. И не защото обичаме да се изтъкваме, а за да разберете, че ние връщаме

дълговете. Всичко, което се случва на Земята, става и горе на Небето. Всички дългове трябва да бъдат платени. Когато сте били в беда, ние сме ви вадили. Когато сте оставали без работа, ние сме ви възстановявали. Когато някой от близките ви е трябвало да бъде в риск, ние сме го спасявали в съзвучие с кармичните му задължения. Защото има карми, при които, когато се намесим, те не се смятат като платени дългове, а като допълнителни дългове за човешкото същество. А има дългове, където ние имаме избор и можем да помогнем, да спасим в определени моменти човеците, когато се налага. Това е духовната част.

Милостив е Господ!

Материалната част също се връща. Дали няма да усетите как сте изплатили дълговете си, дали ще вземете нещо, неусетено от вас като тежест – ние връщаме всички материални и духовни дългове. И не защото вие сте пожелали връщането – ако бяхте го пожелали, нямаше да дадете помощта си, а защото ние така искаме. Приемете това като закон: както трябва да се връщат дълговете долу, така и горе ние си плащаме всички дългове. Искам да осъзнаете, че докато сте на Земята в момента и ако не се промените в сравнение с това, което сте в момента, ние ще продължим да изпълняваме обещанията си към вас. Нито един няма да остане в трайна беда, в трайно безпаричие, освен ако няма тежки кармични задължения, които няма да искаме да ги увеличим. Не се чудете: понякога ние не ви предупреждаваме, а просто си вършим работата. Вие се събуждате и си казвате: „О, Боже, вчера бе толкова страшно, а днес не е толкова!” Защо не е толкова? Защото Духовният Съвет плаща дълговете си.

Княз Александър реши, че е добре да илюстрира как „Духовният Съвет плаща дълговете си”, при положение че „не се променяме в сравнение с това, което сме в момента”: спря се на помощта, която те оказваха на един от присъстващите. Сетне меко, топло, ангелски заяви:

Всички, събрали се тук, могат да разчитат на нашата подкрепа и помощ. Моля, разговаряйте с нас, когато имате нужда. Вие често мълчите. Или когато вдигнете ръце за помощ, вече е твърде късно, защото Духовните Водачи не могат да реагират веднага. Ние изпълняваме и други мисии, ние не се занимаваме само с вас.

И последва ново откровение:

Този Съвет е Съветът на света. И да се събере днес и да ме слуша – вие имате голямо благословление днес! Храната, която изяждате, е трижди благословена! Масата, на която седите, е трижди благословена! Животът ви днес е пренаситен с енергийни канали и не всеки може да ги издържи. Светлина от Светлината, всичко е озарено днес от Светлина!

Амин!

След като завърши този процес, ви съветваме всеки да се оттегли по пътя си. Не бива да се получава повече концентриране на тази енергия, тя трябва да се разпръсне. Защото не е добре за самите вас. Вие не сте способни да бъдете в нея дълго време.

До приключването на „този процес” обаче имаше – оказа се – още около час. Духовният Учител начена с практическите съвети към Вергиния, към нас. По-долу ще предам само онова, което не се отнася за личните ни проблеми.

Междувременно на срещата бе поканен още един наш близък, който вече чакаше отвън, на когото княз Александър се представи, преди да му каже каквото имаше да му каже.

Аз съм син на Светлината. Ръководя огромен оркестър от енергии, които представляват светли и добри ангелски същества, Висши Духовни Учители. В момента са се събрали четиридесет и осем човеци – за вас като човеци, за мен като енергии. Четиридесет и осем Духовни Водачи слушат всичко, което говоря аз. Искам да ти се представя кой съм. Аз съм брат на Ханс и съм ръководител на цялото бяло ръководство.

Първите дванадесет братя са Висшите Духовните Учители, най-важните. Другите са техните подкрепители – общо сме четиридесет и осем енергии.

И началото на посланието към този наш близък:

Дете на Светлината, здравей! Отправям послание към теб! Искам да ти кажа, че те обичам аз и всички тези четиридесет и осем енергии, които са тук. Тук е Ханс, онзи, на когото толкова пъти не се доверявахте. Тук е онзи, който години наред беше до вас. Онзи, за когото не разбрахте, че всъщност не е предсказател, а е Висш Духовен Учител. Онзи, когото всичките вие хиляди пъти не послушахте – включително и седящите на тази маса, всички до един.

Хиляди пъти – меко, опростително казано, по архангелски.

И след малко последва (отново) кратко изложение коя всъщност е Вергиния:

Тя е специално същество с всичките си земни слабости и с висшите си енергии; доброволно дошъл ангел да върши добро на Земята и станал човек; доброволец, обрекъл се да служи в името на хората и да помага в най-тежките участъци […], да помага на пратениците, които са ѝ дадени и които тя доброволно се е съгласила да обучава, да живее с тях и да ги отнесе в друг по-добър и щастлив свят, обричайки себе си. Тя го е избрала, преди да се роди. Ти не знаеше това, но аз съм длъжен да ти го обясня, преди да ти обясня всичко останало. Това не е приказката за извънземни; това не е приказката за „Междузвездни войни". Това е приказката за висшата духовна наука, която горе наричаме Светлина, ода за Светлината.

Така неусетно княз Александър стигна до Бог:

Бог е жив. Бог е тук. Бог е близо до теб. Бог е в ръчичката ти, която трепереше. Бог е в ръчичката ти, която ставаше цялата влажна. Бог е в очичките ти, които плачеха. Бог е в очичките ти и в главата ти; и във всяко едно твое тяло той намира малка частица от себе си. Той чу стенанията ти за помощ, той знаеше къде си и започна да ти помага. И ще слушаш! Духовните Учители никога не заповядват. Ние „ще заповядаме" на теб нещо, което обикновено не правим. Ще заповядаме да си щастлива, ще заповядаме да си здрава, ще заповядаме да продължиш да обичаш и да увеличаваш любовта си още повече. И ще заповядаме да бъдеш благодарна, защото благодарността се оказва приоритет спрямо всичко онова, което вече ти казахме.

Княз Александър благоволи да изпрати дълго послание към нашата близка – ясно, конкретно, хем твърдо, хем обично послание. Нека заблещукат малки късчета злато от него:

* Ти трябваше да получиш своя урок. Единият от уроците е да видиш кой ти е останал. Остава само онзи, който обича. Всички други бягат, когато е трудно. Така се получава в земния ви живот. Всички бягат, когато е трудно, и остават само онези, които обичат, когато е трудно. Те поемат кармата на другия върху собствения си гръб и се бият в битката заедно с него. Само те остават и само те си заслужават. По това можеш да разбереш колко струва любовта, колко струва обичта. Различавай двете чувства!

* Само не си мисли, че с благословлението ми днес се отменя твоята битка. Твоята битка ще е успоредна с нашата. Ние се борим от едната страна за теб, а ти се бориш от другата страна за нас. Разбра ли?

* Душата ти е светла и добра. Ние не се борим за тъмните – тъмните, те са там…

* Трябва да възприемаш всичко, което се случва в твоя живот, като училище и да благодариш, че се е случило. Не бива да употребяваш грозни думи и да се ядосваш. […] Всички около теб са човеци и могат да сгрешат. Трябва да се отнасяш към всички с благодарност и обич. Често пъти тъмната сила влиза в образа на много близки хора. „Искам теб!" – това е удар на тъмната сила. Повеждането ти в неправилна посока, даването на неправилни съвети – това е удар на тъмната сила.

* Искам да ми обещаеш нещо. Обещай ми да бъдещ щастлива. Аз ти обещавам да бъдеш щастлива, но и ти трябва да ми го обещаеш. Защото аз не мога да те накарам да бъдеш щастлива. Щастието не е само онова, което вие хората разбирате като щастие. Щастието е в лекотата, в добрата работа, щастието е и във всичките птици, които ще накацат около теб, като излезеш навън, щастието е и в пътя – толкова много щастие има около теб! Ще видиш!

Последните петнайсетина минути на срещата ни княз Александър отдели, за да отговори на наши въпроси. Накрая рече благо:

Бог да благослови всички ви!

Вергиния ни съобщи какво вижда. Духовният Съвет започваше да се разотива, един по един се изтегляха, а княз Александър бе останал, като поздравяваше с уважение членовете на Съвета за участието им и приемаше техните поздрави. Той обясни на Вергиния, че всичко, което сме чули, са техни общи изводи, че всичко, което се прави за нас, се прави чрез техните общи енергии.

И последните слова на Висшия Духовен Учител:

Моля ви с оглед на вашето здравословно състояние този кръг да бъде разчупен, след като разговорът приключи. Благодаря на всички ви, че дойдохте. Моля ви да не забравяте онова, което ви говорих, и да правите каквото сърцето ви каже!

Молят ни, молят ни, постоянно ни молят да вършим онова, което е добро за нас. А какво вършим ние?

Ако ни подадеш трошички хляб, погача ще имаш

След месеци присъствах на поредното благодатно послание на Ханс към млад човек. Ще извадя онова, което не засяга интимните аспекти от съдбата на този младеж.

Това бе и твоят път да се научиш и да потеглиш към светлото. По-добре беше пътят през ада да е сега – той вече е свършил, сине, – по-добре бе да го изминеш сега въпреки наслаганите програми, които имаш, защото оттук нататък твърде дълго ще бъде добре. Така че отдъхни си, поеми си въздух. Но за да те научим да извадиш от себе си всички ценни елементи, които животът ти е заложил, ние трябва да те научим да се учиш и да работиш. Не си залагай програми, че някой желае нещо от теб. Не. Единственият, който желае нещо от теб, си самият ти. И ако искаш да успееш, да се развиваш – защото на теб, както ти се каза, занапред са ти дадени пари и възможности, и сила, и щастливо и богато семейство, – нищо от това е възможно да нямаш, ако още днес, още тази нощ не седнеш и не обещаеш на себе си, не на някого другиго, да вървиш по Божия план, да вървиш чрез големите усилия на живота, защото ти не си от този свят. Поставен си тук с мисия. […] Наистина имаш не десет, а девет години усилен труд, за който ще ти бъде заплащано според Божията воля малко, за да ти се даде сетне многото. Защото не се ли научиш да се радваш на малкото, многото няма да получиш. Ти ще имаш всичко. Но ние трябва да видим дали духовното дете, което сме изпратили долу с мисия, е заслужило нашето благоволение. Ти си с мисия. […] Трябва обаче да помъдрееш. Ще стигнеш до Учителите си, когато трябва, защото те заедно с нас седят и чакат. Не сме само ние двамата с дядо ти. Имаш и още – те са извън Земята.

* Не очаквай светът да стане по-добър, очаквай да срещнеш добрите хора. Светът е училище, при това той е строго училище. Светът не е демонична система, а система за разплащане на карма и за изпълняване на мисии, а ти си с мисия. Рано ти е да разбереш каква е, рано – защото не си узрял, както виждаме. Оттук нататък започва целият ти живот.

* Бъди благословен! Нека в живота ти отпаднат всички болки и съмнения. Да знаеш, че си Божие чадо и за теб има страхотен план. Често пъти от този момент нататък

ти ще забравяш думите ми или няма да искаш да си ги спомняш. Но след време ще го прочетеш в очите на околните и ще видиш колко съм бил прав. Утре ще задухат силни ветрове и ти ще кажеш: „Къде беше онзи, дето ми говореше онези неща за щастие и благополучие, за любов и равновесие? Къде отиде? Къде беше този, който обещаваше?" Сине, нищо не обещавам. Аз просто казвам, че ще се случи онова, което трябва да се случи – с твоя помощ, защото ти си доброволец, дошъл на Земята да върши добро. А доброволците се подлагат на най-големите изпитания.

А сега върви. Бъди благословен! И знай, че ако ни подадеш трошички хляб, погача ще имаш. Но не само един път да очакваш погачата от нас – в такъв случай няма да ти я дадем. Ще те оставим да погладуваш ден или два, или три и после знаем какво да правим. Защото трябва да те обучим да се справяш със света и да можеш да изпълниш нашата мисия. А чрез теб ние имаме да помогнем на много хора и се надяваме да бъдеш обучен добре. […]

* Бъди благословен! Върви си с мир и знай, че много те обичаме. Онези ръце, които смяташ, че те взимат нощем, са ръцете на злото. До момента не сме те дали и от този момент нататък пак няма да те дадем. Защото ти и ние притежаваме мощна положителна енергия и ти имаш мисия. Твоята още е запечатана в плик. Бъди благословен!

Блажени людете, които имат уши да чуят какво им се говори от висинето.

Най-хубавото тепърва предстои

Тази същата среща с Ханс ни донесе с Радиана много радост. Бяхме щастливи да чуем от Ханс потвърждение на надеждите си, че най-после животът на Вергиния потича по ново русло и най-, най-съществено – че ѝ предстоят много години живот – според избора ѝ. Уф!...

Не вярвам някой да не се интересува какви ги върши злото около нас и най-вече как да опазваме сърцето си от попълзновенията на мрака. Разбира се, съветите на Ханс се отнасят повече за хората като Вергиния, но си мисля, че никак няма да е зле и ние винаги да ги имаме пред очите си, когато тъмното протяга пипалата си към нас.

Злото си тръгна, дъще. Остават малки, дребни елементи, които от време на време – като някакви въшки – ще скачат по главата ти. Не се страхувай, нищо лошо не ти предстои. Нищо хубаво все още не се е случило и най-хубавото тепърва предстои – това е само началото на даването. Ти много си дала, но не забравяй, че и още ще се иска от теб. Колкото повече даваш, толкова повече ще искаме. Ще вървиш по духовния път така, както досега.

С изключение на огромната ми молба и голямата ми забележка – да пазиш вече сърцето си. Искам да го обвиеш в копринена пелена и да почнеш да го защитаваш. Защото ако не го направиш, има огромна опасност сърцето ти да блокира. Само чувствителните хора като теб могат да изпълнят нашите мисии, но за съжаление където е силата ви, там е и слабостта ви. Там забиват мечовете, там ви унищожават, там ви съсипват. И затова вие трябва да изработите „копринената" система за пазене на сърцето. И когато усещате, че сърцето ви е зле; и когато усещате, че не можете да се справите със себе си, „извадете" го отвън, увийте го в сапфирен копринен воал и помолете Бог за помощ да го защити от терзанията, от болката, от недоверието и от атаката на външния свят. След това открийте сърцето си, целунете го, благодарете Богу и на сърцето си и го „върнете" в гърдите си. Налага се да правите тези медитативни техники. Ти можеш да го вадиш и да го слагаш обратно сама. Странно е, но ти можеш да правиш това и с други сърца. Ти знаеш, че можеш да манипулираш, но не го правиш. А това е своего рода чест, заради която ние, Духовните Учители, сваляме, както казвате вие на вашия език, шапка.

Нека чуем за какво на Небето (поне) свалят шапка.

Ти доброволно се отказа от всички възможности, от всички техники, от всички черни книги, които идваха към теб. Ти можеше да имаш всичко много бързо, но не искаше да загубиш себе си. И ние ти благодарим, защото ти направи най-важния избор. Въпреки атаките и честите изкушения ти не се поддаде и това не стана твоят път.

Моля читателя за повишено внимание – ето какво следва, когато не се поддаваме на черните изкушения. Ето още от думите, които предизвикаха нашата с Радиана радост и успокоение:

Затова ще получиш всичко, което искаше и за което страдаше досега. Бавно, лека-полека ти достигна до важните неща от живота си, а най-важното тепърва предстои. Повярвай, няма да умреш, преди да го получиш. Имаш твърде дълго време да останеш на Земята – тук, сред добрите хора, които те обичат, които ти вярват, които те следват. Защото те ще станат много повече, отколкото досега. И колкото повече стават тези, които те следват, толкова повече силите на злото ще настъпват в ужаса си. Защото ние ще искаме да сеем доброта, а те ще искат да посяват съмнения и дори да атакуват сърцето ти – точно това коментирахме преди малко.

И изведнъж последваха ролята, задачата, отговорността на жена ми:

И нека твоята приятелка, тук седяща, да ти го напомня, да бъде винаги страж до теб. Защото тя е поставена на Земята, за да ти бъде другата майка, истинската, земната.

После Ханс поговори кратко за близкото бъдеще на България. И – пак изненадващо – за райските кътчета някъде там по Земята, недостъпни нам по обясними нам причини.

Нищо лошо не предстои на България, но и нищо добро не се случва. Обясних ви вече, че статусът на хората тук след време ще се промени към добро. Обясних ви, че не можете да искате нищо от демони и нищо от безличници. Земята отдавна е населена от такива хора и тук-там наистина са останали запазени малки райски кътчета, но те за жалост няма да бъдат достъпни за вас. И не защото не го заслужавате, а защото все пак трябва да остане някакво там защитено райско място. Всеки има карма и се ражда там, където е необходимо. Всеки има мисия.

А най-накрая за нас двамата с Радиана: как да живеем, за да сме здрави – и по принцип, и с оглед на състоянието на окото ѝ през следоперационния период, за да сме спокойни и удовлетворени от живота си, доколкото това е възможно за всеки от нас.

Учителите на Радиана ми предават, че изпълнявате мисия за оздравяване. И понеже ти ще си до нея, ти ще си лечителят ѝ, приеми се като неин лечител, а не като неин съпруг; не като неин приятел, а като неин лекуващ лекар. Не бива да се споменават дори политически теми, не трябва изобщо да се възпроизвежда отрицателна енергия. Всеки от вас възпроизвежда такава енергия, но точно сега, когато тя почива, не бива да го допускате – свързано е с нахлуването на кръв около ретината при по-силна емоция. […] Това е добре и за теб, Васко, ти също ще си бъдеш лечител на самия себе си. Поставяме ти задача този път ти да бъдеш нейният лекар.

Ханс продължи да изрежда „детайлите”:

Мир и любов. Спокойствие и нежност. Четене на позитивни книги и стихове. И музика, разходки, радвайте се на залеза и изгрева… И никаква политика. И никакви драми и карми, и никакви стари неща или нови „постъпления” не бива да ви плашат. Радвайте се на Божието присъствие на Земята. Спомняйте си за веселите неща от живота, мислете си колко сте се смели, а не какви трудности сте преживели. Просто бъдете деца, на които им е дадена топка и те знаят коя игра да играят. За да можете всички да бъдете добре, включително и ти, Васко. Така и сам ще се лекуваш, и ще успокоиш духа си.

Ханс ме отрупа с окуражителни слова, за да завърши – отначало пак към мен, а после към всички ни – с мъдро послание, част от което (за диктаторите), признавам си,

ми е много трудно да приема в емоционален план, при все че чудесно осъзнавам цялата философска правота на моя небесен наставник:

Предстои ти да изпълняваш много задачи. Искаме да бъдеш добре, да спасиш и своето здраве, да премахнеш всичко тревожно, да почнеш да мечтаеш, да се радваш на Божията благословия на Земята и на Небето и на всичко онова, което Бог е създал в своето великолепие. Махни ниските страсти на гадовете, с които живеете! Ти знаеш за кои гадове говоря. Махни грозотата от живота! Колкото повече се възмущаваш от една грозота, тя става три пъти по-грозна! Колкото повече я игнорираш, тя изчезва. Не защото не бива да се бунтувате срещу грозното и пошлото, а защото, ако имахте възможности, щяхте да промените нещата, но засега вие не притежавате този великолепен талант. За съжаление този талант го притежават диктаторите – често те идват, разрушават старите устои по най-жестокия начин и умират. Вие нямата подобни мисии. Често у тях, у диктаторите, се вселява уж злото, всички мислят, че това е зло, но не е. Това е силом налагана Божия повеля, колкото и странно да ви звучи, за да стане в света някаква голяма промяна. Вие не сте от тези хора. Ето това е. Примирявате се с онова, което не може да промените, и това, което ви остава, е да кажете: „Благодаря ти, Господи, за красивия изгрев в дадената страна, за дадената красива картина, за даденото море, цвете, за даденото дете. Благодаря ти, Господи, че си с нас.” Дайте повече да се смеем. Ние, ангелите, много обичаме да се смеем. Трябва просто да ни накарате да се смеем. Ангелите умираме за май-та-пи! (Така го произнесе Ханс, на срички!) Нима няма какво да си спомните, какво да преживеете, нима няма за какво да се погъделичкате? Нима не можете да се любите по нежния начин, да се прегърнете, нима не можете да си кажете колко много се обичате и колко много неща можете да съпреживеете! Толкова много неща сте забравили, деца. Бъдете себе си! Нямате много време. Ха-ха, само за умиране не си мислете! Става въпрос, че нямате много време за болка!

Вършее сатаната и у вас

След месец, разгарът на пловдивските жеги. Сравнително кратка среща, засегнала и извънредно болезнена поне за мен тема: липсата на национално покаяние за много и много наши български скорошни грехове. Ханс първо заговори – странно? – за банковите ни мъки, а после мина набързо и през безхаберното ни безбожие. Надолу само резюмирам част от словата му.

Няма дефицит на пари в България, напротив. Да, взимате огромни кредити, но няма дефицит на пари. […] Вие не знаете, че всъщност сатаната е тук. Не само в България, но и тук. Вършее сатаната и у вас. А Господ съзнателно не иска нищо да направи, защото не са опростени души тук. Господ имаше наскоро призив към вашата православна църква. […] Трябваше да се направи огромен молебен заради душите, многото души тук, избивани безпричинно. […] Отказахте, за да не се създавало психоза, което е огромна грешка за България, огромна… Става дума за хиляди избити невинни и неопростени жени и деца, умни млади и възрастни хора, които са си отивали по много жесток начин от тая земя. Те не са опростени. Хиляди пъти съм пледирал пред вас към аполитизация, хиляди пъти съм ви казвал да не слагате душите си в подобни кармични структури. Но тъй като вие все пак сте чеда на Бога, ние ще ви пазим, ще ви защитим.

Роялът на ангела тихо привърши последните акорди. Сетне Ханс се зае да ни обяснява чисто практически как да се пазим от злото.

Господ е винаги там

Мина лятото, дойде септември. Имахме две срещи тогава в София. Жена ми трябваше да претърпи втора операция на окото; вечерта преди операцията бе и първата ни среща. Ханс с Вергиния дойдоха да ѝ помагат отблизо. Много събития се бяха случила за времето, през което не бяхме се виждали. Особено в живота на приятелката ни бяха се отворили нови хоризонти.

Дойде реч и за операцията. Мълчахме, Вергиния пишеше. Сетне взе да предава милосърдната ангелска любов:

Хайде, сестричке, да не се боим. Утре ще съм с теб в операционната. Леко ще усетиш допира ми и ръката ми даже можеш да усетиш. Дори е възможно да ме видиш – не ви знам упойките как ще ти подействат. Ще усетиш човешко присъствие сякаш. Всичко ще е наред с оглед на общото ти състояние. Искам сега до двайсет минути да си легнеш. Краченцата ти и ръчичките ти да си почиват. Лежи във формата на кръст. Краченцата ти да не се допират. А Васко до тебе да ти чете много тихо и бавно думите, които току-що написах. След това ще си кажете „Отче наш”. А на сутринта, преди да станеш, пак крачетата и ръчичките на кръст, пак казвате тези думи, пак „Отче наш”. Васко чете, ти повтаряш след него.

Вергиния прочете на глас написаното на небесния език, даде ни листа. Ханс добави:

Тези думи ще те успокоят. Утре чисто човешки ще усетиш леко напрежение – като пред изпит. Но няма нищо обезпокоително. Аз ще бъда там. Ако видя, че има някакъв проблем, ще се намеся да го оправим. Те са достатъчно умни, интелигентни хора са.

След което Ханс ни обясни какво пише на листа:

С тези думи се оптимизира енергия, която вие не познавате. Тя е свързана с Божия проект за помощ на Радиана. Като казваш думите, тази енергия тече през теб, подготвя те да идеш на операция. Преди самата операция няма да казваш нищо, защото това ще блокира упойките. Само сутринта преди ставане. Не се притеснявай. Аз ще съм там, облечен в бяло като лекарите. Утре няма да отговарям на никакви въпроси. По принцип цялата енергия ще иде за оперативната намеса, цялата поточна енергия ще тече за Радиана. Ще ти кажа още нещо, като се върнеш вкъщи.

Ханс завърши с ласкава прегръдка за жена ми:

Да знаеш, че Господ е винаги там. Дори там, където не го очаквате. Дори ако човек трябва да почука, за да му се отвори, Господ не чака това и вече е там. Дори ако човек не почука, Господ сам ще ти отвори – даже и да не знаеш как да хванеш дръжката на вратата. Искаш ли да я хванеш, той сам ще ти я отвори. Съзнанието ти желае ли го, той те разбира и ти отваря вратата.

Радиана му благодари, а той ѝ отвърна:

- Чувствата ни, знаеш, са взаимни и не са отсега. Нас ни събира много старо приятелство, а други старите приятелства ги делят.

Надигнахме се да лягаме. Ние с жена ми да се молим, както ни бе указано, Вергиния да почива.

…

Операцията мина успешно, но с един „малък” детайл. По време на самата процедура се оказа, че трябва веднага да се направи нещо като допълнителна „операция в операцията”, иначе жена ми щеше да ослепее с това око. След няколко часа Ханс ведро ни обясни, че така е следвало да стане, че ако процедурата е била осъществена преди няколко месеца (както в клиниката бе планирано предварително, но впоследствие планът бе променен), процесите, които бяха забелязали сега офталмолозите, е нямало все още да са тръгнали и окото след време постепенно е щяло да бъде обречено.

Така и не ни бе дадено да научим точно какво е сторил Ханс – като техника на „обръщане на вниманието” на лекарите, като начин на връзка с операторите, като

ангелско въздействие върху самата процедура. Така или иначе той през цялото време е бил до Радиана.

Милостивият „стар приятел”. Добротворецът…

Жена ми постепенно живна, прогледна, доколкото му бе писано на окото ѝ.

***

Втората ни среща с Ханс в края на месеца ни донесе много топли емоции, размисъл, необичайна информация. Но да приключа темата за операцията. Ангелът обясни скромно и смирено на жена ми:

Това състояние на окото ти е цяло чудо. Повече от окото ти не може да се изисква. Господ бе добър към теб, иначе досега окото ти абсолютно да бе заминало. То ще е добре и положението няма да се влоши, ако не си забравяш капките и очилата ти имат много висока степен на защита от излъчванията на компютъра. Окото трябва да работи, да се гледа през него, за да не атрофира. Така че благодарете на Господ, защото това око бе напълно отписано. Пак да кажа, състоянието на това око си е цяло чудо. Да знаеш, тези проблеми с окото ти са кармично-наследствени, те идват и по двете направления. Постигнато е най-доброто, което при това положение можеше да се случи.

Не знам какво да добавя. Благодарихме още и още веднъж на Господ, на Ханс.

Откога те чакам!

На тази среща Ханс най-напред заразказва за „ангажиментите” си. Ангелите поемат ангажименти, както той се изрази. За разлика от хората обаче те ги спазват. Това той не го каза – нямаше и нужда.

Нямам време да се занимавам с доста неща, за които преди сме говорили, писали, коментирали, защото имам много ангажименти. Първият е да опазвам психиката и живота на Вергиния. Поел съм го, за да съм спокоен. Другото: имам изключително много работа, защото, знаете, съм в един отдел, където прибирам души на починали. Особено души на млади хора, на млади семейства, души на деца. Ние ги превеждаме нагоре, защото повечето от тях са объркани и изпитват див ужас. Имаме едни хуманитарни линейки, така да се каже, и съм много ангажиран и аз, и наставниците ми – ангелите хранители. Затова нямам време да се занимавам индивидуално с вас, освен ако не ме повикате. Тогава като ваш брат идвам да ви окажа определена помощ, както съм ви обещал. Нямам време дори за Вергиния. Времето за нея го отделям за балансиране, а не за приказки. Понякога много ми се иска да говоря и го правя, но вие невинаги сте там и ми липсвате; а когато пък вие можете да присъствате, аз не мога. Страшно съм ангажиран сега. И така ще съм още три-четири месеца. Давам информация дотолкова, доколкото сметне тя за необходимо, казвам най-главното и бягам да върша нещата, които са важни. Имам какво да ви кажа сега, но не е времето. Искам да концентрирам цялата си енергия върху доброволческите си мисии, които съм поел.

И последваха няколко думи какво става по света и какво правят ангелите тук или там по света. Господ е милостив, че нямаме сетива и разум, за да видим и усетим онова, което преживяват небесните ни хранители.

Вие не знаете писъка на душите, които умират. В момента си отиват доста хора, но сега няма масово измиране; скоро пак ще почне. Ние ангелите трудно се оправяме с мъката и болката на човеците, които идват при нас. Повярвайте, много ни е трудно. Но ние сме поели такава мисия, не се оплакваме и благодарим на Бога, че имаме шанса да чистим своите кармични задължения по този начин – обичайки хората и състрадавайки им.

Ханс, милият, внимателно дозираше каква завеса да открехне и доколко да я отдръпне, за да сме в състояние да поемем следващата информация. Така че нашият приятел бързо прехвърли разговора към трима ни. Побеседва за живота, смъртта, за правото ни на избор, за любовта…

Хубави неща се случваха с приятелката ни, дума да няма.

- Харесва ти, нали? Нали това искаше през цялото време? – попита Ханс.

- Да – продума тя. – Той се усмихва – добави тя.

А сега да изслушаме кратката проповед за несподелената любов:

Трябва да разбереш, че истинската любов не е ти да обичаш някого – силната, истинската любов е взаимно да се обичате. Другото не е любов, а мъка, мъка, голяма мъка, при която над душата буквално се извършва издевателство. Ако искаш да измъчваш една душа, измъчвай я с несподелена любов. Никаква инквизиция не може да те нарани така, както душата сама се изтезава чрез несподелена любов.

И Ханс в действие:

Край на инквизициите в твоя живот, край на демоните в живота ти. Вече взех нещата в свои ръце, това беше! Реших да се опълча дори срещу собствения си Съвет! Те видяха увереността у мен и никой не се съпротиви. И никой не ме попита: „Защо така правиш?" Очаквах да ме наказват, да ме мъмрят, а те се спогледаха, един се почеса и другите се почесаха (смее се), както философите се почесват по главите, и казаха единодушно: „Нека бъде волята ти. Прав си."

Защо е бил прав Ханс според мъдреците?

Защото дори и доброволецът, поел доброволно мисията си на Земята, има правото да му се подаде и щастие, защото иначе той следващия път няма да иска да се върне, няма да има за какво да се върне на Земята. Той ще бъде тотално съсипан и Земята за него ще бъде символ на ужас. Той не би си го причинил: по-скоро би се пръснал, сиреч би пръснал енергията си, отколкото да се върне тук и да преживее отново каквото е преживял. А когато тя се качи горе, аз ще трябва да я възстановявам. Вместо да я обичам и тя да живее в дворец на мечти, на любов и състрадание, да изживее най-голямата любов в живота си, аз ще трябва да изграждам наново сърцето ѝ и да връщам живота там. А аз самият нямам вече душа за това, твърде дълго боледувах с нея. За всяка една нейна болка аз се измъчвам двойно повече, сякаш жигосват сърцето ми всеки път. Ние имаме сърца, вие не знаете ли, ние имаме енергийни сърца. Те болят много повече от човешките, защото плътта, тъканта разпределя част от човешката енергия, а нас ни бият право в сърцето, тоест право в енергията.

Дори и сега ме боли сърцето, като слушам записа. А тях, тях как ги боли? И вършат всичко доброволно!

Така ми се искаше (така ми се иска!) да можех с нещичко да му помогна на белия ни брат… Така ми се искаше да е с нас, та да си отдъхва донякъде от грижите си. А той, разбира се, знаеше какво ми се върти в главата и рече без никаква пауза:

Искам да ви заявя, че няма да мога да бъда ваш лектор, както бих желал, защото много жадувам за това. Много са ми ангажиментите. Няма да мога да бъда ваш пътеводител, както бях досега, поне за известно време. Защото много е мракът около Вергиния, а аз съм длъжен да я съхраня.

И все пак „нашият лектор" Ханс реши, че ще ни изнесе поредната си „лекция" – за тяхната любов към нас отгоре и за бесните зверове, ръмжащи около крачето на детето, тук долу. И за още, още много неща.

Аз живея почти заради Вергиния и живея заради другите си доброволни принципи. Ала колкото и да съм зает, целият ми живот сега е превърнат в живот за нея. Тя е моето дете, моята любов, моят път, моят сън, моят живот, а аз не мога без живота си, не мога. Те само това чакат, да ѝ унищожат душата, да ѝ унищожат сърцето и да я убият. И тогава

златният прах, който е насъбрала и пръсва там, където трябва, и дава онова, което ѝ кажа, просто ще бъде унищожен, а никой няма полза от това. Има тежки демонични сили наоколо ѝ. Седят като гладни кучета, като бесни кучета, на които им текат лигите. Само чакат да си подаде крачето, за да го захапят. Представете си дете, затворено в златна клетка, а отдолу обикалят бесни зверове. И à детето се хлъзне да си подаде крачето, à са го захапали. Вие не знаете колко е страшно. Дори и тя не знае колко е страшно. Само аз знам.

Мълчание.

Често гледам някои неща отстрани и ми се свива сърцето. Обаче знам тя къде е, знам при кого е и защо е там. И съм по-спокоен, отколкото да я гледам как крачето ѝ се провисва, без тя да иска, през тези решетки, а отдолу се чудят как да я ухапят и как по-болезнено да я осакатят. Те си имат мисия. Десет гладни звяра от глутницата се борят за един като нея. Тя има защита, но колкото е силна, разберете, двойно е по-уязвима. Затова правя всичко това, затова ѝ се посвещавам изцяло. Нямам време. Обичам всички ви, но смятам, че достатъчно съм дал на всеки един от вас индивидуално, за да преживеете известно време без съприкосновението ни. Мислите ли, че не ми липсват беседите ни, любовта ви, усмивките ви, добрите ви очи, споровете ни?

Великодушният Ханс! И блестящото му чувство за хумор!

Ха, странни видове спорове водим! Аз ги усещам въпросите ви и ви казвам отговорите, преди да сте ме попитали. И дори не стигаме до спорове; вие не спорите с мен и за мен това е уважение. И аз като че ли пораснах заедно с вас, защото се научих, предусещайки вашите бунтове, да ви обяснявам защо ги правите.

Прихнахме да се смеем.

Неприятният, по-точно остро болезненият момент приближаваше бързо – както винаги. Трябваше да се разделяме. Абсолютно никакво сравнение не може да опише разликата между времето с Ханс и времето без Ханс. Бледа представа за разликата: лежиш насред зелена лятна поляна горе в планината и слушаш птици, гледаш небето, а някакви приятелски настроени хвъркати мъничета жужат наоколо; след което с магическа пръчка те преместват във военен цех, където режат метал, стържат метал, пробиват метал, а един от работниците си е пуснал високо и чалга, за да му е по-весело със струговете и метала.

Да се върнем на поляната. Оказа се, че ще имаме още цели десетина минути с птиците и синьото небе, където искри весел хумор:

Трябва да си тръгвам. Това е всичко, мили мои братя и сестри. Аз много жадувам за вас, но много жадувам и за нея, защото тя е долу, а не би могла да окаже никаква помощ на онези, които обичам, ако я няма долу. А все още не мога да направя така, че да материализирам себе си, защото ще останете без дом. Аз съм четири метра и половина, енергията ми е изключително широкообхватна, трябва да взривя блока ви, някои други неща… Няма да ви хареса. Не че не мога – мога.

И тримата пак се смеехме.

Вие знаете, че винаги при всеки един ваш повик аз откликвам. Когато ме повикате, аз съм при вас. Понякога вашите повици са излишни, скъпи приятели. Често пъти се чудя защо ме викате, при положение че вие сами можете да се справите и да решите проблемите. Вие сте моите деца, но не сте моите бебета. Така че искам да знаете: винаги в ключови моменти аз съм с вас. А при излишните моменти отговарям двусмислено или бързо казвам, че не смятам, че трябва да се намесвам. Нали ще ми простите тази наглост?

През смях Вергиния ни съобщи, че вече се смеем четиримата.

И без преход Ханс премина от шегите към моя милост. Той си знаеше защо. Ще пропусна (пак) ласкавите му думи към мен и някои нелицеприятни определения за

държавата, в която живеем. Да се съсредоточим върху ръката на Отца, върху славата, изкушението, върху златото, върху Вазов и Ботев, макар и само бегло споменати…

Към Васко имам специално отношение. Искам да си останеш точно такъв, какъвто си. Само ще ти кажа, че когато се качиш при Отца, на него ще му е все тая колко книги си написал. Той ще ти каже: „Дай си ръката!" И когато ти я хване, ще каже: „Откога те чакам!" А няма да те попита: „Кой те награди? Какво ти каза?" Както и хората, така и ние ангелите имаме нужда по някое и друго перо да ни сложат. Ние – за да си размахваме повече крилете, а вие – за да ви се даде импулс да работите, да правите нещо и да ви похвалят. Това са съвсем нормални човешки неща. А и как инак би било? Но ти като служител на светлината и Радиана като служител на светлината трябва да знаете, че единствено важното е само да подадете ръката си в Господнята ръка и той да каже: „Откога те чакам!" Ти няма никога да си гладен, неразбран, необичан и неоценен. Рано или късно славата унищожава, опустошава. Да, ще ти даде пари, влияние и власт, ще натрупаш дивиденти. До момента, когато престанеш да бъдеш актуален. Тогава полудяваш, брат, полудяваш. Депресии, брат, тежки паранои…

- Да не съм заплашен от слава? – пошегувах се в кратката пауза. – Да не ми предстои някакво изкушение, някой евентуално да ме примами и аз да сътворя някаква глупост?

- Не – отвърна сухо Ханс.

И слава Богу! Понеже Бог знае, че за всеки от нас си има примамка, ама Господ е милостив и не всекиму дава тежкия жребий да си срещне своята собствена неустоима примамка, та да бъде изправен пред един от най-страшните ни избори.

- Те Вазов и Ботев забравиха, приятелю мой – добави тихо Ханс.

- Да – продумах.

- За сметка на това великият филм „Сексът и градът" е един от най-гледаните сериали.

- Нямам мнение – рекох развеселен, – не съм гледал нито една минута.

Ханс и той отново влезе в закачливия си тон:

Искам да си бъдеш моя брат. […] Аз искам да запазя брат си такъв, какъвто го познавам. Защото много ми е важна ръката – да те хване Господ и да каже: „Откога те чакам!" Знаеш ли, водят ме егоистични подбуди. Като дойдеш горе, да можем да си общуваме леко. (Смее се.) Ще може ти да си близо до мен и аз да съм близо до теб и да не губим никога нашата връзка.

Амин!

В живота си ще направиш точно това, което трябва, а аз ти казвам тези неща, защото те познавам. Знам какво те боли, знам от какво се терзаеш. […] Само че ти не бива да се изкушаваш, защото лудостта ти ще стане голяма после.

След „после" настъпи дълга тишина. Само се чува как дишаме на записа.

Няма какво повече да ви кажа. Време е да прекратяваме. Енергията изтича, трябва да възстановим енергийните канали, защото на Вергиния ѝ предстои работа с демони.

Знаехме ние с жена ми каква конкретна работа ѝ предстои на клетата ни приятелка след срещата ни. Ако може да се нарече работа общуването с едни конкретни двукраки същества, братя по език и вяра, които за благозвучие наричаме хомо сапиенс.

- Не можем ли да помогнем с нещо? – предложи Радиана. – Някаква молитва да кажем?

Ханс обърна всичко на шега:

- Нищо не можете да направите. Аз сега ще ѝ дам едно перо, от моите. А на демоните ще им сложа по две рога и един вентилатор между тях.

- Две рога с вентилатор по средата! – уточних за всеки случай добре ли съм чул. – Доста интересна гледка…

Вергиния се заливаше от смях, понеже ясно виждаше картината, а ние само си я представяхме. Тя ни предаде, заеквайки, какво казва Ханс:

- Когато демоните започнат да пушат, а Вергиния, повярвайте, ще ги накара да запушат, ще могат да се вентилират…

Това беше. Приятелката ни повече не можеше да говори, задави се от смях.

Ханс бе започнал да възстановява енергийните канали по свойствения си ангелски обичен начин.

Любовта побеждава всичко

Само след десетина дни ходихме с Вергиния да се борим с вятърни мелници, сиреч с бюрокрацията. Нищо не свършихме.

Ханс максимално одухотвори и одобротвори краткото ни отпуснато време, преди приятелката ни да си замине. Съобщи ни, че бил приел други задачи сега, други функции. Вече не се занимавал с хора, само с нас. Иначе бил ангажиран със съвсем други неща и затова бил толкова много зает.

- Обикновено мога да говоря вечер – рече изведнъж. – Странно може да ви е, но както вие сте свободни вечер, така и ние имаме такива часови ивици вечер, когато съм по-свободен да говоря.

Да, ама не беше вечер! Ханс побърза да ни успокои:

- Ако имате обаче нещо важно да ми кажете или да ме попитате, когато и да било, аз винаги ще намеря време да се обадя на приятелите си.

Радиана му благодари „от сърце и душа”, а Вергиния мълчаливо взе да изписва техните си йероглифи.

Тя вдигна глава. Каза ни, че светлият ни ангел се бил разплакал сега. Тези дни бил тъжен, отказал да работи с някои посетители при Вергиния, категорично ѝ бил забранил да върши определени неща. Вече бил спокоен в момента, бил щастлив. „Любовта побеждава всичко” – намеси се пряко Ханс.

Това бе прелюдия към посланията, които той възнамеряваше да прати на нас с жена ми. Отново имаше напрежение около дома ни, отново ни беше притиснало отвсякъде, мракът пак се мъчеше да ни спипа, а ние понякога реагирахме като начинаещи хлапаци.

Всеки има път. Смятам, че от известно време има общо напрежение в къщата ви. Искам да обясня. Значи, да повторя: всеки има път, по който временно се прави ремонт, участъкът става прекалено претоварен и движението се пренасочва в едно платно. Мисля, че вие разбирате. Възможно е пренапрежението да отмине до месец и магистралата да тръгне нормално – до втори участък за втори ремонт на този участък. Това е временно явление на силно напрежение в дома ви, което е на базата на стесняване на определени енергии, които трябва да се регулират, да се ретранслират… Всичко е по Божия план и по Божия воля. Няма нищо извън Божия план. И това ще отмине. След около месец енергиите ще се успокоят, всеки ще се насочи по някакъв път – до друг участък на магистралата, където пак нещо ще се ремонтира. Трябва всеки един от вас да се канализира и да знае, че по такива ремонтиращи се участъци се пътува внимателно, за да не се сблъскат колите ви. Сега движението заради ремонта е силно стеснено, всички се движите в едно платно и човек трябва да внимава да не направи катастрофа. После нещата пак ще се оправят.

Внезапно Вергиния прихна. Ханс бе рекъл:

- Ами БеГе работа! Бавни сте!

Помолих го да ни обясни по-достъпно каква е причината за „ремонта”.

Причината е пренатоварването на енергиите и много голямото оборкване у всеки един от вас. Все едно сте в безпътица и се въртите в кръг. Затова и участъкът на

магистралата се е стеснил. Всеки се е затворил във временното си объркване и безпътие, енергиите са се пренапрегнали, но много скоро – до месец – всичко ще се раздвижи, всеки ще мине през ремонтирания участък, по правилния канал, нещата ще се успокоят. Но внимавайте за катастрофи, изобщо карайте внимателно!

Ханс не свърши дотук. Той ни бе подготвил обобщаващ, запомнящ се урок. Колкото и да е личен обаче този урок, всичко или поне голяма част от словото на белия ангел се отнася не само за нашия дом, за нашето семейство, но – сигурен съм – в една или друга степен засяга всички домове и всички хора под небето. Почти нищо не съкращавам от суровите думи към нас, понеже щеше да е грехота да бих го сторил.

Вергиния пишеше в тишината…

Съвсем наскоро донесох горе самоизбил се род. Двама синове, баща и един чичо. Дълга история, с много наказания. Няма да разказвам. После носих три деца. (Децата – около тридесетгодишни, поясни Вергиния, но Ханс така се изразявал.) Едното, на годините на малкия ви син, бе разкъсано от тежък мозъчен рак, а другите две – от спин и левкимия. Невинни и страдащи в този им живот. Чувах диханията и стоновете им след смъртта. Борих се да не страдат от фантомните усещания и фантомната омраза. Всички те, живи и вече щастливи горе, казаха: „Ще се научим да ценим слънцето, което е светило, за да свети пак. Ще се научим да ценим облака, помрачавал лъчите, който е фактор, за да усетим липсата на слънцето или за да се порадваме на временната прохлада. Ще се научим да ценим липсата на физическа болка, а психическата я „владеем" в по-голямата си част, защото ние я предизвикваме с чувствата си на непораснала мъдрост."

Ханс обясни какво имат предвид току-що представените горе души, продължавайки:

Това са взаимно отхвърлящи се думи. Вие долу си мислите, че сте мъдри, а всъщност не сте порасли.

И ни почна:

Нито един от тук седящите не е мъдър и всеки е непорасъл. Нито един не е ходил бос под дъжда, нито един не е придържал и запушвал с ръце открити рани, никой не е умирал безнадеждно и никой не е бил в затвора за души. Какво делите? Това е немъдрост.

Всички „немъдри" мълчахме и слушахме. Ханс рече, че няма никакво физическо време. Сетне направи уговорката, че ангелите не заповядват, но този път той не желае опониране по никакъв повод и не иска да бъде прекъсван, защото бърза. Не, няма да го прекъсвам.

Трябва да цените опита на тези хора. Вие не сте преживели ужаса, който те са изстрадали. Всеки от присъстващите следва да извади много дълбока поука за себе си. Не желая да влизате в никакви спорове и да изяснявате отношенията си. Ама никакви! Не искам да се връщате в миналото. Абсолютно ви забранявам да си задавате въпроси: „Ама ти защо така постъпи? Ама ти защо си позволи да направиш това и това?" Веднага, тук, сега искам да си вземете прошка и изобщо няма да ви чакам да мислите! Освен ако не откажете да го направите.

За разлика от другите непорасли, вие сте с малко повече стаж в порастването. Аз знам, че всеки от вас, като си направи у себе си откровен анализ, ще открие куп свои грешки, които грешки за съжаление са довели до някакво свръхнапрежение с годините. Собствен анализ обаче, на самия себе си, а не стрели и удари един към друг! Всички, всеки един от тук присъстващите е грешил, и то много според мен. Няма невинен. Един – в едно е грешил, друг – в друг участък. Не мога да кажа кой кога и в какъв участък е грешил или не е. И аз се надявам на непорасналата ви мъдрост да разберете, че не бива да се връщате в миналото. Стискате си ръцете, като преди това си простите, без да

уточнявате и изреждате за какво! И се замислете всеки за себе си как да постъпваме с другия, защото вие не сте преживели всичко това, което описах, а то е и най-малкото, което бих могъл да ви разкажа. Искам да се научите да се радвате на слънцето, на това, че не изпитвате тежка физическа болка, дори неутихваща и от морфина, че не сте гладни и не ходите боси в снега и в дъжда, за това, че имате покрив над главата си, за това, че имате хляб на масата си – всичко друго, дрязгите ви ми изглеждат абсолютно безсмислени. И аз се учудвам, дето уж мъдри хора като вас, смятащи се за духовни и мъдри, се оказват непорасли. Вие имате стаж в растежа. И на тази основа не желая да хвърляте никакви стрели, обяснения и обвинения един към друг.

Ситуацията не е толкова тежка. Тежка щеше да бъде, ако някой от вас бе пострадал по този начин като тези трите деца. Да бъдете благодарни, че имате хляб, че имате дом, че имате здраве, доколкото Бог е дал и на базата на кармичните ви и наследствените ви съдби. Почнете да живеете така, сякаш сте родени наново. Ще ви е трудно, ще си дадете фалшиви обещания и утре пак ще се надигнат някакви бури. Но запомнете: всичко, което правите, Бог ще ви накара да го оцените и да си дадете сметка след време. Спестете си го. Уроците се получават независимо от това кой какво и как е заработил. Няма да минете без урок. Затова по-добре да си спестите урока, урока като болка, като аз ви го давам в смлян вид днес, иначе утре всеки ще отговаря за своята липса на мъдрост. Защото грешките винаги са наказуеми и урокът винаги се получава заради грешките. И човекът винаги се поставя в същата ситуация, за която някога е обвинявал другия човек…

Не осъзнаете ли мъдростта, която ви казвам днес за босото ходене, за слънцето и облаците, за болните и здравите, за измъчените и щастливите, значи от моето учение вие нищо не сте разбрали. Да, не само с хляб се живее. Но ако не оцените хляба, как ще оцените душата? Искам да прекратите всичко това. Да живеете като пораснали хора, такива, каквито съм ви учил във времето. Вие сте от учениците, при които аз останах с любов и доверие. Да, аз виждам някои неща, но на непоискано добро и на незададени въпроси не отговарям, освен ако не трябва да спася или да дам някакъв сигнал. Щом вие ме поискахте, аз ви казвам – не сте мъдри, непораснали сте. Почнете да растете, опрощавайки първо себе си, простете си сетне един на друг и не питайте повече. Усмихнете се на живота. Благодарете на слънцето, благодарете, че се обичате и че сте заедно, благодарете, че животът не ви е лишил от абсолютно нищо. И помнете какво ви разказах, а аз бях много мек в разказа си. Бъдете благословени и се научете да живеете така, както съм ви учил – в мъдрост.

Настъпи пауза. Ханс рече, че трябва да си тръгва, но не беше приключил още. Пак няма да го прекъсвам до самия край.

Аз знам, че вие дълбоко и силно се обичате. Знам, че всеки един от вас би дал живота си за другия, би се лишил от хляба си, би ходил бос, би приел болката на другия, ако се налага. Затова оставете настрани всички дребни „сметки” за взимането и даването и разберете, че всеки един от вас би умрял за другия, без да се замисли, би приел болката му, без да се замисли, би гладувал заради другия, без да се замисли, би дарил орган, без да се замисли… А какво по-хубаво от такава обич! Какво искате всъщност? Дребни, човешки, незначителни проблеми заради липса на мъдрост от обичащите се хора! Я се осъзнайте! Стига вече и не разплаквайте ангела наново!... Не се ли научите да си простите днес, не осъзнаете ли, че всеки един от вас е извършил купища детинщини, разговорът ни не би имал смисъл. Оттук нататък трябва да започне целият ви живот – да бъдете мъдри, налага се. В противен случай аз напразно съм бил тук – и в този дом, и в тази къща…

Нали няма да ме разплаквате повече? Аз твърде много ви обичам. Вие трябваше да завършите университета, а какво правите? Нали ще промените отношението си на

длъжници един към друг. Всички в тази къща сте длъжни един другиму не да се обичате, защото вие го имате, а да се уважавате. Защото утре може да е късно. И когато всеки един загуби другия човек под една или друга форма, ще си каже: „Господи, нима не можех да премълча? Господи, нима имаше някакво значение дали съм преместил това тук или съм сложил това там, че днес съм дошъл в настроение или не съм бил? Как да си върна любовта, как да си върна бащината, майчината или синовната ръка? Как да си върна доверието, как да си върна усмивките? Нищо не се връща в този живот, не и в този. А в другия остават поправките. Обаче при поправките обикновено също остава болка. Време е да помъдреете.

Какво означава да помъдреете? Всеки измежду вас от време на време е допускал грешки. Просто казвате: „Дотук! Било каквото било! Никакви каши повече!" И оттук нататък се опитвате да живеете, съобразявайки се с любовта ви един към друг и знаейки, че във всеки един момент единият умира за другия. Това е най-важното, от останалото нищо не е толкова важно! Това е най-важното – че единият би умрял за другия, без да се замисли, че единият би ходил гладен, би ходил бос, че би приел болката на другия само и само да не го боли. Ето това е важното, защото това са душите ви! И те трябва да се сетят, че са мъдри! Обичайте се!

Благодарихме отново. Не мога да гадая как точно са се чувствали останалите от семейството ни точно в този момент, ала за себе си ще кажа, че усещах някаква странна смесица от дълбок срам, тежък конфуз, изяждаща егото досада към самия себе си – и огромно облекчение – покрай всичко друго и заради самия факт, че Ханс съществува ей тук, досами нас…

Той ни бе подготвил обаче още една изненада.

- Иска да ви прочета от „Зеленият път" – рече Вергиния.

Ставаше дума за филма, създаден по едноименния роман на Стивън Кинг.

- За да разберете какво изпитва той и как плаче – допълни тя какво ѝ предаваше Ханс. – Сега ще ви цитирам…

Вергиния си поигра с телефона си, апаратът изписука няколко пъти, тя намери в интернет каквото търсеше.

- Ето го. Това го казва Майкъл Дънкан във филма.

Майкъл Дънкан е покойният вече актьор, който през 1999 година изигра ролята на Джон Кофи в „Зеленият път".

Вергиния четеше от екрана на телефона: „Уморен съм, шефе. Уморен съм да се скитам по пътя самотен като птичка под дъжда."

- Така се чувства Ханс на Земята – вметна тя и продължи да чете.

„Без приятел, при когото да ида или да ми каже откъде идваме или къде отиваме, или защо. Уморен съм от хората, които се държат толкова грозно един към друг. Уморен съм от болката, която усещам и чувам по света всеки ден. Твърде много е. Чувствам го като парченца стъкло в главата си. Разбирате ли?"

- Разбирате ли? – попита по инерция приятелката ни. – Той иска вие никога да не се чувствате така. Не иска в душата ви да стане така… Просто не бива…

Просто Ханс. Облекчителят…

Да погалят душата ти

Три седмици по късно. Облачен есенен ден в края на октомври. Ханс прецени, че ситуацията е подходяща – като контрапункт на всекидневната суета – да ни поговори за бъдещето на Земята, на човечеството, за нашето лично бъдеще, сиреч на душите ни. И за Космоса, за Бог, за битката с оня нечестивец отсреща… Ще се постарая да отсея основната нота на посланието.

Текат съдбоносни дни. До Коледа почти са дни на равносметка и ще има тежки енергии. Господ и ангелите хранители, от едната страна, и черното войнство преструктурират душите. Душите ще бъдат подлагани на много изпитания. Черните ще правят опити да си отиват светли хора за сметка на оцеляването и раждането на тъмни същества. Но няма да успеят – ангелските войнства се прегрупират. Прегрупирайте се в името на доброто, не се поддавайте на гняв, не се поддавайте на излишества, на онова, що се нарича разврат, на алкохол; недейте робува на измислени богове или секти. Нека човек сам да усети къде се намира сърцето му. И помнете, че домът на всеки един от вас – освен в тухлите, построени с любов, – се намира в сърцето на приятелите, на онези, които го обичат, в сърцето на добрите родители, в сърцето на добрите братя и сестри, на милосърдните… Да, също и в сърцето на свещенослужителите, които чинно и до ден днешен въпреки мръсните и тежките структури в църковната система са запазили духовността си. Можете ли да си представите, че в България са малцина? Всичко друго е с тъмните сили – разврат, мръсотия, търговия с Бога.

Вергиния говореше много тихо, не пишеше. Може би този полушепот и правеше така, че последните думи на Ханс да звучат направо зловещо. „Търговия с Бога”, извършвана от служителите на Бога...

Ханс продължаваше, приятелката ни и тя продължи да мълви:

Всичко се подрежда обаче. Хора, чака ви нова земя, нов живот, сменени програми. Ще вдигнем онези, които си заслужават, а другите ще отидат другаде за нови изпитания. Земята е временен космически кораб, пригоден да бъде ваша майка, сурогатна майка, която просто да ви отгледа с любов, защото вашата Земя е част от плътта на Бога. Тя е жива майка, приела много деца да отгледа. Както вашите детски селища, но с любов. Тя се самовъзстановява и прави всичко възможно да се подчинява на Бога, за да ви отгледа. Ние сме ѝ благодарни, че тя прие тази мисия и стана къща за вашите души и тела. Но идва ново време. Подготвя се нова планета. […] Там ще бъдат преструктурирани душите ви и там ще заживеете по нов начин, приели светото кръщение по нов начин. Трябва майката Земя да си почине. Сетне Земята ще се самовзриви и ще настъпи покой. Не се притеснявайте за душата на вашата майка Земя. Тя е глобална душа. Тя просто изпълнява мисия. Тя знае, че един ден ще се самовзриви – такава ѝ е командата. Рано е още – вие няма да присъствате, нито вашето поколение, нито поколението на вашите внуци. Но след това, след това…

Тук ще прескоча по-голям откъс от записа. Следва малко ангелска философия за онова вечното противоборство.

Всички ангелски войнства са се строили с алилуя в прослава на Бога.

Богът и дяволът имат близка сила – искам да ви обясня какво означава това. Постоянното противоборство ражда и добро, и зло. За жалост дяволът набра доста мощ на базата на материалното, а Бог се бори на базата на духовното. Защото, когато създаваш нещо, ти го обикваш. Когато се самоопознаваш, правейки нещо, ти също обикваш произведението си. Плачеш, възмущаваш се, опитваш се да го направиш по-добро, ако си сгрешил структурата, и те боли, защото е твое творение. Докато дяволът няма свое творение. Той може само да измени онова, което Бог е създал; той не може да създаде, той може да изкриви. И когато сатаната се отдели от Бога, затова Бог му рече: „Защо ме предаде?” Всъщност онова, което се случва в глобален аспект, става всеки ден със самите вас. Огледайте се: светото Възкресение, животът на Исус от раждането до смъртта му е всъщност вашият живот. Вие сте едно умалено копие на Бога. Целият ви живот от раждането до смъртта е всъщност Божие копие. Колко пъти разпъвате вие на кръстове, колко пъти вас ви разпъват! Колко пъти възкръсвате и се раждате! Колко пъти ви отглеждат други хора с любов или с омраза! Ето, Бог ви е показал с целия си живот, с всички хора, които е срещал – и добри, и лоши, показал ви е вашия живот, защото във

всеки един от вас, ако прочетете и ако изучите добре живота на Исус, ще видите образи, подобни на Исусовите. Няма по-обобщен образ на човека от Исус.

Ханс ни остави няколко секунди да осмислим какво чуват ушите ни. Сетне „слезе" отново в кухнята ни:

Това е, което искам да ви кажа, братя и сестри тук днес, с огромно разочарование от някои братя и някои сестри, с огромна болка заради направените грешки, с огромна благодарност, че и до днес вие останахте добри ученици въпреки своите грешки. Обичам ви. Поисках да се помолите и ви направих един изпит. И вие всички го взехте успешно. Този изпит, който ви проведох, беше изпит по благодарност. И знаете ли какво – всички благодарихте. Така ли е? Аз исках да видя дали сте се научили да благодарите и не останах изненадан. Това е важно. Защото ако не се научим да оценяваме онова, което се прави за нас, как ще обикнем Бога? Как ще бъдем добри, как ще правим чудеса, когато не можем да благодарим за онова, което ни е дадено и от Бога, и от човека до нас?

Възхитително – за пореден път!

Без преход Ханс се обърна към Вергиния с ангелско послание:

Не се бой, дъще, всичко ще се подреди. Всеки минава през своите изпитания, а ти избра трудния път. Понякога си мисля: ако беше избрала лесния път, щеше ли да си моя? Ами не, нямаше. Нямаше да избера теб. Лесния път го избират само онези, които не познават състраданието. Онези, които въпреки всичко – дори и с известна доза любопитство – са тръгнали по трудния път, са хората, които са избрали доброволно да дадат себе си в служба на останалите хора. А ние ви обичаме и се стараем да ви храним, доколкото това ни е възможно. Аз ще съм с теб завинаги, защото те обичам. Обичам те като дух, обичам те като човешко същество. Обичам те като ангел, обичам те с всичките ти качества – и лоши, и добри. Обичам те, защото си като нас: и ти си ученик. Ще бъда с теб и няма да ти омръзне – и на мен също. Нашият път с теб всъщност е много дълъг, защото е трудният път. Аз ще остана на Земята дотолкова, доколкото ти трябвам.

И доста по-нататък – за хората и техния собствен ад:

Най-големият ад, в който можеш да поставиш един човек, е да го оставиш на самия себе си. […] Не можем да променим хората: нито устите им, нито мислите им. Можем да променим себе си. Можем да ги благословим, че са били в живота ни, защото така различаваме житото от плявата, да престанем да се възмущаваме от тях и да кажем: „Оставям те на самия себе си. Ти сам ще си си най-големият съдник!" Защото идват размирни дни, размирни месеци и години, през които всички те ще започнат – по закона на новата вселена – да си получават заслуженото. С много бързи темпове и не в другия, а още в този живот, и то бързо. Не наказвайте. Наказанието става автоматично от само себе си. Забележете, че ако сгрешите, идва момент, човек, личност, ситуация, където всичко се повтаря с обратен знак за вас, а вие си казвате: „Боже, а аз как реагирах в тази ситуация!" Всичко се връща още сега, скоро, веднага. В новата ера, в новото време няма много забавяне. Всичко върви напред.

Ханс си тръгваше, милосърдният.

Аз нямам какво повече да ви кажа днес, освен да ви благодаря, че се помолихте заедно с мен. Благодаря, че ми благодарихте. Разбрах ви добре. Благодаря, че благодарихте на Бога и на всички мои ангели хранители. Благодаря ви за това, че на Земята все още са ни останали приятели, и ние всички се радваме, че има към кого да обърнем душите си и да ги посрещнем в другия свят, в новото време и в новия живот. Казах ви, че ще ви чакам. Там няма да има болка, няма да те нараня (към Вергиния), ще си живеем в радост, ти и аз ще изживеем всичко, което досега сме нямали. Така че до другия живот, моето момиче. Не ми остава друго, освен да те изчакам. Това тук е спирка на гарата.

Поезия!

Сега си тръгвам. Благодаря ви. За мен беше огромно удоволствие, че имах възможността да погаля душите ви.

Благодарността е благословия, благодарността е дар Господен!

Само след няколко дни. Ханс пак поде темата (имаше повод) за човешката неблагодарност, в случая – за конкретната, ако мога така да се изразя, неблагодарност.

Писах вече на тази тема, ала нека пак да изразя изумлението си от някои видове хомо сапиенс: нищичко, нищичко да не ти струва да изразиш благодарността си към Небето, задето ти помага (и то много, в конкретния случай!) – и пак да не го правиш! Даже напротив…

Вергиния грабна химикалката и започна да записва с ония неразбираемите им знаци какво ѝ диктуваше Ханс. Не бе завършила още първото изречение и заплака. Плачеше, записваше и говореше:

Благодаря ви за всичко онова, което сте направили за нея – на празните ви джобове и с чистите ви сърца. Защото и за вас е царството небесно… Спомнете си думите за жената, пуснала последната си парица в храма Господен, и оня, който от охолството си е съградил кули – от какво?… Кое е за храма Господен по-достойното?...

Успокоихме я някак, посъвзе се тя.

А Ханс се върна пак на онези непонятни за мен видове (в самоунищожителното си безбожие и простотия) хомо сапиенс. Слушах и настръхвах от самотната лудост на самоунищожителното човешко безбожие и на космическата ни простотия. Да обясня, че когато по-долу Ханс употребява думата „призовах”, има пред вид ангелската си намеса в съдбата на такива хора, помощта си за такива хора, добродетелните си усилия за добруването на такива хора.

Аз ги призовах, за да изчистят кармичните си дългове, които са доста тежки и големи – лъжи, коварство, подлост и ненавист. Но тъй като имат много добри корени и милостиви сърца, говорих с душите им и призовах тези хора да изчистят част от кармичните си дългове, помагайки на доброволците, слезли на Земята да вършат добро. Призовах ги да улеснят земния път на доброволците, понеже при тях е много тежко. Срещу един доброволец се опълчва цяла армия демони. И доброволците устояват.

Сетне роялът засвири поредната обична песен на ангела:

Мили мои братя и сестри, браво на всички онези, които се трудят в името Господне! Амин! Всичко е записано в книгата на живота! Аз мога само да кажа и да покажа безкрайната ни любов и благодарност, че все още на тази земя кратат хора с чисти сърца, чисти нозе и чисти погледи. Колко малко – като бисери по росна трева. Благодаря, добри хора, че ви има – някъде там в глухотата на тази земя, сред глухотата на хората. Вашите гласове са винаги чути. Амин!

Без преход и без да го питаме, Ханс ни съобщи важни неща за членове на нашето семейство. Като свърши, го помолих да ми каже какво е състоянието на майка ми, която съвсем се бе отпуснала и сякаш береше душа.

- Лошо… – набързо надраска нещо Вергиния. – Малко остава…

Уточнихме някои детайли около последната воля на майка ми. Тя живя само шест дни още.

След малко Вергиния пак записваше. Оказа се, че Ханс има нужда тихо да сподели:

Малко съм ядосан, а братята ми са ми забранили да се ядосвам. Аз съм емоционален и понякога се ядосвам. Още ме учат да не бъда такъв. Но за разлика от човешките намерения на тази земя аз нямам лоши.

Изповедта плавно премина във важно послание:

Трябва да се успокоя. Трябва да помоля за помощ. Трябва да спра да се ядосвам, не бива да се ядосвам. Онези хора автоматично ще си скъсат защитата ми, ако продължат да постъпват така. Автоматично! И това от моя яд по никакъв начин не зависи! Така е направено, че опънат ли кордата на лъка повече, отколкото трябва, изпращат стрелата срещу себе си. Както е по космическите закони.

Радиана предложи на Ханс и Вергиния да си вземат бонбони, да се успокои той и да не се ядосва. Ангелът тихо сподели покъртителното откровение:

Обичам ви! И на трона Господен ще клекна близо до енергията на Бога, за да му кажа, че го обичам и че се опитах да бъда верен служител. И да ми помогне да се очистя от чувството на ревност и болка, на яд и тревога – все земни неща. Но още не мога, още не мога, още не мога…

И веднага към Вергиния. О, какви слова!

Дълго време се грижех за оцеляването ти на всяко едно ниво. Защото, докато те разбиваха сърцето ти, аз гледах поне да оцеляваш. Защото те обичам и винаги съм те обичал и сега, и в миналото, а в бъдещето ще те чакам да те посрещна в другия живот. Двамата заедно ще бъдем в един по-добър свят и няма да позволя никой никога да нарани очите ти. Амин! Ще направим групата на щастието някъде там горе, с нашите си приятели, ето тук седящите, усмихнатите добри хора, на които винаги съм разчитал, чистите сърца. Групата на щастливците и на търсещите щастието всъщност ще се направи горе… А тук, а тук, а тук… само приказки.

Ханс завършваше невероятната си поучителна изповед:

Не искам повече да говоря, защото все още съм ядосан. Ще гледам да се успокоя и да поискам прошка от Отца и братята си за подобно поведение, което не ми е за първи път. Но, знаете ли, най-лошото е, че не се чувствам виновен. Защото смятам, разсъждавайки по ангелски, но с човешки наклонности; защото мисля, че все пак имам донякъде правото да се сърдя на някого, който е забравил откъде е тръгнал и какво е постигнал. И да престанат да ме призовават наляво и надясно! И ако си въобразяват, че откликвам… Само дето ме разкарват! Идвам, виждам какво искат от мене, не съм съгласен и се връщам! Постоянно ме разкарват нагоре-надолу и ако досега не съм ти го казвал, можеш да ги попиташ сама. И ако имат доблестта да си признаят, ще е най-добре за тях. Защото така детонаторът ще се задейства по-късно. Детонаторът е във вашите ръце – вие натискате спусъка. Това е!

Дълга, дълга пауза. Сякаш Ханс ни даваше възможност да помълчим пред самотния сиротен храм на самоунищожителното човешко безбожие и на космическата ни простотия.

След малко Вергиния трескаво записваше последните слова на Ханс. И отново: какви слова!

Благодарността е нужно да се изпитва, но подчинеността – не; преглъщането на болката – не; приемането външно на неприемливото – не, мълчанието с болката – не. Благодарността е благословия, нека я изпитвате и вие, и Вергиния, и всички. Благодарността е дар Господен и се полага да живее в душите ви! Но не и другото, което смачква и убива духа, който не заслужава това. Амин.

- Край! Оттеглям се! Не искам да говоря повече! – отсече Ханс.

На Небето и на Земята

Веднага след ония думи на Ханс („малко остава”) аз се с простих майка си. И до днес умишлено не го питам за истината и живея с надеждата, че тя е осъзнавала с кого се сбогува и с кого взаимно се опрощава.

Две седмици след последната ни среща и съответно седмица след кончината на майка ми се бяхме събрали в кухнята ни шумна бъбрива компания от най-близки хора. Обсъждаме самите себе си, както и разни хора с техните разни идеали. Тъкмо въпросните идеали пораждаха възбудената атмосфера.

И изведнъж приятелката ни взе бързо да изписва онези странни криволици. Да, Ханс бе тук. И щеше да се намеси пряко – този път без никакви поздрави и предисловия.

Прекратете да говорите за …! Толкова много взривна енергия се е насъбрала у мен заедно с вас, че се моля на моите братя да ме удържат на едно и също ниво. […] За голямо съжаление на определени човеци има някои неща от живота, които са наказуеми. И всичките им лудости ще ги оберат най-близките им със здравето си, а може би и с живота си. Възможно е обаче и да не се стига дотам и присъдата да бъде отменена, ако в мозъка им настъпят някакви промени. […] Оставете ме да се успокоя. Тук има много яд и болка, много несправедливост. И както виждате, ние се стараем да компенсираме тази несправедливост. […] Всеки плаща на касата. С тази каса няма грешка.

Я как утихнахме! На записа се чува единствено как Вергиния рисува знаците си и, разбира се, гласът ѝ.

Ангелът пак ще се върне по-нататък на „касата”. Но нека да карам поред. А бе дошъл редът на новопредставената душа на майка ми. Тя бе при Ханс, а той меко ме информираше:

Душата ѝ хем е ориентирана, хем все още не е. Търсеше първо Вергиния. После доста бързо намери мен чрез друг посланик. Търсеше начин да изкаже какво чувства и ме намери. […] Тя много обичаше да говори, да разсъждава и имаше недоизказани неща, затова молеше за събеседник и го търсеше. И единственият човек, за когото се бе сетила, бе Вергиния. Оттам потърси някого другиго и така стигна до мен. Точно в момента ѝ обяснявам, че в никакъв случай няма да предам думите, които ми казва, защото те не граничат с реалността и са неадекватни. Тя започва да говори, сякаш е жива, и ако ви предам какво казва, просто ще се хванете за главата, защото тя разсъждава като жив човек. Дава нареждания, свързани с посрещане на някакви гости, с преподреждане на някакви свои дрехи, с чистене на апартамента ѝ, със събиране на някакви такси.

Тук ще прекъсна за миг Ханс, за да споделя, че изпитвах едно единствено чувство – огромно облекчение. Без да броя естествено постоянната ми благодарност за ангелската доброта, грижа и любов към мен и близките ми. Не усещах никакъв страх, никакъв свръхестествен трепет, никакво снобско любопитство; нищо друго освен огромно облекчение, че майка ми, която доста се беше намъчила приживе, е в сигурни ръце.

Тя знае, че е починала, но същевременно не знае. Пренесла е тук халюцинациите от реалния си живот, носи ги със себе си. Още време ѝ трябва и чак като минат четиридесет дни, тя ще започне да идва на себе си. Смятам за излишно да ви изсипя в разговора ни сега всичко, което тук чувам за готвене, чистене и пренареждане на шкафове... […] Тя още не се е отървала от земната матрица.

Последваха твърде важни за всички ни откровения:

Тя се държи като човек, доста нестабилен психически. За голямо съжаление част от починалите, които непосредствено преди смъртта си са били засегнати трайно от такива мозъчни увреждания на съзнанието, запазват известно време матрицата си в този вид, докато не отпаднат земните им спомени. Сиреч докато не разберат напълно какво се е случило с тях. Майка ти сега смята, че е на дълго пътуване, от което те с баща ти ще се върнат. […] Аз ѝ казвам: „Успокой се! Съзнавай къде се намираш!” А тя ме пита: „Ти дух ли си? Нормален ли си?” Все ме пита тя с кого общува, дали съм правилен дух.

Да повторя – огромно облекчение изпитвах, докато се шегувахме, че майка ми и на Небето е абсолютно разпознаваема – включително думите ѝ, точните ѝ реплики; че и

горе „не е допуснала” да се промени ни най-малко. Е, поне в началото на тамошния ѝ път…

Ханс реши и да ни развесели малко. Той чудесно знаеше, че никой от присъстващите не възприема човешката смърт като смърт в буквалния смисъл на думата, като приключване на всичко, като край на нещата. Душата на майка ми бе жива, душата ѝ бе там, където трябва и с когото трябва. Останалото бе болката от липсата на душата ѝ сред нас. Ала какви ги вършеше безсмъртната ѝ и безпокойна душа горе!

Ханс и майка ми, диалог:

Ханс: „Осъзнай, че си починала! Ти нямаш опции! Трябва да изчакаш и да си приведеш „черната кутия” в порядък! Ние ще ти помогнем за това.”

Майка ми: „Какви са тези глупости! Вергиния с теб ли общуваше?”

Ханс: „Успокой се! Ще дойдат, ще те лекуват.”

Майка ми: „Ти мен за луда ли ме имаш? Ето, всички ме мислят за луда! Ето, ето, ето…”

Ханс: „Ти сега не си добре. Ще се възстановиш, успокой се!”

Майка ми: „Абе ти защо се държиш така? Младата генерация загубихте уважение към възрастните!”

Ханс: „Аз не съм нито млад, нито стар.”

Майка ми: „Хайде де! По наше време не беше така – всички имаха уважение към възрастните хора!”

Ханс разказваше много смешно. Смеехме се с облекчение и благодарност, безпогрешно разпознавайки майка ми зад всяка нейна дума горе.

Ханс добави весело и шеговито:

Влязох в голямо пререкание с нея. Не можех и не можех да я убедя, че тя мен трябва да уважава, а аз мога само да я изслушам. А тя ми каза, че имам още много да се уча да слушам, да не се разправям с нея, а да ида да изчистя апартамента, да изтупам и да изгоня всички, които шетат насам-натам из стаите.

Нямало живот след смъртта ли! Наистина ми е трудно да проумея как може да се твърдят подобни нелепици след толкова безчет и безчет доказателства по цял свят и от памтивека!

Майка ми: „Не стига всичко останало, ами виждаш, че съм инвалид и трудно ходя, и пак ме караш да стоя права, докато ти говоря!”

Ханс шеговито към нас:

Изобщо толкова много ми се накара, обаче по много интересен и интелигентен начин, като се опитваше да внесе чувството за дълбока вина у мен. Как да ѝ обясня, че нямам вина! Казвам ви всичко това, за да се разтоварите. И аз много сърдечно се смях.

Ханс рязко смени тона, стана сериозен. Допълни още мъничко картината, преди да затвори темата:

Знаете, беше почти в безсъзнание дни наред и не усети, че умира. Още е неадекватна. Сега я отвеждаме в нещо като лечебница на духа, загърнахме я плътно в бяла наметка. Ще се погрижат за нея.

О, бях сигурен, че ще бъде точно така, както рече белият ангел. Вярвах. Толкова леко беше да вярвам и е леко да вярвам.

След няколко минути темата се оказа оперираното око на жена ми. Както си говореше за друго, Ханс спря и възкликна:

- Окото ти… О, окото ти!... Примири се с онова, което се е случило в миналото, и задържай положението така, както е в момента. Нямаш повече нито полезни, нито вредни ходове за теб. Окото трябва да се поддържа единствено в състоянието, в което е, с плюсовете и минусите му. Когато се вдигне очното налягането, слагате допълнително капки, когато падне – живот и здраве. Това е с окото ти.

- А какво да направим, за да не се ядосва тя за дребни неща? – попитах спонтанно.

Ако някой от читателите не знае – очното налягане на очите ни, дори впрочем и да са здрави, пряко зависи от степента на яда (и гнева!) ни заради дребни неща и дребни хора.

Ханс – очаквано – не отговори на очевидната глупост на реторично-безсмисления ми въпрос. Каза нещо съвсем неочаквано (в този момент) за всички ни. Цитирам дословно:

Най-лошото е, господин Васил Пекунов, че и аз взех да изпитвам подобни чувства. И се боря с тях. Аз, дето съм от другата страна и не трябва да изпитвам такива чувства. Да, аз също започнах често да се ядосвам. И ми правят забележки. Казват ми братята, че не бива да бъда толкова свързан и да храня такива дълбоки чувства. Но какво да правя, като обичам всички ви и по-специално обичам дълбоко Вергиния. Като виждам какво се случва, ми идва понякога да гръмна. Боже Господи, колко пъти съм се молил, колко наказания съм отнасял! Защото ние трябва да бъдем смирени, а при мен туй смирение е много трудно и водя битките на своето ниво. Не мога да отмъщавам, не мога да искам нещо лошо! И единственото, което ми остава, е да измъчвам душата си.

Ханс набързо нарисува част от картината, която „измъчваше душата" му. Ние я познавахме откъм земната ни камбанария, и то доста добре, откъм Небесата звучеше доста по-различно. Ех, да можехме поне от време на време да надникваме откъм ангелските камбанария и да зърваме поне за малко как изглеждат делата ни отгоре. Така или иначе той постепенно пак стигна до „касата":

Почти никой не слуша какво му говоря и слуша само каквото му е угодно. Всеки плаща на касата. На тази каса няма грешка: излиза име, точната цифра за „плащане" и има след това бариера, на която, ако не платиш, не можеш да преминеш. Връщаш се в магазина за по-големи покупки.

Сиреч се връщаш да си „напазаруваш" нови тежки изпитания.

Всеки от нас с кошницата си.

Предколедни послания. Свободната воля

През декември имахме две срещи с Ханс. На първата се случи нещо изключително важно за семейството ни в битов план. Нашият бял ангел ни посъветва да предприемем действия, които биха представлявали битова „революция" за всички нас. Бяхме изненадани, но не съвсем. Обсъдихме детайлите, Ханс накрая заяви: „Това е моето предложение, а какво ще реши семейният ви съвет – не е моя работа."

Оттогава мина година и половина. Да добавя само, че има революции (е, битови, само битови), които са приятни и носят добро. Поне онези, вдъхновените от ангели.

Ханс говори и за положението в България, отново по моя молба. Ще предам някои късчета накратко.

* Войните в България свършиха – на физическо ниво. Войните в България са на духовно ниво. И те са много по-страшни от онова, което ти си мислиш. В България е един от няколкото енергийни центрове, казвал съм го много пъти…

* Искам да ти кажа, че там, където са енергийните центрове на Земята, с оглед на много неща не се допускат прочистващи войни.

* Защо е такава ситуацията в България? Вие нямате нормална селекция. Бабите ви имат хубава приказка: и котка да вземеш, от сой да е. Вие нямате сой. Вашият сой отдавна е унищожен, премелен, потъпкан. Гените ви са изкривени. Не говоря кой какъв ариец е, от каква чистокръвна раса е. Нямам предвид това. Казвам ви, че вашата душевност е толкова изкривена, защото не запазихте Аспаруховия сой, не запазихте соя на царете си. Тук минаваха много долнопробни племена и всички оставяха дирята си.

Тук се пазят гените и живеят духовете на много нисши твари. Не искам да обиждам този народ. Той не го заслужава. Българският народ не е виновен за онова, което се е случвало с него. Той е хибриден народ, вече е хибриден народ.

Дума да няма, все по-суров ставаше нашият Ханс – и все по-често: „долнопробни племена", „нисши твари", „хибриден народ"… Какво пък, истината и само истината.

Ханс имаше важно съобщение към наш близък: нещо като коледен подарък. Започна направо с обръщение към него:

Ще дойде време, ще те помоля да ми хванеш ръката, за да ти покажа нещо. Не му е дошло още времето. То ще е между теб и мен, ще ти помогна в нещо. Аз смятам, че ти си другият брат, на когото ще помогна. Искам да направя нещо важно за теб, ти ще ме разбереш. Ще тръгнем заедно по един път, по който ти ще изпълниш част от мечтите си. Помни, че не могат всички мечти да се изпълняват, дори и реалните мечти. Някои мечти не са в програмата, а за друга част ти си смятал, че други ще имат тези мечти, а ще ги имаш ти, ще ги постигнеш ти. Ще дойде време, в труден за теб момент ще ти дам сигнал, ще ти покажа нещо, ще ти подам ръката си, ще ти дам една енергийна топка, ще открия нещо важно, по което ти ще тръгнеш, и ще променяме нещата около теб, ако желаеш – по твоята карма, не извън нея. Имаш опции по твоята карма да ти се даде сериозна подкрепа. Нищо не се прави извън програмата, тя обаче винаги допуска други менюта, подменюта, ако трябва да говорим на компютърния ви език.

И много смях бликаше на тази ни среща. Някак неусетно Ханс пак стигна до „маминте сладки".

- Ако каже какви са били, да му ги направя – предложи Радиана.

Ханс буквално въздъхна мъченически:

Не можеш да ги направиш. Само мама можеше. Слагаше карамфил, мед и канела. Нещо като меденки. Къщата ни беше голяма, дървена и цялата миришеше, сякаш беше пропита от тази миризма на сладки. Най-много обичах Коледа. Ние бяхме бедни. Хубавата ни селска къща бе наследство от дядо ми, той се бе занимавал с търговия. Но ние бяхме бедни и майки ни по Коледа винаги ни шиеше по някаква дреха, а не купуваше нищо – нямаше средства тя. Шиеше ни и играчки от парцали – на един топка, на втори кукла, на трети – нещо друго. Невероятна майка! И толкова интересна! Толкова много болка бе преживяла!

Вергиния взе да преразказва какво ѝ говори Ханс.

- Много тежки неща се били случили с майка му. Още не можел да преглътне болката от старите спомени. И това е другото, за което му се карат: че все още тъгува, а трябвало глобално да гледа на нещата.

- И още ще си отговарям за вас – намеси се Ханс и пак ни разсмя.

- Ние сме му много благодарни – смееше се жена ми. – Съжаляваме, че отговаря точно за нас, но сме му много благодарни!

- То затова ту ми зашият някой пагон, ту после ми го махнат…

Като се поуспокоихме, Ханс захвана темата за „съвременната роля" на свободната ни воля. Ще предам каквото чухме, а всеки читател да си го осмисля по своему.

Това, което ще ви кажа, е най-новото за свободната воля. Имаше досега една по-тесногръда матрица. Отскоро при събирането на големия Духовен Съвет се дава много голяма роля на свободната воля. Започват да се разчупват категориите като например „написано ти е". За десет години два пъти се събира Духовният Съвет, огромен Духовен Съвет. На втория такъв Духовен Съвет се реши да се даде по-голям приоритет на свободната воля, тъй като в матриците до момента са се получили много изкривявания. Досега имаше такава практика – въпреки свободната му воля човекът „да се изтиква" да си влиза в матрицата, пак по свой избор. Сега се дава повече приоритет на свободната воля вместо на готово създадените „килийки", в които човек „трябва" да влезе.

Аз не съм предсказател. Престанете понякога да гледате на мен като ясновидец и предсказател. Аз съм Учител, мога да ви кажа някои неща, които преценя, че трябва да кажа, и да ви науча как да се държите в определени ситуации, в които вероятно ще попаднете. И помнете за Духовния Съвет, който взе решение за приоритет на свободната воля пред готовата матрица. Искам правилно да бъда разбран. Свободната воля на човека се дава за неговото развитие. Човекът няма да бъде изтикван насила от своя път да става такъв или онакъв. Той ще си има право на избори, дори, ако щете, и професионални. От друга страна, има някъде точки по пътя, където нищо не може да бъде отменено, не може присъдата или наградата да бъдат пречупени. Има основни правила! Но ако досега примерно сте имали тридесет процента свободната воля, сега те стават петдесет и пет процента примерно. Огромен процент свободна воля!

Всички сте родени в пашкул – в този пашкул е информационната банка. Оттук нататък не можеш да излезеш от пашкула, да идеш в друг пашкул. Но това, което стои на пътя ти, може да не се случи по начина, по който е щяло да се случи, ако свободната воля надделее над заложената програма. В края на краищата човек до голяма степен живее така, както той иска, каквито са изборите на свободната му воля.

И си личи, по всичко ни личи.

***

Точно преди коледните празници Вергиния бе за малко у нас. Пожелахме си и Коледата, и идващата година да са весели и благодатни, а на изпроводяк ангелът ни хранител засвири на рояла обичните си етюди.

- Васко, винаги съм с теб, винаги съм бил зад гърба ти и ще продължа да бъда. Благодаря ви, че ви има.

Благодарихме и ние, че го има.

- На всички казвам едно и също. На вас обаче няма да ви го кажа по начина, по който го казвам на другите. На вас ще го кажа другояче: „Когато ми дадеш любов, аз ще ти дам два пъти. И да не ми я дадеш, пак ще те обичам.” А на другите казвам: „Нямам неплатени дългове.”

Радиана благодари още веднъж и на Ханс, и на Господ, задето праща ангели като него по нашия земен път.

След ден-два Господ Бог щеше да се роди отново и отново, за да продължи да праща отново и отново белите си ангели сред нас.

2015: Векът на любовта чака на прага

Срещата в Пловдив: Онзи, от който зависи всичко, е само Бог

Още в началото на новата 2015 година се налагаше да занимаваме Ханс с лични проблеми. Пропускам това злободневие. Ще оставя само молитвата, която той ни препоръча. Напъти ни да вършим каквото е редно, но всеки ден с Радиана да се молим всичко да се остави в „ръцете Господни", тоест „да дадем решението на Бог и на ангелите". Молитвата следваше да започне първо с „Отче наш", а после двамата да произнесем заедно: „Ние оставяме всичко в ръцете на нашите ангели хранители и Учители и на Господ той да се справи и да стане онова, което е най-добро за всички нас."

Чудесно! Срам не срам, много ни устройваше този лек за нас вариант за решаване на тогавашните ни проблеми. Пък и колко да ни е било срам, че ни устройваше? Съвсем мъничко ни беше срам… Ала за срама – след малко.

- Колко пъти да се молим? – попита жена ми.

- Когато се оставиш в ръцете Господни, е нужно един път – отвърна благо Ханс, – но в този случай три пъти е добре. – И добави в своя си стил: – Ние не сме глухи, ала негативите са наслагвани понякога толкова дълго, че се налага да употребите повече усилия, за да се изчистят.

- Вярваш ли, че ме е срам да занимаваме Небето с такива земни неща? – проплака Радиана към Вергиния.

Проплака с гняв заради безпомощността ни пред конкретните обстоятелства (и хора).

- И мен ме е срам – рече блестящият с остроумието си Ханс, за да продължи сурово: – Срам ме е, задето има такива хора. Хора, които вместо да използват Божията енергия – независимо от пътя, по който стигат до Бога, – за светлина, топлина и уют, те я използват за цели, които им се привиждат по изкривен начин.

Меко, меко, меко, пак ангелски меко казано.

По-нататък Ханс абсолютно неочаквано за нас двамата с Радиана ни информира, че ни предстои среща – на нас с неколцина наши близки и приятели – с нашите ангели хранители и отговорници, както и (отново) с високи Духовни Учители. Срещата щяла да се състои тогава, когато ни бъде наредено, дори и да е делничен ден, защото небесните ни наставници не бивало да се съобразяват с нас, а ние с тях.

Не възникнаха разногласия по въпроса кой с кого следва да се съобразява.

- В София или Пловдив? – попитахме ние с жена ми.

- Не знам още – отговори ни Ханс. – Както Духовните Водачи решат.

Разпитвахме Ханс за подробности, Господ ни знае защо тримата заобсъждахме кой и дали да присъства, сякаш зависеше от нас, а не от Небето. Стана дума за наш познат. Ханс накрая рече:

- Аз имам силното желание той да присъства, защото този ученик много ме е лъгал, но не знам братята дали ще се съгласят да дойде. Смятам, че не. А и той самият сигурно няма да посмее да се изправи пред мен. Така че тук нещата са много сложни и много сериозни. Този е най-неуспелият ми ученик. Той имаше шансове да промени живота си, но ги пропиля.

Още тогава почувствахме, че по принцип „нещата са много сложни и много сериозни" около срещата, а не само по отношение на този клет човек.

- Ще ви спусна указания за времетраенето, за мястото – завърши темата Ханс. – Ще зависи къде ще е по-добре за ангелите отговорници, къде няма да има насищане с тежки отрицателни енергии. Повечето от наставниците ви предпочитат Пловдив. Ще видим.

По-късно Ханс обясни на Вергиния едно-друго по повод някои конкретни предизвикателства назад в живота ѝ. Между другото ангелът рече:

Ангелите не могат да позволят един доброволец, дошъл на Земята да върши добро, дяволът да го вземе на своя страна чрез парите и славата. Това са двете най-тънки отрови, които почват да тровят душата на човека. Ние сме те пазили от всичко това, доколкото сме преценили, че е нужно, за да можеш да ни служиш вярно. Пращахме ти хора, които не биха те унижили в такава ситуация, а щяха да запазят доброволното ти ангелско присъствие на Земята, докато ти сама вече можеш да се пазиш, достигнала своето „пълнолетие". Още малко ти остава до „пълнолетието" ти, за да можеш вече да ръководиш живота си и в тази сфера и да взимаш правилните решения за материалните проблеми.

Преди да се разделим, ние отново изразихме нашите постоянни благодарности към Ханс и братята му заради грижата им за нас.

- Не знам как се благославят ангели – допълни жена ми. – Винаги имам желание да те благословя по някакъв начин, но не знам как се отправя към Господ благословия за неговите ангели.

- Ами с благодарност – обясни ѝ простичко Ханс в поредната си кратка лекция по обич и благодарност. – Както аз ви благодаря, че ви има, че ме слушате, че ме разбирате, по същия начин никой не пречи на никого да благодари. Аз благодаря на вас, вие благодарите на мен. Аз мога да ви умия краката, вие – моите. Делят ни, но ние сме заедно. Вие сте в 3D, а ние в какво „D" сме, просто не мога да ви обясня. Така е модерно да се говори. Аз не ги разбирам тези неща, но горе братята много ги употребяват, защото част от тях отговарят за тинейджъри. И ми е много смешно, понеже те ги имитират.

Действително се посмяхме, докато Ханс разказваше на изпроводяк, за да ни разтовари още повече:

Само да ви кажа, тук имаме един много интересен млад брат, когото са прикрепили към двама тинейджъри – не един, а двама, при това близнаци. Той отговаря за тях. Много е забавно. Вместо той да учи тях, те взеха да учат него. Братът започна да се усеща, че вече е изпаднал в положение, в което го манипулират малките дяволчета – тези деца. Той си знае това и се смее. Споделя ни, че е почнал да използва в речника си думи, които горе е забранено да се споменават. Често се бие по главата, ето така. Децата са много палави и ние станахме свидетели как Духовните Учители си направиха шега и възложиха на млад ангел такива малки детски души. За да може да се учи, му дадоха възможно най-трудното. При него не започна от „а,б", ами от средата на азбуката. Питах защо са го сторили. Отговориха ми, че е заради перченето му. Защото той се перчеше, че може да се справи. И аз съм се перчел, което си е истина… А те му показаха, че май хората, идващи при нас, се справят с него, а не той с тях. Каква терминология само използва вече! Съвсем наскоро много се смяхме с него, защото по повод една женска енергия на млада жена, която вдигнахме горе, той ни каза: „Леле, вижте какво маце идва!" И други думи се опита да употреби… Да знаете, че при нас понякога се получават и такива неща – заразяваме се от вас, заразата идва отдолу нагоре.

А само преди час някои земни проблеми ни изглеждаха почти неразрешими в зловещата си начумереност.

***

Срещата с Духовните ни Водачи се състоя в Пловдив само след пет дни. Изпитвам – признавам си – огромно желание да споделя всичко, което се случи пред очите ми и което чух с ушите си, но и това ми желание ще остане несбъднато като стотици други при писането на тази книга. Мога обаче да разкрия доста съществена част от посланията към всички нас, което и ще сторя. Следва да изясня нещо важно: срещата с Духовните ни

Учители се оказа задочна, ако мога така да се изразя; някои от тях бяха с нас, но мълком, други са били там, преди да се съберем, и са се оттеглили, но в пряка връзка с нас те не влязоха. Всичко, което ни бе казано, идваше единствено от Ханс.

Присъстваха около десетина души. Част пътувахме от София, останалите живеят в Пловдив.

В началото говори Вергиния от свое име, за да благодари за помощта, която ѝ е била оказвана през годините. По-нататък ни съобщи, че повече такава среща в този „формат" няма да се прави и че има някакви послания, които Ханс трябвало да ни предаде.

Никой не я прекъсваше.

- Ханс вече е тук – каза тя по-късно и стана съвсем тихо.

Ханс искал да ни благодари, че сме тук, а ние следвало да благодарим на своите ангели хранители, които също били тук под някаква форма. Те били изпратили важни писмени послания за всеки от нас. Всеки щял добре да разбере какво пише лично за него. Преди това обаче Ханс искал всички ние да си простим взаимно. Не било нужно да се казва нещо, просто трябвало да се изчистят душите ни. Събрали сме се били и за прошка. Но не онази, с която приключваме нещо, а прошка, с която започваме някакво начинание.

Ханс каза, че ни прощава поведението ни, което е било човешко, защото и той е бил на Земята и знаел кое как е. Прощавал ни минутите на недоверие, на разклащане, когато може би сме се страхували от манипулация, от обвързване с него – всички тези нормални човешки страхове. Всички ние, седящите тук, много или малко, или съвсем минимално, сме били минали през тази криза, която била абсолютно нормална за нас. Ханс доста пъти ни бил слушал, чел бил душите ни. Понякога се опитвал да помоли да се материализира или да направи нещо материално. Забранявали му били хиляди пъти отгоре, защото той бил дал достатъчно много доказателства за чудесата, които били извършени от Бога чрез него. Братята се сърдели от тези негови искания и казвали, че – примерно – въздуха виждали ли сме го, като го дишаме. „По делата им ще ги познаете ангелите" – заключи Ханс.

Той обясни отново пред този по-широк кръг слушатели материалния план в живота на доброволците като Вергиния. Сиреч описа накратко оная мъка с материалния аспект… Сетне заяви:

Благодаря ви, че през цялото време вие чувахте нашия зов и не я оставихте болна и гладна, объркана, че я подкрепяхте във всичко. Аз „почуквах" на душата на всеки един от вас и молех за тази подкрепа. Искам, когато останете насаме със себе си, да направите равносметка на живота си и да разберете, че няма неплатени дългове. И още ще плащам. Винаги всяка една подкрепа – вие не знаете и не сте длъжни да знаете, – която сте оказвали на Вергиния – без значение дали е била духовна или материална, се връща. Има сигнална ракета, символично казано, идваща откъм всеки един от вас – това само днес си го позволявам да ви го съобщя, и когато вие сте в нужда и ако не е в тежък разрез със задълженията ви в този живот, аз съм там и по един „фантастичен" начин оправям нещата. Често се чудите как в нощната безизходица сутринта сте намерили изход. Ами как? Аз се добирам до ангела ви хранител или до самите вас, съветвам се и ви се посочва онова, което трябва да свършите.

Никак не съм убеден, че до този момент всички присъстващи бяха наясно за мащабите на небесната благодат, която получават. За да бъда напълно откровен и ясен, и до ден днешен не съм убеден, че всички сме наясно и я оценяваме адекватно.

Ханс продължи словото си:

Това, разбира се, се прави за много хора, не само за вас. Та нали всеки един човек си има ангели хранители! Вие не сте избрани, но на вас съм помагал малко повече,

защото вие много помагахте на доброволеца ученик, дошъл тук на Земята по своя воля. Според мен тя дори „надскочи” обема на болката, която трябваше да понесе. Тя пожела много повече неща да свърши, отколкото можеше сякаш да понесе енергията ѝ. Затова и се разболяваше. Това обаче е нейният урок, не вашият.

Да, когато човек слуша на живо, усвоява и проумява вероятно едва половината от смисъла на посланията. И време няма, а и капацитетът на ума не е достатъчен да смели всичко, което благодатно се лее – мъдрост, опит, информация… Едва когато звукозаписът се превърне в писмено слово, можеш да са вдълбочиш и осъзнаеш според ума си какво ти е било спуснато като милост и благослов.

Ханс – милост и благослов:

Благодаря ви, че печелехте битките с недоверието, с манипулацията. Губехте приятели заради това или те се чудеха как така се доверявате на човек като Вергиния. Благодаря ви за любовта, защото в крайна сметка тя побеждаваше във всичко. Любовта ви караше да правите равносметките, любовта ви караше да се връщате назад, любовта ви караше да правите сравнения. Има някои неща, свързани със съветите ми към вас – невинаги вървяхте по пътя, който ви посочвах. Съществуват няколко фактора: единият е решението на душата ви; другият фактор са хората, с които се събирате; третият е непослушанието ви. Също така и кармата. Когато тези няколко фактора влязат в битка, понякога може да се получи разминаване във времето, но рано или късно съответното събитие или обстоятелство се връща към вас.

Тъй е то.

Някои от събралите се нямаха представа за драматичните перипетии, за съдбовните избори, през които Вергиния бе минала последните години. Ханс накратко сподели:

Искам да ви кажа, че независимо дали Вергиния физически ще присъства или не, аз съм поел ангажимент към повечето от вас, обещание, че каквото и да се случва, аз ще дойда, за да реша проблема или за да помогна. Достатъчно е просто да ме повикате. Има още време „да си досаждаме”. Има още път пред нас. Трябва да знаете, че Вергиния си извоюва нещо, за което много дълго се моли. В крайна сметка внимавайте за какво се молите! „Извоюва” е силно казано, но ние ѝ разрешихме да си тръгне, когато пожелае, когато усети, че повече не може. И без тя да нарушава Божиите норми. Това не бива да ви учудва – част от доброволците като нея имат особен живот. Тук горе те си извоюват някакви права като например това право, което постигна Вергиния. На нея в момента много ѝ се живее. Затова пак ви съветвам: по принцип когато се молите или пожелавате нещо, добре го обмисляйте.

Мисля си сега – как да обмислиш нещо, и то добре, когато често дори не осъзнаваш не само какви са ти реалните желания, но и че изобщо имаш конкретно желание за едно или друго. И несъзнателно, без свяст, с напълно погълнат, изолиран, блокиран от желанията разум, риеш, риеш, риеш ако не собствения си гроб, то поне собствената си дупка, където да се насладиш на поредната си депресия след поредното си сбъднато безумно желание.

По-късно в беседата си Ханс засегна темата за „клатушкането”, с други думи – за колебанията във вярата ни, в доверието ни към Небето, в послушанието ни, ако щете, пред онези, които добронамерено ни съветват, без да нарушават свободната ни воля. Вергиния рече, че и тя често се клатушка и била дори помолила Ханс за прошка, задето понякога не го е слушала или още по-точно – не е пожелала да го послуша. И добави за нейно „минимално оправдание”, че причината не била недоверието ѝ в преценките на Ханс, а в притеснението ѝ, че нейното субективно мнение за дадена личност или ситуация може да повлияе върху съветите, които тя дава на хората. Ханс обаче винаги ѝ повтарял едно и също: тя и той били едно цяло и че единият допълвал другия, което тя винаги била „забравяла”. И същевременно правела грешки, като се мъчела да спестява

част от картината или да не показва на човека срещу нея всичките му недомислия. Тя продължи със заръките на Ханс към нея и с равносметката си:

- Ханс в момента ми обяснява, че естествено трябва да меря думите си, но ми забранява да премълчавам някои неща, защото така не ви помагам. И дори и да ми се разсърдите, аз знам, че ще ме разберете и утре ще ме потърсите и намерите. Защото в повечето случаи премълчаването ми, а аз много съм премълчавала пред вас, водеше до много страдания у вас. Защото можеше да ви помогна, но аз премълчавах, за да не ви засегна и понеже много ви обичам. Затова моля да ме извините за неправилното ми поведение, аз също съм човешко същество с хиляди грешки, и обещавам на Ханс, че ще се старая да не премълчавам, а вие не ми се обиждайте.

Ханс се включи отново и поде основната си ангелска песен – величието на любовта и ролята ѝ в човешката съдба. Изумителна балада за онова, което така често пропиляваме с такава лека ръка…

Всички хора, които са на Земята, търсят щастие, но го разбират под различна форма. Вие знаете, че щастието има различни измерения. Но най-важното щастие преди всичко друго е любовта във всичките ѝ форми. След това идва хлябът. Ще попитате защо хлябът? Ами без него умирате. Водата, приятелството и милостта. И солта, която споява всичко, защото във всяко едно от изброените неща, включително и в любовта, има сол. И когато любовта прави химическа реакция в организма, също образува соли. Това са важните неща в живота ви. Но първа е любовта, защото от нея произхожда здравето. Почти деветдесет процента от боледуванията на хората са заради проблеми с любовта. Не говоря за любовта само като връзка, а за любовта още от дете, за това как детето е научено да взема и да подава любов. И то започва да боледува, гените му започват да се „отключват” или „заключват” под някаква форма. Затова равнявате Бог с любов, защото оттам произтича всичко.

Беседата за любовта привлече и вечната тема за милостта и състраданието.

На земно ниво любовта се изразява в милост. Всички светли чувства са производни от добротата. Изпитваш ли чувството на милост, на грижовност, на страдание, когато ближният страда – това значи, че си сто процента в любовта. Дори и към непознат човек на улицата – ти си вече в любовта. Тя е толкова проста, но същевременно толкова огромна.

И конкретно към нас:

Аз смятам, че вашите души имат огромна нужда да бъдат понякога обучавани. И ако искате, поканете ме. Нека се събираме и да говорим за тези неща. Защото във времето вие изгубвате понякога тази нишка на обич и се впускате в дребни ежби, издребнявания, стресове, излишна болка. Бих искал да говоря с вас не само индивидуално, но и по-общо, за да може всеки от вас да завърши с отличие горе на Небето. Вие го заслужавате. Искам да ви успокоявам, да ви помагам. И когато искате, ме поканете. Има много неща, които не знаете, а аз бих искал да ви ги обясня, да ви подготвя, да ви помогна.

Ханс продължи с „обстановката” на Небето:

Неколцина братя останаха тук, другите се оттеглиха днес, някои вчера. Те оставиха своите послания и искам да ви кажа, че това е огромно, рядко изключение. Може би за целия ви живот това ще е първото и последното послание от личните ви ангели хранители. Посланията няма да се четат, защото са лични, но това, което Вергиния е длъжна да направи, е да ви представи вашите ангели хранители.

Приятелката ни това и стори: представи ни имената на нашите ангели хранители, отговорници и управители, на всеки един от нас. Преди това, перифразирайки Ханс, тя каза няколко въвеждащи думи, вероятно доста поучителни пак така за всеки един от нас.

- Ние идваме на Земята с няколко ангели, единият от тях ни е управител. Ангелите не са тщеславни, те не се тупат по крилата, образно казано, те са тихи служители, смирени, обичат живота и хората. Нека обясня за управителите. Управителят е ангелът, който отговаря за нас, включително когато се качим горе. По-голямата част от ангелите, които отговарят за нас, събралите се тук, са били на Земята. Има само двама, които не са със земен произход, но отговарят за човешки души. Не знам каква е йерархията, какви са причините – може би зная колкото трябва да зная.

По-нататък всички чухме кои са основните ни управители, какви са, за някои научихме нещичко и за част от инкарнациите им на Земята; разбрахме кои са и вторите ни управители, а някои от нас имаха и по двама допълнителни, ако мога така да ги нарека, управители. След което Вергиния връчи на всеки лист, изрязан във формата на сърце, където тя бе записала личното послание на съответните управители към всеки един от нас.

Пак дойде ред на Ханс, за да ни разясни и терминологията, и частица от функциите в ангелския свят:

Ангелите са винаги няколко около всяка душа. Управителят е „началникът" на душата, затова го наричаме основен управител. Другите – например мене или някого другиго от братята, които не искат да се афишират, – ни викат при определени ситуации. Ангел хранител може да се окаже и собственият ви управител, но той върши по-тежката работа. Ангелите хранители вършат друга работа – не по-незначителната, а по-бързата и по-рутинната, с която в момента управителят не се занимава. Някои често наричат управителя „следач на кармата", макар че аз много скептично се отнасям към това понятие. Аз имам друга теория за следачите на кармата, за кармичните Учители. Управителите са онези ангели, които гледат как си изпълнявате задълженията, и ако те преценят, някои от братята подкрепители идват да ви помогнат. Така че ангелът хранител може би е малко по-маловажният фактор, а ангелът управител е следачът на живота ви. Хубавото е, че ангелите управители са страшно критични, но когато дойде време да се борят за вас и имат достатъчно доказателства, че има защо да се борят за вас, те го правят със страшен хъс.

А когато се качим горе:

Когато се качите горе, аз съм го казвал, но искам да ви го припомня пред всички, най-големият съд е, като пуснат филма ви. Ще видите всичко, което сте извършили, като актьори ще се видите. Ще присъствате на прожекцията на собствения си филм. Най-тежкото наказание или най-голямата благословия е да си видите грешките и да видите хората, спрямо които сте сгрешили. Да ви поканят и публика обаче, която да възкликне: „Боже, как е могло така да се случи!" Или пък обратното – хубавите си деяния ще видите, ще се акцентира върху тях. Болката ви, радостта ви, всичко, всичко! Това е най-безпристрастният филм. На тая каса няма неплатени дългове, няма връщане на ресто.

Питахме Ханс едно-друго. Жена ми се поинтересува можем ли да се обръщаме в молитвите си и към ангела ни управител с името му, което ни бе разкрито. Ханс отвърна:

Понякога. Не злоупотребявайте. Отправяйте молитвите си към Бога, защото той е единствен. Можете да включите и ангела си управител, но не прекалявайте. Онзи, от който зависи всичко, е само Бог.

След споменаването на Бог Ханс направи някаква само нему известна асоциация и това го накара да поговори накратко за „източното православие", както той се изрази. Може би той различава нашето от „северното" или „южното" православие. Интересното е, че Ханс извънредно рядко, почти никога, не отваря дума за нашето тукашно православие, нито пък за останалите религиозни вярвания.

Източното православие се оказа една от най-хубавите форми на християнството, но с едни от най-нехайните в свободата си служители. Радвам се, че всички вие избрахте да

сте православни, но същевременно се радвам и че сте отворени и непредубедени към другите вярвания. Има значение в какво вярваш. Защото има значение за вибрацията ви – дали си християнин, мюсюлманин или будист, или изповядваш нещо друго. Вибрацията, която идва с различните религии или вярвания, е различна. Учителите се подчиняват на един Отец, Бог Единосъщи, както вие казвате, но има различни школи. Всички школи може и да се добри, но те учат различни неща. Учат съзнанието по различен начин. Общото между всички е любовта. Това е общото, това е същността на Бога. А онова, което в момента се случва от името на Бога, е дело на сатаната. Бог не води религиозни битки. Не води! Това са козни на сатаната. Той върши всичко това на тази религиозна основа. В името на Бога бяха погубени много невинни същества, без той да го е искал. И тъкмо в това е ужасът на сатаната и неговата победа в част от случаите.

Ханс се насочи отново нагоре, към отвъдземния мир. Картината, която ни рисуваше, никак не беше лицеприятна в тъмните си цветове:

Идва нова ера. Вашите души, знаете го, са безсмъртни. Има души обаче, които въпреки битките ни за тях се оказват уродливи. Съществува едно бунище за души, където тези души се разграждат в крайна сметка по някакъв начин, което може да се нарече ад. Това не е точно адът във формата, за която вие си мислите. Там обитават определени зли същества, които се „хранят" с тези изродени души. А някои от тях, от тези погубени души, отново ги пращат в изродската им същност на Земята, за да вършат делата на сатаната. Наричат ги „малките сатани". Това е.

Ханс не издума нищо повече за тези клети човеци, за тези нещастници „малките сатани" с тяхната „изродска същност". Колко ли от тях, дори само у нас, са публични личности, национални „водачи", всенародни „любимци". За най-голяма жалост може и без кавички. А в световен мащаб?

Ханс се върна към ангелския мир. Искаше да ни обясни още нещо, което трябвало да знаем за управителите и ангелите.

Вие вероятно осъзнавате добре, че управителите и ангелите произлизат от различни религии. И дори религии, които вие не познавате. Горе в ангелския свят няма такива религии, каквито има тук. Тук долу е създадена програма, школите са програма с цел да се ръководят хората по възможно най-благородния начин. Иначе ще настъпят хаос и безверие, човешкият род няма да може да оцелява. Горе няма религия във вашия смисъл. За някои хора са важни символите, както за християните е важен кръстът. Другите религии си имат други символи. Те отговарят на вибрациите на душата, която се самоопределя като такава или инаква. И когато тя се самоопредели, кръстът или друг символ допълва вибрацията ѝ и същевременно индикира коя е тя. Ако е възможно, добре е да има свещеник, когато човек си тръгва нагоре. И не е важно колко вярва свещеникът, най-хубавото е да си отивате с изповед. Всички във всички религии сте белязани чрез някакъв вид кръщаване, кръстени сте по някакъв начин. Има вид кръщаване и в мохамеданството, и в другите религии. И когато ти тръгваш да си отиваш, ти поемаш с този неписан знак тук на слънчевия сплит и посрещачите ти те разпознават още с излизането на душата ти, чакат те, за да те дръпнат и насочат към тунела, който е за тебе. И сложно е, и просто.

Срещата приключваше. Някои от нас пожелаха да уточнят детайли от личните си послания, но Ханс отказа да разяснява каквото и да било.

Толкова ясно е написано там, че изобщо не ви е необходимо да мислите много. Колкото повече мислите, толкова повече посланията стават неясни. Човешката същност притежава така наречения разум, който много помага, но и много бърка. Приемайте посланията така, както в момента ги чувствате и усещате. Понеже после се включва разумът и той почва „да разпределя" посланията по мозъка и по тялото, както си ще. И се появяват въпроси, които на първо ниво, спонтанно не биха възникнали. Виж, ако още

при получаването на посланието у вас са се появили въпроси, това е друго. Ами обмисляйте ги, отговаряйте си.

Последната тема, която засегна Ханс, преди да се оттегли и той след братята си, бе за прошката. Думите звучаха благо и ласкаво, но същевременно твърдо и някак дори безкомпромисно.

Всеки от вас греши. Често правите същите, аналогични, дори и по-лоши грешки от ближните си. Ето на тази база трябва да осмислите прошката. Нито един от вашите ангели няма да дойде при вас, няма да си направи въобще труда да се запознае с вашите конкретни питания, обещания, послания дори във връзка с тази среща, ако липсва осмислянето на прошката. Когато дойдат при вас било деца, било роднини, било приятели и ви поискат прошка, осъзнайте го и простете, наистина простете, разбирайки защо ближният е сторил тази грешка. Ако не можете да си обясните защо той е направил грешката, кажете си: „Нима аз не съм правил същото?" Всички сте го правили! Че и по няколко пъти сте го правили! И вие го знаете. Затова вашите ангели хранители ще приемат посланията ви само ако вие сте поговорили със себе си и мислено с човека, който ви е поискал прошка. Само тогава ангелите ви хранители ще си направят труда да влязат във връзка с вас, иначе дори благодарностите ви няма да приемат, защото не е дадена прошка от сърце. Първият и последният урок след любовта е прошката.

И още в тази връзка. Изводът е: осмисляй онова, което говориш. Придавай му цвят, придавай му действие, не говори напразно, не се моли напразно. Осмисляй онова, за което се молиш, което прощаваш или за което искаш прошка. Когато искаш прошка, искай я от сърце. Когато прощаваш, прощавай от сърце, за да ти простят и горе. И ако тук успееш дори и на един човек да простиш от сърце, горе ти се прощават много повече неща, защото сърцето ти е най-важното. Вие трябва да разберете, че прошката се дава, като я осмисляте, молитвата се казва, като я осмисляте, и „обичам те" се казва, като го осмисляте.

Така завърши тази необикновена полупряка-полузадочна среща на шепа хора с ангелите им наставници. Съвсем скоро щях да науча, че лично за мен тя е била прелюдия към ново огромно предизвикателство, към нова грададна отговорност, към благословена творческа задача, която Ханс щеше да ми предложи и възложи да поема, стига да направя избора да я приема.

Роялът на ангела: Обич за обич

В началото на март Вергиния преживя страховита драма, която се разигра (изневиделица!) пред очите ни с Радиана. Приятелката ни бе призована или пък – много по-вероятно – сама се призова да помага на Ханс. Всичко се случваше в кухнята ни на живо и едновременно в някакво друго измерение, където тя бе заедно със своята половинка – и пак в момента, пак на живо. Ние с жена ми напълно безпомощни и ужасно притеснени наблюдавахме откъм земния ни план как човекът неистово се бори с нещо страшно и злокобно, за да помогне на ангела, към когото бяха насочени попълзновенията на мрака…

След двайсетина земни минути Вергиния лека-полека възвърна дар-словото си, научихме какво се бе случвало там някъде и как бе приключило.

Господ да не дава на никого такива чак изпитания като на тях двамата!

Сторихме нещо, което почти никога не се случва на срещите ни. Отворих някакво вино, чукнахме се за здраве. След като небесно-земното единно цяло ни разказа какво се бе случило, поде само Ханс:

Знаете ли, че в определени моменти любовта между вас надвишава любовта към Бога. Защо? Защото вие възприемате Бог като иконен образ, а Бог всъщност е в любовта.

Неговата сила се осъществява, когато обичате някого. Защото вие не можете да възлюбите света, а да не обичате никого около себе си, да са ви безразлични хората – няма как.

И се обърна тихо-тихо към Вергиния с постоянното си обещание:

Има един портал във времето. Аз ще те чакам от другата страна. Виждаш ли ме, там, където съм в момента, е хубаво. А когато си с мен, няма от какво да се страхуваш. Ще дойде време, ще те чакам от другата страна.

Сетне продължи любовната си балада:

Искам да ви разкажа. Когато любовта е голяма, онази – голямата любов, тя изобщо не мисли, любовта изобщо не мисли, тя няма разсъдък. Просто отиваш в бездната и не знаеш какво ще правиш там. Тръгваш след някого, за когото знаеш, че те води на сигурна смърт. Аз щях да потъна и пропастта да се затвори, ако тя не беше застанала от другата страна. Обединихме силите си, тя ми подаде ръка, отдаде ми от нейните сили. Ето това е любовта – саможертва. Другото е пародия на любов. Това не означава, че във вашия човешки живот вие вечно трябва да правите саможертви, но има много видове саможертви. Една такава саможертва ви показах тук. Лошото обаче е, че това не беше „показнò" – беше си живата истина. Любовта побеждава всичко, знаете го, това не е клише. Ние не размахваме лозунги. Много съм уморен, но съм щастлив, защото съм обичан.

Не бих искал нищо да добавям. Понякога се радвам, че не разбирам напълно – и че няма как да го разбера напълно, преди да ида оттатък, – точно за какво иде реч и как точно стоят нещата в единството между благото „когато си с мен, няма от какво да се страхуваш" и настръхналото „това не беше „показнò" – беше си живата истина". Ала знам, знам, че и двете са истина и са едно. Като Ханс и Вергиния.

Ханс зад рояла:

В любовта няма време, няма години, няма биология. Знаете ли, има стотици двойки, които живеят по различен начин, свикнали са да се борят с обстоятелствата и любовта им с времето не става по-малка, тя се засилва. Малцина от различните се разделят. Защото битката им срещу останалите ги сплотява. Не става дума за хомосексуални двойки. Говоря за хора с недъзи, с други проблеми или с голяма разлика в годините.

След което без никаква видима връзка – що е то видима връзка? – Ханс пристъпи към темата, която щеше да ме изправи пред избора да поема или по-скоро приема нова отговорност пред моя светъл приятел, пред Вергиния и пред себе си в името на едно по-високо и по-всеобхватно благо.

- Искам да почина – заяви Ханс.

Значи ще се оттегли, помислихме си ние.

- Васко, искам да ти кажа нещо, преди да си ида.

И начаса рече:

- С теб на рояла ще разкажем една приказка – за мен и за всички нас. Ще видиш. Ще седим двамата на рояла, ще натискаме клавишите и всяка нота ще разказва. И когато съберем нотите в едно, ще се получи голяма музика. Ще видиш. Ще ми помогнеш ли?

- Разбира се – продумах.

Ханс продължи:

Двамата с теб ще напишем книга за един роял. Човешката душа е роял. Сядаме на клавиатурата и натискаме клавиш след клавиш. Някой ден ще звучим еуфорично, друг ден – песенно, трети ден – драматично, четвърти ден – романтично. Имаме много да разкажем. Не държа на тази публичност, но държа нещата, които съм ви учил, да останат. Защото после ще си я взема Вергиния, а трябва тези неща да останат. Ние с нея ще се обединим в едно цяло, за да вършим добро и от другата страна. Ние с нея сме

пратеници. Но само на теб долу мога да имам доверие. Има неща, за които подготвям почвата предварително и вдъхвам идея. А другото ще го правим заедно, Вергиния ще почива. Двамата ще пишем – аз и ти. Ние ще се обединим в едно цяло и ще застанем на клавиатурата. Ще те помоля обаче преди това да посвириш някъде на роял. Искам да усетиш рояла. Аз ще съм до теб и ще ти натискам пръстите на ръцете, за да разбереш точно, да почувстваш точно какво искам да ти кажа. Знам, знам, че не можеш да свириш. Аз ще съм до теб.

Не мога ли! Свирил съм на акордеон сума ти блажени години и мога да изсвиря на роял „Тръгнал кос…" с една ръка.

Мъчех се да се отпусна, понеже тръпки ме побиваха. Въобразявах си тогава, че горе-долу знам какво ме чака. (Нищо не знаех!) Разбира се, каквото и колкото и да знаех, това ни най-малко нямаше да промени избора ми тутакси да приема предложението на Ханс „да му помогна".

Ангелът заговори отново – меко и топло:

Приятели, почивам си само във вашите ръце. Ангелите също са уморени, приятели. Много съм уморен, но съм щастлив. Разбрах, че всички тези години не са минали напразно… Животът е изпитание, деца.

И някак полу на шега, за да не забравя дори за малко изпитанието, което ми предстоеше, Ханс пак се върна към бъдещата книга:

Двамата ще почнем да свирим на четири ръце. Аз – ангелът; ти – човекът. Просто пишем музика за душата. Ще си спомниш уроците, които съм ти дал с първите звукове на рояла, ще си припомним миналото, ще си кажем какво сме изживели заедно, ще си посочим миналите пътеки, за да стигнем до изпита. Последния, най-важния, духовния изпит, който почти никой не разбра. Заедно ще свършим всичко.

Обадих се в паузата, за да споделя какво чувствам.

- Очаквам го с огромно удоволствие и с тръпка на благоговение, която изпитвам в момента, от евентуалната ни съвместна бъдеща работа.

Господ ме знае защо казах „евентуалната". Сигурно някъде дълбоко пустата ни човешка неувереност и проклетите ни комплекси съскаха тихичко: „То Ханс може и да се откаже. Като си познава партньора за съвместната бъдеща работа." Слава Богу, понякога тихичко съскат комплексите ни, та невинаги ги чуваме и си остават в подсъзнанието.

- Няма да има болка – сякаш отвърна на скритите ми тревоги ангелът. – Ще има щастие, еуфория и любов.

Амин!

След всичко, което се бе случило досега на тази наша среща, ние очевидно имахме нужда от благословената милувка на Ханс. Той точно това и правеше – успокояваше ни, обгрижваше ни, даряваше ни отново и отново своята светла любов.

Искам да ви кажа, че винаги ще ви обичам и сега, и от другата страна и че ще ви чакам да дойдете при мен. И ще се обединим – и тя, и вие, и ще направим нещо много красиво заедно. Всеки с времето си. Всички ще ви изчакам да дойдете. Аз знам какво съм обещал. […] Горе няма студ и няма болка, и няма рани, и няма апартаменти.. Само аз и ти (към Вергиния), и приятелите, и любовта. И никой не принадлежи на никого в онзи вашия смисъл, а всеки е готов да умре за всекиго в най-красивия смисъл. Всеки е готов да влезе в бездната и да изкара другия оттам. Горе сме само аз и ти, аз и те, всички вие, които се обичаме. Там няма нищо друго освен любовта и саможертвоготовността, благодарността и сигурността, и милостта. Горе, тук при нас, няма нищо друго.

Записът е просто вълшебен. Ангелът свира на рояла си, а от лаптопа ми като фон звучат различни варианти на „Алилуя" – песента на тогава все още живия Ленард Коен, мир на светлата му душа; слушаме изпълненията, говорим за приликата на Ханс (според

Ханс и Вергиния) с Бон Джови, (един от изпълнителите на „Алилуя”), когато днешният ангел Ханс е бил човек някога по-рано; Ханс ни препоръчва още веднъж „да изгледаме добре” онзи чудесен филм „Град на ангели” („Нищо не сте видели напълно!”) и ни обещава пак да си поприказваме тогава кое как е. И продължава с любимата си тема за любовта.

Знаете ли, че имам още няколко братя, които работят така като мен (с Вергиния). Правим го от любов и трябва да сме ви пример. Знаете ли, светът би се отървал от злобата, от завистта, от проклятията, от магиите, от дребните неща, от всичко онова, което ви кара да се ядете един друг. Ако би имало долу една поне армия като нас, която да е готова да замени небесното царство заради любовта, защото любовта е небесното царство. И когато човек осъзнае това, той вече е направил избора си, направил го е, преди да осъзнае какво е небесното царство. Просто небесното царство е любов, трябва да го знаете. Щом можеш да обичаш толкова силно един човек, значи ти можеш да направиш чудеса за много хора. Това иска Бог, нищо друго не иска. […]

Там, където живеят Бог и ангелите му, има много гълъби. Всеки един гълъб носи към вас послание за любов. Те са като пощенските гълъби и по тях ви пращаме любовта. Някои смятат, че те са херувими. Глупости! Дебели ангелчета с лъкче – смешна работа!... Ние пращаме по гълъбите посланията ни за любов. Понякога според вас има странна любов. Любовта обаче никога не е странна. Тогава тя не е любов, тогава изхожда от нещо изкривено. Любовта побеждава всичко. Тя не се интересува от материалните неща, тя е саможертва. Любовта може да бъде такава само ако от другата страна ѝ отговорят със същото. Няма любов от един човек само. Затова сърцето има две камери. В любовта единият съхранява другия. И никой не знае кой точно върши всичко това. Едната част в любовта съхранява другата част – без значение кой го прави… Такива сте хората. Важното е, че умеете да обичате. Затова сте такава интересна плячка за някои същества от отвъдната страна.

Така обичам Ханс да е в подобно разположение на духа, да говори по този начин! Огромен подарък бе онзи пролетен ден за мен, за нас.

- Може ли да поговоря още малко с вас? – рече ангелът ни. – Починах си малко. Дайте ми възможност още да поговоря за любовта.

Дадохме му, смеейки се.

- Понякога се учудвам на себе си, задето се разприказвам – подхвърли шеговито той.

Оттам насетне отново бе напълно сериозен:

В любовта между двама души не може всичко да бъде идеално. Те трябва да се научат да се обичат един друг. Понякога това го кове времето. Първо започва харесването, след това идва влюбването, минава в желанието, в страстта, после преминава в обичта, в уважението, в грижата. Но всички тези преходи през многоликата любов ни учат на саможертва. Можеш да бъдеш саможертвен още в самото начало и да кажат: „Този е луд!” Луд, ама когато дойде битката, само лудият отива там срещу вражата армия. Всички други разумни се разбягват, защото ги води разумът, само лудият остава. Онзи, който е готов за саможертвата. Разбирате за каква саможертва става въпрос.

И пак, и пак:

Благодаря ви, приятели, за подкрепата. Винаги ще ви подкрепям, докато сте живи, и ще ви чакам от другата страна, за да свирим на големия роял на щастието.

Щедрият наш милосърден брат! Той ни бе подготвил и още един безценен дар, за спомен.

След минута Вергиния рисуваше и пишеше – този път на български език. А малко по-късно ни прочете трактата „Любовта побеждава всичко”. Така ѝ го бе продиктувал Ханс и така пишеше горе вдясно на листа – „Трактат”.

Любовта побеждава всичко. Сядаш на рояла с четири ръце и започваш да галиш клавиатурата. Ръцете са заедно в синхрон, преплитат се, после са в страст, изпотяват се, кръстосват се, докосват се, отдалечават се и правят музика. Любовта е музика на две души в един роял. Инструментът е любовта, ръцете са душата, музиката е онова, което вършат. От това произведение излизат бездария или става „Ода на радостта” или „ударите на съдбата”. Или война, или нежните звуци на „Елизе”.

О, обич, ако успееш да напишеш химна, има защо да свириш на рояла. Някои пристъпват към него подтиквани, други с цел, трети – със сърце. Успяват само обичащите се! Може да се сбърка някой път в неуверена нота, грешен пасаж, може да е уморен изпълнителят, но дойде ли големият концерт, резултатът е бис, макар и да осъдят после един от пианистите!

Любовта побеждава всичко.

Помълчахме.

- Да му пожелаем ли лека нощ? – попита жена ми.

- Да – отвърна Ханс. – Трябва да отиваме да спим, да съберем сили и да починем.

И ми подметна:

- А ти, ти почвай да подготвяш файла за пианиста и за онези, които могат да свирят заедно с мен. Ще се осмелиш ли да застанеш на рояла?

- Ще се осмеля – рекох.

- Не се осмелявай. Просто ме прегърни, аз ще свиря.

- Именно… Защото ще сме заедно, затова се осмелявам…

Жена ми тихо се смееше отстрани.

- Лошото е, че не мога да пия бира – изпъшка Ханс.

Тук аз избухнах в смях.

- Искам, ама не мога. Там, дето живеех, правеха много хубава домашна бира.

Веселият разговор пак се върна назад към оня земен живот на Ханс с хубавите сладки, с мириса на канела…

- Тук не мога да намеря мама – съобщи ни Ханс; в думите му не звучеше тъга или болка, а по-скоро съжаление. – Отделиха я от мен, иначе щях да бъда силно привързан.

Той отново ни заразказва за онова си детство с парцалените топки и играчки.

- Вечно бях мръсен и в калта. Как мама нито веднъж не ми се скара! Само с ей такава усмивка казваше: „Пак ще перем, сине.” И переше в едно дървено корито.

Оставаха ни броени минути заедно онази вечер, ама и те бяха преизпълнени с очарование!

- Заглавието е „Роялът на ангела” – простичко оповести Ханс. И добави: – Роялът на ангела са и хората, нали знаеш. Както свириш по тях, те така ще изпълнят музиката.

Безусловно.

- Аз знам какво имаш и на кого възлагам. Познавам душата ти и те обичам. Амин.

- И аз те обичам – отвърнах трогнат.

И изведнъж – изненадващо предложение, от което предпочетох да не се възползвам.

Можеш да почнеш и още утре. Можеш да почнеш и след месец. Почваш сам, а аз ще преценя кога да се включа. Ти ще видиш, аз ще пиша с теб, не се притеснявай. Нея (Вергиния) почти няма да я включваме. Откъснати реплики, стари слова, опитът, който имаш с мен, опитът, който имам с теб, опитът, който имаш с нея, опитът, който имаш с нас двамата – всичко трябва да бъде интерпретирано през любовта и рояла. Сядаме и свирим. Ще се опитам да ти помогна с няколко плана. Седни и пиши.

- Много разчитам на тези няколко плана – подхвърлих през смях; смееха се и Вергиния, и Радиана. И Ханс вероятно се смееше.

- Изяж няколко подобни на мамините сладки или пък печена тиква. Хапни си.

Дотук добре.

- Иди и докосни роял. Послушай пианист, някой, който умее да свири нежна музика – независимо каква е тя. Самият ти докосни рояла, сам ще видиш, няма какво аз да ти говоря. То ще тръгне. Аз и ти! Четири ръце на пианото! Хубаво ще е !

- Майко! – проплаках.

Жена ми шумно се забавляваше.

- Вас ви е лесно – плачех си аз.

- Е, кой за каквото е учил! – смееше се Радиана.

- Ще бъде весело – веселеше се и Ханс. – А и за Радиана ще имам една задача: хайде някой път да опечеш тиква с орехи и малко мед, ако е възможно с канела. Васко ще я изяде. Е, и по една бира някой път ще пийна чрез Васко.

Смях, смях.

- Ох, май почнах да си отпочивам – вметна още Ханс.

Тази незабравима вечер завърши с определяне и жанра на бъдещата книга „Роялът на ангела”.

- Всичко, което сме преживели, е в рояла. Аз ще ти подсказвам много неща, ние много битки сме водили.

- Имам много въпроси, но няма да ги задавам тази вечер – обадих се.

- И на всички въпроси ще си отговориш – отвърна Ханс.

- Сам, нали? – пошегувах се аз.

- Ами роялът не говори, той само свири. Сядаме двамата, слагаме пръстите и си представяш: от едната страна аз – странникът, красавецът, приличащ някога на Бон Джови… О, колко хубаво се изразих!

Смях!

- Ако искаш, ми сложи крила, ако искаш, ме наметни с нещо – просто да си светя до теб. А ти светиш от другата страна. И свирим – аз и ти. В този роял ще виждаш себе си, жена си, синовете си, мен,Вергиния, всички нас.

И ето тук аз попитах за жанра, как си представя той жанра.

Вергиния грабна химикалката и написа на листа пред себе си: „Обич за обич”.

- Обич за обич – повтори ангелът. – Има ли жанр това, дето ти предстои? Ти не пишеш стихове.

- Хубав жанр – произнесох в паузата. – Обич за обич…

А Ханс добави:

- Всичко ще е толкова лесно. Спокойно, ти си го мислиш, че е сложно. Всичко е много лесно.

- Не мисля, че е толкова сложно, колкото мисля, че е отговорно – споделих.

- Отговорността остави на мен – рече Ханс.

Даде им нашият небесен наставник на двете приятелки край мен още един повод да се позабавляват на мой гръб: аз да съм я напишел книгата, пък Ханс щял да носи отговорността.

- И само посмейте после да кажете нещо за книгата! – смееше се и ангелът отгоре.

Ей Богу, наистина смехът е радост.

Дядо Вазов

След седмица признах пред Ханс огромните си притеснения, че все така нямам идея точно как би изглеждал резултатът от „съвместното” ни с Ханс изпълнение на рояла.

- Ей сега той ще ти напише писмо – успокоително отвърна Вергиния, – което ще си четеш и сега, и като почнеш да пишеш.

Броячът на записа показва, че тя успя да запише диктовката на Ханс за едни минута и седемнадесет секунди. Впечатлен съм, защото „писмото” съдържа и портрет на Ханс, който ми остана като мил дар от онзи ден.

Здравей, Васе,

Толкова много притеснения за едно толкова приятно нещо. Говори с мен. Представи си, че аз и Вергиния сме с теб. Някогашните ни срещи, моите размисли, мислите ми за Земята и хората. Мислите ми за Бог. Случките с другите като примери и съветите за това кой е Учителят и защо не е предсказателят. Нима от толкова години общуване няма какво да си кажем? Покани ме в душата си. Искам да остане завет. Затова е всичко. Аз ще напиша послание към книгата. Имате благословията ми. Искам да оставя нещо, нещо, на което години учех – на прошка, любов, битка със слабостите, всичко. Искам да систематизирам в едно заветите ми, които съм давал през всичките тези години на хората, искам това да стигне до още повече хора. Ще имаш съдействието ми.

Ханс ми довери някои свои размисли лично за моя творчески път. Каза и нещо, което вероятно ще е твърде интересно за мнозина, „стъпили на магистралата”:

Духовните ти Учители отгоре разглеждат възможните решения и ти ги поднасят, а ти сам решаваш какво да правиш впоследствие. Има някои неща, за които няма предсказател на този свят или астрологична карта, които да ги предскажат, защото те се решават в хода на живота. Това става, когато стъпиш на магистралата. Важното е да не е бърза скоростта. Стъпиш ли на магистралата, могат да ти се появят всякакви коли отвсякъде и ти не можеш да предвидиш как ще ти се отрази самото качване на магистралата.

След което дойде редът на поразителното ангелско откровение за душата на Иван Вазов и моите евентуални отношения с нея. Буквално не можех да дойда на себе си, докато слушах. Писах по-назад – казвах го и на Ханс, – че винаги много съм обичал и ценял Иван Вазов и като писател, и като литературен първопроходник.

Много те обичам. […] Дядо Вазов би се гордял да имаше теб за приятел. Ако можехте да бъдете приятели и да си контактувате, вие бихте си говорели с часове. Знаеш ли колко ви е близка енергията? Прав си, дядо Вазов е страхотен. С часове бихте си говорили. И ако ти беше негов син или ученик, щяхте да се прераждате и прераждате във вековете. Странно разминаване. Дядо Вазов би те обичал. Той цял живот е търсел сина, който не е имал.

Мили Боже!

Бил е заобиколен от много глупаци. От много ниска енергия. Дори сред интелектуалците, с които се е събирал, не е имало човек, който да му е съзвучен (като ниво). Той е бил на толкова високо ниво, че не е можел да говори „нормално”. Винаги е говорел с патос, литературно, винаги е бил много особен. Като хванел думата, не можели да го спрат. Той създавал дискомфорт в околните, но всички са искали от него съвет. В същото време е имал огромна отговорност към държава, към род, към всяко нещо, с което се е захващал. […] Питай него колко неиздадени неща има. Колко неща е късал и хвърлял по кошчетата. След смъртта му ги събират в разни фондове. Знаеш ли колко неиздадени разкази, колко провалени книги! Много! Няма писател, който да не притежава такива неща… Аз не съм оценител и не разбирам от литература, аз разбирам от енергията на книгата.

Върнахме се към „нашата” книга с Ханс. Попитах го съществуват ли някакви обозрими срокове в замисъла му.

- Искам да се успокоиш – отговори ми той – и да не мислиш за обозрим срок. Мисли за онова, което правиш, а не докога ще го направиш. Пей бе, човеко! Пей, свири на клавиатурата!

И Ханс пак заговори за дядо Вазов:

Вдъхнови се. Попитай дядо Вазов. Свържи се с него. Застани лице в лице с него. Представи си го като образ, помоли го да е до теб заедно с мен. Ще видиш колко приятно ще ти стане, ти ще го усещаш до теб. Няма такъв талант. Няма и да се роди точно такъв талант. Говори с него. Те не са умрели. Просто го повикай. Той ще дойде. За него ще бъде удоволствие и чест.

Мили Боже! Бог ми е свидетел колко речи съм държал, че дядо Вазов е прекрасен, че му дължим толкова много и че никой, никой не разбира – включително и аз – какво съдържа това „много”.

Той ще дойде много тихо и ще приседне. Той има бавна и „протяжна” походка, никога не бърза. Аз съм го виждал. Винаги е добре облечен, спретнат. Винаги галантен, с шапка. И учтив към хората. Като политик бе с остър език. Иначе бе скромен. И винаги бе влюбен – в нещо, в някого. Целият му живот бе свързан с любовта, с мира, с разбирателството, не беше конфликтна личност. Няма такъв корифей!

Е, няма да спестя разтърсващо болезнения финал:

Много път трябва да измине държавата ви, за да иска той пак да го върнат при вас. Тази душа не иска да се роди пак тук.

Да помълчим.

Внимавайте с изборите!

Не знам как така се случи през тази 2015-а, но след като научих какво ще върша следващите поне една-две години, срещите ни с Ханс и Вергиния извънредно зачестиха. Пак през март беседата на ангела неизбежно стигна до изборите ни.

Лошото при Вергиния е, че аз не мога да отменя нейните избори, които тя направи, преди да дойде тук при вас. Защото те бяха изборите на доброволец, който пое страшно много болка, излишна болка. Но аз нямам правото да се меся в тези избори. Помнете, деца, изборите които правите дори сега, на земно ниво, също трябва винаги да бъдат обмислени. Никога не поемайте големи кошници, никога не поемайте повече, отколкото можете да понесете. Фразата, че Бог не бил давал на хората повече, отколкото могат да понесат, не е вярна. Не Бог е сгрешил, а вие не сте записали и не сте интерпретирали правилно точно какво е казал Бог. Това са ваши избори. Вие поемате избори, които невинаги можете да понесете. Понякога една душа взема решения да стане доброволец и да върши добро, поемайки върху себе си някакво изкупление с цел да се освободи за следващия живот – душата има глобално, а не индивидуално мислене. И тя знае, че в един човешки живот може да изчисти всичко онова, което е натрупано в миналите прераждания, за да може да живее в следващия си живот щастливо и спокойно. Примерно с мен. (Ханс се смее.) Вергиния своего рода се жертва, за да можем да изживеем като хората поне един човешки живот. Затова е толкова трудно. Внимавайте с изборите! От една страна, разбирам нещата, от друга – виждам колко е трудно. Затова съм толкова близо тук, затова контактувам с нея и с вас, затова се уча и аз чрез вас, затова и аз приемам мисия, за да бъда близо до нея и заедно двамата да изпълняваме тази благородна мисия, с която тя се е заела. Но знаете, че всичко има цена. На Земята всичко има цена. На Небето цената е по-голяма.

Ханс пак се усмихваше.

Само след минути от тъжната му шеговитост нямаше и следа. Той говореше на Вергиния и Радиана за тяхната работа и съответно за съдбата им вследствие на работата им.

Вас двете ви предупреждавам отсега. На хора като вас се гледа като на магьосници, да знаете. Колкото и да искате да излезете от схемата, човешкото възприятие е като на охлюва: той е закостенял, движи се бавно в своята черупка, това си мисли, това си говори. Астролог ли си, енергиен човек ли си, какъвто и да си в сферата на неразбираемото за тях – ти си магьосникът. Ти си тъмният, опасният; светлият, когато им е изгодно, тъмният – когато не им е изгодно. Или шарлатанинът, когато пак не им е изгодно. Аз говоря за вас, за хората, които си вършат почтено работата; аз не говоря за лъжците и измамниците, за действителните шарлатани. Това е мисленето на хората. И вие трябва да свикнете с обидите, дотолкова да свикнете, че да ги приемаме все едно не се отнасят за вас. Толкова обиди съм чувал за нея (Вергиния) и никога няма да ѝ ги повторя – няма и да ѝ се вярва от какви хора са идвали! Толкова неща съм чувал и за нея (Радиана), че душата ми е плакала, а от Съвета ми се карат, че пак съм емоционален, че няма да порасна. Идело ми е да направя нещо за защитата ѝ (на Радиана), дори постъпка, която не е ангелска! Ядосвам се, не мога да понасям несправедливостта. Казаха ми обаче, че трябва да се уча на търпение. Така както вие се учите, се уча и аз горе и вие го знаете това.

Ханс бе в стихията си!

Няма човек, който да е работил за Светлината и да не е усетил удара на тъмното. Сам Бог, който е абсолютният безгрешник, изпрати сина си тук, на Земята. Онзи, който не направи едно лошо дело, беше осъден от онези, на които вършеше добро, та вие ли? Така че приемете мисията си, кажете си, че само Бог може да ви съди. И онези, които ви обичат, понеже биха могли да ви осъдят по-справедливо, обичайки ви. Или пък изключително несправедливо да ви оправдаят, обичайки ви. По същия начин. По-скоро се доверявайте на критиката на обичащите. И се оставете в ръцете на Бога, защото само той отсъжда. Другите трябва да ги приемете такива, каквито са. За едни ще сте „осанна", за други ще сте „разпни го", за трети – просто шарлатани, които са намерили начин да вземат пари. Ами такъв е животът. И за Бог са говорели така: какъв цар си ти, цар на кое, ти си чучело, ти не си онова, за което се представяш, ти си самозванец, фокусник. Всичко е чувал Исус. Дори и той не е издържал и се е молел на баща си да го отмине тази чаша. Дори и той не е издържал на мъката, синът Божи, приел греховете на хората. Не е могъл да издържи мъката и се е надявал на милостта на баща си. Често няма милост у хората, няма. Ако той беше помилвал сина си, тогава днес Бог нямаше да има. Бог Христос.

Ето така.

И още малко за изборите – тези, които често правят (за жалост) родителите спрямо децата си.

Кръвта наистина е много притегателен център, но моралът е три пъти по-притегателен. Когато някой никога, по никакъв начин не ти е направил добро, когато той дори не се е гордял с теб, дори не те е приласкал – ти трябва да разбереш, че практически нямаш родител. Но изборът е винаги избор на душата и никой отвън нищо не може да направи за нея.

В края на срещата обсъждахме с Ханс разни мои питания за книгата, за „суровия материал", който вече бях започнал да подготвям. После той заговори за грижата си към мен, към нас тримата, към децата ни. И завърши отново с обичта:

Това не го приемам за дълг. Не го приемам и като израз на благодарност към вас. Не, думата не е тази. Единствената дума в този случай е само една – обич. Обич за обич. Не става въпрос за другите хора, за които ще пише в книгата какво съм им дал и какво

съм взел. Между нас става въпрос за обич. Колкото съм дал, толкова съм получил. Между нас тече река от обич и доверие. И през каквито и камъни да е минала тази река, някъде и да е попресъхвала, друг път да е била пълноводна, третия път да е текла покрай различни препятствия – нашата река върви, приятели, тя няма спиране, защото се познаваме преди, защото се познаваме сега и защото ще се запознаем пак в бъдеще. Така ни е устроен животът. Щете не щете, ще сте с мен.

Ангелът благо се усмихваше.

- Ние щем – произнесохме гласно.

За довиждане Ханс ни даде много интересен съвет или по-скоро внесе успокоение у нас. След като ни разказа как и той понякога постъпва „хитро", за да ни предпазва от едно или друго, той полушеговито рече:

Да кажеш за ангела, че е „хитрец", все едно да заявиш, че дяволът е ангел. Как да ви обясня обаче, че някъде трябва да се подхожда с хитрост. Не можеш да не си хитър, когато вълчият свят е оголил зъби срещу теб. Защитата понякога се проявява и в подобни действия, които не утежняват кармично пътя ви. Тези действия са оправдани само в случаите, когато друг път няма. Така те не утежняват кармата на човека.

А ето как стоят нещата с възмездието спрямо „лошия", онзи, който „е оголил зъби":

Това е част от урока: когато ти използваш неразрешени методи, и срещу теб ще се използват неразрешени методи. Защото на съзнателно ниво мозъкът не го приема, но душата знае какво се случва и приема уроците си с благодарност. Тоест – получавам онова, което давам.

Не че някога съм жалил кой знае колко „лошите", истински „лошите", ама си е друго, когато знаеш, че душите им „приемат уроците си с благодарност."

Като се замислиш, иначе не би и могло да бъде в онзи свят, където обитават душите ни.

Няколко кратки срещи: Аз си намирам сродниците по странни пътища

Опитвам се да извадя най-ценното от бързите ни пролетни срещи през април-май. Всичко е като калейдоскоп, темите идваха от проблемите, от неочакваните завои в разговорите ни, от главоблъсканиците, които никога не спираха да ни главоблъскат.

За какво ги „боли ангелите горе", както се изрази Ханс. Цитирам дословно ново откровение за „източното православие":

Искам да знаете, че източноправославната религия е една от най-хуманните религии. Източноправославната религия е истинският завет на Исус. Но – нали до всяко добро седи зло – свещенослужителите ви на всички нива са под всякаква критика. Тука на Земята. Католицизмът, протестантството, евангелизмът изключително много се грижат за хората и ги задържат в лоното си. А източното православие, което най-правилно изтълкува завета на Исус Христос, всъщност е с най-некомпетентните и безхаберни служители. Затова отгоре страдаме. Но… всички с изборите си.

И поредната му щедра благословия:

Е, аз си тръгвам. Да е благословена масата ви. Благословен да е денят ви. Благословени да са децата ви. Благословени да сте вие самите. И бъдете добри хора, не се променяйте, защото животът поднася различни изненади, поднася изключително много предизвикателства. Не се променяйте. Бъдете все така добри и милостиви. Бъдете обичащи. Бъдете повече критични към себе си, отколкото към останалите. Избягвайте да съдите, преди да сте отсъдили себе си, а това е много важно, защото всичките грешки, които правят околните, ги правите и вие, но не искате да ги видите. Това е заветът, който аз и всички служители от другия свят подаваме към вас.

***

Нова априлска среща, всички сме уморени, Ханс – също.

„Васе, все още е време за събиране на информационно поле, а не за даване на направление. В смисъл: събираме и селектираме информацията. След един месец ще се срещна с теб, защото ще имаме някои неща да уточняваме, и енергията ще тръгне бързо след това. От тази гледна точка за момента забранявам да се обсъжда нещо, свързано с книгата. Защо? Защото сега натрупаната умора е огромна и отрицателната погълната енергия е огромна.

Аз отново съм щастлив във вашата кухня, чувствам се тук като в къщи. Макар и да съм уморен покрай Вергиния, чувствам се щастлив. Не само хората, и стените тук ми отвръщат с насъбралата се от дълго време позитивна енергии – затова съм щастлив. Тук се чувствам в моя дом. Затова домът на един човек не е в сградата, а там, където го обичат. Това е домът. Домът е в любовта.

Искам да ви кажа някои неща за вас двамата. Усещам натрупаната ви умора. Не ми се иска да остарявате, приятели, не ми се иска. Искам да поживеете още и още, и в още по-добро здраве. Моля ви, давайте си почивки навън. Разхождайте се, ходете на кино, на театър. Моля ви, приятели, не остарявайте. Тръгнали сте да остарявате, а не бива да остарявате. Идете на почивка. Направете нещо единствено за вас двамата. Нямате време да остарявате.

Ангелска любов, неописуема с никакви човешки думи любов!...

Ние с жена ми се опитваме да обрисуваме как стоят някои неща в живота у нас. В разговора ни се вмъкват думи като дълбоко разочарование, като думата срам. Ханс:

А аз какво да кажа с моите прераждания долу. И всеки път, като се връщам чрез Вергиния и чрез вас, колко много ме боли! Не се срамувайте от онова, което виждате. Точно в тези периоди от живота си вие осъзнавате най-добре отликата между доброто и злото и разбирате какво е, какво означава Бог.

Навън слънцето залязва. Кухнята ни е със западно изложение, залезите понякога са възхитителни. Като обичния роял на Ханс.

Светлината няма да ви избяга никога. Но не бива да остарявате. Усещам енергията ви как бавно, постепенно изтича като в пясъчен часовник. Част от този процес вие можете да го „поправите”. Имате остра нужда от слънце. Слънцето е добро за костите. […] Никога не съм искал от вас такива неща, но сега искам да ми обещаете да сте с мен и да не остарявате. Няма да закъснеете за срещата ни. Искам да ми обещаете да се грижите добре за себе си. […] Няма да допусна да грохнете. Трябва и можете да го избегнете. Ако не можехте, аз щях да си мълча и да страдам. […] Ако не ме послушате, ще страдам и ще гледам, без да мога да помогна, защото правата ми ще бъдат твърде ограничени, при положение че вие сте дали отказ.

Странно нещо е хомо сапиенс, нали? Да се докарва дотам, че ангелите да го молят да се грижи за себе си…

Малко преди да се разделим, Ханс сам спомена „странните пътища” човешки, но не добави нищо повече.

- Аз трябва да ви науча онова, което може да избегнете по трасето, без да променям кармата ви. Това е основната ми роля в този живот. Затова съм тук, затова съм с вас.

Внезапно Радиана се обърна към Вергиния:

- Добре, а как всъщност се срещнахме ние с Ханс?

Припомнихме си набързо обстоятелствата на нашето запознанство с Вергиния. Ханс ни изчака да млъкнем и рече:

- Аз си намирам сродниците по странни пътища. Не ме питайте как.

Ей Богу, наистина са неведоми пътищата ни, които Господ ни е благословил да избираме.

***

Ханс към наш приятел:

Помнете всички! Винаги го повтарям: аз не съм предсказател, аз съм Учител. Моята цел е не да хвърлям боб и да гледам в бъдещето, а да ви науча на базата на програмите, които са ви дадени за живота, как да избегнете някои неща, които можете да избегнете и които не са в кармичните ви дългове. Помнете, всички Духовни Учители спазват един и същ принцип – принципа на ненасилие над душата, на несъздаване на страх и подчинение. Духовните Учители взимат своя ученически клас и му дават правото на избор без страх, без чувството за подчинение и потисничество. Духовните Учители идват на тази земя, за да дадат добро и да накарат хората да мислят и да решават на базата на собствената си воля, като могат само да ги посъветват. Ние невинаги сме разбрани. Разбират ни само очите, които желаят да ни разберат. За другите оставаме странни, за някои – дори луди. Всеки може да говори за нас каквото прецени. Духовните Учители и Водачи не се обиждат, те не хранят в себе си гняв или обида, но хранят болка. Боли ни. Боли ни, че много от хората, отхвърляйки определени наши съвети, започват да страдат и дълго след това разбират какво са си причинили. Какво да говорим пък за хората, които имат привилегията да дойдат и да им кажа лично: „Виж, аз нищо не искам от теб, аз просто искам да си здрав. Аз не искам нищо за този, за онзи, дори за Небесното Царство не искам нищо. Аз искам просто ти да си усмихнат и да славиш Господ.”

Не е чак пък толкова много, да речеш. Не е, не е, ама:

Когато сме ви потребни, сме „осанна”, а когато трябва да ви накараме да се научите на уроците, сме „разпни го”. Тогава ставаме тъмни, черни, опасни, нестандартни и страшни. Това носи болка на всички мои братя, които се борим в името на Светлината. Изглежда, хората повече трябва да бъдат учени, отколкото да им се дава, за да могат да разберат кога са си научили уроците. Някъде вероятно бъркаме с човечеството. Това е болката на всички братя в Небесното Царство. Нещо се е случило с децата на Бог, някакви тежки изкривявания в човешките гени. Но ние ви обичаме, каквото и да става, както казва Майка Тереза.

И слава Богу! И слава на Божието търпение!

***

В средата на май пак обсъждахме кога и докога ще успея да събера, да прослушам, да обработя и подредя огромната писмена и звукова информация за книгата. Междувременно на 25 април бе станало ужасно земетресение в Непал, последвано от още едно много разрушително на 12 май. Ханс ни разказа как той и братята му помагат на душите, които са загинали в Хималаите.

Братко, страшно съм уморен. Толкова съм уморен, че ми се плаче. Плаче ми се от болката на хората, плаче ми се от болката на дечицата, плаче ми се от ужаса, защото те умират в ужас. А някои умират мъчително и бавно, притиснати от огромни скални маси, от строителни отломки, умират бавно и в адски мъки, а няма кой да им помогне. Ние пък не можем да направим прехода на душата, да я измъкнем по-рано, отколкото обстоятелствата ни позволяват. Най-жестока е бавната смърт там, много хора умират бавно – от глад, от жажда, от болки, от притискане и кръвоспиране. Най-много ми е жал за осъзнатите дечица, които изпитват адски болки. Много ни е трудно с тях. Те не слушат, не могат да разберат къде са, не искат да ни чуят кои сме. Те са в страшен шок, едва ги прибираме на носилките си…

Последва нещо потресно, което ще предам доста съкратено:

Трагедията обаче идва от сблъсъка, защото и те (там, в Непал) не разбраха, че духовност до комунизъм не може да съществува. Трябваше да се помирят и да са начело Непал, Тибет, Учителите да са начело. И всички на тях да се подчиняват и те да учат останалите. Много от монасите, дори от ламите, си позволиха да се намесват в политиката, да търгуват свободата си... Много „нараниха" техният Учител. […] Защото всички участваха в това. Трябваше да се научат. Те се мразеха, превърнаха живота си в търговия и предаване едни други, в плашене едни други. А там трябва да живее Бог.

Окупираният от комунистически Китай Тибет и съседният Непал в Тибет – всичко откъм Небето е едно. И после:

Кажете ми, където живее Бог, мирно ли е? Никога не е мирно. Ето, в Йерусалим, където най-мощна е била енергията на Исус; ето сега и в Тибет, където на Буда е най-силна енергията. Навсякъде, където живеят Учителите, където са оставяли дълбоки следи, там обикновено дяволът се вмъква между хората и почва да прави зло. […] Политическите безчинства са страшни там. Хората страдат много, но самите те са си отговорни, защото донякъде се промениха. В Непал трябва да направят колосални промени, да ги обедини мъката, да загърбят политиката, да се обърнат към Бога, да му поиска прошка и монасите да се осъзнаят и да почнат да изпълняват старите си ритуали, които са съхранявали мира и духовността там.

Разбира се, Ханс бе наясно колко страховито е да чуем на живо от него за връзката между делата ни върху Земята и процесите, протичащи в недрата на Земята. Отделно за пряката връзка на Бог с унищожителните земетресения. От друга страна, как ли би и могло да е иначе, щом Бог е всичко? Както и да било, ангелът ни реши, че трябва да поговори за Бог – и същевременно да рисува онова, което ни обясняваше.

Ще ви разкажа и ще ви обясня какво е Бог. И защо Бог държи всички души да са прилепени към него. Представете си понятието Бог като огромен мозък, който е разделен на няколко нива, примерно четири. Има подразделения на тези нива. Всичко това е огромен кръг, който е жив. Ако го погледнете отдалеч, ще ви заприлича на някакво пулсиращо тяло, което не знаете точно какво е. Всяка една брънка от този мозък има свое място, клетка. Тази клетка се отделя от мозъка, идва и се ражда на Земята, все едно бива изместена от други клетки, които се делят – това са души – и чакат да бъдат пратени в различни посоки, не само на Земята. Мястото на вече тръгналата душа веднага се заема в мозъка от нова, а на освободеното от втората душа място идва трета душа – и така нататък. Тези души идват от смъртта, както вие казвате. Те са взаимнозаменими. Никъде в мозъка не може да има празен луфт, защото всичко е код. Бог трябва да възстанови липсващото в пъзела. В противен случай стават жестоки метеоритни битки. Имало е случаи, когато по някакви причини леко се е забавял балансът на този огромен космически мозък, тогава ставаха страхотни метеоритни битки. Така се случват избухването на звезди, образуването на планети, възпроизвежда се огромна центробежна сила, докато тя се намести и се възобнови отново балансът. Този огромен космически мозък, наречен Бог, произвежда такава мощна енергия, че тя разбива цели галактики, защото центробежната сила е колосална.

Тогава ще ми зададете въпроса: как Бог може да бъде в едно лице, в една клетка? Всичко това е мисъл, огромна мисъл, тя знае абсолютно всичко за вас, защото тя ви е родила. Ние не можем да кажем как е зароден Бог. Няма кой да ви отговори, понеже никой не знае как се е случило това. Бог възпроизвежда Учителите. Бог идва чрез определени Учители, които той материализира. Той е огромна мислеща маса. Това е чудо, просто чудо. То може да се превъплъти в определен Учител, в определен образ, защото когато хората сте на Земята, са ви необходими образи. Когато се качите горе, пак са ви нужни образи, но в по-друг вид и Господ ви ги дава. Затова, когато ти се върнеш при Майката мозък или при Бога, ти можеш да правиш всичко, което искаш, защото

имаш ресурса за това. Искал си да бъдеш цирков артист, а си бил писател – ставаш цирков артист. Това ти е било мечтата, а Бог те зарежда, дава ти достатъчно енергия сега да бъдеш цирков артист. Много е трудно за обяснение и аз много ще ви говоря какво е Бог.

О, можем да станем циркови артисти и по-бързичко:

Обаче, от друга страна, когато направите повик, Бог откликва на молитвите ви чрез Духовните Учители, които ги носят към него. Той ги записва в матрицата и преценява според много важни и много сложни процедури дали да ви изпълни молбата – може да я изпълни веднага, може и след години. Това е огромен космически компютър.

И финалът на тази ни среща: споделих пред Ханс, че навлизайки все по-дълбоко в морето от послания, получени от него през годините, че потапяйки се всекидневно в неговия свят и неговата любов към нас, най-после съм започнал да осъзнавам кой е той за нас и какъв безценен дар за нас е общуването ни с него.

Ханс се усмихваше.

Аз съм доказателството за правото на избор, което като учение Бог ви дава чрез Библията. Аз ви казвам: „Предотврати това, за да не ти се случи, ти имаш избори. В книгата за твоя живот, която е написана, ти имаш правото да измениш текста в определени моменти.” И понеже имам тези права да ви казвам къде и какво бихте могли да промените – промени, които вашата матрица на живота дава възможност да станат, аз съм длъжен да ви ги кажа и да ви помогна. Затова съм Учител, а не гадател.

***

След седмица ангелът пак бе съсипан от работата, която вършеше с братята си. Бе и в особено настроение, доверяваше ни най-съкровените си болки, което извънредно рядко си позволява, а някои раздиращи сърцето откровения чувахме за първи път.

Още със сядането си Вергиния записа молитва на Ханс към Господ, която ангелът отдавна обмислял. Молитвата до голяма степен рисува и духовното състояние на ангела ни хранител.

До Отца ми

Отче,
Протягам пламнали ръце-крила към твоето Велико Откровение…
Къде е пътят, правилата и посоките?
Кой и как внуши в душите хорски,
че правото на избори е непременно в злото и доброто?
И кой и как изчисти слънцето
в косичките на малките хлапаци, гонещи с усмивка пеперудите?
И кой и как отне на хората желанието да се раждат и събуждат,
да сътворяват, за да са щастливи, а не да се залъгват с хляба?
И кой и как научи брат брата да убива?
Черното да има бели сенки, а мъртвото живот да дава?
Страхувам се за първи път да не загубя блясъка на моите човеци,
Вярата на мойте ученици в твоето Велико име.
Какво се случва с сълзите?
С въздишката по липсата на някого,
с руменината в бузките и плясъка на птиче ято?
Не ме съди, и аз съм ученик,
Но помогни ми да не сбъркам и да се отчая.
Благодаря ти, Татко, че ме изтърпя.

Амин!

Вергиния плачеше и ни напомняше, че докато пише, понякога го пита едно или друго около диктовката. Сега го бе попитала какво има предвид с думите си: „Кой и как внуши в душите хорски, че правото на избори е непременно в злото и доброто?” Ханс ѝ бил обяснил, че това означавало недоумението му защо в избора ни винаги трябвало да присъства и злото, защо да не можем да избираме между две щастия, да избираме между две красиви, измежду две добри неща кое е по-доброто – това бил смисълът на въпроса му.

Прекрасно, нали?

Вергиния се поовладя, тихо четеше какво записва. Скръбна, скръбна ангелска елегия…

Отнесох много мъртви от Земята. Отчаяни семейства с деца, бебенцата, непоели още въздуха на Земята. Всички под пепелта… Умиращи от наркотици млади хора, живеещи така с трепереща лица да търсят дрога, вместо да протягат единствено ръка към Бога. Не знам къде е пътят. Искам Бог да ми отговори дали в момента сатаната не се разхожда гол сред хората и не облича техните доспехи, не се превъплъщава с тях. Кажи ми, Господи, че не е истина това, което мисля, че усещам!

[…] И вероятно много ми дойде да нося мъртвите дечица горе и майките, протягащи ръце. Най-малкото е туй, което се случва в Непал. Та всеки ден с моите братя на гърбовете си носим адски мъки. Премазани, насилени деца и възрастни, измъчвани в болници нещастни хора, за които уж се грижат хуманно други хора. Бодат ги с нож и чакат да заплачат. И глухонеми, дето всеки вик за тях е удар адски, аз виждал съм. И някои от тях дори не могат край на живота си да сложат!

Не знам… Не мога да повярвам, че Бог допуска да се случва всичкото това. […] За първи път го питам: „Боже, ами ние? Какво да правим ние, отчаяните труженици на света, в който се разграбват всички живи?”

[…] Ще трябва явно изборите да се правят. Но искам да запомните едно. Оставаме си армия от светлина и който иска, да застане зад гърба ми. Очаквам Божие послание или Божие писмо на моя вик отчаян да каже Бог има ли добро и зло, не е ли вече всичко заедно размито. Няма ли вече граници, не се ли сливат границите, къде ли сбъркахме, виновни ли сме ние, учениците, неправилно ли учихме земляните, какво направихме? И моля Бог за потвърждение, защото за първи път и ангелите плачат по този начин, както Вергиния сега.

[…] Разяждани тела… И вие мислите, че ние не усещаме вонята, която се носи от разядените тела… Не само месото им, и душите са разядени. Не искам да ви разказвам от какво. Страшно е да гледаш наркоманите, болните от тежки венерически болести, алкохолиците… И докога сатаната ще се разхожда гол сред хората?

- Защо гол? – попита гласно Вергиния.

- Нали ви казах! – отвърна Ханс. – За да се вкарва в човешките одежди, символично казано.

Такъв бе онзи ден; такъв бе и Ханс през онзи ден. Разбира се, нека пак напомня, ние научавахме за неговото духовно състояние през душевната моментна нагласа на „половинката” му тук при нас. Същият е и механизмът, по който получавахме словесното му послание. Каквато и да бе обаче човешката субективна и несъзнателна „намеса”, ангелът ни наистина бе изтощен от нашата земна мъка, а Вергиния твърдеше, че „отдавна не го е виждала такъв”.

Разговорът ни продължи с други теми – здравословни, служебни. След време Ханс спокойно и все така уморено рече:

Посланието до Бог е вик на отчаяние, но не е вик на безверие. Вик на отчаяние дали човешкият род ще има шанса да се поправи, гените му да се поправят по някакъв начин.

Ще искам почивка. Не мога повече да изнасям мъртви. Вонята от душите им е огромна. Кървищата от душите им са огромни. Не става дума за мириса от разпадащо се тяло, за друга воня говоря. И виковете на нещастниците и на светците са огромни – виковете, дето идват от Земята към Небето. Не мога повече, „наситих се", ще поискам да ме отведат при майка ми за почивка.

И след секунди, без да го питаме – отново за здравето ни, за работата на наши най-близки, за уроците ни, които следва да учим. И накрая – отново ангелска поезия, този път посветена на крилата. Включително човешките.

- Васе, брат – внезапно се обърна към мен Ханс, – много съм уморен, братко. За теб, разбира се, никога не съм уморен. Уморен съм обаче в момента да говоря каквото и да било за книгата, която ще напишем, за пътя и за пътеките. Но искам да ти кажа за крилата. Усещал ли си понякога, че имаш крила?

- Да – отговорих истината. – Усещал съм, буквално физически. – И понечих да се обяснявам: – Ама не в смисъл, защото аз нещо…

Ханс ме прекъсна:

Аз знам, че си усещал, затова точно на теб задавам този въпрос. Представи си каква силна болка усещам, та да не мога да ги разперя вече. Те не са за мен крила, а са две огромни торби, пълни със сълзи. Не мога да ги разперя, брат, разбери, не мога. Седя и не знам какво да правя със себе си. За първи път. И братята ми ги няма, всичките са заети. Натрупах много болка. Не се научих на търпението да понасям болката. То е същото като да ти отрежат крило. А съм ви казвал, че няма протезиране и при крилата ангелски, и при крилата човешки. Затова един съвет от вашия брат: моля ви, пазете крилата си. А те се пазят с търпение, понякога с хитрост, ловкост, с умение да се съхраним, когато битките тъй или инак са напразни. Революционерите са за това – те идват, изгърмяват, взривяват и си отиват. Те са като камикадзетата, такава им е доброволно поетата мисия, с която Господ ги праща. Научете се на търпение. Не си хабете излишно енергията и времето за хора, при които виждате, че битката не си заслужава. А то бързо става – преценката коя битка си заслужава и коя не. Отсявайте видовете битки – безплодните, предварително изгубените или битките, при които въпреки болката сте сигурни, че успехът ще е реален. Тогава си заслужават. И да свиете криле уморени, и гърбът да ви боли – ще знаете, че онзи, заради когото сте спечелили битката, ще ви се усмихне и ще е имало защо и за какво да се борите.

И финалните акорди – пак и пак за търпението и вярата:

През целия си път с вас бях ангелът на рояла. Затова ти предлагам да направиш книгата. През целия път се опитвах да свиря на душите ви – някой път по-силно, друг път по-леко, трети път – с милост, друг път – с любов. През цялото време душата ми е музика. Защо искам книгата да се казва „Роялът на ангела"? Няма музика, която да съм свирил с вас и да сте наранени после. Музиката върху рояла никога не наранява дори и тя да е патосна, да е тежка, да трябва да се натисне клавиатурата по-силно. Ние сме все пак на рояла! Това все пак е звук и музика. С вас винаги съм постъпвал с търпение. Урок номер едно на най-големите ученици е урокът по търпение. После идва вярата. Защото ако не се научиш на търпение, не можеш да бъдеш дълбоко вярващ. Защото идват изпитанията. И после три пъти ще се отрекат и от мене, и от Бог, и от всички, които са им сторили добро.

Накрая бе почти весело. След обичайния съвет да почиваме след тежките енергии, които сме понесли, Ханс рече:

- Вече съм в кондиция. Бог да благослови всички ви.

И ние отправихме своите благодарности и благословии.

- И се надявам – вметна ведро ангелът, – макар и с малко, по някакъв начин Бог да ми отговори. Вие какво си мислите – че ние просто си говорим с него ли? И ние сме като вас: чакаме неговото благоволение.

- Между другото и ние много бихме искали Господ да отговори – обадих се. – И Ханс да ни каже, ако реши, какво му е отговорил.

Искай и ще ти се даде. Дори и късче от онова, което Бог бе обяснил.

Ето късчето, което ни поднесе Ханс на поредната ни среща точно след десет дни:

Получих отговор от Бог на своите питания. Отговорът бе тъжен и в абсолютно съзвучие с оная моя плачеща молитва, която Вергиния записа тук.

Всичко обаче ще се подреди. Господ ме увери – всичко ще се подреди. Той трябва да види просто докъде го можете. И накрая ще спаси тези, които трябва да бъдат спасени. Защото има баластра и тази баластра трябва да се махне и да дойде новият път, да дойдат новите хора, да дойде новата земя, да дойде новото слънце. Господ ще спаси душите на онези, които трябва да бъдат спасени, другите ще ги хване влакът на забравата, за който съм ви говорил не един път.

Толкова за изпита „докъде го можем", който Бог ни провежда. Толкова за небесните откровения на Господ към ангелите му.

Молитви, мислеформи: Заобиколени сте от живот, който помни

На тази същата среща (по-късно), но пред аудитория, която се сменяше в кухнята ни. Беседа за мощта на човешката мисъл и отговорността ни за нея:

Силата на мисълта при някои от вас е с огромен потенциал на въздействие. Ако вие се програмирате – примерно – да умирате, вие умирате. Не мога да ви помогна. Ако вие се програмирате да благославяте, благославяте и себе си, и околните. Вашата мисъл има мощна програма, тя съставя програми. Мисълта ви трябва да се употребява в правилна посока. Мислеформата ви трябва да е в правилна посока. Програмирате ли се, вие притежавате страшна сила да осъществите мислеформата си. Тя може да те издигне в небесата, а може и така да те удари в земята, че да не можеш да станеш. Това е дар и слабост, това е оръжие, получено от миналото, и то трябва да се използва внимателно. То е способно да убива!

Възникна естественото питане дали молитвата е своего рода мислеформа.

Молитвата е измолване, а мисълта е правене. Хубаво е да постелеш на пътя червен килим и да напръскаш с рози по него – пръснеш ли рози, Господ минава лесно. Първо започваш с молитвата, това е послание към вселената, в което ти не си нагъл. Сетне, добивайки сила от молитвата, можеш да пожелаеш нещо, формирайки го чрез мислеформата. Не агресирай вселената! Молитвата създава липса на агресия, тя не агресира. Молитвата съхранява от агресивни състояния на мисълта. Когато се помолиш, след молитвата едва ли ще поискаш нещо лошо чрез мислеформата. Затова молитвата е задължителна, но тя не е формата, тя е розите по килима. Чрез молитвата не бива да се агресира, защото тя ще ви го върне с агресия. Разберете, всичко се помни. Черешите, които ядете в момента, в тях има вода, която има памет, и тя, водата, помни. Разберете, вие сте заобиколени от живот, който помни.

Когато трябва да се борите за нещо или да помогнете на някого, може да се съберете и да помогнете с мисълта си за часове, за минути, за секунди дори. Само че това не се отнася за случаите, когато на някого му е писано да почине. Няма да стане, няма да го върнете. Не правете такива опити и никога не кодирайте такова нещо, защото това се смята за вещерство! Възможно е, ако човек е на тежки системи, ако животът му се решава с оперативни намеси, да дадете мислеформа за неговото правилно лечение. Но няма да искате възкресение, а ще искате той да се оправи, ако това е за негово добро.

И да ни дава Господ разум да различаваме кое е добро за ближния ни!

Ангелите горе и долу: Когато небесна душа обещае, небесно изпълнява

Същата среща.

Каквото и да вършеше, както и да помагаше Ханс на толкова много хора (включително пред очите ми през последните седемнадесет години), винаги имаше, има и ще има люде, които знаят повече от него, могат повече от него и са по-добри в душата си от него. Според тях. И имат компетентно, разбира се, мнение за работата му, която отнякъде компетентно познават. Пак според тях. Някак разговорът ни се завърти за оценките, които такива хора даваха на Ханс. Както читателят вече се е уверил, ангелите могат да бъдат и доста сурови понякога.

Не ме интересува нито един от човеците, които обсъждат моята дейност. Чувал съм много неща за себе си. Много неща не съм допускал да ги чуе Вергиния, за да не я съсипя. Знаете ли колко ме интересува? Ама никак. Щом Бог е с мен, щом братята одобряват делата ми, а когато не одобряват, просто ми махат пагоните, докато си ги получа наново – за мен проблемът е решен. Оттам нататък човешкото мнение за мен е като мнението на мравката. Гледам да не унижа човека, да не го стъпя. Защото мравката има ум, мисъл, тя е същество, което има правото да съгради себе си, но тя не може да ме ухапе. Представяте ли си мравчица да ме ухапе – ще ме посърби и ще ми мине!

Приличате си с мравките, помните ли, говорих на Радиана за това. Те теглят като вас повече, отколкото можете да понесете. Мравката бута едно зърно десет пъти по-голямо от нея. По същия начин сте и вие. И тъй като имате много да учите, вашето мнение невинаги ми е важно.

Ангелите могат да бъдат и доста сурови понякога, но неизменно са деликатни. За разлика от многоучените същества от вида хомо сапиенс.

Радиана бе задала и въпрос за Вергиния: как бихме могли да ѝ помогнем и в работата ѝ, и в личния ѝ живот, та той да не отнема чак такъв дял от енергията ѝ, необходима тъкмо за работата ѝ. Ханс отговори така:

Сега ще кажа за ангелите долу. На базата на кармата на един човек идват хората, които трябва да дойдат при него. И те се прикрепят към него. Хората, които идват към Вергиния, са кармични хора. Когато тя дойде на Земята, пое повече ангажименти, отколкото ѝ се полагаха. Единственото, което правя аз горе в това отношение, е да се моля да ѝ бъде простено, че тя се надскочи в желанието си да помага, в желанието си да бъде доброволец, в желанието си да ретранслира тежките енергии, които са я съсипвали векове наред. През всичките тези години най-големият ѝ проблем бе, че тя е от онези ангели, които винаги бързат да вземат повече товари, отколкото трябва, и да смъкват товари на останалите хора, като смятат, че по този начин хората се чувстват много щастливи и добре. И смятат такива ангели, че другите разбират какво те правят за тях. Тя също мисли така. Нищо подобно! Хората в по-голямата си част не само че не разбират какво тя прави за тях, а дори я смятат за странна и ненормална. Ето това е големият проблем. Оттам идват страданията.

Не, не заради мнението на някого, че тя е „странна и ненормална”, идват страданията, а заради „наднормения товар”, който приятелката ни постоянно е поемала и поема.

Ханс обясни още:

Има хора, с които тя е свързана кармично. Тя предварително има кармична програма да се срещна с някои от хората, с които животът кръстосва пътя ѝ. А това, че тя отново се надскача, когато се срещнат, е неин проблем. През всичките тези години ангелът наш долу трябваше да се научи да разбира, че понякога на ангелите им е нужен

малко егоизъм, за да могат да съхранят крилете си, иначе просто ще умрат. Те дори няма да бъдат паднали ангели, а ще бъдат умрели хора – във физическия смисъл на думата. През цялото време на колене се моля да не ѝ се счита всичката тежест, която тя е искала да приеме. Защо? Защото тя дипломата си така или иначе с по-големи шестици няма да си я напише. Ситуацията ще е все същата. Най-много да кажат, че е „зубър" и всички долу да ѝ се присмеят. На никого нищо не дължи тя освен на Всевишния, на братята, които даваха указания за нейното спасяване и ѝ изпращаха любовта си, и на душата, която винаги я е защитавала, на онзи, който винаги я е обичал от другия свят…

Ето това е истината за нея.

Вероятно е много интересно или по-скоро поучително да се наблюдава как човек препредава всичко това за себе си в трето лице, но ние така сме свикнали, че не обръщахме никакво внимание. А и трябваше да обсъдим как практически да ограничаваме склонността – естествената, природната, несъзнателната, спонтанната склонност – на приятелката ни да се товари повече, отколкото е разумно, която склонност постоянно заплашваше здравето ѝ, а често и живота ѝ.

В заключение Ханс бе категоричен:

Това ще са изключително важни решения за нея. Тя ще трябва да реши някои неща във връзка с нас, някои неща във връзка с пребиваванията си горе и пребиваванията си долу, с пътя си за в бъдеще. Трябва да реши всъщност своя живот. Трябва да го направи. Ако не го направи, ще умре, казвам го директно. Защо?

Това е спасителна мярка. Не приемайте смъртта в смисъла, както го чувате в момента. Просто един човек ще почне бавно да си загива след известно време, а ние не искаме да се случи това. Има някои неща, които тя трябва да прости, някои неща, които трябва да реши, някои неща, които трябва да забрави, някои неща, които трябва да обмисли, и някои неща, които трябва да предложи. Искам всичко това Васко да ѝ го запише на лист! Всичките тези неща тя ще се върне и ще ви ги каже: какво трябва да забрави, какво трябва да прости, какво трябва да предложи, какво трябва да започне и изобщо какво е решила.

Пълна тишина. На записа за кой ли път не се чува дори как дишаме.

Налага се. Трябва да си прибираме чадата и да ги съхраняваме. Няма нищо лошо. Не се плашете от нищо. Не искаме да създаваме никакви психози, не става въпрос за никакви тежки реални опасности. Става въпрос за вътрешна прошка на душата към самата себе си, за решенията на Небесата и за започването на нов и смислен живот. Не желаем нито един от ангелите тук долу да страда.

Бъдете благословени. Страшно много ви обичам. Искам да ви кажа нещо, което може би знаете: вие сте избрани да сте с нас още доста преди да се родите.

Да сме знаели, колко пък да сме знаели… Жива благодат е да го чуеш със собствените си уши.

Ханс трябваше да се оттегля, но отдели последните минути от срещата ни на бъдещата книга „Роялът на ангела". Записах всички указания, всички негови съвети; записах покоя, който той ми вдъхваше в отговор на моите творчески безпокойства. Наставникът ми завърши с поредното си послание на мъдрост и обич:

Седни с мен на рояла, ще свирим двамата. Ще се присъединят и другите Духовни Водачи и Учители, всичко ще бъде наред. Ще те научим как да изсвириш тази музика, тази соната, тази еуфория или ударите на съдбата. Всички заедно ще свирим с всички ръце. Но без твоята ръка ние не можем да го направим. По същия начин сте всички вие за нас и всички ние за вас. Всички сме взаимосвързани. Душите са безсмъртни, а безсмъртието сте вие, вие сте осъществяването на безсмъртието. Ние всички сме едно цяло и работим в името на Светлината.

Амин!

***

И нова среща през юни. Много лична, много съкровена. Ханс бе вдъхновяващ и „по навик” щедър и благославящ.

По някое време ни разказа частица от пътя на многострадална човешка съдба, за да заяви:

Трябваше да ви разкрия всичко това, за да разберете, че силата на волята и добрата душа винаги се възнаграждават от Небето. Всичко, което правим до момента за него (за този човек) и за вас, е с единствената цел, осигурявайки ви определени неща, да могат душата и тялото да се преборят с проблемите с позитивна енергия. Каквото правя за него, правя го и за всички вас. Аз съм се обрекъл, боря се, заедно с Вергиния се борим. Това е мисия на доброволно избран път – къде излишно надскочен, къде приет като мисионерски. Всичко, каквото правим за вас, го правим, защото ви обичаме. Всичко, което правя за нея, го правя, защото я обичам. И всичко, което правим като съвети или учения, го правим, за да можем да ви накараме да се усмихнете, да живеете по-добре и да предотвратим някои нещастни „полѐта” в живота ви, които не зависят пряко от закона на кармичните ви задължения.

Много писа, сиреч рисува своите неразгадаеми „йероглифи” Вергиния в онзи летен ден. Накрая Ханс ни дари с Радиана от щедро по-щедро: дари ни не само благословията си, но и завета си. Ще предам само прашинка от невероятната атмосфера, която сътвори тук долу неговата любов там горе.

- Имам да направя още няколко добрини за двамата мои приятели, седящи тук. И когато ги извърша, те тогава ще разберат. Защото иначе са празни приказки.

- Много го обичаме – обърна се жена ми към Вергиния. – И теб, и него.

- Благодаря за вниманието – отзова се Ханс, предизвиквайки бурния ни общ смях.

Вергиния взе да рисува – оказа се дарствен „знак от Небето”.

Тя пак пишеше какво ѝ диктува Ханс:

- Знам какво да правя, знам къде да отида, знам къде Вергиния ще отиде и знам кога да ви очаквам.

И нов кратък запис с обръщение към нас двамата:

- Докато небесните ми очи виждат земните ми братя и сестри – аз съм тук в очакване да бъда до вас.

Сетне приятелката ни няколко минути записваше своеобразния завет, който Ханс ни остави. Последната дума беше: „Амин!”

Мислехме, че това е всичко, благодарихме. Бяхме невероятно трогнати, разчувствани. Но не бе всичко. Вергиния дописа още нещо и ни го прочете:

- Когато небесна душа обещае, небесно изпълнява.

Сега вече бе всичко.

Бог е широко скроен

Лятото на 2015-а отлетя бързо-бързо, както и си отминаваха летата напоследък – като лястовичка, стрелнала се нанякъде над житата. Вече бе ранна есен, годината отиваше към края си, както впрочем отива към края си и тази книга.

Нека обаче малко да се позабавим в средата на септември, когато за първи път ние тримата за толкова години и години отидохме заедно на почивка. Почивка и благодат, понеже всеки ден бяхме заедно и с Ханс. Толкова много нови неща научихме и за него, и за ангелския свят, и за Бог. И за себе си! Една голяма тераса с масичка и три удобни стола, палмата на два-три метра с гнездото оси, които не ни закачаха, южното море

съвсем наблизо, планината, въздигаща се буквално от паркинга на хотела – и Ханс. Благословена седмица…

Ще предам откъслечно кюлчетата мъдрост, любов, тъга, веселие, негодувание, възторг, смирение и благоговение, с които един ангел, нашият ангел, преизпълваше душите ни под огромните звезди на септемврийското южно небе.

Към Радиана, след като говорихме, че душата помни погребенията си, помни всичко; че тя е „навън и гледа какво се случва с нея".

Липсва ми топлината на мама. Мама ме прегръщаше по същия начин, както баща ти прегръщаше теб, когато беше малка. Мама не ме прегръщаше много, но когато ме прегърнеше, целият свят ме прегръщаше – до пръстите на краката ми стигаше тази нейна любов. Тя прегръщаше с усмивка, с очи прегръщаше. Нея също не мога да я прежаля, защото нямам допир с нея.

Отбелязах няколко пъти, че Ханс е имал много прераждания, но винаги говори за този си живот и за майчината обич към него в този си живот. Ханс потвърди, че това е било най-топлото му прераждане и ни разказа как майка му го чакала на вратата на „писаната им къща", когато се прибирал отдалече; как ако „не дай, Боже, дълго време го е нямало", тя му миела краката, като слагала топла вода и кърпи – кърпите предварително прострени до печката, та да са му и те топли; как клякала да му събуе чорапите.

- Мамо, недей! – спирал я Ханс. – Не бива, болят те краката!

- Не, сине, чакай да ти видя краченцата – отвръщала добрата жена.

Той нежно се обърна към Вергиния:

Ей така искам да взема и твоите крака, по същия начин да им се порадвам, по същия начин да те стопля. Представяш ли си колко силна може да бъде любовта независимо в какви форми е тя, че да остане горе усещането как ти галят краката. Това е голямата любов. Голямата любов не иска самоубийства, тя не притежава онази ревност, която те кара да мразиш.

Ханс побърза да приключи темата за майка си, за да възпее любовта:

Толкова бях изморен, когато бях войник. Мама чакаше всеки ден известие, че съм убит. Не се дочакахме… Не ми се говори…

Но сега мога да имам теб. Някоя мъка остава. Омразата обаче не се задържа дълго горе. Остава само при демоничните същества. Омразата горе бързо се разпръсква, защото Бог те посреща, както мама ме чакаше. Изведнъж виждаш как на прага те чака светло същество, което никой не може да разбере кое е. Наподобяваш го на твой роднина, на близък, който най-много те е обичал. То те обгръща и казва: „Толкова време те чаках! Хайде, ела." И изведнъж ти си обгърнат от такава любов, че ако си свестен човек, горе проблем нямаш, тоест обгърнат си с достатъчно любов, за да ти помогнат да се адаптираш. Не се адаптират само тези, които не са били достатъчно обичани и те самите не са обичали достатъчно. Достатъчно е само веднъж на Земята да „се заразиш" от любовта, за да разбереш каква е любовта на Небето. Дори за кратко да си я почувствал долу. Може ли да си представите, че идват човеци, които изобщо не са усещали любов! Те са усещали привързаност, принадлежност, съпричастие, но не и любов. Има такива хора и представете си – не са малко! За това пречи ума.

…

Ханс ни съобщи, че възнамерява „да повика" на среща някои хора по повод „едни думи, които чух". Хора, които са го слушали многократно, но не са го чули. И рече:

Ще им задам един въпрос. Когато си тръгнат от този свят, кое ще завлекат: колата, луксозната дреха, парите, дадени ей така за скъп фризьор, за ненужните вещи, за празните жени, за небивалите удоволствия или за онова, което всички те толкова дълбоко крият. И ще ги питам как можаха да кажат това, след като са получили толкова

много! Всички ще ги питам. И ще си отида. И няма да им помагам повече. Това е моят отказ. Ще направя отказ.

- Той има ли право да отказва помощ? – попита тихо Радиана.

Ханс обясни най-подробно и разви темата „нагоре”:

Да, в този случай – да. Отгоре го приемаме като нечуване, неразбиране. Не можеш да бъдеш ученик толкова дълго време и да разсъждаваш по този начин. При положение че си получил равностойно срещу даденото от теб. Разменните монети са различни, ала аз винаги си плащам дълговете. […]

Защото всички тези ме обичат, когато им се пече яйцето… И след това ме забравят и смятат, че съм им задължен. На никого не съм длъжен. Всичко, което правя, го правя заради Вергиния и заради добрите хора, които са заслужавали. Ние всички сме си длъжни един към друг за любов и за помощ. Аз съм длъжен, когато помагат на Вергиния, и те са длъжни, когато им помагам. Всичко е по закона за вземането и даването. А те не могат да разберат, че аз мога и само да давам, без да искам в ответ – и много пъти съм го правил.

Развълнуван съм. Всичко човешко усещам. Само се пазя от омразата и от гнева. Това е нещо, което ние нямаме право да изпитваме и с което трябва да се преборим, да се оперираме от него – разбирайки човешките същества и обучавайки се от светлите братя горе. Защото те са толкова кристални, че не допускат у себе си слабостите на хората.

Ще ми се да си тръгна. Много съм развълнуван, не тъжен – просто съм развълнуван. Дълго време в душата ми се трупаха пластове, които трябва да изкажа гласно и оттам нататък повече няма да помагам на определени хора. […] Аз нищо не получавам, без да върна двойно. Ще трябва да обясня за цената – каква цена се плаща. Защото никой от вас не разбира цената, докато не дойде време да плаща. Тогава разбира колко е струвало нещо – когато предстои да го загуби.

И това не трябва да се приема от тези хора като заплаха. Аз имам правото да се оттегля. Аз се оттеглям. Никого няма да обиждам. Не искам у никого да се роди омраза. Ще постъпя като опитен дипломат – такъв, какъвто не съм. И то заради Вергиния.

И след малко, преди да си тръгне:

Почивайте сега, бъдете в мир със себе си и с природата. Толкова много е хубаво тук, толкова е хубаво да вървя по стъпчиците ви на плажа! Навсякъде съм с вас, вие не ме усещате, но аз съм навсякъде с вас! Радвам се с вас, къпя се с вас, хубаво ми е! Искам и да си призная, че имам грях: пийнах си и от бирата на Васко.

- А така! – възкликнах. – Гледам аз, че много бързо ми свършва!

- Готина бира – похвали я Ханс, докато се смеехме. – А утре ще си позволя и едно сладоледче.

Обещахме му сладоледчето.

- Ей, и още нещо! – сети се Ханс. – Понякога да ми правите и по едно турско кафе! Мама правеше и много обичам турско кафе.

Как да не го зарадваш Ханс с такива „трудни” за изпълнение молби…

Лека нощ, ангеле, до утре на сладолед и турско кафе.

…

Друг ден, друга магия. Този път симфония за Бог и за религиите човешки.

И в християнската религия, и във всички други религии, макар и по различен начин, се говори за правото на свободен избор на човека. Религиите, мили братя и сестри, казват истината, но не цялата истина. Понякога аз се разприказвам много, а после ми се карат. Ще ми се да обясня, искам да имате повече познания, вие трябва да сте просветлени. Аз, невежият, живеейки на Земята, като се качих горе, видях колко много неща не съм знаел. Също така човек, невярващ в Бога, може да е силно възлюбен от Господа. Знаете ли защо? Заради любовта в сърцето му. Той така е възпитаван да не

вярва, той не е виновен за това. Както едно време комунистите са възпитавани в безбожие, но е имало между тях добри хора, работили са, не са лъгали, не са предавали, не са тормозели някого, правели са добрини. Безбожници, но те са възлюбени от Бога и когато се качват при нас, те го виждат и все едно той им казва: „Ето ме. Ти ме отричаше, но аз съм тук."

Припомнихме си наши близки покойници, с душите на които бяхме общували чрез Ханс. Точно така се бе случило с тях горе, дума по дума.

Бог не е жесток. Той разбира всичко. За него е важно онова, което е създал, защото то е изконно. Той трябва да създаде различни хора. От расите, от религиите – та до възприятията, до характерите. Защото така той се самоопознава: направил е верници, направил е неверници, направил е всякакви хора, всякакви трябва да има. Бог е широко скроен. Той сам гледа един филм и или се радва, или плаче на този филм. Той е творец. Затова всички го наричат Твореца, Бащата. Той дава своите гени на хората, той дава част от себе си, постоянно къса от себе си частичка светлина и създава човек. Къса, къса, къса… Женска и мъжка енергия се съчетават у Бога, обединени в огромен разум. Това е Бог. Но как да обясниш на невежите хора? Всички Учители, дошли на Земята, са доказателствата какво върши Бог. И той си ги прибира после и ги обединява в себе си. Те са живите доказателствата, че има Бог. Всички Духовни Учители са всъщност висши ангели. А Бог се изявява чрез тях.

Ханс вдъхновено, но тихо, тихо ни доверяваше онова, което бе преценил, че ни е достъпно.

Философията е трудна за възприемане. Ако човек няма достатъчно интелект и светъл мироглед, трудно ще различи житото от плявата. Но религията трябва да бъде точно такава, каквато е. Не говоря за извращенията, за фалшивите учения. Религиите трябва да бъдат приказни. Отваряш книгата на Шехерезада и почваш да четеш. Защото трябва да има нещо, което да държи човечеството в определени гнезда, в лоно. Защото заради бездуховността и ако нямаш вяра в нищо, ще има страшно много самоубийства, ще има войни, ще има безнравственост, човеците много лесно ще минават от другата, тъмната страна. Трябва да ги има религиите. Няма как. Тъй като не всички са на високо духовно ниво, за жалост само шепа хора са на високо духовно ниво, останалите трябваше да бъдат обединени като в една детска градина и да им се обясняват нещата с картинки и приказки. Няма как по друг начин. Страхопочитанието към определен Бог. Страхопочитанието към определени действия. Това е цяла история, огромна наука, аз мога да ви чета дълги лекции, ако ми разрешат. […] Но пък засега човечеството няма смисъл да стига до такова голямо просветление. То нито ще го разбере, нито ще го осъзнае. Просто нещо трябва да го има, за да държи в юзди хората, които не са на нивото, на което би трябвало да се очаква. И само просветлените – знаете, само определени хора, – само те знаят истината за нещата. И те винаги мислят и действат глобално. Няма Духовен Учител, помнете, който да не е бил с глобално мислене. Той е уважавал всички религии, обичал е всички хора, той е бил представител на едно или друго течение, но е обичал всички. Вижте историята на Духовните Учители – всички те са говорели едно и също.

Струва ми се, че горните слова са един чудесен критерий, по който всеки мислещ човек би могъл да си отговори кой наистина е бил Духовен Учител през вековете, а кого само го имат за такъв – независимо от броя на фанатичните му последователи.

И финалът на Ханс, вдъхновяващо:

Ето душите горе. Ето ние тук горе. Ние християните духом често си общуваме тук с братя мюсюлмани или братя будисти, или с други монаси… Защо? Ами ние всички горе сме едно. Имаме различен сан, но ние всички сме подчинени на едно. Това, що е горе, е с проекция долу. Но материализирано на Земята трябва да е така, както е.

…

Пак друг ден, пак друга магия, лоша. Тих тъжен напев за злото човешко.

Познавам много зли хора, по-зли от дявола. Те притежават блага усмивка, добър характер, видимо дори помагат на ближните си. Същите тези хора после плюват онези, на които са помогнали. Дълго време недоволстват срещу тях, ходят и събарят пътеките, по които са минали събратята им. И идват пак като благодетели, когато даденият човек е нещастен благодарение и на тях. Те са по-зли от дявола. Дяволът е лош, ние го виждаме какво представлява и го знаем – той не притежава позитивни качества. А тези хора са по-страшни от него, защото те лъжат.

Има по-страшно от дявола и това е човекът. Човекът, който притежава онази усмивка, която никой не може да знае заради какво е. Толкова много хора познавам и сред вас такива, в обкръжението ви.

Дълга, дълга пауза. На записа се чува как градинарят подстригва моравата под терасата ни, онази, сред която растат палмите. Подстригва ли, подстригва косачката…

Много неща искам да ви кажа, но ми забраняват, защото братята не желаят да се създава излишна атмосфера на напрежение. Вие ще видите, че от само себе си постепенно ще изхвърляте от живота си хората, които не трябва да са с вас – един по един, един по един… И накрая ще останат едва дузина, просто шепа хора, не – шепичка хора, зрънца хора. Времето сега е бездуховно, братя и сестри. Страх ме е за всички вас, страх ме е за човеците…

Обичам ви и винаги ще ви обичам!

Само след секунди, секунди след като и ние изразихме гласно любовта си към него, Ханс обърна за миг настроението:

- Благодаря ви за сладоледа днес. Най-много обаче ми хареса сладоледа на Радиана. Тя е като мен, винаги знае какво да си хапне.

- Утре ще идем на таверна – смее се жена ми. – Да каже какво да му поръчаме.

- Да дойда ли да чупя чинии? – пита неподражаемият Ханс.

- Гърците глобявали – отвръща в същия тон Радиана.

- А, хайде да видим как могат да глобят невидимия!

Ханс отново е весел, мил, закачлив.

- Знаете ли, че децата ме виждат понякога? Децата ме познават и ме виждат. Например може някой от твоите внуци да ме види. Колко хубаво!

- Блазе му – казва жена ми.

- А аз ще му се усмихвам – казва ангелът и добавя: – Виждат до определена възраст. А след това виждането им се смесва със земните дела и те губят способността си. Впрочем всички имате тази способност – с нея се раждате и с нея умирате. Но когато сте завладени от тленните, от земните дела, вие престават да виждате.

- Изведнъж си помислих – обръща се жена ми към Вергиния, – че ти всъщност си едно голямо дете.

„Колко хубаво!” – вероятно би казал Ханс, но приятелката ни само се усмихва, продумвайки:

- Такава и ще си остана.

…

Същия ден по-късно. Привеждам това „биографично” послание заради урока, който мнозина биха могли да извлекат – да не се срамуват от битките със себе си. И най-вече да не се плашат от битките със себе си.

Много пъти съм идвал до теб, но ти не ме усещаше. Беше в големи битки със себе си. Братко, повярвай, че съм бил свидетел на големи битки при теб. Толкова големи битки, че ти не знаеше какво да правиш със себе си. Усещал съм те в адски състояния, адски. Борещ се с болка, с негодувание, дори с омраза. Но при теб омразата и тя е някак

интелигентна, не е такава, че да съсипеш някого; просто роптаеш срещу нещо или срещу себе си и виждаш, че не можеш да го направиш или да го оправиш, или да бъдеш такъв, какъвто искаш да бъдеш... Страшни битки водеше, милият, от теб се издигаше тъмен пушек. Идвах и те карах да пишеш – независимо какво. Казвах ти: „Просто пиши!" И душата ти ме чуваше. Ти почваше да „бърникаш" в интернет, да гледаш стари листове с бележки, да слушаш стари записи – и изведнъж се раждаше нещо ново: било коментар, било разказ, било нещо друго. Просто те карах да пишеш. Само това бе начинът да те спася от самия себе си. Беше ме страх понякога за теб. Прав ли бях?

- Абсолютно – потвърдих, разтърсен от благоговейна любов и благодарност заради ангелската помощ. – В доста моменти само писането ме спаси от самоизяждане.

А Ханс добави:

Аз всичко знам, но повече няма да ти разкрия нищо. Искам само да ти кажа, че безкрайно много те обичам и че за нито една от твоите битки не бива да се срамуваш. Защото всеки от нас – включително и аз, включително и Вергиния, включително и Радиана – е попадал в не по-малко тежки битки със себе си. Бъди благословен!

Мили, светли Ханс!

…

След благословията си през същата онази вечер ангелът рече:

- Аз ще се оттегля малко. Ще взема да се разходя край морето. Обичам нощното море. На някого то може да му се стори зловещо, а аз тогава си говоря с рибите.

- Май ти харесва тук – подметнах.

- Аз изобщо харесвам морето – отвърна сериозно Ханс.

- Тука е тихичко – рекох. – Желаем ти приятна разходка.

А той заговори за делфините. Изумително! Вдъхновяващо! Трогващо!

Искам да знаете, че хората не са открили до края превъзходството на делфините над човека. Делфинът притежава висша любов – той е ангел. Делфинът е морският ангел. Страшно много ме боли, когато виждам бебета делфини, които са починали, или пък делфини, с които се отнасят зле и ги карат да правят фокуси. Делфинът е ангелът в морето. Делфинът няма да остави човека да умре, ако може да го спаси. Лошото е, че не притежава ръце. Ако притежаваше ръце, един удавен човек нямаше да има около него. Делфинът разбира всичко. Делфинът, без да бъде дресиран, сам може да дойде при теб и да те прегръща. Делфинът е изпълнен единствено и само с любов, у него няма нищо зло. Делфинът е човек, той е повече от човек! Вие не можете да си представите, че делфините пишат стихове! Те имат оня гърлен звук, те редят стихове! Те могат да бъдат срещу вас и да ви кажат в стих колко ви обичат. А вие ще стоите срещу тях и тъпо ще ги гледате, защото няма да разбирате, че те разговарят с вас. Слава Богу, че не им знаете всичките възможности! Иначе досега да сте ги впрегнали да работят за вас. Делфинът е с огромен мозък, повече, отколкото предполагате. Бог все още ги запазва от вас. И засега ги използвате само като циркови животни. Всички риби в делфинариумите са нещастни риби. Защото делфинът всъщност не е риба, а човек, висша форма на човек.

Тепърва моите събратя ще използват делфините в новия живот. Те са като човека амфибия. Когато е писано за човека амфибия, се е имало предвид възможностите на делфина. Това е рибата човек. Знаете ли колко хора са спасени от делфини. Страшно много. Не морето, делфините са избутвали хората до брега. Наричайте ги морски ангели – те са ангелите в морето.

Делфините са нашите служители долу, вътре във водата. Имаме служители и под земята – също ангелски служители. Бог навсякъде е разпрострял своето съществуване. Но не искам да звуча като Хензел и Гретел, като Пепеляшка, като Шехерезада... Искам просто да бъда себе си и отивам да говоря с делфините. Те са страшно мили. Толкова хубаво пеят! Когато се съберат, образуват ангелски хор. Те съчиняват музика. Вие не

знаете колко са прекрасни, как могат да прегръщат, да целуват! Те могат да плачат, да страдат! Как страдат те за семействата си, за децата си! Как се грижат за тях!

Приятна разходка, Ханс. И поздрави делфините.

В името на Светлината

Отново сме в България, отново сме в нашата кухня. Отново храним гълъбите, които живеят наоколо из квартала, а от няколко години са си свили обиталище и на пустеещия балкон под кухнята ни; те вече знаят, че сме се върнали, прехвърчат, кацат по первазите, поздравяват ни за добре дошли. Отново откъм запад постоянно прелитат самолетите, които се снишават към летището – и отново пращаме мълчаливия си привет и благопожеланията си на хората, които с трепет очакват приземяването, посрещането, радостите и болките си... Отново сме си у дома.

Тече последната ни важна среща с Ханс за 2015 година. Това и ще е краят – поне от моя страна – на „Роялът на ангела".

Натрупал съм двайсетина въпроса към Ханс за книгата, предстои ми вече да започна работата над нея. Разговаряме, уточняваме детайли, аз питам, той обяснява.

По-късно вече сме в малко по-разширен кръг и диалогът ни се измества към други теми – национални, глобални, духовни. По-долу съм събрал онова, което възприемам като своеобразен прощален (в книгата) завет на Ханс към всички ни. Оттук до края нека звучи само белият роял на светлия ни ангел небесен добротворен и благ.

За България – мракът:

Седя и гледам как ви управляват терористи на душите ви, терористи и на джоба ви. Терор! Ислямска държава, от която всички се страхувате, е по-малък терорист от собствените ви управляващи. Ислямска държава я знаят, че е такава. А тука, тука, в България – какво се случва! Всички знаят, че ви ръководи човек, който е отявлен престъпник, отявлен терорист, отявлен изнудвач. Той тероризира и изнудва цялата държава! Всички го знаят, виждат го и го избират. На компютъра има едно копче – дилийт. С това копче се изчистват всички гласове на народа и се появява гласът, който му трябва на изнудвача ви. Този глас е преработен глас. Народът обаче не се вдига. Народът знае, че не го е избрал, но не се вдига да го помете. А народът може да го помете за три дни и да не остане помен нито от него, нито от правителството. Вие всички знаете, че там има терорист. После се чудите защо гърмят и душите ви, и джобовете ви. Колко хора умират от глад, колко хора остават без ток, знаете ли колко хора карат зимата навън. А той се чуди от какво да повърне, за да яде от другото.

Читателят е свободен да приеме последното изречение и буквално, и като метафора.

За съжаление изкривяването е всенародно, всеземно. Ами духовниците! Не очаквах… Мирише, смрад е, братя, смрад е! Църквата отдавна не е църква, Божият храм отдавна не е Божи храм! Къде да идеш, в коя църква да се помолиш! Бог те чува навсякъде. Може би в църквата по-малко… Страшно е. Свещениците не са свещеници, поповете не са попове, митрополитите не са митрополити, патриарсите не са патриарси. Всичко се купува. Боли ме, страшно ме боли. Имах надеждата, че поне тук, поне някъде, че поне на някого аз ще променя живота. Не говоря за семейството ми. Вие сте ми като семейство. Говоря за мнозина от онези другите братя, които трябваше да обучавам. Ами те са пълно огледало на страната ви. Архангел Михаил стои с войнството си, за да спира терористите да не ви причиняват зло, а собствените ви терористи като термитите влизат дълбоко в душата на народа и изяждат всичко полезно – и дървото рано или късно ще изсъхне, ако продължавате така.

За България – светлината:

В момента вие мислите, че с всеки изминал ден хората стават все по-бездуховни. Не е вярно. Все повече се събират групи в името на Светлината. Говоря за България. Все повече надолу слизат не само души, които мислят единствено за хляба и салама, а се раждат и светли хора. И колкото повече време минава, толкова повече духовни хора ще се появяват, търсейки истината.

За света:

Битката, която води архангел Михаил, е в името на новото време. Той се бори да се спаси новото поколение, новите деца, които да израстат и да положат новото начало на нов свят, на един по-добър свят, новото начало на века на любовта, на века на братството. Да, винаги ще има гладни, винаги ще има нещастия, винаги ще има проблеми, винаги ще има удари, винаги злото ще се прокрадва – не може без него, така е устроен светът. Но векът на любовта тъй или иначе чака на прага и Господ ще направи така, че този път на сатаната няма да му се размине заради това, което върши. Понякога злото е необходимо, знаете. Необходимо е, за да се съревноваваш, да можеш да различиш житото от плявата, за да можеш да се възпитаваш и да знаеш кое е правилно и кое не е. Лошото обаче е, че злото често взима връх. Лошото е, че у голяма част от хората се получават трайни жестоки изкривявания, които се предават на поколенията. Дори генни изкривявания се случват и те вървят по поколенията. Човечеството просто тръгва да се изкривява, от една страна; от друга страна, започват да растат духовните братства, духовните хора. Накратко, в момента тече изключително размирен период. Пак повтарям: не се плашете! Защото няма по-голяма сила от Бог и Бог знае, че той сам е създал сатаната и той най-добре знае как да го унищожи. Но трябва битка, жестока битка.

За сатаната:

Не забравяйте, че той е като хлебарките. Той допълнително изръсва все нови свои служители. Сатаната за жалост също е умен, и то много умен. Но ще се получи така, че той ще се обезсили до минимум.

Ханс за себе си и за работата си с човеците:

Опитвам се да разбирам хората, защото аз съм на Небето, а те са на Земята. Но аз не поисках нищо за себе си. Не поисках нищо за Небето освен да се молите за мир на Земята. Аз съм дал безчет доказателства за своето съществуване. Ако не бях ги дал и съществувах като фантом, който просто само говори и не върши нищо, бих ви разбрал. Но аз дадох на всички ви достатъчно доказателства, чрез които да се уверите, че съм тук при вас. Затова съветите на моите Учители бяха много мъдри. Аз исках разрешение поне да видите моя холограма, а Учителите ми казваха: „Че доказателствата малко ли са! Който не вярва, и на холограма няма да повярва!" Те смятат, че трансформацията на човека трябва да се състои в неговия дух, защото ние общуваме чрез дух, чрез душите си. […]

Често говоря сякаш напразно. Малцина са онези, които ме слушат. И колкото повече време минава, толкова повече виждам как главата ми се разбива в стени. Лошото е, че се разбива от близки, на които дълго време се мъча да бъда Учител. Те са казвали, че ми вярват. Колко ми вярват! Та те не послушаха и един процент от онова, което им казах! Значи, човекът умее да лъже себе си повече, отколкото околните. […]

Седя заради вас, заради шепата хора. Седя тук заради вас, за да мога да бъда полезен и оттук, и оттам, защото съм се обрекъл на Земята. Но аз имам правото и да кажа „не". Ние имаме право на избори, както и вие имате право на избори. […] Аз ще остана на стража само там, където е необходимо. Затова и пишем книгата. […]

За човешките обещания:

Виждам как се дават безотговорни обещания, които не се изпълняват. И много ме е страх за кармата на тези хора, защото те дори не предполагат какво всъщност вършат –

въпреки моята настойчивост и обяснения. Те разбират ли, че сключват договор с Небесата? Не с мен, а с тях, с Небесата! А който сключи договор с Учителите, за него няма извинения! Защото на всички е обяснено какъв е и плюсът, и минусът. А минусът е в това да не изпълниш обещанията си. Тогава ти се струпват всички опростени до момента кармични дългове, тъй като съществуват и опростени кармични дългове. И много от тях се струпват наведнъж. Да, точно като присъдите, които се натрупват върху предишни престъпления, за които си осъден условно или си под гаранция. Затова аз много се плаша за онези, които поемат обещанията си, и предварително дълго време им обяснявам какви са минусите на това да обещаеш и не изпълниш. Не обещавайте, ако се съмнявате, че ще изпълните обещаното! Изключително отговорно е, когато сключиш договор с Небето и кажеш: „Аз на Небето обещавам.” Много са тежки наказанията. И милост няма. Там няма да те попитат чий брат си и чия дъщеря си. И да минеш по втория начин. Нямаш такава възможност: братята горе не разграничават кой кой е и кои са неговите братя.

За ангелските обети:

Искам да ви напомня моето обещание към вас. Никога не го забравяйте. И когато изпаднете в затруднения, когато усещате объркване или безизходица, винаги ме „издърпвайте”, просто ме наберете като букви в главата си и знайте, че аз съм при вас. Помнете обещанието ми – помагам ви и ще продължа да ви помагам и в бъдеще във всякакви ситуации, които на някои от вас биха могли да се сторят непоправими или безизходни! Освен ако тежкият кармичен закон налага обстоятелствата ви, защото ние нямаме право да се изправим срещу онова, което вие сами сте създали от себе си, или срещу програмата, която ви е дадена. Аз ще съм с вас обаче. В тежки минути, когато имате нужда от мен, или в радостта си аз ще се показвам. Не ви изоставям.

Апел към всички нас:

Небесните сили няма да позволят злото да надделее. Те са достатъчно мощни. И недейте забравя, че Създателят знае как да унищожи онова, което сам е създал като нещо добро, а то се е превърнало в зло. Той знае механиката как да го унищожи, но му трябва време, за да го победи. Не се страхувайте! Дълбоко вярвайте! Благославяйте и подкрепяйте така, както сте го правили винаги!

Да бъде!

Е, прочетохте ли? Това сме ние: аз, тя, те, всички. Нали ви казах, прочетете книгата само ако душата ви е поела пътя към светлото. Само тогава ще сте разбрали къде бяха битките, кои са поуките и как става всичко. Подавам ви ръка. Не сте длъжни да я приемете, но пътят, трудният духовен път, винаги започва с нечия десница.

Благодаря ви.

Ваш Ханс

Съдържание

Пролог 5
Уводно послание на Ханс 8
Началото 9
Запознанството. Август 1998
Втора среща. Април 1999
Вълшебната приказка
Кой е Ханс
Хората при Ханс и Вергиния
Милостта на Господ сте самите вие
Приказката става все по-вълшебна: 1999-2007
Космос от обич в себе си 15
Гледай отвътре 18
По-добре пчела работник, отколкото жилещ глупак 19
Докато ми бие сърцето 20
Бог не наказва, Бог учи 21
Вива светлината, вива Бог, вива светлите души! 24
Първите идеи за „Роялът на ангела” 25
„Два живота” 27
Странната, благословената 2008-а 30
Божествената същност, наречена съвест 30
„И рече Бог” 33
Мери 42
Отворете очите си! 43
Горе има оценка само онова, което е висша стойност 47
Човечеството има избор. И молете Земята да ви прости! 49
2009: Божията благодат 56
„И рече Бог”. 2 56
Януари: Ще пишеш така, сякаш пишеш за най-добрия си приятел 56
Февруари: Всеки един човек – от най-нисшия до най-висшия – може да отгледа, да изведе доброто у себе си. Може! 60
Март: Ако Бог иска да общува с теб, отива и общува 69
Април: Остани насаме с Бог. Бог те чака на разговор 71
Май: Любовта и свободната воля винаги вървят ръка за ръка 72
Юни: Вие не съзнавате колко сте щастливи 75
Юли-Октомври: Обетът 76
По-късно: Който вярва, че е жив Христос, трябва да приеме неговите служители 78
Божията помощ 81
Саможертвата 82
Мисия в чужбина 82
Най-голямата победа на един ученик е да привлече тъмното към светлото 82
Пещерата 85
Да се завърнеш при Отца си 88
Канонът е за онези, които не могат да изберат правилния път 91
Изборите на душите 92
Отчетът: Любовта, която Бог дава на всички – от убийците до светците 93

Нещичко за прехода ни към отвъдното 104
Небесни откровения; земни делници 105
2010: Светът е копие на рая 120
Хлябът, който самите ние печем 120
Не съществува фактор, който може да спре енергетиката 123
Любовта може да ви възкреси и смъртта да се превърне в живот 124
Вълшебницата 136
2011: Любовта в чистата си форма никога не иска, тя само дава 140
Всичко идва от народа и той си го заслужава 140
Небесата виждат всичко 141
Интересни хора сте това хората 142
Щом имаш любов, имаш всичко 144
2012: Велик учител е животът 149
Учете се на смирение чрез живота на Христа 149
Ханс и Вергиния помагат на хората 149
Обичайте ги въпреки всичко! 155
Обаждайте ми се бе, хора! 159
А има ли за Бог да си хапне? 163
2013: По светенето ще ги познаете 167
Идеализмът е дело на ангелите 167
Иван Вазов и Елин Пелин: По светенето ще ги познаете 179
Искам да остана, защото обичам хората около мен 170
Божията партия 174
Ние искаме да превърнем болката в щастие 177
Среща с Бог 184
Ханс и неговият Духовен Учител: Не можеш да риташ срещу Светлината – Светлината ослепява 188
Един щастлив ангел 193
2014: Бог е близо до теб 197
Небето и неговата величествена работа със Земята: Ода за Светлината 197
Ако ни подадеш трошички хляб, погача ще имаш 205
Най-хубавото тепърва предстои 206
Вършее сатаната и у вас 208
Господ е винаги там 208
Откога те чакам! 210
Любовта побеждава всичко 214
Да погалят душата ти 217
Благодарността е благословия, благодарността е дар Господен! 220
На Небето и на Земята 221
Предколедни послания. Свободната воля 224
2015: Векът на любовта чака на прага 227
Срещата в Пловдив: Онзи, от който зависи всичко, е само Бог 227
Роялът на ангела: Обич за обич 234
Дядо Вазов 239
Внимавайте с изборите 241
Няколко кратки срещи: Аз си намирам сродниците по странни пътища 243
Молитви, мислеформи: Заобиколени сте от живот, който помни 250
Ангелите горе и долу: Когато небесна душа обещае, небесно изпълнява 251
Бог е широко скроен
В името на Светлината

Заключително послание на Ханс 433
Съдържание 434